

Tập 01

Chương 1: Thiên thần-sama là một cô gái tuyệt vời

“...Cậu đang làm gì thế?”

Lúc mà Fujiyama Amane và cô gái ấy – Shiina Mahiru – bắt đầu nói chuyện, trời đã mưa nặng hạt và cô đã ngồi trên một cái xích đu.

Hiện tại, khi đã lên năm nhất cao trung, Amane đã bắt đầu sống một mình, và một thiên thần thì đang sống ở căn phòng bên cạnh cậu.

“Thiên thần” ở đây dĩ nhiên là ẩn dụ, nhưng như thế không có nghĩa đó là nói đùa, vì Shiina Mahiru là một cô gái cực kì xinh đẹp và ngọt ngào.

Mái tóc vàng óng lúc nào cũng bóng loáng và mượt như lụa, cùng với làn da trắng ngần không bao giờ bị nheo nhuốc. Sống mũi cô được chăm chút khá kĩ càng, và hàng mi che phủ hai con ngươi hơi lớn – vẻ đẹp của cô tựa như búp bê vậy, quả là một thứ đáng tự hào.

Cô ấy học chung trường và chung khối với Amane, vì thế cậu đã thường xuyên nghe danh của cô, nhưng những cô gái xinh đẹp vừa học giỏi vừa giỏi thể thao không phải là chuyện hiếm gặp.

Cô thật sự đã giành được thứ hạng cao nhất trong tất cả bài kiểm tra mình từng làm, đồng thời cũng rất giỏi và tích cực trong tất cả các hoạt động trong giờ thể dục.

Vì học ở lớp khác, Amane không biết đầu đuôi câu chuyện ra sao, nhưng suy từ những lời đồn (có lẽ là đúng) mà cậu đã được nghe, cô ấy có vẻ như là một siêu nhân hoàn hảo, chí ít là cậu nghĩ thế.

Nếu như cô ấy thật sự có khuyết điểm gì thì cũng chẳng ai biết được. Một cô gái tuyệt đẹp, học giỏi, lại còn có một tính cách khiêm nhường và chín chắn, chẳng lạ gì khi cô nổi tiếng.

Được sống cạnh nhà một cô gái như thế, một số tên con trai khác chắc sẽ gào đến chết.

Dẫu thế, Amane không hề có ý định tương tác hay thậm chí là làm quen với cô ta.

Dĩ nhiên, trong mắt cậu, Shiina Mahiru là một cô gái vô cùng hấp dẫn.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, quan hệ giữa họ hiện tại chỉ là hàng xóm, không hơn không kém. Vì thế, khi không có nhiều cơ hội nói chuyện với nhau, cậu sẽ không có nhu cầu dính líu đến cô. Nếu hai người có dính dáng gì đến nhau thì đám con trai khác có thể sẽ xiên Amane. Do đó, dù có là hàng xóm đi chăng nữa, họ chỉ cần không có mối quan hệ tốt là cậu sẽ tránh khỏi số phận bị ăn đạn ghen từ đám con trai kể trên.

Tình cờ thay, trong khi sự thu hút đối với giới tính còn lại và tình yêu không phải lúc nào cũng đi chung với nhau, Amane thật sự cảm thấy khi nhìn Mahiru, vẻ đẹp của cô có thể sánh với một bức tranh ở bảo tàng nghệ thuật, nhưng chỉ có thể mà thôi.

Với lí lẽ này, không có lí do gì để mong chờ hay dính líu vào “một mối quan hệ vừa vui vừa buồn”, và dù cho là hàng xóm, họ chẳng giao tiếp với nhau nhiều lắm.

Chính vì thế, thật lòng thì việc đứng một mình dưới mưa mà không có nổi một cây dù để làm một việc gì đó, sẽ làm đương sự trông khá đáng ngờ.

Những người không có nhu cầu tạt qua bất kì nơi nào trên đường sẽ tức tốc chạy về nhà khi cơn mưa bắt đầu nặng hạt hơn, nhưng cô gái ấy chỉ ở một mình trên chiếc xích đu, trong cái công viên ở giữa con đường đi từ chung cư đến trường.

(Cậu đang làm gì ở giữa cơn mưa này thế)

Hơi khó để nhận ra trong khi những giọt nước đang xối xuống liên tục một cách ảm đạm, nhưng mái tóc vàng cùng với bộ đồng phục ấy nổi bật đến mức nhìn phát là ra ngay Mahiru.

Dẫu thế, lí do cô gái ấy đứng đó trong khi ướt nhẹp, không có một chiếc ô nào để che thì vẫn chưa rõ.

Chắc không phải là cô đang đợi ai cả, vì bản thân đương sự không hề phiền việc bị ướt như chuột lột và cũng chẳng ngó tùm lum hướng.

Nước da hồng hào trên gương mặt hơi ngửa lên của cô ấy giờ đây đã tái lại rõ rệt như thể sắp dính bệnh vậy.

Trong một tình huống có thể bị cảm lạnh bất kì lúc nào, Mahiru vẫn lặng lẽ đứng đó.

Không có vẻ gì như là sẽ bước chân ra khỏi đó, chắc hẳn là đây là do cô tự quyết định. Vì thế, tốt hơn hết là không nên can thiệp.

Với suy nghĩ đó trong đầu, Amane đi ngang qua công viên – nhưng thứ cuối cùng cậu thấy lại là gương mặt đang khóc nức nở đến vụn vẹo của Mahiru. Cậu lắc đầu.

Chắc chuyện không phải như thế đâu. Xui thay, cậu không hề có lí do gì để bắt chuyện với cô.

Dẫu vậy, thấy gương mặt đau khổ của người khác làm Amane cắn rứt lương tâm, chỉ thế thôi.

“...cậu đang làm gì vậy?”

Không có một chút ác ý nào cả - lời sao ý vậy, và cậu đã diễn đạt điều mình muốn nói một cách hết sức cục súc. Cô rũ những giọt nước nặng trĩu ra khỏi mái tóc của mình, rồi ngược nhìn chàng trai.

Như mọi khi, gương mặt của cô thật đẹp.

Cơn mưa rào không hề làm giảm đi sự rạng rỡ của cô, mà thay vào đó còn tô điểm thêm cho nó. Một cô gái xinh đẹp dưới mưa, kiểu vậy. (Tre: Em gái mưa, lul)

Cô ấy mở to hai mắt ra nhìn chàng trai.

Mahiru nhận ra Amane, vì ít nhiều gì cũng là hàng xóm.

Đôi khi họ có đi ngang qua nhau vào buổi sáng.

Nhưng đột nhiên có một người trước giờ không liên lạc hay có quan hệ gì với mình đến bắt chuyện, cô không khỏi cảnh giác rõ ra mặt.

“Fujimiya-san. Cậu muốn gì ở tôi?”

Được nhớ tên họ kiểu này làm cảm xúc của Amane hơi lẩn lộn, nhưng cùng lúc đó, cô gái không hề lơ là dù chỉ một chút.

Dĩ nhiên là khi có một người lạ mặt đột ngột lại gần như thế, cẩn thận vẫn là tốt nhất.

Mà ngay từ đầu thì chắc cô cũng đã được tỏ tình và bị tiếp cận vô số lần bởi những thằng nam sinh từ nhiều khối lớp khác nhau rồi, nên chắc cũng chẳng thiết việc giao tiếp với nam giới lắm. Chắc hẳn cô nghĩ cậu đang có một động cơ mờ ám nào đó.

“Cậu hiểu lầm rồi, chỉ là tôi thấy cậu đứng đây tắm mưa nên tò mò thôi.”

“Ra vậy. Cảm ơn vì đã quan tâm, nhưng tôi ở đây là vì mình muốn thế, nên đừng lo cho tôi.”

Giọng cô không hề sắc bén hay có điệu bộ cảnh giác, mà lại nhẹ nhàng đến lạ thường, nhưng cảm xúc của cô nàng hiện tại thì không như thế.

(Được thôi)

Quá rõ ràng là cô ấy không hề muốn nói chuyện, và vì lẽ đó, Amane không có lí do gì để chỏ mũi thêm vào.

Ngay từ đầu thì cậu chỉ chột bắt chuyện mà thôi. Tình huống này xảy ra vì cậu đã đi theo dòng chảy sự việc, chứ bản thân Amane thì chẳng quan tâm nữa.

Nếu cậu cứ tiếp tục nán lại thì chưa chắc đó đã là điều tốt.

Nói đúng hơn là nếu Mahiru phát ngôn những thứ lạ lùng, có thể cậu sẽ cảm thấy một thứ cảm xúc nào đó.

Đáp lại bằng một câu “Ra vậy”, Mahiru lờm cậu với khuôn mặt kiêu sa đó của mình.

Cậu cũng chẳng ham tán nhảm trong tiết trời lạnh lẽo này, nên đã quyết định rút lui luôn.

May thay, có vẻ Mahiru không có thành kiến gì về việc Amane không muốn dính líu đến chuyện của cô, nên cậu có thể dễ dàng đi khỏi và bay thẳng về nhà.

Nhưng mà, nếu cứ để một cô gái đơn côi trong cơn mưa âm ỉ, lạnh lẽo này mà không có cái gì để che mưa thì cậu cũng khó lòng mà ngủ yên.

“Cậu sẽ bị cảm lạnh đấy, mau về nhà đi. Tốt nhất thì đừng có mà làm chuyện như thế này nữa.”

Và rồi cậu xía mũi vào một lần cuối cùng.

Amane nghĩ rằng nếu cô nàng bị cảm lạnh, lương tâm cậu sẽ cảm thấy cắn rứt nên cậu chìa ra chiếc ô đã che chắn cho mình từ nãy đến giờ.

Cô ấy nhận lấy chiếc ô bị đẩy một cách ép buộc vào tay mình, và trước khi kịp mở miệng nói lấy một lời, Amane đã quay lưng lại rồi bước đi.

Trong khi cậu tắt tả rời khỏi đó, Mahiru đã nói gì đó từ phía sau.

Nhưng âm thanh rào rạc của cơn mưa đã át đi tiếng nói thầm lặng đó, và Amane đã đi qua phần rìa của công viên như không có chuyện gì xảy ra.

Mà, vì cô ấy không bị cảm lạnh nữa và cậu cũng phần nào đã giúp được gì đó, cảm giác tội lỗi mà thoát đầu cậu còn cảm thấy đã vơi đi.

Amane không hề có ý định nhúng tay vào vì cô ấy không muốn nói.

Rõ ràng là cậu không liên quan gì đến chuyện đó.

Trên đường về nhà, một lần nữa, Amane tự nhủ với bản thân mình như thế.

Chương 2: Món quà của Thiên thần-sama

“Ồn ào quá đấy, Amane.”

“Ông cũng ồn mà nói ai.”

Ngày hôm sau, hóa ra Amane mới là người bị cảm.

Cậu cố xì mũi ra như thằng bạn cùng lớp (bạn xấu) là Akazawa Itsuka đã chỉ, nhưng vẫn không thành công.

Mũi của cậu không thể thở bình thường mà cứ liên tục phát ra đủ loại âm thanh khịt khịt.

Có thể là do cái mũi nghẹt, cơn cảm lạnh hay là cả hai mà bây giờ thể trạng của Amane đang ở mức tệ nhất, đến mức cậu cảm thấy đau đầu.

Kể cả sau khi đã uống vài viên thuốc mua không theo toa, những triệu chứng của cậu không hề suy giảm nhiều lắm.

À, nhờ bị cái mũi nghẹt hành hạ, Amane đã trở thành bạn thân với hộp khăn giấy, nên biểu cảm của Itsuka chẳng còn lo lắng mấy, thay vào đó cậu ta còn thấy buồn ngủ nữa cơ.

“Cho đến hôm qua thì ông vẫn ổn mà.”

“Do mưa lớn quá thôi.”

“Có sao đâu, hôm qua ông mang theo dù mà.”

“...Tôi đưa nó cho người khác rồi.”

Đương nhiên, ý nghĩa của câu nói đó khá mơ hồ vì cậu không tiết lộ là mình đã đưa nó cho Mahiru.

Tình cờ thay, cậu đã thấy Mahiru ở trường, trông vẫn khỏe mạnh và nước da vẫn hồng hào như mọi khi, vì thế cái tình huống mà chỉ mình cậu, cái thằng đưa ô cho người khác lại bị cảm lạnh thật là đáng cười nhạo.

Mà, Amane cũng nhận thức đó là lỗi do mình vì không làm âm người lên trước khi tắm.

“Mưa tắm tã như thế mà cho luôn cái ô của mình, bộ đó là crush của ông hay gì à?”

“Làm gì có, tôi chỉ vô thức cho đi cái ô thôi.”

“Ông mạo hiểm sức khỏe đến thế vì ai vậy?”

“...một đứa trẻ lạc?”

“Đứa trẻ” nói trên vừa học cùng khối với họ, vừa có điện nước đầy đủ mới ác chứ.

(À mà đúng rồi, mặt nhỏ thật sự trông như một đứa trẻ lạc mà)

Cậu tự nhủ với bản thân và thỏa mãn với cái logic đó.

Vào lúc đó, Mahiru đúng thật là trông hệt như một đứa trẻ lạc đang đi tìm cha mẹ vậy.

“Tốt bụng quá nhờ.”

Itsuka cười giễu, không hề biết rằng Amane đang nghĩ về Mahiru hồi hôm qua.

“Nhưng mà kẻ cả có cho mượn ô đi nữa, ông có lau người đằng hoàng khi về nhà không thế? Có khi đó là lí do ông bị cảm đấy.”

“...Cái đó thì tôi thừa biết.”

“Đến khi tắm xong rồi mới biết à?”

“Thằng ngốc, do vậy mà cậu mới bị cảm đó.” Amane chỉ có nước im lặng khi bị quở trách như thế.

Như Itsuka đã nói, Amane không quan tâm đến sức khỏe của bản thân lắm.

Cụ thể hơn thì cậu không giỏi sắp xếp các thứ nên phòng cậu lộn xộn hết sức, và cậu thường ăn thức ăn mua ở cửa hàng tiện ích hay thực phẩm chức năng.

Lâu lâu thì cậu mới ăn ở ngoài.

Itsuka chỉ ngưỡng mộ ở cậu duy nhất một điểm là cậu sống một mình, không hơn không kém.

Nếu ở trong vị trí của Itsuka, ai cũng sẽ đồng ý rằng với cái lối sống đó, chẳng lạ gì khi Amane dễ bị cảm lạnh đến thế.

“Hôm nay thì đi về sớm rồi nghỉ ngơi đi. Đến thứ bảy hay chủ nhật thì đi khám bệnh đi là vừa.”

“Tôi sẽ làm thế...”

“Nếu có cô gái nào qua chăm sóc ông thì sẽ tốt biết mấy nhỉ...”

“Im đi, đừng có khoe bạn gái nữa.”

Trong khi Itsuka đang nói một cách tự hào, Amane tức giận và lấy mu bàn tay của mình đập vào hộp khăn giấy.

Thời gian trôi qua, thể trạng của cậu cũng dần tệ đi.

Dù ban đầu chỉ bị đau đầu và nghẹt mũi, bây giờ cậu được khuyến mãi thêm việc bị đau họng và sự mệt mỏi đến mức choáng váng cả người.

Sau khi tan trường, đầu cho cậu đã tắt tả chạy về nhà trong khi chỉ nhìn về phía trước, cơn cảm lạnh đã bòn rút sức lực của cậu nhiều hơn dự tính và Amane về nhà chậm hơn mọi khi.

Khi cuối cùng cũng đến lối vào của chung cư nơi mình sống, cậu bước những bước chân nặng trĩu vào bên trong thang máy, rồi dựa lưng vào tường.

“Hà....” Cậu thở hổn hển, và hơi thở của cậu cũng nóng hơn mọi khi.

Có vẻ như cậu đã ráng chịu đựng ở trường, nhưng ngay khi về đến nhà là người cậu lại bắt đầu dở chừng.

Cái cảm giác trôi nổi khi đang đi thang máy thường thì không sao, nhưng bây giờ nhờ nó mà cậu lại cảm thấy đau đớn tột cùng.

Dẫu thế, cậu vẫn đã về đến nhà.

Cái thang đã dừng lại tại tầng cậu sống, và Amane đã chậm rãi bước (hay là lết) đến phòng mình – cậu cố gắng dùng hết ý chí của mình.

Ở cuối hành lang là một cô gái tóc vàng mà cậu tưởng rằng mình sẽ không bao giờ nói chuyện cùng nữa.

Thường thì người ta sẽ tưởng cô cũng sẽ bị cảm, nhưng cô ấy vẫn khỏe mạnh như thường. Cảnh tượng này đã thể hiện rõ sự khác biệt giữa những người biết và không biết cách chăm sóc bản thân.

Mahiru đang cầm chặt chiếc ô mình đã được đưa hôm qua sau khi đã gấp lại đàng hoàng.

Có vẻ như nó đã tự tìm đường về với chủ dù Amane bảo là không cần trả lại.

“Cậu không trả thì cũng chả sao đâu.”

“Chẳng phải việc trả lại đồ đã mượn là lẽ đương nhiên-”

Cô ấy ngưng nói, hay nói đúng hơn, câu nói của cô đã bị cắt ngang khi thấy gương mặt của Amane.

“Um. Cậu bị... sốt... à?”

“...Không phải chuyện của cậu.”

“Canh thời gian gì mà tệ thế,” Amane cau có.

Chiếc ô là một thứ vật dụng trả hay không trả gì đều được.

Nhưng gặp cô ấy vào đúng thời điểm này chẳng tốt lành gì cả. Thông minh như cô thì chắc chắn sẽ đoán ra lí do mà cậu bị cảm.

“Nhưng do tôi mượn cái ô nên cậu mới...”

“Tôi chỉ làm thế để thỏa mãn bản thân thôi, nên đừng bận tâm.”

“Đương nhiên là phải bận tâm chứ. Do tôi mà cậu mới bị cảm mà.”

“Không phải như thế đâu. Đừng để ý đến tôi làm gì.”

Đối với Amane, quyết định hôm đó chỉ để thỏa mãn cái tôi của cậu, nên cậu ta cảm thấy lo khi làm phiền cô ấy như thế.

Mặc dầu thế, Mahiru không hề có ý định rời khỏi đó.

Người đẹp lộng lẫy này đang làm Amane mất kiên nhẫn.

“...Vậy thì được rồi. Hẹn gặp lại.”

Vì Amane không muốn bị tra hỏi thêm, cậu cố gắng thoát khỏi Mahiru đang dò xét và lo lắng.

Vừa run lấy bầy, cậu vừa lấy lại chiếc ô, sau đó lấy chiếc chìa khóa phòng ra. Đến đó thì mọi chuyện vẫn suôn sẻ.

Ngay khi vừa mở cửa, cơ thể cậu đột nhiên mất hết sức lực.

Có thể thả lỏng người ngay sau khi mở được cửa phòng không phải là ý hay, nhưng ngay lúc đó, cậu đã ngã về phía sau.

“Éc”, cậu nghĩ thế, dù cái hàng rào ban công đủ chắc để không bị gãy và độ cao nó đảm bảo cậu sẽ không té nhào xuống tầng trệt. “Té nhẹ một cái chắc cũng không đau lắm nhỉ...” Nghĩ thế, cậu chuẩn bị cho cơn đau sắp đến.

Nhưng có người đã kéo tay cậu lại và đưa cậu về vị trí ban đầu.

“...Đúng là cậu không để tôi yên được nhỉ.”

Giọng nói yếu ớt đó đã nhận ra chuyện gì đang xảy ra.

“Tôi chỉ trả lại thứ mình mượn thôi.”

Vì cơn sốt của cậu đang tăng, với cái đầu ong ong như thế, cậu không còn sức để chống cự nữa.

Trước khi kịp đánh giá tình huống, Mahiru đã đỡ Amane bắt lực dậy và mở cửa vào nhà cậu ta.

“Xin lỗi vì đã vào mà không xin phép, nhưng đây là chuyện bất khả kháng rồi.”

Cô ấy nói với một giọng nhẹ nhàng, nhẹ nhàng đến mức dù cô có nói câu đó hay không cũng chẳng ảnh hưởng gì cả.

Vì Amane đã sức tàn lực kiệt, rốt cuộc cậu đã bị một người con gái cùng tuổi mình lôi vào nhà.

Không phải là một cô y tá, mà là một thiên thần đã quyết định sẽ chăm sóc cho cậu.

Chương 3: Thiên thần-sama là một cô y tá

Điều duy nhất khiến Amane hối tiếc là cậu đã chứng kiến mọi chuyện trong lúc bị cơn sốt quây quần, thay vì trải nghiệm nó ở trạng thái tốt nhất.

Căn hộ mà cậu ta đang sống là loại 1SLDK.[note21853]

Trong đó có một phòng khách rộng rãi, một phòng ngủ, và một phòng kho – quả là một dinh thự xa hoa cho một cậu học sinh chỉ đang sống một mình.

Bố mẹ của Amane đã chọn nơi này dựa trên tình hình tài chính của gia đình và để đảm bảo sự an toàn cho cậu.[note21854]

Cậu không có ý định phản nản về việc sống tự lập ở một nơi mà bố mẹ của mình đã chọn, nhưng sẽ tốt hơn nếu họ không tiêu nhiều tiền đến mức này.... ít nhất là Amane nghĩ thế. Bản thân cậu cũng chả biết làm gì với một nơi ở rộng lớn như thế.

Vả lại, dù sống tự lập nhưng cậu ta cũng chẳng giỏi sắp xếp đồ đạc hay công việc gì cho cam.

Do đó, phòng khách của cậu như là một cái bãi rác chứa hàng loạt loại đồ khác nhau.

“Tôi không tin nổi vào mắt mình nữa.”

Cảnh tượng kinh hãi đến mức làm vị thiên thần đã cứu Amane phải nói một cách thẳng thừng như thế, trái với ngoại hình đáng yêu của cô.

Vì phòng khách của cậu thật sự kinh khủng nên Amane cũng chẳng thể nói gì được. Nếu đã biết trước có ai đó sẽ vào phòng mình, có lẽ cậu ta sẽ dọn dẹp, nhưng chuyện cũng đã rồi.

Trông khi thở dài qua đôi môi bóng bẩy đó và không thèm nhìn lại cái phòng khách, Mahiru dìu Amane về phòng ngủ để cậu nghỉ ngơi.

Khi cả hai tới phòng ngủ, Amane nghĩ rằng nếu giờ mà cậu ngủ thẳng cẳng ngay thì sẽ khá bất lịch sự, mà nói vậy chứ cậu đã gục trên giường luôn rồi.

“Tạm thời tôi sẽ ra khỏi phòng nên cậu hãy thay quần áo cái đi. Tôi sẽ quay lại sau.”

“...Chẳng phải tôi về đến phòng mình là được rồi sao?”

“Để cậu thức trên giường một mình như thế này thì sẽ không hay lắm.”

Một Mahiru ướm như chuột lệt giống lúc trước chắc chắn sẽ không ngần ngại mà quay về, Amane nghĩ thế, nhưng cậu tránh không phản nản.

Khi cô ra khỏi phòng, cậu thay sang bộ đồ thường mặc ở nhà như lời đề nghị.

“Thật là lộn xộn quá mức, tôi còn chẳng đi được nữa... Kiểu này mà cậu cũng sống nổi à?”

Nghe thấy giọng nói nhỏ nhẹ đó trong khi đang thay đồ, cậu liền xin lỗi ngay lập tức.

Thay đồ xong, Amane đã nằm nghiêng để ngủ, vì thế, khi cố mở mí mắt nặng trĩu của mình ra một lần nữa, một mái tóc vàng nhạt ngay lập tức đập vào mắt cậu.

Để nhìn rõ hơn, cậu đưa mắt theo mái tóc ấy. Như thể mọi chuyện không phải chỉ là một giấc mơ, Mahiru lặng lẽ đứng lên nhìn cậu.

“...Mấy giờ rồi?”

“7 giờ tối. Cậu ngủ được vài tiếng rồi đấy.”

Đáp lại một cách cụt lủn, Mahiru đưa một ly chứa đồ uống thể thao cho Amane trong khi cậu ngồi dậy. [note21855]

Sau khi nhận ly nước và cảm ơn, cậu đã có thể nhìn xung quanh mình.

Vì cũng đã ngủ được vài tiếng rồi nên cơn cảm lạnh của cậu cũng đã nhẹ bớt đi phần nào.

Sớm sau khi để ý thấy đầu của mình hơi lạnh, cậu ấn tay vào trán, và cảm nhận được một thứ như là khăn tắm trên đầu ngón tay.

Khi nhận ra thứ trên trán mình là một miếng chườm lạnh, cậu ngược nhìn Mahiru, chỉ để nghe một câu “Tôi đã mang nó từ nhà đến” ngắn gọn.

“Xin lỗi vì đã làm phiền cậu đến thế.”

“Chả sao cả.”

Cậu chỉ có nước cười ngượng khi nghe cô đáp một câu xúc tích như thế.

Chỉ vì Mahiru đề nghị là sẽ chăm sóc Amane vì cảm thấy tội lỗi, không có nghĩa là cô muốn nói chuyện với cậu. Ngay từ đầu thì bản thân cô cũng đã nghĩ là không thể tán gẫu một cách thân thiện với một cậu trai chỉ ở mức mới quen.

“Tạm thời thì tôi đã để thuốc lên cái bàn đằng đó rồi. Sẽ tốt hơn nếu cậu ăn uống cho đầy bụng trước rồi hẵng uống thuốc, nhưng giờ cậu có cảm thấy muốn ăn không?”

“Chắc có.”

“Hiểu rồi. Vậy thì tôi sẽ nấu cháo, nên đợi ở đây đi.”

“...Ờ, do Shiina làm à.”

“Còn ai vào đây nữa? Nếu cậu không ăn thì thôi tôi ăn vậy.”

“Không, tôi sẽ ăn mà, nên làm ơn đi.”

Nếu là cậu thì tất nhiên cậu không thể vừa chăm sóc một người bệnh vừa nấu cháo rồi, nhưng có vẻ như Mahiru cũng thế.

Thật ra thì cậu cũng không đoán được Mahiru nấu ăn ngon đến mức nào, nhưng có vẻ như cô đã học qua môn Công Nghệ nên ít nhất nó sẽ không dở. [note21856]

Amane đã ngay lập tức bị cái bụng khuấy phục, nên Mahiru nhìn cậu bằng ánh mắt như thể “biết ngay mà”, rồi đưa cậu một cái nhiệt kế ở trên bàn.

“Sẽ nhanh thôi, nên trong lúc đó cậu tranh thủ đo nhiệt độ đi.”

“Ừm.”

Như đã được đề nghị, cậu vén mặt trước áo lên và kẹp nhiệt kế vào. Mahiru đảo mắt đi.

“Đợi tôi ra khỏi phòng đã rồi hãy làm thế.”

Mahiru nói một cách nhỏ nhẹ nhưng hơi thô lỗ trong khi má đang đỏ dần lên. [note21857]

[note21858]

Không như con gái, mấy thằng đực như Amane không phải che vùng ngực của mình, nên cậu không hiểu tại sao Mahiru lại thấy ngượng bởi việc đó. Chỉ với việc vén áo lên một tí mà Amane đã thấy Mahiru đang ngại mồn một rồi.

Mahiru, vẫn đang đỏ mặt, tiếp tục quay mặt đi trong khi đang bị lung lay. Amane cảm thấy như tim và tai của mình cũng đang đỏ dần lên, và cậu có thể cảm thấy sự xấu hổ của cô.

(À, cái cảm giác này mấy thằng xung quanh tôi ở trường thường gọi là ‘kawaii kawaii’)

Cậu thật sự nghĩ rằng Mahiru là một cô gái xinh đẹp, nhưng chỉ thế thôi. Ngoài việc dễ thương, xinh đẹp ra, cô chẳng là gì khác cả.

Khi xem một bức tranh được vẽ tốt thì bạn sẽ nghĩ nó đẹp đúng chứ? Nét đẹp của Mahiru cũng tương tự như thế.

Dẫu vậy, khác với một bức tranh vô hồn, cảnh tượng Mahiru xấu hổ đã thể hiện tính người của cô hơn, và nó dễ thương đến lạ.

“...Mà, đến lúc đem cháo ra chưa thế?”

“K-khỏi cần cậu nhắc tôi cũng tự biết.”

Dẫu vậy, đây chẳng phải là cái sự dễ thương trong một mối quan hệ yêu đương, nên cậu tránh không suy nghĩ nữa.

Cuộc tán gẫu đó bắt đầu trở nên nhàm chán nên Mahiru đã nhanh chóng ra khỏi phòng với những tiếng bước chân rõ rệt.

Mahiru có vẻ đã bị kích động, có thể đó là do cô nàng đang bức, hay là do đồng lộn xộn trong căn phòng. Chắc là về sau.

Sau khi nhìn thấy cái cảnh hồi nãy trong mơ màng, Amane thở dài, tự hỏi bản thân cái quéo gì đã xảy ra.

(Chắc là do nhỏ cảm thấy tội lỗi và có trách nhiệm thôi)

Thường thì chẳng ai muốn qua nhà trai lạ để chăm sóc cho hấn cả. Nếu bị hấp diêm hay gì đó thì mệt lắm.

Mahiru đã chấp nhận rủi ro đó và chăm sóc Amane. Mà Amane trông cũng chẳng có hứng thú là bao nên chắc cô nàng cũng an tâm phần nào.

Dù sao đi nữa thì chắc hẳn Mahiru đã xem việc này như một biện pháp cuối cùng.

“Tôi mang tới rồi đây, nhưng...”

Trong cơn mê, Amane nghe thấy tiếng gõ cửa dè dặt của Mahiru.

Có vẻ như cô ấy đang lo liệu Amane có đang mặc đồ hay không, nhưng nhanh chóng nhớ ra cậu chỉ mới vén áo lên để đo nhiệt độ mà thôi.

“Tôi chưa kịp đo xong.”

“Ít nhất thì phải làm thế khi tôi không có ở đây chứ...”

“Xin lỗi.”

Trong khi Amane xin lỗi và lấy nhiệt kế ra, nó phát ra một tiếng bíp.

Quao, lên đến 38.3 độ C luôn rồi à. Dù nhiều đây chưa đến mức phải đến bệnh viện nhưng cũng là khá cao rồi.

Sau khi mặc lại đồ, Amane ra hiệu cho Mahiru (vẫn chưa dám vào) vào phòng, rồi một cái khay với cái nồi cháo ở trên xuất hiện.

Mahiru trông nhẹ nhõm ra mặt, có lẽ là vì Amane đã mặc lại quần áo tràng hoàng.

“Nhiệt độ là bao nhiêu?”

“38.3 độ. Tôi đã uống thuốc, đi ngủ và tắm rồi đây.”

“...Thuốc mua không theo toa chỉ làm giảm triệu chứng thôi, chứ không diệt được virus hoàn toàn đâu. Cứ nằm nghỉ và để yên cho hệ miễn dịch của cậu làm việc đi.”

Dù phải nghe một lời phê bình nhỏ, nhưng đó là do cô nàng lo cho cậu nên nói thế cũng không sai.

“Trời ạ.” Mahiru thở dài. Cô bỏ cái khay xuống bàn và mở nắp nồi cháo ra.

Ngoài ra trên mâm còn có một bát mớ muối. Nó khá mọng nước và không quá mặn hay chua để bao tử của người bệnh có thể chịu được. [note21860]

Với hình như đây là cháo ăn liền.

Có vẻ như bát dưa muối này dùng để chữa bệnh cho Amane chứ không phải để thêm vị cho tô cháo.

Dù hơi ấm nhưng hơi nước phát ra từ tô cháo cũng không nóng lắm, chắc đã được làm sẵn trước rồi để nguội một tí.

Trong khi Amane nhìn vào tô cháo, Mahiru bắt đầu đổ bát mớ muối vào. Hạt thì đã được lấy ra hết, và phần nước màu đỏ bắt đầu hòa trộn với phần cháo màu trắng.

“Đây. Nó hết nóng rồi.”

“Ừm, cảm ơn.”

Sau khi đưa thức ăn cho cậu, Mahiru đã hơi bực bội khi thấy Amane, người vẫn đang chần chừ cầm muỗng và tô cháo không chịu ăn.

“Sao thế? Chẳng phải tôi đã bảo cậu ăn rồi sao? Còn đợi gì nữa.”

“Có ai nói gì đâu.

...tôi cũng biết nấu ăn mà.”

“Chẳng phải đó là lẽ đương nhiên khi sống một mình sao?”

[note21861]

Đối với một Amane đang phải chật vật để tự lập thì những lời lẽ đó sắc như dao cạo.

“...Mà tôi thấy cậu nên dọn phòng trước khi động tới việc nấu nướng thì hơn.”

“Chắc vậy.”

Mahiru cắn móng tay trong khi đang trầm ngâm suy tư. Để tránh không phải nói chuyện thêm nữa, Amane cầm chiếc thìa lên và múc một miếng cháo.

Miếng cháo đặc có vị muối hòa cùng vị cơm tan chảy trên đầu lưỡi cậu.

Ngoài ra, vị chua và mặn của mớ muối càng khuếch đại vị giác của cậu hơn, làm hương vị của món ăn cân bằng hơn.

Amane không hảo mơ muối cho lắm, nhưng vị ngọt dịu, chua nhẹ đã góp phần làm cho món ăn tốt cho sức khỏe này ngon hơn gấp bội.

“Ngon thật đấy.”

“Cảm ơn. Mà do là cháo nên chắc ai nấu thì vị nó cũng như nhau thôi.”

Khi Amane nuốt xong một ngụm cháo, một nụ cười đã xuất hiện trên môi Mahiru.

Đó là một nụ cười nhẹ nhõm, khác với nụ cười cô khoác lên ở trường học hay ở ngoài đường.

“Fujimiya-san?”

“Không có gì đâu.”

Xui thay, nụ cười thoáng qua ấy đã tan biến tựa như một cơn gió.

....Amane nghĩ thế trong khi múc cháo lần nữa để tránh kéo dài cuộc nói chuyện khó xử này.

Chương 4: Hoàn cảnh của thiên thần-sama

“...Dù sao đi nữa, hôm nay cậu nên nghỉ ngơi đi. Nhớ uống nước và lau mồ hôi thường xuyên. Với lại tôi đã để cái chậu nước ở đằng kia rồi, hãy dùng nó để lau khô người.”

Sau bữa ăn, Mahiru đã chuẩn bị một chai nước uống thể thao còn nguyên seal, một cái chậu nước cùng khăn tắm, và một miếng chườm mặt, tất cả đều để trên cái bàn cạnh giường Amane.

Thường thì chẳng ai muốn ở lại nhà một người mình vừa mới gặp cả (lại còn là người khác giới nữa chứ), nên Amane rất biết ơn Mahiru.

Trong khi bị cậu nhìn chăm chăm, cô đang kiểm tra lại xem mọi thứ đã đầy đủ chưa.

(Không ngờ cô ta lại làm một cách có trách nhiệm như thế luôn đấy)

Amane đã dần quen với cách nói chuyện thẳng thắn và gay gắt của Mahiru, nhưng tính cách của cô nàng không hề xấu chút nào, làm một nụ cười nhăn nhó không khỏi xuất hiện trên mặt cậu.

(Mới gặp nhau thôi mà đã lịch sự đến thế này rồi cơ à)

Có lẽ việc cậu được chăm sóc chỉ là tình cờ, và Amane sẽ không dính líu gì đến cô nàng trong tương lai nữa.

“Ừ, mình cũng chẳng định giữ liên lạc với nhỏ hay gì, nên tẩu hời một phát trước khi chia tay cũng được.” cậu nghĩ.

Liều thuốc có vẻ như đã có tác dụng. Dù vẫn còn hơi mệt, Amane đã đỡ sốt hơn một tí. Trong một khắc, cậu bắt đầu suy nghĩ.

“Này, tôi hỏi cậu một chuyện được không?”

“Gì?”

Sau khi đã chuẩn bị xong những thứ cần thiết, Mahiru quay đầu lại.

“Sao cậu lại ngồi xích đu ở giữa trời mưa như thế? Bị bồ đá hay gì à?”

Chính nhờ sự kiện đó mà Amane đã được chăm sóc như thế này.

Tại sao Mahiru lại ngồi trên một chiếc xích đu, hứng chịu cơn mưa tầm tã ngay tại đó?

Bằng một cách nào đó, lúc ấy, cô trông như một đứa trẻ lạc mất cha mẹ vậy. Vì lo lắng nên cậu đã cho cô chiếc ô của mình.

Nhưng Amane vẫn không hề biết lí do cô ở đó.

Không phải như là cô đang đợi người nào đó, nên nếu cho rằng cô đã bị đá thì cũng chẳng đúng lắm. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, lúc đó Mahiru trông buồn đến nỗi có hai hàng lệ dài trên má cô.

“Không may thay, tôi không có bạn trai và cũng không hề có ý định tìm bạn trai.”

“Hử? Tại sao chứ?”

“Mà tại sao cậu lại cho rằng tôi đang hẹn hò?”

“Cô trông như thể cũng có kinh nghiệm với một hai thằng gì đó rồi nên tôi hỏi thôi.” [note21863]

Theo Amane, Mahiru là một cô gái tốt bụng, có cá tính, nhưng phẩm chất của cô không chỉ có thế.

Mahiru còn là một cô gái xinh đẹp, thanh lịch và khiêm tốn. Vẻ đẹp tựa như thiên thần ấy đã lọt vào mắt xanh của không biết bao nhiêu người rồi.

Hơn nữa, cô còn đứng đầu lớp, giỏi thể thao, và Amane mới phát hiện ra hôm nay là cô còn giỏi nấu ăn nữa. Không lí gì mà cô lại không nổi tiếng khắp trường.

Cậu cũng đã nghe phong thanh những cuộc nói chuyện về cô ấy, và biết rằng có không ít thằng con trai trong lớp mê vị thiên thần này như điều đó.

Qua đó, cậu đã đưa ra kết luận rằng cô là hoa đã có chủ.

Khi nghe tới khúc “một hay hai thằng gì đó”, biểu cảm của Mahiru trở nên căng thẳng hơn hẳn.

“Tôi không có và cũng chẳng muốn có bạn trai chút nào. Chuyện đó là bất khả thi.”

Khi dính chính lại với Amane, ánh nhìn của cô lạnh lùng đến mức làm cậu rợn cả người. Lúc đó, chàng trai này nhận ra mình đã vô tình bước vào một bãi mìn.

[note21865]

“Xin lỗi, tôi không có ý đó.”

“Không, là lỗi tôi. Tôi đã hơi quá khích.”

Dẫu vậy, khi cậu cúi đầu xuống, bầu không khí căng thẳng trong căn phòng đã biến mất.

Sự quá khích nói trên chắc chỉ là do không khí bên trong căn phòng khá ngột ngạt, chứ không phải là do tình huống hồi nãy, nhưng cậu sẽ không nói ra chuyện đó.

“...Nói tóm lại thì chuyện hôm đó không phải như thế đâu, tôi chỉ muốn xả stress một tí thôi. Xin lỗi vì đã làm cậu lo lắng. Tại tôi mà cậu mới bị bệnh.”

“Không sao đâu. Tôi đã tự ý làm thế mà. Thật ra, sự lo lắng của tôi lúc đó chỉ là để thỏa mãn bản thân, vì nếu không tôi sẽ cảm thấy

tội lỗi và thật hổ thẹn với bản thân khi để một cô gái dỗi mưa như thế. Tôi sẽ chỉ dính líu tới Shiina đến mức đó thôi.”

Mahiru cảm thấy hơi tội lỗi khi nghe Amane nói thế.

Cô chớp mắt và nhìn xung quanh Amane, thầm nghĩ tại sao cậu ta lại nói “Tôi sẽ chỉ dính líu tới Shiina đến mức đó thôi.”

“Tôi không có ý định tương tác gì với cậu cả. Tôi sẽ không bắt chuyện với cậu chỉ vì cậu là thiên thần-sama nổi tiếng của trường đâu. Hay cậu muốn tôi phải làm thế?”

Thấy Amane cười nhả mặt như thế, Mahiru đảo mắt đi.

Thay vì cảm thấy ngượng ngịu trước cô nàng, Amane đã nói thế.

Cậu đã có thể giành thiện cảm với một cô gái xinh đẹp như Mahiru để thân thiết hơn với cô.

Có vẻ như chính bản thân đương sự cũng đã trải nghiệm việc đó nhiều lần, nên cô khá cảnh giác vào ngày mưa ấy, nhưng cũng chẳng trách được vì đó là bản năng tự vệ của mỗi người.

“Cậu cầu toàn quá nhỉ, đến mức đi lo cho một thằng còn không phải bạn trai hay crush của mình.”

“Chắc là cậu nói đúng.”

“Biết lắm mà.”

Thật thú vị khi thấy Mahiru hưởng ứng trò đùa của cậu.

Amane đã cảm thấy gần gũi hơn với cô khi biết một thiên thần-sama trưởng thành kiêm học sinh gương mẫu như thế cũng biết thích, ghét và lo lắng về một chuyện gì đó.

“Chẳng phải như thế là tốt sao? Tôi cũng cảm thấy an tâm phần nào. Bằng cách nào đó, một thiên thần cũng có thể cư xử bình thường như thế này. Bất ngờ thật nhỉ.”

“Đừng có gọi tôi như thế.”

Cô nàng tiếp tục liếc cậu vì việc được gọi là một thiên thần khá xấu hổ.

Amane tự cười trong lòng vì cảnh tượng đó cũng thú vị không kém.

“Mà, tôi chẳng có phận sự gì với cậu cả, nên sẽ không chủ động giao tiếp với cậu đâu.”

Sau khi nghe Amane nói thế, Mahiru hơi ngạc nhiên, rồi cười gượng.

Khi đang nằm trên giường, Amane nhớ lại vào một ngày đẹp trời, lúc đang đi học về, cậu đã đi ngang qua một Mahiru đang sầu não.

Thuốc đã bắt đầu có tác dụng, nhưng sau khi đã trải qua nhiều chuyện, dù đã khỏe lại đi chẳng nữa, cậu chỉ muốn ngủ một phát mà thôi.

Amane nhắm mắt lại và nghĩ về chuyện vừa xảy ra.

Cậu sẽ không để ai tin rằng vị thiên thần-sama (với cái miệng khá gắt gỏng) đã chăm sóc cho mình. Cậu không muốn thừa nhận việc đó với ai cả.

Chuyện xảy ra hôm nay là bí mật của riêng Amane và Mahiru.

Thật ra cậu cũng rất ngại mồm muốn kể cho người khác, nhưng quyết định không làm thế vì việc đó sẽ đem lại khá nhiều phiền phức.

Từ ngày mai trở đi, họ sẽ biết mặt nhau.

Nói thế xong, Amane dần chìm vào giấc ngủ.

Chương 5: Cuộc gặp gỡ trong tiết trời lạnh lẽo

Như đã hứa, Amane đã không cố vượt quá mức quen biết với Mahiru.

Sau khi đã được chăm sóc hôm qua, cậu đã cảm thấy khá hơn nhiều. Vì thế, cậu đã ra cửa hàng tiện lợi để mua thứ gì đó, rồi tình cờ gặp cô. Dẫu vậy, cậu không bắt chuyện với Mahiru, dù cảm thấy khá nhẹ nhõm khi bắt gặp cô ấy.

Khi đã hết tuần và bắt đầu đi học lại, mối quan hệ giữa họ vẫn không hề thay đổi.

Chỉ khác ở một điểm nhỏ là bây giờ họ đã nhận ra nhau khi thấy mặt người kia ở trường.

“Cậu khỏe rồi nhỉ.”

“Cũng là nhờ cậu thôi.”

Trên đường về nhà, Itsuki cũng lo lắng cho Amane sống dở chết dở nên khi gặp cậu ở thang máy, Itsuki đã kiểm tra tình trạng của bạn mình. Vào hôm thứ bảy, cậu ta còn nhắn với Amane là “Còn sống không thế ông bạn?”

Dù Amane có nhắn lại là không sao, Itsuki vẫn còn hơi lo ngại. Dù thế, khi thấy bạn mình khỏe mạnh lại như vậy, cậu ta không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

“Trời ạ, do ông trông tàn tạ quá nên tôi đã lo lắng đấy. Ông khỏe lại thì tốt rồi nhưng cũng phải nhớ chăm sóc bản thân tốt hơn đó.”

“Ông nói như một người quen khác của tôi vậy.”

“Hử?”

“Không có gì đâu. Tôi biết ông đã lo chuyện đó từ hồi thứ bảy rồi nên tôi sẽ nhớ dọn dẹp mà.”

Không. Dọn mớ hồ lớn đó ngay bây giờ luôn đi, Itsuki đã nói thế khi bắt Amane làm việc.

Không đời nào cái bãi rác đó sẽ biến mất chỉ trong nửa ngày.

Amane quay đầu lại và bấu môi để Itsuki không thấy được.

“Mà, tôi tưởng là ông sẽ háo hức hơn khi làm việc này, nhưng thế cũng chả sao. Làm sao cho lần sau tôi tới mà có thể đi lại xung quanh được đây nhé.”

“...Tôi sẽ cố gắng.”

Cậu mang giày vào, đi đến trường, và dạo bước trên hành lang đến lớp học. Nhưng trên đường đến đó, cậu đã để ý thấy một lớp đặc biệt ồn ào nên không khỏi đưa mắt ngang qua nhìn.

Bên kia cửa sổ, cậu thấy Mahiru, vẫn lộng lẫy như mọi khi và đang được một đám đông có cả đực lẫn cái bu quanh.

Khi nói chuyện với họ, cô khoác lên mình một nụ cười thánh thiện, khác với nụ cười gượng gạo hôm nọ.

Itsuki cũng để ý và quyết định nhìn cùng Amane, và khi thấy Mahiru, cậu ta cũng hiểu tại sao bạn mình lại nhìn.

“À, Shiina-san vẫn nổi tiếng như ngày nào nhỉ. Xinh quá cũng có nổi khổ riêng.”

“Mà đúng thật nhỏ trông như thiên thần vậy. Ông có thấy nhỏ dễ thương không, Itsuki?”

“Chắc thế. Mà tôi là cháu đã có hoa rồi nên chỉ thấy nhỏ xinh thôi.”

“Lại khoe bạn gái nữa rồi. Biết lắm mà.”

Itsuki thật ra đã tìm ra nửa kia của mình rồi. Đó là một cô bạn gái tên Chitose.

Cả hai là một cặp đôi rất tâm đồng ý hợp, đến mức mỗi lần họ ở cùng nhau là lại dựng lên một cảnh ấm lòng như phim tình cảm.

Itsuki không cảm thấy bị xúc phạm mà lại cười trừ như đây là chuyện thường xảy ra. (Việc bị thằng bạn chửi vì khoe ghê)

“Còn ông thì sao? Có thấy Shiina-san dễ thương không?”

“Có, nhưng chỉ có thế thôi.”

“Thằng thừng thật đấy.”

“Cô ấy như là một đóa hoa nằm ngoài tầm với vậy. Tôi cũng chẳng được lợi lộc gì khi bắt chuyện cả nên chỉ nhìn từ xa thôi là được rồi.”

“Ông nói cũng có lí.”

Có một vấn đề nhỏ, đó là Amane đã được cô ấy chăm sóc, nhưng căn hộ đó và ngôi trường này là hai thế giới khác nhau.

Amane đã thân thiện được với Mahiru, nhưng cậu không hề có ý định tiến xa hơn. Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã. Những người xuất chúng sẽ đi chung với những người xuất chúng khác.

Sẽ không có chuyện một thằng vô dụng như Amane có thể của được một thiên thần như Mahiru. [note21866] [note21868]

Chắc chắn là hai ta sẽ không có dính dáng gì với nhau nữa, cậu nghĩ thế.

“...Cậu đang ăn gì thế?”

Ngay sau đó, Amane đã nhận ra rằng mình đã sai lầm trầm trọng trong khi đang uống nước thạch trên mái hiên.

Chương 6: Phước lành của Thiên thần-sama

Vì ghé cửa hàng tiện lợi quá phiền phức nên cậu về thẳng đến nhà, dựa lưng vào hàng rào vừa uống nước thạch vừa hít thở không khí trong lành, vô tình lúc này Mahiru cũng ra ngoài mái hiên.

Khi Mahiru nhìn thấy cậu, cô bước từ từ lại gần với khuôn mặt vô cảm trong khi nhìn lon nước thạch trên tay cậu.

Khi thấy Mahiru tiến tới, cậu cũng bất ngờ vì đã nghĩ rằng họ sẽ không bao giờ nói chuyện với nhau nữa. Nhưng tất nhiên là cậu đã sai.

“Cô biết đấy, nước thạch có thể bổ sung năng lượng cho cơ thể rất nhanh.”

“.....chẳng phải bây giờ đã gần quá giờ ăn tối rồi sao?”

“Đúng vậy.”

“.....một nam thanh niên trai tráng như cậu chỉ ăn tối có nhiều đó thôi à?”

“Không phải chuyện của cô.”

Cậu thường ăn tối bằng bento ở các cửa hàng tiện lợi hay siêu thị nên có thể gọi nước thạch là món tráng miệng. Nhưng hôm nay Amane không đi mua bento, và cũng quá lười để nấu mì ramen ăn liền nên chỉ uống lon nước thạch. [note21870]

Mà có vẻ như chỉ uống nước thạch thôi thì hơi đói nên có thể cậu sẽ ăn chút gì đó.

“.....cậu không nấu ăn à?”

“Tôi không biết nấu. Cô thừa biết điều đó mà.”

“....và cậu cũng không biết dọn dẹp đồ đạc dù hay sống một mình...”

“Cô phiền quá đấy. Không liên quan đến cô.”

Vì đó là sự thật nên cậu chẳng làm gì được, cậu vừa nghĩ thế vừa hút hết đồng thạch còn dư sau khi uống hết nước.

Amane cũng đang định lên kế hoạch dọn dẹp đồng hồ lớn đó hôm nay sau khi được thằng bạn chí cốt nhắc nhở, cơ mà sau khi bị Mahiru xát muối lên vết thương như thế thì cậu đã chẳng còn tí động lực nào.

Cũng không lạ gì mấy khi cậu ta lại gắt gỏng đến vậy. Mahiru nhìn cậu rồi thở dài nhẹ nhàng.

“....cậu chờ tôi một tí.”

Sau khi nói vậy, Mahiru quay trở về phòng mình.

Amane vừa nghe tiếng mở đóng cửa vừa lầm bầm ‘Cái loèn gì vậy, chờ cái gì cơ?’. Tất nhiên dù cậu có nói gì đi chăng nữa thì Mahiru cũng chẳng thể nghe thấy được.

(Lạnh quá, chắc mình về phòng đây)

Dù cậu được bảo là hãy đợi nhưng cái lạnh cóng của một buổi tối mùa thu đã làm cậu nổi cả da gà. Cơ mà ngay từ lúc đầu cậu cũng mù tịt tại sao mình phải ngồi đợi.

Sau khi cậu vừa trở về phòng, tiếng chuông cửa bỗng vang lên. Mà người đến vào lúc này thì chắc chắn chỉ có là cái người đã bảo cậu phải đợi thôi.

Cậu thực sự không hiểu cô nàng định làm gì trong khi cố gắng băng qua đóng tạp chí và quần áo bừa bộn trên sàn để đến cửa trước. Khi nhìn qua cửa sổ thì cậu đã biết chắc là ai đến và xỏ chân vào đôi sandal, tháo dây xích rồi mở cửa. Đúng như dự đoán, một mái tóc óng ả dài thượt đập vào mắt cậu.

“....cô định làm gì đây?”

“Không có gì, chỉ là tôi thấy cậu thảm hại quá thôi.... đây, tôi lỡ nấu nhiều quá.”

‘Tsun’, cậu phát ra một tiếng khá kì lạ trong khi nhận cái hộp thức ăn trên bàn tay nhỏ nhắn của Mahiru. Cậu có thể thấy loáng thoáng đồ ăn bên trong còn bốc khói qua cái nắp nhựa bị mờ đi bởi hơi nước. [note21872]

Trong khi cậu ta còn đang chớp mắt ngạc nhiên nhìn cái hộp, Mahiru thở dài và nói như thể hiểu được cậu đang nghĩ gì.

“Bởi vì cậu không ăn uống đàng hoàng tí nào cả. Thực phẩm chức năng vẫn chỉ là thứ bổ sung thôi chứ không thể nào trở thành bữa ăn chính được.”

“Tôi biết rồi.”

“Mà chắc cậu cũng chả quan tâm đâu. Với lại cậu vẫn chưa dọn phòng à? Tôi chưa lần nào được bước đi trên sàn nhà của cậu cả đây.”

Mahiru vừa lườm đồng bừa bộn sau lưng cậu vừa nói móc.

“.....có thứ gì đó...”

“Không, tôi không có vứt quần áo trên sàn nhà đâu.”

“Nó vừa mới rơi xuống đây.”

“Cậu nên giặt, phơi và gấp đồng quần áo cho gọn gàng vào. Nếu cậu không đọc nữa thì hãy buộc đồng tạp chí lại và để một góc, sẽ rất nguy hiểm nếu cậu bị trượt chân vì đập lên chúng đấy.”

Dù cô nàng nói có phần hơi gắt gỏng nhưng Amane chẳng thể cãi lại được vì cậu biết Mahiru chỉ đang lo lắng cho cậu mà thôi.

Mà ngay từ đầu cái đồng hồ lớn này vẫn y nguyên kể từ lúc Mahiru chăm bệnh cho cậu.

Cậu chẳng thể làm gì khác ngoài ngậm mồm lại, cười trừ và nhận cái hộp từ tay Mahiru.

Trong thời tiết lạnh như thế này thì cảm giác được cầm một thứ gì đó ấm ấm quả là tuyệt vời.

“.....vậy tôi xin phép.”

“Cậu không ăn thì tôi cũng vứt đi thôi.” [note21871]

“Tôi rất biết ơn khi được ăn thức ăn do thiên thần-sama làm đây.”

“.....đừng đùa nữa....”

Má cô nàng đỏ ửng lên như thường lệ khi cô bị Amane gọi bằng cái biệt danh trong trường ấy.

Mà thật ra bị gọi là thiên thần-sama cũng xấu hổ thật, cậu chắc chắn sẽ rất mắc cỡ khi bị gọi như thế.

Cậu cười gượng khi thấy Mahiru đã ngượng chín cả mặt.

“Xin lỗi nhé, tôi sẽ không nói cho ai biết đâu.”

Khá rõ ràng là cô nàng không hề thích điều này nên cậu vội xin lỗi. Mà thực ra cả 2 cũng chẳng thân gì lắm nên cũng không nên đùa quá lố.

Mahiru cũng có vẻ như chẳng muốn nói gì nữa nên cậu ho khan cho đỡ ngượng nghịu.

Khuôn mặt của cô ấy đỏ một cách tinh tế, nó như phản ứng tự nhiên vậy.

“Mà, tôi rất biết ơn vì hộp thức ăn vì lần này tôi không bị bệnh như lần trước.”

“Lần trước chỉ là vì trách nhiệm thôi, lần này là do mong muốn cá nhân của tôi.... tôi chỉ thấy cậu sống thảm hại quá.”

“Tạm biệt nhé.”

Lời nhận xét đó cũng không sai khi mà mặt xấu của Amane bị phô ra quá trời. Đến giờ mà vẫn còn có thể thấy được cái đồng ‘rác’ phía sau cậu dù cho Mahiru đã nhắc nhở cậu từ lần trước.

“...cậu cố gắng ăn uống đàng hoàng và sống lành mạnh đi nhé.”

“Hiểu rồi.”

Trong khi Mahiru vẫn còn xấu hổ, cậu đã bắt đầu cảm giác hơi mệt vì đói.”

Cậu quay lại vô nhà, lấy đôi đũa xài 1 lần mua ở siêu thị rồi cầm hộp thức ăn leo lên ghế sofa trong phòng khách để thưởng thức. Chẳng biết mùi vị nó ra sao nhỉ?

Thực ra cậu nghĩ rằng món cháo lần trước cô ấy nấu rất ngon, lúc đấy cậu đang bị cảm nhẹ và lưỡi cũng mất đi vị giác, cô ấy đã nấu gạo rất kĩ giúp cho dạ dày của cậu tiêu hóa tốt hơn và dễ chịu hơn.

Có vẻ như kỹ năng nấu nướng của Mahiru cũng không đến nỗi tệ cho đến thời điểm bây giờ, cậu nghĩ.

Cậu từ từ mở nắp hộp ra trong sự chờ mong và đói bụng, hương thơm bắt đầu tỏa ra. Bên trong là một món súp gà với rau củ, màu của nước súp hơi nhạt nhưng lại làm nổi bật màu của cà rốt và đậu Hà Lan.

Chúng đều được cắt nhỏ ra thành từng khối và trông rất bắt mắt với nhiều loại màu sắc khác nhau, đặc biệt là với một người chỉ thích ăn thạch rau câu đủ màu như Amane.

Không chờ được nữa, cậu tách đôi đũa ra và gấp ngay một khối củ cải cho vào miệng.

“Ngon quá!”

Vị của nó rất vừa ăn và nhanh chóng lan tỏa trong miệng cậu.

Đúng như tính cách quan tâm đến sức khỏe của Mahiru, cô nêm rất ít gia vị và chỉ thêm bột súp. Đây không phải là bột súp hạt nêm hay bán ở siêu thị mà là được làm từ cá ngừ bào với tỏi. Vị của nó hoàn toàn khác hẳn.

Khi cắn vào, vị ngon ngọt của nước từ gia vị lan ra trong miệng cậu cùng với vị ngọt tự nhiên của rau củ.

Hương vị của món súp được điều chỉnh bằng cách sử dụng các vị ngon tự nhiên của rau củ khi hầm với nhau. Dù cậu không thích ăn rau củ lắm nhưng phải công nhận rằng nó rất ngon.

Món súp này chủ yếu là rau củ, những miếng gà như chỉ để điều vị nên rất ít và cậu đã ăn hết chúng gần như ngay lập tức. Chẳng có gì để phàn nàn ngoài số lượng cả.

Đối với một nữ sinh cao trung thì khó có thể nấu được những món ăn phức tạp hay kì công nhưng kĩ năng của cô ấy thì khỏi phải bàn cãi. Có thể nói hương vị của nó đã hơn xa so với những người mới tập nấu ăn như Mahiru.

Sẽ thật tuyệt nếu có cả cơm lẫn súp miso, nhưng cậu lại không nấu cơm... hay thậm chí là cậu có gạo hay không nên đành vô vọng.

Biết thế thì cậu đã mua cơm nấu sẵn từ cửa hàng tiện lợi rồi.

“Quả là một thiên thần tốt.”

Liệu có thể vừa học vừa rèn luyện mà vừa làm tốt việc nhà, nếu Amane được hỏi như thế thì chắc chắn cậu sẽ nói rằng cậu cực

ghét những việc đó. Trong khi nghĩ thế, cậu liên tục gấp những khối rau củ ngon ngọt vào miệng.

Chương 7: Thiên thần-sama như một người mẹ

“Trả lại cho cậu này. Nó ngon lắm.”

Vào buổi tối, Amane đã đến thăm Mahiru trong khi đang cầm bộ Tupperware cô đưa cho cậu hôm qua. [note21873]

Amane không giỏi làm việc nhà, nhưng cậu không vô dụng đến mức rửa bát còn không làm được. Việc rửa sạch bộ Tupperware trước khi trả lại là phép lịch sự tối thiểu.

Mà, cậu không thể nói với Mahiru là cái đồng đó khó rửa vải chớ.

Có vẻ như đã biết Amane là người nhấn chuông, nên Mahiru đã ra mở cửa mà không nói lấy một lời.

Trong khi mặc một bộ đồ ngủ kiểu Bordeaux, cô nhận ra dáng người của Amane rồi nheo mắt lại một tí.

Amane nhìn lướt qua bộ Tupperware để kiểm tra lại và nói, “Tôi đã rửa sạch lắm rồi đây.” Cậu huýt sáo y hệt như một đứa trẻ đang chờ được khen ngợi.

“Cảm ơn vì đã cố gắng rửa chúng.”

Mahiru nhận lại bộ Tupperware, việc đó thì không có gì, nhưng bỗng dưng cô lại đặt một bộ Tupperware khác lên tay Amane. [note21874]

Nó khá là ấm.

Có vẻ như trong đây là thịt heo và sủi cảo. Đồ ăn không nóng đến mức bốc khói che hết cả bên trong nên vẫn có thể thấy màu của cà tím, thịt heo được rắc hạt vừng lên.

Từ màu sắc của nước sốt, có thể thấy món ăn được nêm nếm bằng miso, kết hợp với combo thịt heo và sủi cảo có thể làm bất kì ai chảy dãi.

Amane nghĩ rằng nó trông ngon bá cháy bọ chết.

Nhưng cậu cũng thắc mắc tại sao mình lại được đưa thêm đồ ăn như thế này.

“...Khoan, ừm, tôi đã trả lại bộ Tupperware rồi mà.”

“Đây là bữa tối hôm nay.”

“Ừ, cái đó thì tôi biết.”

“Tôi sẽ chỉ hỏi một lần thôi. Cậu có bị dị ứng không? Tôi sẽ không chấp nhận một câu trả lời kiểu ‘Tôi không thích món này’ đâu.”

“Không hẳn. Vậy thì tôi xin phép.”

Có vẻ như cậu sẽ được ăn bữa tối do chính tay thiên thần -sama nấu trong 2 ngày liền.

Cậu rất cảm kích vì không những các món này rất tốt cho sức khỏe, mà trình nấu ăn nhỉnh hơn hẳn những người cùng lứa của Mahiru cũng làm chúng trở nên rất ngon miệng.

Và vì lẽ đó, cậu đã kết luận rằng thứ bên trong bộ Tupperware chắc chắn sẽ ngon.

Nếu ai đó từ trường thấy cảnh tượng này thì một thảm họa sẽ xảy ra với tuổi học trò tương đối bình yên của Amane, chắc chắn là thế.

Dù những căn phòng ở đây chỉ có một phòng ngủ, tiền thuê vẫn khá cao vì nơi đây có cơ sở hạ tầng và vị trí tốt. Amane không cần quá lo lắng về chuyện đó vì ngoài Mahiru, cậu vẫn chưa thấy bất cứ học sinh nào khác trong trường sống ở đây cả. Dẫu thế, cậu vẫn do dự về việc có một mối quan hệ như thế này với cô.

“Thật sự cảm ơn vì đã cho tôi đồ ăn do chính tay cậu nấu.”

“...Tôi mừng là cậu đã nghĩ như thế. Thường thì, khi mấy chuyện như này xảy ra, người ta sẽ nghĩ là đôi phương đang muốn mình chịu ơn.”

“Thế tôi có nợ cậu gì không?”

“Không ~. Không có đâu.”

Chỉ có một thằng IQ một chữ số mới có thể hiểu lầm chuyện đó.

Ngay từ ban đầu thì Amane, thân là một thằng lười mạt hạng, còn không dám tưởng tượng mình sẽ giúp Mahiru được chuyện gì.

Chẳng hề có mấy yếu tố romcom như kiểu cô hàng xóm dễ thương đang che giấu một bí mật gì đó. Đây không phải là một bộ romcom.[note21877] Không hề có tí tình yêu hay hài kịch gì trong mối quan hệ này cả. Trong nhà Amane cũng chẳng có miếng com nào. [note21879]

Mà chỉ có hơi ấm từ sự độc môn nhẹ nhàng của cô nàng thiên thần-sama tốt bụng.

“...Vậy thì không có vấn đề gì nữa rồi. Nếu thế này thì cậu sẽ không cần sống sót bằng đồ ăn ở cửa hàng tiện lợi hay mua đồ giảm giá ở siêu thị nữa.”

“Sao cậu biết chuyện đó?”

“Chẳng hề có dấu hiệu gì là cậu đã dùng đến cái bếp trong phòng dù chỉ một lần, và có cả đồng đồ ăn nhanh trên bàn. Nhiều đó thì đến cả một tên ngốc cũng nhận ra được. Và da của cậu trong cũng khá tái nữa.”

Khi nhớ lại căn hộ của mình, Amane đã hiểu được ý của Mahiru. Cậu đỏ mặt xấu hổ, nhưng không thể cãi lại vì cô ấy nói đúng cmnr.

“Vậy, thế thôi.”

Đã nói xong chuyện cần nói và đưa xong thứ cần đưa, Mahiru quay về phòng của mình.

Trong khi nghe tiếng cửa đóng lại, Amane nhìn xuống bộ Tupperware còn ấm mà mình mới vừa nhận được, rồi thở dài và trở về nhà.

Dù sao đi nữa, thì thịt heo và sủi cảo trông vẫn ngon, và vẫn không hề có miếng cơm (kome) nào trong đây cả.

Từ dạo ấy, chế độ dinh dưỡng của Amane đã cải thiện rõ rệt. Mỗi lần ăn xong một món, cậu lại có thêm một món mới.

Dù các món Mahiru nấu không đậm vị cho lắm, ăn chúng chung với cơm vẫn khá ngon, nên bữa ăn nào cũng được cô đưa kèm một bịch cơm đóng gói sẵn mua ở siêu thị.

Cô nấu cho Amane đủ thể loại món ăn, từ món Tây đến món Nhật, với vô vàn loại nguyên liệu khác nhau.

Dù dựa dẫm vào chúng là một tật xấu, Amane vẫn không khỏi phụ thuộc vào những hộp Tupperware của Mahiru, đến mức nếu không có chúng, cậu sẽ nhớ những món ăn đó như nhớ người yêu của mình vậy (nếu có).

Những món ăn do thiên thần-sama nấu đã trở thành lẽ sống của cậu. Đã biết là không nên phụ thuộc vào chúng quá mức, ngày qua ngày, cậu vẫn nhận những bộ Tupperware để phục vụ cho cái lưỡi của mình.

“...Dạo này cậu trong khoẻ khoắn hơn hẳn đấy. Cải thiện được cái chế độ ăn uống sida của mình rồi à?”

Nước da của Amane có vẻ đã hồng hào hơn nhờ những bữa tối đầy dinh dưỡng và việc Itsuki rất khó tính với những món ăn trưa cậu chọn.

Dù từng ăn trưa bằng Udon ăn liền, sự can thiệp của Itsuki đã làm cậu đổ mồ hôi lạnh.

“Ông đang làm tôi sợ đấy, Itsuki.”

“Này, tôi nói trúng tim đen rồi hay gì?”

“Không... À thì... Tôi đã bị ép thay đổi chế độ ăn uống của mình.”

Khi về nhà mỗi ngày, Mahiru sẽ đến kiểm tra Amane để đảm bảo mọi chuyện đều ổn thoả, và do có thêm những bữa tối được gói handmade, nên chất lượng cuộc sống của cậu đã được cải thiện thấy rõ.

Dù Amane có cho rằng rằng “Vì cô ấy là một thiên thần.”, cậu vẫn không khỏi cảm thấy Mahiru thật sự quan tâm đến mình.

Itsuki cười Amane, người vẫn đang run lẩy bẩy.

“Mà, tôi cũng nói đúng đấy thôi. Cái lối sống của ông có hại cho sức khỏe bỏ bà.”

“Im đi.”

“Vớ lại, tại sao ông lại phải thay đổi cách ăn uống thế?”

“...Vì tôi bị ép?”

“Haha, bị mẹ ép hay gì à.”

“...Không hẳn là đúng mà cũng không hẳn là sai.”

Mahiru chẳng khác gì một người mẹ thực thụ cả, dù nếu gọi cô ấy là “Mẹ” thật thì sẽ có hơi thất lễ, vì cô vẫn là một thiếu nữ trẻ, đẹp, dễ thương. Nhưng sự chăm sóc tận tụy của Mahiru thật khó cưỡng.

“Nè, Itsuki. Bộ tôi trông ốm yếu lắm à?”

“Ồ. Da dẻ thì tái mét, tạng người thì vừa gầy vừa ốm, còn cái mặt thì trông vô cảm hết sức. Nên về cơ bản thì đúng thế.”

“Trước giờ tôi trông như thế luôn?”

“Ừ. Giá như ông biểu lộ cảm xúc ra nhiều hơn một tí là ngon rồi.”

“Đừng nói thế chứ... mà, có thể tôi trông hơi vô cảm thật...”

Amane không chú ý đến ngoại hình của mình lắm nên đã không để ý, nhưng có vẻ như mọi người đều nghĩ gương mặt của cậu trông chẳng có sức sống gì cả.

Có lẽ đó là lí do Mahiru lo cho cậu.

“Amane, ông nên chăm chút ngoại hình của mình hơn tí đi.”

“Đừng có nói kiểu đó.”

“Thôi nào ~. Cái mặt như người chết của ông nó đã như thế rồi, có bực cũng chẳng được gì đâu.”

Sau đó, Amane quyết định bắt đầu chăm chút cái mã ngoài của mình hơn, và sau khi nhận lời khuyên từ Itsuki, cậu đã nói “Tôi sẽ lo chuyện đó” và đi về nhà.

Chương 8: Thiên thần - sama nổi tiếng là người thân thiện với môi trường

“À.”

Amane có thể nghe thấy một giọng nói trong trẻo tựa như tiếng chuông sau lưng mình.

Khác với mọi khi, chủ nhân của giọng nói đó hiện đang ở một nơi khác khu chung cư mà hai người đang sống. Thật ra là họ đang đứng tại gian hàng bán đồ ngọt của siêu thị.

Dù sao đi nữa, ánh mắt ấy không hề nghĩ rằng Amane sẽ phản ứng lại câu nói đó. Amane cảm thấy xấu hổ, rồi quay đầu lại và thấy Mahiru đang mở to mắt.

Trong tay cô là một chiếc giỏ của siêu thị đang chứa đầy những nguyên liệu cho bữa tối hôm nay: Củ cải, đậu hũ, đùi gà, và sữa.

Amane thắc mắc tại sao mình lại chạm mặt cô ở quầy bán đồ ngọt.

“Đề tôi đính chính – Đây chỉ là trùng hợp thôi. Tôi không có bám theo cô hay gì đâu.”

“Biết mà. Nhưng một siêu thị khác ở gần đây cũng có gần như y hệt tất cả món mà chỗ này bán.”

Mahiru lật qua lật lại vài tờ ghi chú cho trường hợp “cậu ta nói mấy câu kiểu đó”.

Có vẻ như cô nghĩ tốt nhất là nên chuẩn bị trước cho những viễn cảnh như thế này.

Mahiru ngừng đọc cuốn sổ tay có hình trang trí bằng hoa, và đánh mắt qua cái kệ đối diện với kệ bán kẹo.

“Nước tương và mirin,” cô lẩm bẩm như là một người nội trợ đang đi mua nguyên liệu. Việc đó vừa dễ thương, vừa làm cô toát ra một nét bí ẩn.

“Mirin ở bên đây này.”

“À, đó là loại có cồn. Không đủ tuổi thì người ta không bán đâu.”

“Nó được làm từ sake à?”

“Ừ, nó được làm từ sake ngọt. Loại sake đó khác với cái loại vừa mặn vừa khó uống mà những người dưới tuổi vị thành niên có thể mua về để nấu.”

“Nếu định mua mirin thì ít nhất cũng phải biết được điểm khác biệt giữa chúng chứ.” Mahiru nói trong khi lắc đầu.

Vì đây là lần đầu cậu biết chuyện đó, nên Amane chỉ đáp lại bằng một tiếng “Ờ” rồi liên tục đưa mắt nhìn khắp nơi theo bản năng.

Khi nhìn vào cái kệ nước tương, Mahiru để ý thấy dòng chữ gì đó trên bảng giá và nhú mày lại.

“...Khuyến mãi chỉ được áp dụng một lần cho mỗi người...”

Vì muốn mua thêm để trữ tại nhà, Mahiru khá là bức bối bởi chuyện này.

“...Mua cái này luôn được không?”

“Hiểu rồi. Tôi sẽ giúp.”

Đã biết trước điều cô định làm, Amane cười gượng, rồi vội lấy một chai nước tương, để rồi sau đó cậu cảm thấy khá mãn nguyện.

“Có vẻ như hôm nay tôi sẽ tiết kiệm tiền một tí.”

“Mua những thứ rẻ tiền mà bản thân có thể dùng hết được cũng là một hình thức tiết kiệm đấy. Đừng mua những thứ mình không cần là được.”

“Đúng là cách suy nghĩ của người Nhật nhỉ... mà, chắc là bố mẹ cũng đã cung cấp cho cậu đa số thứ cần thiết rồi nhỉ.”

Dù mang danh là sống một mình, nhưng Amane về cơ bản vẫn đang ăn bám bố mẹ.

Vì được sinh ra trong một gia đình khá giả, cậu đã có diễm phúc được ở trong một căn hộ đẹp và an toàn như thế, và điều đó làm cậu rất biết ơn gia đình mình. Vả lại, học phí và tiền tiêu vặt của cậu cũng là từ họ mà ra nên Amane không muốn lãng phí một đồng nào cả.

“...Ra vậy. Đúng là khi phụ thuộc vào tài chính của người khác thì việc tiết kiệm khá là quan trọng nhỉ.”

Mahiru để lại lọ nước tương và sắp xếp lại những đồ vật mình đang chứa trong giỏ. Lời nói của cô nghe như thể đang đồng cảm, nhưng lại mang một ít sự lạnh nhạt trong đó.

Giọng nói khi độc thoại của Mahiru thay đổi một tí, nhưng biểu cảm của cô thì vẫn như cũ.

Trong một khắc, ánh mắt của cô trông khá chua chát.

“...À mà cậu có định mua cái đó không?”

Để đánh trống lảng, Mahiru hỏi Amane về đồng cơm và khoai tây mà cậu đang cầm trên tay.

Thức ăn do Mahiru nấu đương nhiên là ngon tuyệt, nhưng thường thì khẩu phần ăn không đủ nên Amane phải tự chuẩn bị đồ ăn thêm.

“Là bữa tối đây.”

“Chẳng tốt cho sức khỏe gì cả.”

“Điều thế. Đây là salad chứ còn gì nữa.”

“Nhưng nó lại là salad khoai tây... Tôi khá bất ngờ vì đến giờ cơ thể cậu vẫn còn lành lặn đây.”

“Cô quan tâm nhiều quá rồi đó.”

Amane phải ăn thêm nhiều rau củ hơn nữa. Dù Mahiru không nói gì, áp lực từ cái nhìn của cô cũng đã đủ làm cậu thoái lui sang một bên.

Sau khi tán gẫu một lúc, nhân viên thu ngân đã tính tiền xong hết những món đồ của hai người. Họ định dùng túi nilong nhưng

Mahiru đã đem theo một cái túi thân thiện với môi trường riêng để dùng. [note21881]

Đúng là một Thiên thần-sama có ý thức bảo vệ môi trường.

Dẫu vậy, dù cái túi có thể chứa hết đông đồ, nhưng cân nặng của nó lại là một vấn đề khác.

Có đến tận 3 lít sữa, nước tương và mirin trong đó, nặng tầm khoảng 3 kí nếu tính cả độ đặc và hàm lượng nước của chúng. Hơn nữa, những nguyên liệu để nấu bữa tối càng làm cái túi đã nặng nay lại thêm nặng hơn.

Tất cả đều đã nằm trong cái túi một cách gọn gàng, nhưng sẽ không dễ dàng gì để xách chúng về chung cư khi thồn tất cả vào một chiếc túi duy nhất như thế.

(Là do mình ăn nhiều quá nhỉ)

Có lẽ là do bây giờ số khẩu phần cần nấu đã tăng lên. Vì mọi khi thì chỉ cần đủ phần ăn cho một người thôi, nhưng giờ có nên Amane nữa nó bị chia ra quá nhiều. Bởi thế dạo gần đây, Mahiru đã phải nấu nhiều hơn.

Vì đã được chăm sóc đến tận mức đó mà Amane chẳng làm gì để giúp lại cô ấy thì nên chặt cu đi là vừa.

Amane có thể nhấc cái túi lên khá dễ dàng, trong khi Mahiru sẽ khá chật vật nếu phải xách nó trong một thời gian dài.

Đúng là Mahiru có tập thể dục, nhưng vẫn khác với sức mạnh thuần túy của Amane. Đôi tay mảnh mai thấy rõ của cô không phải là thứ dùng để tác dụng lực mạnh.

Vừa đi, Mahiru vừa chớp nhẹ đôi mắt màu nâu của mình.

Gương mặt cô biểu lộ một nét ngạc nhiên lẫn với ấn tượng.

“...Chia đôi cái này đi.”

“Đừng lo... À mà, cậu nhắm xách nhiều đó được không thế.”

“Những lúc như thế này thì cô khá dễ thương nhỉ.”

“Cậu mà cũng nói thế à.”

“Cô lại so sánh những điều tôi nói về cô ở trường với những thứ tôi trực tiếp nói với cô rồi.”

Mahiru nhìn mặt một tí khi nhận ra Amane đang ám chỉ điều gì.

Amane chẳng giống con người tốt bụng và khiêm tốn ở trường gì cả.

Thật ra, cậu có tốt bụng thật, nhưng hơi thẳng thắn quá mức chẳng? Có vẻ như khi dính dáng đến Mahiru thì Amane không phủ mặt ngọt lên lời nói của mình, mà lúc nào cũng nói thật lòng. Bản thân đương sự không quan tâm đến chuyện đó, vì cậu nghĩ rằng nghe sự thật đau lòng còn tốt hơn là nghe một lời nói dối ngọt ngào.

Khi thấy Mahiru chuẩn bị mở miệng nói gì đó, Amane cầm lấy đồ đạc của mình và cái túi rồi đi đến lối ra. Mahiru trông khá bức nhưng cậu chẳng quan tâm. Như thể khoảng cách giữa hai người đang là một khoảng không trống rỗng, Amane cứ tiếp tục bước đi.

Cậu không hề đợi cô.

Dù đứng cạnh nhau ở siêu thị, nhưng nếu hai người bị bắt gặp khi đang ở gần nhau như thế thì sẽ khá phiền toái.

Khoảng cách này là tối ưu nhất rồi.

Từ sau lưng mình, trong khi đang cầm một đồng thứ linh tinh, cậu có thể nghe thấy một tiếng “Cảm ơn” the thé.

Chương 9: Khóa học dọn dẹp của Thiên thần -sama

Amane không thạo các việc nội trợ cho lắm, dọn dẹp là thứ cậu tệ nhất, tiếp sau là nấu ăn.

Theo quan niệm của cậu, thực phẩm chín và cho vào dạ dày được thì đó sẽ là đồ ăn, nhưng quan niệm này không áp dụng vào các món do cậu nấu.

Bạn sẽ không hề muốn nấu ăn khi bạn biết chắc thành quả của mình sẽ chỉ mang đến sự bi thương. Đó là những điều cậu cảm nhận khi bản thân làm 1 món gì đó.

Các món ăn do cậu nấu thường có vẻ ngoài và mùi vị khá kinh khủng và khác xa bản gốc, đó không phải thứ cậu có thể ăn được.

Vì tất cả những điều trên nên cậu đã từ bỏ việc nấu ăn, nếu không muốn nằm trong bệnh viện vài tuần vì ngộ độc.

Nếu bạn không thể giặt giũ quần áo, cuộc sống sau này của bạn sẽ gặp khá nhiều rắc rối, nhưng đó cũng không phải là vấn đề gì quá nan giải.

Có một phương pháp gọi là tiệm giặt ủi. Amane thường ra các tiệm này và bỏ đồ vào những máy giặt thu tiền tự động, giặt chúng với chất tẩy rửa và nước nên chẳng cần lo lắng gì cả.

Tuy nhiên, cậu vẫn không thể làm gì để cải thiện phần dọn dẹp.

"Làm thế nào để dọn dẹp nhỉ..."

Vào ngày nghỉ, Mahiru tiếp tục bảo cậu dọn ngay cái phòng của mình đi. Amane cuối cùng cũng thỏa hiệp, nhưng cậu lại không biết nên bắt đầu từ đâu.

Dù biết bản thân mình rất tệ, nhưng khi nhìn vào cái đồng hồ lớn đó thì cậu cũng chẳng biết nên làm cái gì đầu tiên.

Nên giặt nệm trước hay là phơi futon trước?

Làm thế nào để cậu có thể làm sạch tất cả đây? Trong khi quần áo và tạp chí nằm rải rác khắp nơi, thậm chí còn không có chỗ để cậu di chuyển cơ.

May thay, những rác thải đồ ăn đã được cậu vứt ngay sau khi sử dụng nên chúng không để lại bất kì mùi hôi thối hay vết ố nào cả.

Cậu đang phải đối mặt với một vấn đề thật sự rắc rối khi mọi thứ đều rơi tung cả lên và nằm bừa bãi khắp nơi.

Trong khi Amane khẽ thở dài, tiếng chuông cửa bỗng vang lên.

"Ồ" giọng cậu vang khắp căn phòng.

Cậu cũng đoán được vị khách đang ở ngoài cửa nhà mình là ai, không phải shipper hay người đưa thư, vì đơn giản cậu không yêu cầu những thứ đó, ngoài đó có vẻ là vị cứu tinh duy nhất cho hoàn cảnh hiện giờ.

Amane nỗ lực nhanh chóng tiến đến cửa trước, từng bước loảng choảng qua các chương ngại vật cùng với sự hấp tấp của mình khiến cậu chút nữa đâm sầm vào cánh cửa.

Cậu đứng cách cửa chưa đến 10cm, hít thở lấy lại tinh thần, nắm khóa cửa và vặn nó ra.

"Xin lỗi vì đã làm phiền, cái bộ Tupperware hồi nãy cậu trả tôi ấy.... mà cậu đang làm cái j thế?"

"... Tôi đang cố gắng dọn dẹp."

Bóng dáng trước cửa không ai khác chính là Thiên thần – sama, cô bắt đầu nhìn Amane và nhú mày lại, do cậu chưa chải chuốt lại đầu tóc nên trông khá lồi thoi. Cậu cũng nhận ra cô đang nhìn chằm chằm vào cái đầu bù nhui của mình nên chỉ có thể đảo mắt đánh trống lảng.

"Có vẻ như cậu đã có những giây phút tuyệt vời nhỉ."

"... Tôi sắp chết đến nơi rồi đây này."

"Chà, dọn dẹp tiếp đi, đừng lười biếng nữa."

"Tôi đang cố đây, nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu."

"À..."

Tình huống bây giờ khá tệ, sẽ có 2 trường hợp xảy ra. Thiên thần – sama sẽ ban phước lành cho cậu khiến cho mọi thứ sạch sẽ ngay chớp mắt.

Hoặc Amane sẽ bị cô than phiền về lối sống của mình, khiến cậu không thể phủ nhận nó.

Cậu cố gắng hướng mắt lại về phía sau nơi bãi chiến trường vẫn vẹn nguyên đó không có phép màu gì xảy ra cả, sau đó quay mặt ra lại trước để nhìn cô, cậu không thể nói về những thứ trong đó ngay bây giờ được.

Tuy nhiên, cậu bắt buộc phải đưa ra sự lựa chọn.

Amane đã định hỏi bí quyết dọn dẹp đồ đạc, cậu muốn được cô đưa ra lời khuyên chứ không muốn cô nghĩ xấu khi thấy đồng hồ độn trong căn phòng. Trong khi cậu còn đang chần chừ thì...

"Thực là, tôi sẽ giúp cậu."

"Cái gì?"

Đối với Amane, cậu chỉ muốn nhận được một số lời khuyên từ Mahiru chứ không hề muốn cô trực tiếp giúp đỡ, khi bạn bắt một cô gái dọn phòng dùm bạn mà không phải là mẹ của mình thì mặt bạn khá là dày đó.

Cậu đang nghĩ cách để từ chối cô, nhưng những lời nói tiếp theo của Mahiru khiến cậu không thể thốt lên được gì nữa.

"Tôi ghét phải nghĩ rằng, tôi đang sống bên cạnh một căn phòng bẩn thỉu."

[note21884]

Lời nói của Mahiru như những lưỡi dao đâm xuyên qua trái tim cậu như mọi khi, nó khá đau, nhưng cậu sẽ không tức giận vì cô ấy chỉ nói sự thật, không có gì để bàn cãi cả.

"Nếu cậu không biết làm việc nhà thì sống cùng gia đình không tốt hơn sao? Dù cho cậu có lạc quan rằng rồi sẽ quen thôi, nhưng kết quả là cậu không làm được gì cả, sao cậu không tự nhìn nhận bản thân của mình đi?"

Đây là kết quả của việc mẹ cậu cưng chiều cậu quá mức khiến Amane không thể tự lo cho bản thân được, và bây giờ thì cậu phải hoàn toàn tự lập.

"Nếu cậu dọn dẹp thường xuyên thì việc này sẽ không xảy ra đâu, giờ cậu phải tập giữ vệ sinh căn phòng của mình đi."

".....được rồi."

Dù bị phàn nàn nhiều như vậy nhưng cậu không hề tức giận. Bởi vì cậu đã được Mahiru giúp đỡ rất nhiều và đó cũng là sự thật, đồng thời cậu cũng biết rõ đó là lỗi của mình. Nếu cậu còn cố mà cãi chày cho cái sai của mình thì đúng là nên chặt cu thật rồi.

"Tôi có thể dọn căn phòng của cậu trước được không?"

".....vì sao cô lại dọn nó trước?"

"Chẳng vì sao cả, chỉ là tôi muốn thế thôi. Và vì tôi sẽ dọn nó nên cậu nên cất hết đồ quý giá của mình đi."

"Cái đó thì cô không cần phải lo."

Tại sao Amane phải lo lắng về việc một cô gái đang lo lắng cho mình lại cướp đồ của cậu, trong khi đó cậu cũng không có món đồ nào quý giá cả. [note21885]

Với lại rõ ràng là vô lý khi một Mahiru dịu hiền lại đi lấy đồ của người khác.

"... cậu không lo lắng à?"

"Chẳng có gì mà tôi phải lo cả."

"Không, ý tôi là cậu không lo tôi sẽ thấy mấy ‘thứ đó’ à?"

"Tôi không có sưu tập chúng!"

"Chà, vậy thì tốt, ta sẽ bắt đầu sau khi tôi về thay đồ và mạng dụng cụ sang...chúng ta sẽ thanh lọc lại căn phòng."

Amane cười gượng nhìn về phía Mahiru, cô nàng nhún vai nhẹ một cái và quay trở về phòng của mình.

Chương 10: Thiên thần – sama là Tổng tư lệnh Chiến dịch Dọn dẹp

Khi cậu gặp lại cô thì bộ quần áo trên người của Mahiru đã đổi thành một cái áo thun dài với cái quần kaki đa dụng.

Cái áo thun bó sát vào người cô ấy, làm lộ rõ những đường cong mềm mại, quyến rũ nhưng lại rất săn chắc.

Mái tóc dài mượt được bó lên như một cái màn thầu để tiện làm việc. Cậu cảm thấy chộn rộn lạ thường khi nhìn vào phần gáy trắng nõn của Mahiru.

Với cô, một người thường chỉ mặc đầm hoặc váy thì đây đúng là lần đầu tiên cậu thấy Mahiru trong diện mạo này. Sẽ là một sai lầm nếu cho rằng những bộ quần áo hơi nam tính không phù hợp với cô.

Đúng là một thiên thần thì mặc đồ gì cũng đẹp, và cậu đã đứng hình trước vẻ đẹp đấy.

Cậu không chắc là bộ đồ đẹp đấy có bị bản không nhưng có vẻ mọi thứ đã được dọn dẹp khá gọn gàng và dễ đi lại hơn rồi.

“Bản như vậy có sao không?”

“Vì dù gì cũng vút đồng này sớm nên bản một tí cũng không sao.”

Mahiru, người đang mặc một cái tạp dề phía trước, nhìn xung quanh căn phòng một cách mệt mỏi và thở dài nhè nhẹ.

“Như tôi đã nói, cậu có làm không?”

“....tôi hiểu rồi.”

“Nếu cậu đã biết rồi thì làm đi. Tôi sẽ không dễ dãi đâu.”

Với giọng nói chắc nịch không thể cãi lại được, Amane không còn cách nào khác ngoài ngoan ngoãn trả lời ‘Vâng!’.

Và như thế, chiến dịch dọn dẹp đã chính thức được tiến hành dưới sự chỉ đạo của Thiên thần – sama.

“Đầu tiên thì phải bỏ đồng đồ vụn vãi kia vào túi giặt đã. Dọn dẹp cơ bản là làm từ trên xuống dưới, nhưng trước khi hút bụi thì những góc tường đang bị che bởi một đồng thứ cũng là vấn đề rất lớn. Đồng đồ này thì nên giặt theo từng phần vì nó quá nhiều. Cậu đã phân ra cái nào mặc lại cái nào không mặc nữa chưa? Hay là tôi giặt tất luôn nhé?”

“Cô muốn làm gì thì làm...”

Mà hiển nhiên trước khi hút bụi thì cậu phải dọn hết cái đồng hồ lớn trên sàn đã.

“.....Cậu không có cái quần lót nào trên sàn nhà đúng không?”

“Tất nhiên là chúng ở trong tủ đồ cả rồi.”

“Vậy thì được. Phần giặt đồ nên để sau vì dù có giặt sạch và phơi khô chúng thì cái đồng bụi bặm này sẽ làm nó bẩn lại ngay thôi. Nếu cậu không cần gấp thì có thể giặt nó sau khi dọn dẹp xong hết.”

“Vâng.”

“.....Rồi, tới đồng tạp chí, về cơ bản thì toàn thứ vứt đi. Nếu cậu sưu tập chúng thì sẽ là chuyện khác nhưng với cái đồng bừa bộn thế này thì chắc chắn là không phải sưu tập rồi. Nếu cần thiết thì hãy xé đồng đó ra rồi vứt đi hoặc chồng tất cả lại rồi đem bán ve chai cũng được.”

Mahiru bắt đầu dọn dẹp một cách nhanh chóng, chất đồng tạp chí bừa bãi lên, hướng dẫn Amane bỏ đồng quần áo rơi vãi trên sàn nhà vào giỏ giặt đồ.

Nếu cần thiết thì cậu có thể giữ lại vài cuốn tạp chí nhưng vì chẳng có gì quan trọng nên cậu cũng mặc cho chúng bị Mahiru chất thành đồng đem bán ve chai.

“Nếu cậu nhặt xong đồng quần áo rồi thì hãy xử lý đồng tạp nham trên sàn đi. Cậu nên phân biệt cái nào giữ lại cái nào bỏ đi để dễ dọn dẹp.”

“.....Yea.”

“Nếu có bất mãn gì về phân phân công thì cậu cứ việc nói ra đi.”

“Không, chỉ làtôi định định dọn dẹp chúng sau thôi.”

“Không có thời gian đâu, với lại đồng đây cũng là một bãi chiến trường nữa.”

“Được rồi.”

Dù đang là ngày nghỉ nhưng thời gian vẫn rất có hạn. Vì nếu hút bụi quá trễ thì sẽ làm phiền hàng xóm xung quanh. Do khối lượng

công việc trước khi có thể hút bụi là rất nhiều và thời gian lại có hạn nên Mahiru đang làm việc hết công suất.

Trong khi đang tự trách vì sự lười biếng của mình, Amane đồng thời cũng rất ngạc nhiên khi cậu có thể nhận được sự phân công của Mahiru, nhất là khi cô đã biết cậu chẳng biết làm việc nhà.

“Tư lệnh Shiina...”

“Nếu đã gọi tôi như thế thì cậu nên làm theo chỉ dẫn của tôi đi đây. Vì tôi không thể lục lọi và dọn dẹp đồng đồ cá nhân của cậu được nên hãy chọn ra những thứ cậu thực sự cần dùng đến.”

“Yes sir!”

“Xin đừng biến tôi thành đàn ông.” [note21886]

Thiên thần – sama đã từ bỏ cái danh của mình và đang chăm chú dọn dẹp cùng vứt bỏ những thứ lặt vặt xung quanh một cách nghiêm túc.

Sự kiên nhẫn và dịu dàng của Mahiru được thể hiện rất rõ ràng trước cái thói quen quăng đồ lung tung mà không hề nhìn xem nó là gì của cậu. Dù đây không phải là phòng của mình nhưng Mahiru vẫn dọn dẹp nó một cách nghiêm túc và không hề do dự, như một người vợ chuyên làm nội trợ vậy.

Chỉ cần mỗi Mahiru là căn phòng của cậu đã gọn gàng và sạch đẹp rồi.

Tuy nhiên vì phải làm nhanh do thời gian còn rất ít nên lâu lâu cũng có rơi rớt ra xung quanh.

Cơ mà hiển nhiên người làm rơi chủ yếu là Amane, và có vẻ như Mahiru đã mất thăng bằng sau khi đập lên đồng quần áo bị bị cậu làm rơi ra.

Ngay khi Mahiru hét “A”, cậu đã phóng ngay tới chỗ cô ấy chuẩn bị té xuống như một phản xạ.

Cậu đã dùng thân mình để đỡ Mahiru tránh va chạm với sàn nhà, một hương thơm dịu nhẹ bay vào mũi cậu, đồng thời trộn lẫn mùi bụi bặm do dọn dẹp này giờ.

Dù mông cậu hơi thốn khi bị đập mạnh xuống sàn nhưng nó vẫn không có vấn đề gì.

Do đang bị Mahiru đề lên nên cậu phải nghiêng rằng chịu đựng cái ‘tác dụng của trọng lực’ này. [note21888]

Cũng may là cậu kịp thời ‘dùng thân cứu gái’.

“.....Fujimiya – san.”

Mahiru ngẩng mặt lên và quay qua nhìn cậu trong ngõ ngàng. Có vẻ như cô ấy không hề giận, đúng hơn là ánh nhìn khá kì lạ.

“Tôi thừa nhận là mình đã té, tôi xin lỗi nhưng đó cũng là lý do tôi muốn dọn dẹp cái chỗ này.”

“Lỗi của tôi, tôi xin lỗi.... cô không sao chứ?”

“Tôi không sao, cảm ơn cậu vì đã đỡ tôi. Tôi cũng xin lỗi vì đã té.”

“Không, lỗi đó của tôi thì đúng hơn....”

Mahiru đã làm thức ăn cho cậu và còn dọn dẹp giúp cậu, nếu cô mà bị thương chỉ vì lỗi của cậu nữa thì đúng là nên chặt cu thật.

Cậu thấy có lỗi đến mức không dám ngẩng mặt lên.

Mahiru hoàn toàn có thể trách cậu vì đã làm rơi rớt bừa bãi trên sàn nhà nhưng cô ấy đã không làm thế.

Cơ mà tất nhiên là cô nàng cũng hơi bực và không tránh khỏi độc miệng một chút bằng chất giọng trong trẻo của mình.

“Đúng ra mấy việc này tôi đâu cần phải làm đâu.”

“Tôi thành thật xin lỗi...”

“.....Lẽ ra tôi không nên nói thế. Tôi chỉ đang lảm nhảm chút thôi, cậu đừng quan tâm.”

Cô nàng ngẩng lên nhìn cậu như thể hiện sự giận dữ.

Cái góc nhìn từ trên xuống ở gần như vậy trong một tư thế không được tự nhiên khiến cậu cảm thấy hơi khó chịu, cơ mà cậu còn đang phải làm cái nệm để đỡ Mahiru nữa.

Ngay cả khi đối với một người chưa từng có hứng thú với con gái như Amane, bỗng nhiên có một mỹ nhân ngồi trong lòng cũng làm tim cậu đập liên tục.

Dù biết cả 2 không có cảm giác cho nhau nhưng vẫn có gì đó khiến cậu không được vui cho lắm.

Có vẻ như Mahiru cũng không để ý lắm, nhưng cậu nhẹ nhàng nhấc vai lên, đẩy nhẹ cô ấy ra và đứng dậy trước khi cái mặt đỏ như ra máu kia bị phát hiện.

“.....Chúng ta nên tiếp tục nhỉ?”

“Ừm.”

May thay Mahiru không nhận thấy sự ngượng ngùng đó và nắm tay cậu để đứng dậy. Cậu cố tỏ ra bình thường và có vẻ như cô nàng cũng không để ý.

Mà Amane cũng khá chắc là một người được nhận nhiều sự chú ý của bọn nam sinh như Mahiru sẽ chẳng bối rối chút nào khi gặp những tình huống như vậy cả.

Cậu cười gượng với cô nàng rồi bắt đầu quay trở lại việc dọn dẹp.

“.....Tôi khá bất ngờ đấy.”

Mahiru nói khi thấy cậu bắt đầu dọn dẹp một cách cẩn thận, không hề giống Amane của thường ngày chút nào.

Tuy nhiên cậu lại không nhận ra rằng giấu đằng sau mái tóc dài thướt màu lợt kia là một đôi tai đang ửng đỏ.

Chương 11: ‘Lần đầu’ của Thiên thần – sama

“Phù.... Trông gọn gàng hẳn rồi đây.”

Cuối cùng thì họ đã dành cả ngày để dọn dẹp căn phòng của Amane.

Cậu mất vài tiếng để dọn dẹp cái sàn nhà, sau đó là một chuỗi công việc ngốn rất nhiều thời gian như giặt và phơi đồ, làm sạch các bóng đèn, lau chùi cửa sổ và hút bụi.

Cả hai đã dọn dẹp lâu đến nỗi mặt trời lúc Mahiru vừa đến còn sáng chói nay đã biến mất.

Mà thành quả là căn phòng của Amane đã sạch sẽ và gọn gàng như mới.

Sàn nhà đã sạch đẹp và không có bất kì bụi bẩn nào trên cả khung lẫn cửa sổ. Đèn đóm cũng sáng và rõ hơn trước.

Sau khi dọn dẹp xong căn phòng thì cậu đã có thể thư giãn một cách thoải mái khi cái sàn nhà đã không còn là bãi chiến trường nữa.

“Cũng phải tốn cả ngày rồi.”

“Phải~, cái đồng hồ kinh khủng thật.”

“Thành tựu của cậu đây.”

“....cô nói cũng phải.”

Cô nàng đã là Thiên thần – sama nay còn là một vị cứu tinh nữa nên cậu không thể làm gì khác ngoài cúi đầu chịu tội (tất nhiên là cô từ chối khi cậu có ý định quỳ xuống), Amane liếc nhìn Mahiru, người đã phụ cậu rất nhiều việc trong ngày hôm nay.

Mahiru đã bỏ cả một ngày nghỉ quý giá của mình ra chỉ để phụ cậu dọn dẹp bãi chiến trường do chính cậu gây ra.

Nhưng cô lại không bức dọc mà thậm chí còn có cảm giác như vừa hoàn thành sứ mệnh của mình vậy. Tuy nhiên, một sự mệt nhọc không hề nhẹ được thể hiện rõ trên khuôn mặt của Mahiru, cũng phải thôi khi cô đã phải làm việc liên tục nguyên một ngày dài.

Sau khi Mahiru đã phụ cậu dọn dẹp căn phòng của mình xong mà còn bắt cô ấy phải làm bữa tối nữa thì đúng là một sự sỉ nhục cho cánh đàn ông. [note21892]

Dù có là lời nói dối đi chăng nữa nhưng cậu vẫn cảm thấy có lỗi khi vẫn muốn cô nấu ăn trong khi đã làm việc cật lực cả ngày.

“Tôi không muốn mua đồ để làm bữa tối, mà tôi cũng đang thèm ăn pizza nên nếu cô muốn ăn thì cứ nói tôi. Tôi sẽ gọi giao hàng đến.”

“Nhưng mà..”

“Nếu cô không muốn ăn cùng tôi thì cứ lấy phần của mình về ăn cũng được.”

Nếu Mahiru không muốn ăn cùng với cậu thì chỉ việc mang về phòng mình ăn là xong.

Vì việc này giống như là để trả ơn cô hơn là muốn cùng nhau ngồi ăn nên cậu ăn một mình cũng không sao.

“....không phải. Chỉ là tôi hơi bất ngờ vì tôi cũng chưa nói là muốn ăn pizza.”

“Hửm, vậy à.”

“.....vì tôi cũng ít ăn pizza....mà, tôi sẽ thử làm nó.”

“Cái ý tưởng tự làm pizza của cô nảy ra một cách ảo tung chảo thế.”
[note21893]

Thường nếu bạn muốn ăn pizza thì sẽ có 2 lựa chọn: tự làm và ăn ở ngoài. Rất ít người bỏ thời gian công sức ra chỉ để làm một cái bánh pizza trong khi có thể gọi hoặc đi ra ngoài ăn.

“Thật ra gọi giao hàng ăn một mình cũng không lạ gì lắm, tôi thường làm vậy mà. Vì đi ăn một mình ở một nhà hàng gia đình thì chả khác gì thẳng đở hơi cả.”

“Tôi chưa từng đến đó bao giờ...”

“Ồ lạ nhỉ. Mỗi khi bố mẹ tôi muốn ra ngoài thì họ sẽ đi ăn ở những nhà hàng gia đình, có vẻ như bố mẹ của cô khác nhỉ?”

“.....thường người giúp việc sẽ nấu đồ ăn ở nhà tôi.”

“Người giúp việc à, nhà cô hẳn rất khá giả nhỉ.”

Nếu ai đó bảo nhà cô ấy giàu thì đó là điều không thể chối cãi được.

Tuổi thơ cô cũng rất êm đẹp, quần áo và đồ đạc cô dùng đều là đồ tốt cả.

Nhưng khi nhìn vào bầu không khí cũng như giáo dục của gia đình Mahiru thì nó cũng chẳng vui vẻ gì mấy.

Mahiru cười nhẹ trước câu nói của cậu.

“Mà, cũng đúng.”

Cậu hối hận vì đã nói thêm cái câu khôn nạn kia vì nụ cười trên mặt của Mahiru là một nụ cười như tự mỉa mai bản thân và rất dè dặt.

Mỗi lần cô nói chuyện với bố mẹ thì họ luôn dùng một giọng lạnh băng để đáp trả, hình như mối quan hệ giữa hai bên cũng không quá tốt đẹp.

Và có lẽ cậu không nên nói về đề tài này quá nhiều.

Mỗi người luôn có một vài thứ bí mật mà họ không muốn chia sẻ với ai, sẽ lịch sự hơn khi một người mới quen Mahiru như cậu không nên đào quá sâu về vấn đề này. [note21895]

“Mà, vậy chẳng phải đây cũng là một trải nghiệm mới đúng không?”

Cậu đưa cho Mahiru coi tờ bướm quảng cáo pizza để tránh đi cái đề tài về các bậc phụ huynh này.

Đây là cửa hàng mà cậu đã đi dò hỏi mấy ngày nay, và cũng là một trong những cửa hàng ngon nhất có dịch vụ giao hàng mà cậu biết.

Tất nhiên là không thể so với các nhà hàng nướng pizza bằng lò rồi, nhưng phần topping của cửa hàng này là rất đa dạng, từ những thứ bình thường cho đến những thứ mà trẻ em thích, và cậu khá chắc chắn là sẽ có dạng phù hợp với khẩu vị của Mahiru.

Mahiru cầm tờ bướm kèm theo menu đó và bắt đầu chăm chú nhìn. Đôi mắt nâu trong suốt và long lanh ấy đã bị vô số loại pizza thu hút.

Dù đôi mắt ấy ít khi biểu cảm nhưng lần này lại sáng lên sống động một cách lạ thường.

(.....có vẻ cô ấy đang khá hứng thú với pizza)

Mahiru, người đang hào hứng ra hẳn, nhìn vào cái menu một hồi rồi chỉ vào một cái pizza thường được đặt ở các bữa tiệc có bốn loại topping ở trên và nói “Cái này được đây.”

Chỉ cần nhìn vào mắt của cô ấy thì ai cũng có thể nói ngay Mahiru đang rất thích thú.

Với nụ cười nhẹ trên mặt, cậu cầm smartphone của mình và bấm gọi số điện thoại ở trên tờ bướm.

Hiện Mahiru đang ăn cái bánh pizza được giao tới sau cỡ 1 tiếng.

Có tận bốn loại topping để thưởng thức nên cô bắt đầu ăn loại có xúc xích và loại có thịt xông khói trước.

Dù không bất ngờ lắm nhưng Mahiru đang ăn như một công chúa mẫu mực vậy, cắn từng miếng một bằng cái miệng nhỏ nhắn của mình.

Có vẻ như cô ấy đã được giáo dục từ nhỏ về các phép lịch sự khi ăn dù có cầm tay hay không.

Nhưng cách cô ấy cắn từng miếng như một loài động vật nhỏ đáng yêu khiến cậu ngất ngưỡng không ngừng.

Khuôn mặt ấy dễ thương đến lạ thường với đôi mắt nhỏ nhắn và gò má hồng hào.

Bình thường khí chất của cô ấy rất lạnh lùng và luôn bình tĩnh như người lớn vậy, nhưng những biểu cảm của Mahiru bây giờ mới đúng với độ tuổi của cô.

‘Măm măm’, Mahiru, người đang thưởng thức pizza với cái miệng nhỏ nhắn của mình dễ thương đến nỗi Amane đã lắc lư đầu của mình qua lại một cách vô thức.

“.....có gì à?”

“Không, cô ăn ngon lành quá nhỉ.”

“.....cậu đừng có nhìn chăm chú như thế.”

Mà, chỉ có cách nói chuyện của cô ấy là chẳng dễ thương tí nào.

“.....nói sao nhỉ, cô chẳng dễ thương tí nào cả.” [note21896]

“Nếu tôi hành động giống như trong trường thì mọi thứ sẽ chỉ ngượng nghịu hơn thôi.”

“Cũng đúng, tôi đã quen cô như thế này hơn là cô khi ở trường.”

Ở trường gần như cậu chẳng nói chuyện hay dính dáng gì tới Mahiru cả.

Cậu chỉ lâu lâu nhìn thấy cái nụ cười xinh đẹp trống rỗng của cô đối với mọi người trong trường thôi.

Nhưng giờ cậu đang được thưởng sức sự đáng yêu quá cỡ này của Mahiru ngay tại nhà mình.

Mahiru ở nhà cậu mới là Mahiru thật sự, Mahiru trong trường chỉ là lớp vỏ bọc của cô ấy thôi.

“Với tôi thì tôi cũng chẳng phiền mấy khi biết mặt này của cô.”
[note21897]

“Ai mới là người không dễ thương đây.”

“Cô vẫn độc miệng như cũ thôi.....mà thật ra, nhiều lúc trong trường tôi cũng không biết cô đang suy nghĩ cái gì nữa.”

“Chủ yếu là thời khóa biểu và nội dung tiết học.”

“À, tôi cũng đã từng làm mấy thứ ngớ ngẩn đó trước đây.”

Cậu chỉ nói một cách vô thức nhưng có vẻ như Mahiru lại chú ý đến nó.

Dù cậu chỉ là vô ý nói mấy việc đấy là ngớ ngẩn và phí thời gian thế nhưng mắt của Mahiru hiện rõ sự bất mãn trong đó.

“Mà cũng không phải, thật sự thì tôi cũng không biết cô đang nghĩ gì cơ. Ít ra mọi người sẽ dễ gần gũi hơn nếu cô biểu lộ cảm xúc trên mặt nhiều hơn, dù là có đang xin lỗi.”

“.....ý cậu là những hành động ấy của tôi là vô dụng à?”

“Tôi không nghĩ nó vô dụng khi cô có lớp vỏ bọc như vậy, chỉ là cô không cảm thấy mệt mỏi à?”

“Không có gì, tôi quen vậy từ nhỏ rồi.”

“Cô cũng kinh thật đấy.”

Nếu đó là thói quen khi nhỏ thì lớn lên vẫn còn là điều hiển nhiên, nhưng như vậy cũng đồng nghĩa với việc cô ấy luôn bị bắt phải là “con nhà người ta”.

Tuy nhiên khi không ở trong trường thì việc đó không cần thiết nữa là điều dễ hiểu.

“.....mà, chẳng phải lâu lâu thả lỏng tí cũng tốt đúng không? Dù sao tôi cũng đã nhìn thấy rồi mà.”

“.....bởi vì cậu đã thấy nhiều rồi nên tôi cũng không thư giãn được đâu.”

“Vậy thì xin lỗi nhé.”

Cậu nhún vai cười trước câu nói đùa của Mahiru.

Chương 12: Sự ghé thăm bất ngờ

Amane cảm giác có vẻ như bức tường ngăn cách giữa cậu với Mahiru đã mỏng dần sau lần dọn dẹp đây, nhưng khoảng cách giữa 2 người vẫn còn khá xa.

Ở trường cả hai cũng có lúc gặp nhau nhưng đều giả vờ như không biết nhau, cả hai chỉ nói chuyện với nhau khi tan trường về.

Hôm nọ, cậu cũng được bảo nên dọn dẹp phòng sạch sẽ và thường xuyên. Dù lời nói có hơi khó nghe nhưng cậu chắc chắn rằng thiên thần xinh đẹp này đang chăm lo cho mình thật sự.

Cậu cũng được những lời khuyên hữu ích về cách vệ sinh móng tay và giữ gìn căn phòng của mình.

"Ồ, khác biệt quá!"

Isuka đến nhà cậu chơi trong kì nghỉ do phòng cậu đã gọn gàng, những lời trầm trồ khen liên tục được dành cho cậu.

"Căn phòng... nó quá sạch sẽ, lúc trước thì chẳng khác gì bãi chiến trường, tôi nhớ mình cũng đã từng giúp ông vài lần nhưng đâu vẫn vào đây."

"Thế không phải tốt sao."

"Tôi xin lỗi nhưng nhìn chắc nó cũng được dọn dẹp một khoảng thời gian rồi mà sao sàn nhà lại không bị bẩn lại ngay sau đó nhỉ."

"Đó là một kỷ lục của sự tinh tâm, được 2 tuần rồi đấy."

"Tôi biết đó là một kỷ lục tuyệt vời của ông, 2 tuần nhỉ, nhưng đối với người khác thì điều này khá xấu hổ đấy."

Thông thường, mọi thứ sẽ như Isuka nói, dù sàn nhà có sạch sẽ, sau vài ngày nó sẽ như bãi, đó là một định luật bất thành văn và cậu không thể phủ nhận nó.

Dù sao trước khi được Mahiru giúp thì Isuka cũng đã khổ sở giúp cậu mấy lần rồi.

Isuka mỉm cười khi thấy cái dáng vẻ vô lực của cậu.

"Amane, nếu nhà ông sạch sẽ rồi, lần sau tôi đem theo bạn gái tôi đến thăm ông nhé!"

"Khoan đã, tại sao tôi phải xem ông với bạn gái ông tình tứ tại nhà mình cơ chứ?"

"Tôi xin lỗi."

"Đừng để tôi giận!"

Mà thật ra cậu cũng thấy vui khi mối quan hệ giữa bạn thân của mình và người yêu của cậu ta tốt đẹp như vậy.

Với lại cậu cũng muốn xem thử cái gọi là tán tỉnh nhau giữa các cặp đôi là như thế nào.

Mặc dù cậu biết rằng Isuka đang đùa nhưng Amane chẳng thể nào cười được khi cậu ta luôn khoe người yêu trước mặt. Cái cảm giác một thằng FA nhìn một tên sướng đời khoe khoang về người yêu nó. [note21900]

Họ có thể tình tứ với nhau khi ở riêng mà, sao cứ muốn ở trước mặt cậu nhỉ.

"Mà tôi đùa thôi. Ông sẽ không làm bản nó nữa ha, đẹp thế này mà lại."

"Tất nhiên rồi"

"Ông đã thay đổi...theo chiều hướng tốt. Mà ông cứ tiếp tục phát huy đi nhá."

"Bộ ông là mẹ tôi à...."

"Mồ, con nhớ dọn dẹp phòng mình cho kĩ đấy."

"Ông thôi đi, tởm quá."

Amane lạnh cả sống lưng khi Isuka giả giọng như một người mẹ.

Dù mẹ cậu và Isuka không quen biết nhau nhưng cả hai đều có tính cách y chang nhau.

Mà Isuka nên dừng ngay vì việc một thằng đực rựa giả giọng nữ đã là quá tởm rồi.

Cậu lè lưỡi ra cười trên Isuka, người đang khó chịu vì bị gọi là tởm.

"Mà mẹ ông có giống như thế không? Còn tôi thì thấy ở nhà chung với bố mẹ cũng vui mà."

"Tôi khá ghen tị với ông đấy. Mẹ tôi luôn theo sát tôi từng chút một."

"Mẹ ông thương ông quá còn gì."

"Tôi nghĩ tôi đã không thể thoát khỏi cái sự bảo bọc đó..."

"Chịu thôi vì ông nhõng nhẽo quá mà."

"Ông im đi. Dù sao thì mẹ tôi cũng bảo vệ tôi hơi thái quá rồi."

Mẹ cậu luôn chăm sóc Amane, có lẽ do cậu là con một.

Nó hơi khác sự nuông chiều, mẹ cậu luôn quan tâm cậu một cách thái quá. Điều đó khiến cậu muốn tách ra và sống tự lập. Dù cậu cũng không ghét nhưng nó làm cậu thấy phiền. [note21903]

Cậu đã được dặn dò rất nhiều thứ khi chuẩn bị sống riêng khi lên Cao trung, và lâu lâu bố mẹ cậu cũng gọi điện kiểm tra tình hình của cậu nữa.

"Chà, không phải tất cả những điều trên đơn giản là họ thương yêu ông sao?"

"Tình yêu không cần sự đáp trả, nó quá nặng nề."

"Tôi chịu ông đấy, có khi khi sau này ông mới biết được sự quý giá của tình yêu mà họ dành cho ông."

"Ông nói như kiểu ‘lớn lên rồi sẽ hiểu’ vậy, mà ông không bắt mắt với tình hình hiện tại của mình à?"

"Ha ha ha. Tôi không phải là một thằng nhóc nữa."

Câu nói đó của Isuka không thuyết phục lắm khi cậu ta gặp rất nhiều rắc rối giữa bố và bạn gái của mình, mà Amane cũng phải cẩn thận khi nói về đề tài này.

Amane thở dài khi biết rằng, một Isuka trông tốt bụng và thân thiện đã từng thốt ra một câu như "Tôi sẽ đánh ông nếu ông còn can thiệp vào mối quan hệ của tôi." với bố của mình.

"Mà, ông ta cứ làm những gì mà ông ta thích. Với đạo này cuộc sống hàng ngày của ông tốt chứ nhỉ?"

Cậu cười gượng khi Isuka làm vẻ mặt như kiểu "Ông hiểu ý tôi mà".

Lý do Isuka đến nhà Amane không phải để tâm sự nhân sinh, mà đơn giản là cậu đến đây để chơi, vì vậy câu chuyện đã được khép lại và hai người đi chơi game cùng nhau.

Mục đích ban đầu của cậu là học bài để tuần sau kiểm tra, nhưng nó đã biến thành chơi game.

"Sẽ không đủ khi ông dùng vật phẩm hồi phục như uống nước lã đâu."

"Không sao đâu mà..."

"Mà thôi kệ, dù gì ông cũng chưa lên cấp."

Trong khi Amane đang cố khuyên Isuka đừng có phung phí như thế thì một rắc rối mới nảy sinh khi tiếng chuông cửa vang lên.

"Hmm? Cậu có khách à"

Mahiru vừa biến mỗi thứ xung quanh cậu thành gal game, có các lựa chọn và menu riêng và cậu sẽ phải đưa ra quyết định.

Cậu biết mình không đưa địa chỉ ngôi nhà này cho ai cả. Cậu cũng không có nhiều người bạn đến thăm lắm. Thông thường, nếu là người lạ, cậu đã phải nghe tiếng kêu cửa vì họ nhấn chuông mà không có phản hồi.

"Tôi không biết nữa, chắc là hàng xóm, hoặc mấy đứa con nít phá rối."

"Ồ, đã hiểu."

"Cậu cứ chơi đi, tôi đi xem là ai."

Bằng sự bình tĩnh của mình, cậu đã lừa được Isuka, Amane né tránh vấn đề một cách thích hợp và lao đến cánh cửa nhanh nhất có thể.

Thật may là Mahiru không kêu cửa sau khi nhấn chuông.

Amane mở cánh cửa nhanh chóng mà không cần kiểm tra gì thêm, bước nhanh ra ngoài và đóng sầm cửa lại để người phía trong không nhận ra ai ngoài đó.

Khi Mahiru đang chớp mắt thắc mắc thì cậu đặt tay lên miệng như một dấu hiệu.

"...nói nhỏ thôi. Bên trong có người."

"Ai thế?"

"Một người bạn của tôi, cậu ta đến chơi."

"Ồ, tôi hiểu rồi."

Cô đã hiểu lý do cho hành động vừa rồi của cậu, và cô đưa hộp tupper cho Amane như thường lệ và không nói gì thêm.

Cậu chắc chắn rằng cô đã chuẩn bị nó từ rất sớm, bên trong là một món ăn hoàn hợp cho thời tiết se lạnh hiện giờ, đây chính là Oden.

Cậu thật may mắn khi mọi chuyện đều theo đúng kế hoạch, cậu thở phào nhẹ nhõm.

".....thực ra, tôi luôn biết ơn cô, nhưng tôi không đủ thời gian để nói về điều đó, xin lỗi."

"Tôi không cần lời cảm ơn từ cậu... mà tốt đấy nhỉ, phòng cậu đã đủ sạch sẽ để mời một người bạn đến chơi." [note21905]

"Tôi có nên cuối đầu cảm ơn không?"

"Không, làm ơn dừng ngay trò đó lại."

Việc để một người con gái nấu cơm và mang qua cho mình đứng ngoài trời gió lạnh như vậy khiến cậu thấy rất tội lỗi.[note21909]

Cậu đã rất bối rối vì thấy cô thực sự buồn, cậu biết cô đã chăm lo cậu ở một mức mà cậu có thể quỳ xuống để thể hiện sự biết ơn.

Amane cảm thấy thật tệ khi liên tục nhận đồ ăn của cô miễn phí, vì vậy cậu muốn nói về việc trả ơn một lần nữa.

"... chà, nếu bạn của cậu ở trong, cậu đừng để cậu ta đợi lâu, xin lỗi vì đã làm phiền cậu."

"....cảm ơn cô. Tôi vẫn đang giấu cậu ta về việc này."

"Hãy nên như thế."

"Chà, nếu mà có nói cho cậu ta thì chắc cậu ta cũng chẳng tin đâu."

"Cũng phải."

Điều này cũng rất khó giải thích, nếu mà cậu ở trong vị trí của Isuka thì cậu cũng chẳng bao giờ tin Shiina lại nấu cơm cho một thằng đực rựa nào đấy.

Bởi thế nên Thiên thần - sama mới là một bông hoa trên đỉnh núi cao không thể nào chạm đến.

Chưa chắc Thiên thần - sama đã nấu ăn cho một tên Ikemen nên nói chỉ là một thằng bừa bãi như cậu.

"... Tôi có thể hỏi cô một cái không?"

"Cái gì?"

"Sao lại giúp đỡ và nấu ăn cho tôi liên tục như vậy, cô nhận được lợi ích gì từ việc đó không?"

Thông thường, bạn sẽ không muốn cho đi thức ăn của mình mãi mà không nhận được lợi lộc gì cả, nó rất tốn kém và tốn sức, và tất nhiên là Amane sẽ không làm như thế.

Cậu không có ý định mong đợi ân huệ đến với mình mãi, nhưng cậu tự hỏi tại sao cô lại làm vậy.

Trước câu hỏi của Amane, cô hướng mắt lên trên để suy nghĩ giây lát rồi nói "Vì tôi thích nấu ăn" với biểu cảm như thường.

"Đơn giản thôi. Tôi làm hơi quá tay nên lúc nào cũng dư một phần, và để không lãng phí tôi chia sẽ nó cho mọi người."

"Cô thích nấu ăn lắm à?"

"Đúng vậy. Với cậu cũng chẳng suy nghĩ gì nhiều và chỉ nói rằng nó ngon lắm khi so với cái cách ăn uống cũ của cậu nên cũng dễ làm tôi tự thỏa mãn bản thân."

"...chỉ có vậy ?"

"Phải. Nên cho dù cậu không bị bệnh thì hãy cứ nghĩ đó như là sự may mắn của mình."

"He he."

Cậu cũng không định hỏi Mahiru thêm nữa đã nói “Xin thứ lỗi.” rồi quay vào trong nhà.

(.....vậy ra đó là lý do hửm)

Dù cảm thấy việc nhận đồ ăn miễn phí như vậy là không phù hợp nhưng cậu không thể làm gì hơn và vào lại trong nhà.

"Ai vậy?"

"Bạn bè của tôi trong chung cư thôi. Chẳng có vấn đề gì to tát lắm, à để tôi cất cái này vào tủ lạnh, xin lỗi vì đã không chơi cùng ông nhé."

"Ồ, tôi cũng xin lỗi, tôi lỡ phá đảo luôn rồi."

"Này, ông đùa tôi đấy à?"

Chương 13: Thiên thần – sama và những tiến triển bình thường

Cái công viên nơi cậu và Mahiru lần đầu nói chuyện với nhau nằm ngay trên đường về nhà của cả 2.

Cái căn hộ nơi cậu đang ở là dạng kích thước nhỏ chứ không phải là căn hộ gia đình nên rất ít trẻ con, cả xung quanh cũng thế.

Cái công viên đó khá gần nơi này, mặc dù nó nhỏ nhưng bầu không khí ở đó lại rất dễ chịu.

Cậu không hề thấy bóng dáng của bất kì đứa nhóc nào cả, chỉ thấy mỗi Mahiru đang ngồi một mình yên lặng ở đấy khi đang trên đường đi về nhà.

“Cô đang làm gì ở đây thế?”

“.....không có gì cả.”

Mahiru, người đang ngồi yên lặng trên cái ghế dài ngẩng mặt lên khi phát hiện cậu đang tiếp cận.

Khác với lần trước khi cả 2 chưa quen biết, cậu bắt chuyện với cô một cách bình thường, dù cho câu trả lời của Mahiru có phần hơi ngượng nghịu.

Không phải vì do cô ấy đang cảnh giác mà đúng hơn là Mahiru đang cố giấu điều gì đó.

“Không, cô đang rất xuống tinh thần đấy. Chuyện gì thế?”

“....cũng không có gì.....”

Cậu khá lo lắng khi khuôn mặt của Mahiru trông không được ổn lắm, nhưng có vẻ như cô không muốn nói ra.

Dù cả 2 đã thống nhất là sẽ không liên quan gì đến nhau khi ở bên ngoài nhưng lần này là ngoại lệ khi cậu cảm giác có vẻ như Mahiru đang gặp rắc rối.

Trong khi Mahiru không muốn cậu liên quan đến chuyện đó.

Cậu nhìn một Mahiru đang có vẻ xuống tinh thần và để ý thấy trên áo cô có mấy sợi màu trắng, có vẻ đó là lông của con vật nào đó.

“Trên đồng phục của cô có dính mấy sợi lông kia, cô vừa mới chơi với chó hay mèo gì à?”

“Không phải chơi. Tôi vừa cứu một con mèo bị kẹt trên cây xuống.”

“Ra là vậy à.....cô ngốc thật đấy.”

“Ể?”

“Chờ tôi một chút, đừng đi đâu nhé.”

Cậu thở dài và rời khỏi chỗ đó khi đã biết lý do tại sao Mahiru không rời khỏi cái ghế dài trong khi đang nói chuyện với cậu.

Mahiru chắc chắn sẽ không di chuyển theo như lời cậu nói.

Đúng hơn là cô nàng không thể di chuyển.

Cậu đã đi mua băng gạc ở một tiệm thuốc, một ly đá ở cửa hàng tiện lợi và quay lại nơi Mahiru đang ngồi.

“Shiina, tháo tất của cô xuống đi.”

“Hả?”

Tóm gọn lại, Mahiru trả lời một cách lạnh băng.

“Dù cô có nói gì thì... mà, vì cần phải chườm lạnh nên cô vui lòng cởi tất ra giúp tôi và đưa tôi cái áo khoác ngoài nào.”

Không phải là Amane có sở thích biến thái khi muốn lột tất của Mahiru ra, nên cậu lắc lắc cái bọc trên tay để cô nàng hiểu cậu định làm gì.

Và có vẻ như cô đã hiểu ý cậu.

“.....cậu biết gì à?”

“Khi cô cởi giày ra thì tôi để ý thấy mắt cá chân có vẻ sưng lên và cô chỉ ngồi yên một chỗ trong khi nói chuyện với tôi. Hẳn cô đã làm một chuyện gì đó ngu ngốc và bị bong gân trong khi cứu con mèo đó.”

“Cậu phiền quá đấy.”

“Rồi rồi. Giờ thì cởi tất ra và cho tôi xem bàn chân của cô nào.”

Chỉ cần chú ý một chút là sẽ nhận ra sự khác thường của cô nàng ngay, và khá bất ngờ là mặt của Mahiru vẫn còn hơi lạnh.

Tuy vậy, cô vẫn nhận lấy cái áo ngoài cậu đưa và quấn nó quanh đầu gối.

Cậu quay lưng lại và đổ hết nước trong cái ly đá mua ở cửa hàng tiện lợi ra, sau đó cho hết đá vào một cái bọc ni lông.

Cậu buộc chặt miệng túi lại, lấy một cái khăn quấn xung quanh để làm thành một cái túi chườm rồi quay lại.

Mahiru như được bảo, đã cởi tất ra và lộ ra bàn chân trần mình.

Nó không hề có tí mỡ thừa, với những đường nét rất mềm mại và săn chắc cùng một vết sưng ở mắt cá chân.

“Có vẻ không nghiêm trọng lắm, nhưng nếu cô tiếp tục di chuyển nữa thì mọi thứ có thể sẽ tệ hơn. Giờ chắc cứ chườm lạnh là ổn rồi.”

“.....cảm ơn.”

“Từ giờ thì cứ để tôi lo. Cô cũng không phải lo chịu ơn tôi hay gì đâu.”

Chủ yếu là cậu muốn trả lại một phần khi cô đã nấu ăn cho cậu rất nhiều, dù có là 1 hay 2 vấn đề nhỏ đi nữa.

Mahiru với một biểu cảm bình thường đang đặt chân lên cái ghế dài để thả lỏng mắt cá chân. Dù sao cô cũng không từ chối sự giúp đỡ của cậu.

“Mà cô không thấy đau à?”

“.....có một chút.”

“.....cô có giận hay coi tôi là thằng biến thái khi giúp cô chườm lạnh không....?”

“Tôi sẽ không thô lỗ như vậy đối với người vừa giúp mình đâu.”

“Vậy thì được rồi.”

Sau khi cởi bỏ cảm giác tội lỗi đó, cậu ngồi xuống và tiếp tục chườm đá cho cái mắt cá chân đang ửng đỏ kia.

Mặc dù đau nhưng cô ấy vẫn có thể đứng lên hoặc đi lại, mà tất nhiên là sẽ làm mọi việc tệ hơn, nên có lẽ đây chỉ là một chấn thương nhẹ thôi.

Khi cậu đang cố định cái túi chườm bằng băng keo mua hồi nãy thì Mahiru nói với cậu.

“Cậu có vẻ rành quá nhỉ.”

“Mà, về sơ cứu thì tôi có biết một chút, chứ còn nấu ăn thì tôi tịt.”

Cậu nói đùa một chút và có vẻ như cô ấy đã hơi cười mỉm khi nghe những lời đó.

Vì thấy Mahiru có vẻ hơi xuống tinh thần từ lúc nãy nên cậu muốn cô ấy có thể thả lỏng một chút.

Trong khi bầu không khí đã dịu lại, cậu lấy trong cặp ra một cái quần thể thao.

“Um.”

“Hửm?”

“Đừng nhìn tôi như thế, cô đang lộ chân trần của mình ra đấy. Mà thật ra mang tất vô cũng hơi bất tiện nên cô mặc cái này sẽ được hơn.”

Vì mắt cá chân đang được dán túi chườm nên nó trở nên to hơn và sẽ gây khó chịu khi mặc tất vào nên mặc thêm một cái quần thể thao sẽ thoải mái và an toàn hơn.

Thấy cậu có vẻ như không có ý đồ gì khác nên cô bắt đầu mặc nó vô.

Sau khi cô mặc xong, cậu nhận lại cái áo ngoài hồi nãy Mahiru mượn và đưa cho cô một cái hoodies.

“Cô mặc nó đi.”

“Vì sao?”

“Cô muốn bị nhận ra trong khi được tôi công à?”

Tất nhiên là cậu không thể để một người bị thương tự đi một mình về nhà được.

Mà thật ra đích đến của cả 2 đều giống nhau nên việc công Mahiru về cũng không phải là vấn đề gì lớn lắm.

“À, cô có thể cầm giúp cặp của tôi được không? Tôi không thể vừa công cô vừa đeo cặp được.”

“Có cách nào khác không?”

“Tôi đang cố bẻ gãy chân mình cho cô dùng đây, nếu không có ai thấy thì cứ lấy cái chân lành lặn này mà dùng nhé.”

“Chân à?”

“Mà tay tôi cũng khác khỏe đấy. Hay cô muốn tôi bế cô về?”

“Cậu đủ sức không thể?”

“Cô hỏi như thừa.....mà tôi cũng không chắc lắm.”

Tất nhiên là cậu có thể bế Mahiru nhưng để đi đến nơi cả 2 sống thì cũng hơi khoai. Và cách này cũng gây nhiều sự chú ý hơn nữa.

Amane cũng biết Mahiru chỉ đang nói đùa thôi nên cậu cũng hòa theo.

“Mà, cô mặc nó và kéo mũ trùm lên đi. Với nhớ mang hộ cặp của tôi vì tôi không thể đeo nó trong khi đang công cô đâu.”

“.....xin lỗi.”

“Không sao đâu, là một thằng đàn ông chưa bị chặt cu thì tôi không thể để một cô gái bị thương tự đi về nhà được.”

Cậu gặp người và ngồi xuống để Mahiru bám lên lưng cậu.

Dù đã mặc thêm một cái hoodies nữa nhưng cơ thể ấy cảm giác vẫn rất mong manh dễ vỡ khi tiếp xúc lưng cậu.

Sau khi cô nàng vòng tay quanh cổ cậu, Amane đỡ đùi của Mahiru một cách nhẹ nhàng và đứng dậy.

Mahiru rất nhẹ.

Amane cũng hơi lo lắng liệu cô có ăn uống đầy đủ không nhưng có vẻ như đây là do Mahiru vốn đã nhỏ nhắn. (Suu: Nghe thằng nào chém gió kìa :P)

Cậu cũng cảm thấy hơi nhột nhạo trước mùi thơm nhẹ nhàng của cô nàng, nhưng vẫn kiểm soát được bản thân.

May thay, nhờ cái hoodies mà Mahiru đang mặc nên ít ai chú ý đến cả 2, dù lâu lâu vẫn có người liếc qua một cách tò mò vì thấy cô được công.

“Đến nơi rồi.”

Cậu thả Mahiru xuống khi đã đến trước cửa phòng của cô.

Vết thương cũng sẽ không tấy lên vì cô có thể dựa tường để di chuyển, và may thay bắt đầu từ mai sẽ là ngày nghỉ nên nó sẽ có thời gian để lành lại và sẽ không ảnh hưởng đến việc di chuyển nữa.

“Hôm nay tôi sẽ tự ăn một mình nên cô cứ nghỉ ngơi đi. Với lại có cần tôi mua giúp thực phẩm hay gì không?”

“Không sao, tôi đã mua rồi.”

“Vậy thì tốt rồi. Thôi tôi về nhé.”

Tốt nhất là cô ấy không nên di chuyển nhiều nên cậu cũng mặc kệ cái bụng của mình.

Khi thấy Mahiru mở cửa ra, cậu cũng lấy chìa khóa và chuẩn bị về phòng của mình.

“.....à này.”

“Hửm?”

Cậu quay lại khi Mahiru gọi cậu trong khi vẫn còn ôm cặp.

Khi quay lại, Amane vô tình nhìn thẳng vào mắt của Mahiru nên cậu cảm thấy khá xấu hổ và đảo mắt ra chỗ khác.

“.....cảm ơn cậu vì ngày hôm nay. Cậu đã giúp tôi rất nhiều.”

“Không, tôi làm vì tôi muốn thôi. Vậy cô giữ gìn sức khỏe nhé.”

Dù vẫn còn hơi lo lắng nhưng có vẻ mọi thứ cũng đã ổn khi Mahiru bước vào phòng và đóng cửa lại nên cậu cũng về phòng của mình.

Bỗng Amane chợt nhớ có vẻ như Mahiru chưa trả lại cái quần thể thao và áo hoodies cho cậu, mà chắc cô sẽ trả vào mấy ngày sau thôi.

Chương 14: Thiên thần – sama và thằng ikemen

“Ông bị nào hay sao mà lại đi mất cái quần ngắn đó thế?”

Tiết thể dục mỗi thứ hai hàng tuần như một địa ngục đối với cậu vậy, nhất là cậu lại đang mặc một cái quần ngắn trong thời tiết chuyển đông.

Thời tiết này ai cũng mặc quần thể thao dài nên cái đùi lộ ra của Amane làm ai cũng nhìn cậu như thằng dở người.

“Không có gì, tại tôi quên mang cái quần dài thôi.”

“Vãi, nào ông chứa gì mà quên được hay thế?”

“Ông phiền quá đây.”

Vì không gặp Mahiru lần nào vào thứ 7, chủ nhật vừa qua nên cậu vẫn chưa nhận lại cái quần dài của mình và không còn cách nào khác ngoài chém gió là mình quên.

Cậu cũng chấp nhận việc mình bị đùa giỡn vì cái quần đùi này.

Itsuki điềm tĩnh nhìn cậu rồi thở dài rồi chuyển ánh mắt đi nơi khác.

Hiện cậu đang trong tiết tập nhảy cao, ở đằng xa là chỗ của bọn con gái. Mà vì đang có tận 2 lớp đang dùng sân tập nên hơi cũng khá đông đúc.

Còn cậu thì đang ngồi xem mọi thứ đằng kia nhưng đi xem một sự kiện thể thao vậy.

“Kadowaki – kun, cố lên!”

Thường trong tiết thể dục thì sẽ phân vùng ra nơi cho con trai và cho con gái, và thường thì bọn đực rựa sẽ rất ồn ào mỗi khi có gái ở gần. Còn bọn con gái thì đang nhìn đắm đuối vào Yuta Kadowaki, một thằng ikemen.

Dù ích nói chuyện với ai nhưng cậu vẫn biết được lý do thằng ikemen kia nổi tiếng với bọn con gái là nhờ thành tích học tập của bọn ngoài hành tinh cũng như body chuẩn chỉ của cậu ta.

Theo cậu nghĩ, ai sinh ra cũng đều sẽ có đặc điểm riêng, và có lẽ như nhiều thằng đực rựa lại không muốn chấp nhận những đặc điểm riêng biệt đó của mấy thằng đực rựa khác.

“Ồ, đằng đó có vẻ nào nhiệt nhỉ.”

“Ờ.”

“Ông có vẻ không hứng thú lắm nhỉ.”

“Chẳng liên quan gì lắm vì tôi cũng chẳng nói chuyện với ai trong lớp.”

Cậu cũng không quan tâm lắm và chỉ nói sự thật mà thôi.

Nhưng dù biết thế, cậu vẫn cư xử y như mấy thằng đực khác.

Vì cậu nghĩ nếu làm ngược lại thì chả khác gì bỏ đít cho người khác.

“Có vẻ như ông không ghen tị nhỉ?”

“Tại sao tôi phải ghen tị chứ?”

“Ông chẳng cá tính gì cả.”

Cậu nửa mắt nhìn Ittsuki, người đang cười một cách vui vẻ và một nửa thì để ý đến Kadowaki, người đang được một đồng con gái bu xung quanh.

Cậu ta có một khuôn mặt cân đối và đẹp y như một hoàng tử. Mà thật ra biệt danh của cậu ta cũng là Hoàng tử nốt, một tên đực không có một khiếm khuyết nào.

Cậu ta chỉ cười một cách nhẹ nhàng với một đồng ‘bướm’ trước mặt mình, cậu cũng không ngờ Kadowaki lại thuần khiết đến vậy.

“Có vẻ Hoàng tử - sama của chúng ta khá quen với mấy loại chuyện như vậy nhỉ.”

“Cũng phải, là tôi mà trong tình huống này thì cũng chẳng gặn ra nổi cái nụ cười kia.”

“Có vẻ mấy đứa mê trai cũng hài lòng nhỉ.”

Với Itsuki, cậu đã có cô bạn gái yêu dấu Chitose của mình nên cậu chẳng quan tâm đến mấy đứa con gái khác lắm.

Mà thật ra có vẻ như cả Chitose và Kadowaki đều không quan tâm đến mấy đứa ‘bướm’ này lắm nên cậu cũng không biết Itsuki nghĩ sao về vụ này.

(Hoàng tử - sama rồi Thiên thần – sama nữa, học sinh trong cái trường này có nhiều biệt danh vãi thật.)

Nghĩ tới đây cậu cũng tự hỏi không biết Thiên thần – sama Mahiru có nghỉ ngơi đằng hoàng không.

Mahiru có vẻ cũng không đi ra ngoài trong cuối tuần vừa rồi nên cậu cũng không biết tình hình vết thương của cô nàng thế nào rồi.

Vì lớp của Mahiru cũng đang học thể dục ở trong sân nên nếu cậu nhìn xung quanh kỹ hơn, có một cô gái đang đứng một mình ở rìa sân.

Và tất nhiên cô ấy đang rất nổi bật khi không mặc đồ thể dục và đứng chung với lớp.

Có vài thằng đực rựa đang dính chặt mắt vô Mahiru.

Dù ở xa nhưng bỗng nhiên cả 2 chạm mắt nhau, khi thấy vẻ mặt hơi xấu hổ của cậu, cô cười nhẹ rồi quay đi.

Vì hương của cậu cũng trùng với đám đực rựa khác nên tụi nó đang tranh luận với nhau, “Cô ấy mới nhìn tao đó”, “Không là tao” các kiểu.

“Đây là cơ hội tốt, mình phải thể hiện trước mặt Shiina mới được.”

“Không biết tên Hoàng tử có chiếm tiên cơ không nhỉ?”

Lũ này như uống thuốc kích dục khi chỉ mới nhìn thấy nụ cười.

“.....bọn này vãi lắm rồi.”

Itsuki có vẻ có cũng ý nghĩ với cậu khi nói câu đó nên cậu bật cười.

“Mà biết đâu chúng ta cũng có cơ hội nhỉ.”

“Hả, ông cũng hứng thú với Thiên thần – sama à?”

“Tất nhiên là không, tôi nói ông rồi mà.” [note21915]

“Mà cũng phải, ông có vẻ chẳng quan tâm lắm đến mấy vụ này.”

‘Cô ấy chắc khỏe rồi nhỉ?’ Cậu nghĩ trong khi trả lời “Rồi rồi” với Itsuki và nhìn sang chỗ Mahiru.

Chương 15: Lòng trắc ẩn của Thiên thần – sama?

“Cảm ơn vì ngày hôm bữa. Cái áo hoodies và quần thể dục của cậu đây.”

Như thường lệ, cậu nhận cái hộp tupper từ Mahiru nhưng hôm nay khác cái là thêm một cái túi giấy.

Cậu có thể thấy cái áo hoodies và quần thể dục của mình cho Mahiru mượn hôm thứ sáu tuần trước được gấp một cách gọn gàng.

“Ừm. Tình hình cô sao rồi?”

“Gần nhất hết đau rồi, mà tôi sẽ không vận động mạnh cho đến khi khỏi hẳn đâu.”

“Vậy thì tốt rồi. Mà tôi thấy cô cũng có tham gia tiết thể dục nhỉ.”

“Ừm.”

Có vẻ Mahiru vẫn tham gia các tiết thể dục để không bị tính là trốn tiết. Dù cô ấy bảo nó không còn đau nữa nhưng nếu để ý kĩ thì cậu vẫn có thể thấy dáng đi của cô chưa được tự nhiên lắm.

Trong khi nghĩ vậy, cậu bỗng nhớ lại cái tình huống buồn cười trong tiết thể dục và cười khúc khích.

“Mà Thiên thần – sama nổi tiếng quá đấy nhé. Lũ đực rựa đã gần như động dục chỉ vì một nụ cười của cô đấy.”

“Xin cậu đấy, đừng gọi tôi là thể nữa.... Tôi hơi ngượng rồi đấy. Mà sao trông cậu có vẻ vui thế?”

“Tất nhiên là ai cũng sẽ thấy hưng phấn khi nhìn thấy một mỹ nhân mỉm cười rồi. Cũng như bọn con gái hôm nay cứ ‘kya~ kya~’ với Kadowaki vậy.”

“.....Kadowaki.....Có phải là cái cậu rất nổi tiếng đúng không?”

Mahiru hình như không hứng thú lắm, có lẽ là vì đó chỉ là một cái tên trong lời giải thích của cậu mà thôi.

Dù không nổi tiếng bằng Thiên thần – sama, Kadowaki cũng khá nổi tiếng trong khối, nên việc cô không hề biết cậu ta làm cậu hơi ngạc nhiên.

“Cô không biết à?”

“Mà, vì chẳng cùng lớp và cậu ta cũng chẳng có gì đặc biệt.”

“Hừm, tôi thấy bọn con gái khác đều hâm mộ cậu ta mà nhỉ.”

“Có vẻ như cậu ta có một cái túi da khá đẹp. Mà chuyện đó cũng chẳng liên quan gì đến tôi lắm.”

“Cô nhạt nhẽo thế.”

“Nếu chỉ vì vẻ đẹp thôi thì chẳng phải rất lạ khi cậu không theo đuổi tôi đúng không?”

“Oi, cô cũng biết là mình dễ thương à?”

Mà điều Mahiru vừa nói cũng rất có lý.

Dù vẻ ngoài tốt cũng là một lý do, nhưng chỉ đẹp thôi thì vẫn chưa đủ.

Cậu cũng đồng ý và thừa nhận Mahiru là một cô gái đẹp. Chỉ là cậu hơi bất ngờ khi cô nàng cũng biết là mình đẹp và khẳng định nó.

“Tất nhiên là bản thân tôi như thế nào thì tôi sẽ biết chứ. Khách quan mà nói, tôi chẳng cần phải chối bỏ vẻ ngoài của bản thân làm gì.”

Mahiru nghĩ điều đó là hiển nhiên và cô chẳng có gì phải tự hào về nó cả.

Mà thật ra cô còn chẳng có thời gian để mà chăm chút vẻ ngoài của mình.

Vẻ ngoài mộc mạc ấy rất rõ ràng, và nó lại không hề xấu tí nào.

Mái tóc cô ở phía trước được tết thành một cái vòng thánh y chang biệt danh Thiên thần của mình và làn da tuyệt đẹp mịn màng không tỳ vết. Dù làm nhiều việc nhà, bàn tay của cô ấy không hề thô và móng tay cũng rất sạch sẽ.

Thân hình của cô cũng rất chuẩn, chỗ cần lồi thì lồi, chỗ cần lõm thì lõm. [note21916]

“Mà tôi cũng chỉ nói sự thật thôi, nhưng có vẻ cô cũng chẳng vui mừng hay ngượng ngùng gì ha.”

“Nhiều khi im lặng chấp nhận lại có lợi hơn là cố gắng vui vẻ đấy.”

“Đẹp cũng khổ quá nhỉ.”

“Tôi bị nhiều lần rồi nên cũng chẳng sao cả.”

“.....cô phản ứng khác những đứa con gái mỗi khi được khen quá nhỉ....”

“Tại sao tôi lại phải nói ‘Cậu quá lời rồi’ một cách ngượng ngùng cơ chứ?”

“Không, thật ra mà nói, đối với tôi thì việc cô phản ứng giống họ lại làm tôi thấy hơi khó chịu.”

“Cũng phải, tôi cũng nghĩ việc đó là vô nghĩa đối với tôi.”

“Ừm.”

Sẽ chẳng có nghĩa lý gì khi điều chỉnh thói quen đó của cô cả, thật ra khi gặp một Mahiru trong trường, Amane đã không biết liệu đó có là Mahiru mà mình biết hay không nên cậu cũng muốn mọi thứ cứ như cũ khi cả 2 gặp nhau ở nhà.

Sự quen thuộc là một thứ đáng sợ, ngược lại, nếu cậu gặp một Mahiru trong trường cư xử như ở nhà thì cậu cũng sẽ thấy khó chịu.

Mahiru bình thường chính là Mahiru mỗi khi nói chuyện với cậu, không phải là Mahiru ở trong trường.

Khi cả hai ngầm quyết định kết thúc chủ đề này ở đây, cậu nhìn sang cái hộp tupper.

Nó to hơn bình thường, bên trong có nhiều món ăn thêm ngoài món chính ra. Có vẻ như cậu đã thật sự nhận được một hộp bento do chính tay Thiên thần – sama làm chứ không còn là ‘đồ ăn thừa’ nữa.

“Hôm nay trông hoành tráng nhỉ.”

“Trả ơn cậu vì đã giúp tôi tuần trước đây.”

“Tôi đã bảo là cô không cần bận tâm đâu mà..... ồ, có cả croquette này.”

Việc có croquette làm cậu khác bất ngờ.

Dù croquette thường được ăn theo dạng món phụ, nhưng tự làm nó ở nhà lại là một kì công.

Nó tốn rất nhiều thời gian và công sức, như hấp rồi nghiền khoai tây, làm nhân thịt bò và hành, rồi để nó nguội xong trang trí thêm.

Dù một người không biết gì về nấu ăn như Amane cũng cảm thấy nó rắc rối và phức tạp mỗi khi nhìn mẹ cậu làm.

Thế nên cậu hỏi cô ấy liệu có quá sức không khi làm một món ăn thêm như vậy.

“Mà, tôi chỉ chiên lại thôi, dạng làm sẵn rồi đông lạnh ấy.”

“Vậy cô cũng dùng đồ chiên dạng ăn liền à?”

“Ừm.”

Khi sống một mình thì thường đồ ăn chiên sẽ là dạng nấu sẵn rồi đông lạnh nên nhiều khi được ăn đồ tự làm sẽ ngon hơn.

Tất nhiên, ăn cơm với một món giòn tan vừa được nướng xong luôn tuyệt hơn là đồ làm sẵn.

“.....lâu lâu tôi cũng muốn ăn đồ tự làm....”

Vì thời tiết se lạnh nên chắc nó đã hơi nguội khi bỏ vào hộp tupper nên cô ấy đã hâm nóng nó lại. Cái vỏ ngoài giòn rụm của nó có thể vẫn còn, nhưng tất nhiên là không bằng được mới chiên xong.

Dù không cố ý nhưng cái ý muốn đó của cậu lại lọt ra khỏi miệng và rõ đến mức Mahiru có thể nghe thấy và cô nhướn mày.

“Cậu muốn về nhà à?”

“Tất nhiên là không, tôi không đại đến mức đó.”

Cậu ngay lập tức bác bỏ nó và nhún vai, nhưng bỗng nhiên Mahiru lại đặt tay lên miệng cậu và ra hiệu im lặng.

Có vẻ như cô ấy đang suy nghĩ điều gì đó ngoài khả năng dự đoán của Amane.

“.....cũng được.”

“Hả??”

“Tôi nghĩ nếu chúng ta làm nó ở phòng cậu thì sẽ tiết kiệm hơn.”

Lời nói đó của Mahiru làm cậu há hốc cả ra, dù cô nàng đã bỏ tay xuống.

Câu nói đó của cậu cũng chỉ để đùa thôi khi vô tình thốt ra, nhưng cậu lại không ngờ Mahiru lại suy nghĩ kĩ và chấp nhận nó.

Thường thì một cô gái một mình đến nhà một thằng đực rựa sẽ không an toàn lắm đúng không?

Chưa kể cả hai còn chưa quá thân thiết nữa. Liệu có ổn không vậy?

“Nếu là tôi thì tôi rất vui lòng,nhưng liệu cô có ổn không?”

“Nếu cậu dám làm gì bậy bạ thì tôi sẽ nghiền nát cái ‘đó’ của cậu. Theo nghĩa đen.”

“Này, tôi thấy hơi lạnh ở dưới rồi đây.”

“Kể cả khi cậu không làm gì bậy bạ hết thì chắc cậu cũng nghĩ về hậu quả của nó rồi đúng không? Tình hình hiện tại của cậu trong trường ấy.”

“Yea, tất nhiên là đời học sinh của tôi sẽ tan nát nếu dám táy máy tay chân rồi.”

Địa vị của cả hai trong trường rất chênh lệch cũng như Mahiru vốn là một phái nữ yếu đuối nên nếu việc cậu cưỡng ép Mahiru bị lộ ra thì chắc chắn trường học sẽ là một thứ xa vời đối với cậu.

Tất nhiên là cậu không ngu đến nỗi tự bóp chết mình như vậy.

Đúng hơn là cậu không hề muốn làm thế.

“Thêm nữa”

“Hửm?”

“Tôi không nghĩ cậu thích loại con gái giống tôi.”

Cô nói với muốn khuôn mặt nghiêm túc và cậu bật cười.

“Lỡ tôi thích dạng con gái như cô thì sao?”

“Nếu cậu cố theo đuổi tôi thì tôi sẽ cố gắng tránh xa cậu hết mức có thể.”

“Này, khắc nghiệt quá đấy?”

“Mà, tôi thấy cậu cũng thuộc dạng ‘an toàn’.”

“Vậy thì cảm ơn nhé.”

Dù thấy hơi nao nao, nhưng Amane sẽ không bác bỏ nó vì cậu cũng không có ý định gì đối với Mahiru cả.

Hơn nữa, cậu cũng không muốn bỏ lỡ bữa ăn thịnh soạn tiếp theo nên cậu chấp nhận làm một thằng đực rựa ‘an toàn’ trong mắt của Mahiru.

Chương 16: Hạnh phúc của một thằng đực rựa là có người mặc tạp dề và nấu ăn cho mình

Mahiru đã đưa ra vài yêu cầu cho Amane khi cô nấu ở nhà cậu.

Mọi thứ như chi phí nguyên liệu hay dọn dẹp sau khi làm xong sẽ được chia đều – nghĩa là cậu sẽ gánh 50% những việc trên. Nếu cậu bận hay hôm đó ăn ở ngoài thì phải báo trước một ngày. (Quan trọng nên nhắc lại) Chi phí và việc dọn dẹp sẽ được chia đều. Về phần những chi phí phụ ban đầu khác, Mahiru nhượng bộ cho Amane vì đã làm phiền cậu, còn lại thì như trên.

Cậu cũng không phản đối gì vì như vậy cũng ổn rồi.

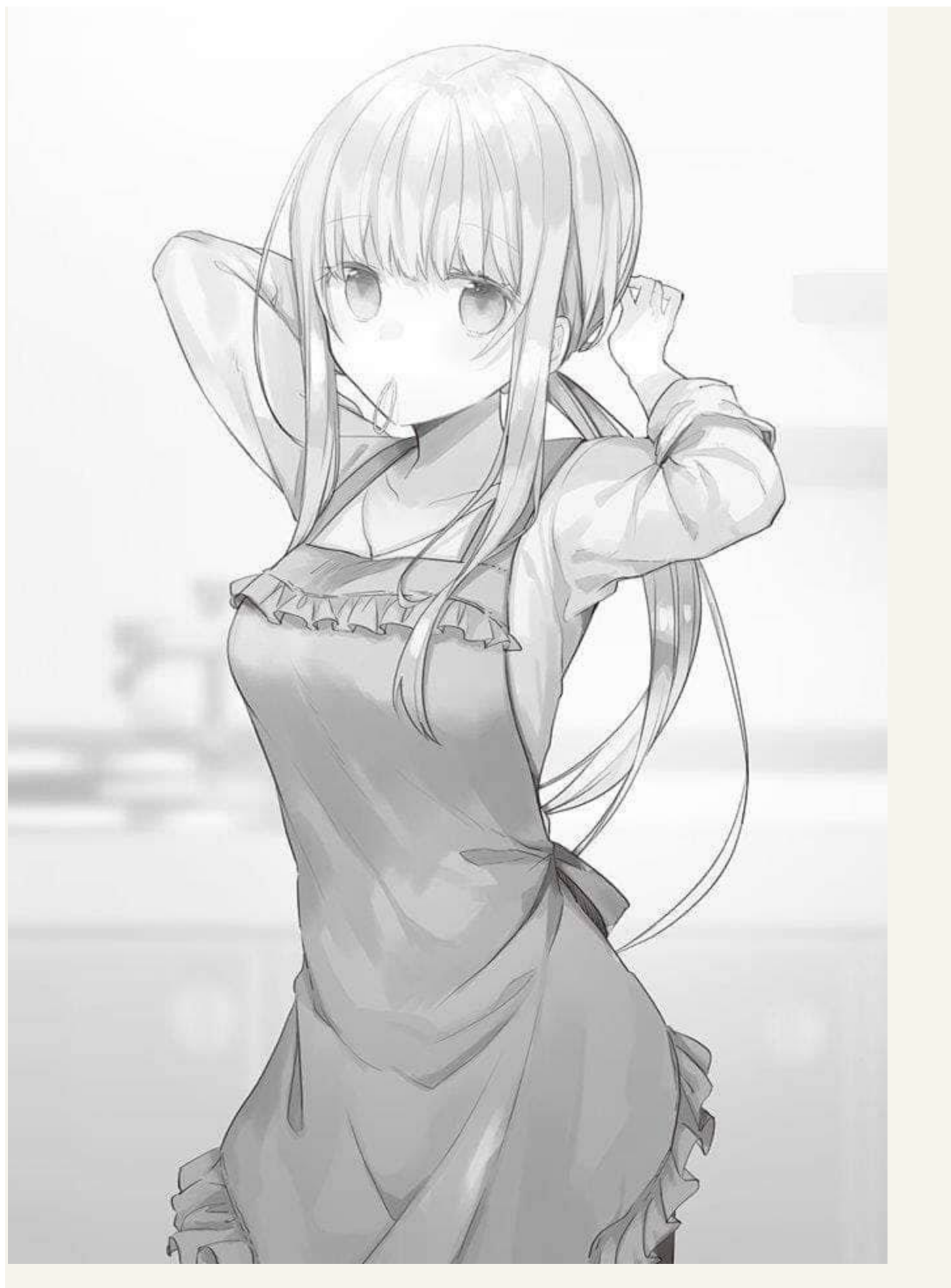
Sau khi thỏa thuận xong một ngày, Mahiru bắt đầu đi siêu thị mua một đồng nguyên liệu về.

“.....Tôi còn chưa dùng nó lần nào đấy.....”

“Cậu phiền quá nhỉ.”

Một cô gái mặc tạp dề và nấu ăn trong nhà của mình, với cái tình huống tạo ra cảm giác hạnh phúc cho một thằng đàn ông này làm cậu cảm thấy yên bình và thoải mái.

Mahiru buộc tóc lên trông rất mới mẻ, đối nghịch với cái nhà bếp gần như chẳng bao giờ động đến của cậu.

“Đồ tốt mà không dùng thì kiểu gì nó cũng vô dụng và hỏng hóc.”

“Tất nhiên nó sẽ không vô dụng khi bây giờ cô đang dùng nó.”

“Đó chỉ là giả thiết. Mà tôi thấy mấy cái dụng cụ làm bếp xịn của cậu đang khóc nhè cả ra vì chẳng ai dùng chúng đây này.”

“Vậy thì tôi cũng khóc để đòi được ăn những món mà tôi thích để chúng khỏi khóc nữa.” [note21917]

Cậu thừa nhận là mình không thể nấu ăn và chuẩn bị nghe những lời sắc bén đến từ Mahiru, nhưng kì này chỉ là một tiếng thở dài và cô không nói thêm gì cả như mọi khi.

“Vậy, tôi sẽ làm nó nhưng trong bếp cậu có gia vị không vậy?”

“Cô hỏi ngược thế? Tất nhiên là có rồi. Hạn sử dụng và phương pháp bảo quản đều hoàn hảo cả.”

“Bất ngờ nhỉ.”

“Vì tôi còn chưa mở nắp nó ra lần nào.”

Cậu để chúng ở nơi tối và mát mẻ nên chắc cũng chẳng có vấn đề gì.

Cậu mua đều là đồ tốt cả, nhưng không có cơ hội để dùng chúng, đúng hơn là cậu không biết nấu ăn nên chẳng bao giờ dùng chúng cả, nhưng bây giờ chúng hân hạnh được dùng bởi một đầu bếp mang tên Mahiru.

“Mà cũng quan trọng lắm, nếu không đủ thì tôi sẽ về nhà mang thêm qua.”

“Ừm.”

“Giờ thì chỉ cần vài gia vị cơ bản là được rồi. Với lại tôi quyết định làm món gì hôm nay luôn nhé?”

“Tùy cô, tôi có ăn là được rồi. Miễn không phải là món tôi ghét.”

“Được rồi, tôi nấu ngay đây, đồng gia vị cậu để đâu thế?”

“Trong cái giỏ ấy.”

“.....đúng là chúng chưa được mở ra bao giờ.....”

Cô nàng nhìn vào cái giỏ nơi để gia vị và mắt hơi nheo lại, vì nó y chang những gì cậu nói trước đó nên cô ngay lập tức trở lại bình thường và bắt đầu rửa tay trong bồn rửa chén.

“Vậy tôi bắt đầu nấu đây, trong lúc đó thì cậu nên ra phòng khách hay phòng ngủ của mình ngồi đi nhé.”

“Cô không cần tôi giúp gì à?”

“Nay cậu ga-lăng thế nhỉ.....mà không cần đâu. Tôi sẽ không thể nấu được nếu cậu ở đi loanh quanh ở trong đây.”

“Cô thẳng thắn quá đấy.”

“Tôi tưởng cậu biết rồi mà?”

Như lời Mahiru nói, cậu quay trở lại phòng khác rồi nhìn bóng lưng của cô.

Sau khi rửa tay xong, Mahiru bắt đầu nấu.

Cậu cũng không biết cô làm món gì nhưng nhìn nguyên liệu thì có vẻ là một món Nhật.

Cậu luôn cảm thấy mình đang nằm mơ khi chuẩn bị được ăn những món ăn ngon lành nấu ở tại căn phòng của mình, nhưng đây là sự thực khi Mahiru đang lắc lắc mái tóc đã cột lên của mình và bắt đầu nấu.

(.....có cảm giác như....mình có một người vợ vậy)

Cậu không hẳn là có cảm giác đó, chỉ là cậu đang mừng tưng ra một mái ấm hạnh phúc thôi.

Cậu chưa từng nghĩ mình sẽ đối xử như thế nào với Mahiru, nhưng cậu đã nghĩ rất nhiều cách về trường hợp có một cô gái xinh đẹp đang đứng trong phòng bếp của nhà mình.

Dù sao, ngoại trừ việc không có tình cảm ra thì Amane đã nghĩ rất nhiều về cách xử sự khi có một cô gái đẹp nấu ăn trong phòng mình.

“.....Cậu đang suy nghĩ thứ gì vậy bạ hay sao thế?”

“Cô đừng có tự suy xét kì quặc thế chứ.”

Cậu quay lại nhìn Mahiru, người vừa đoán mò một cách chính xác đến lạ thường mà không cần quay lưng lại. Cơ mà vì cô ấy không quay lại nên cậu cũng không chấp nhận chuyện này.

Cậu khá ngạc nhiên khi cô nàng lại sắc bén đến vậy, cậu vút mấy suy nghĩ linh tinh hồi nãy của mình ra khỏi đầu trong khi nhìn bóng lưng của Mahiru.

Chương 17: Bữa ăn 3 sao Michelin của Thiên thần – sama
Cỡ một tiếng sau, từng đĩa từng đĩa bắt đầu được bày lên bàn ăn.

Cả hai đã thống nhất là sẽ làm món Nhật, một phần cùng vì Mahiru rất quan tâm đến dinh dưỡng bữa ăn.

“Thật may là phòng cậu có đủ mọi dụng cụ nấu ăn và gia vị nên tôi không cần phải về nhà mang qua, và tôi có thể làm thêm một chút để dành cho ngày mai với mấy thứ còn dư này.”

“Mà được rồi, cô không cần phải làm thế đâu, nhiều đó là tôi biết ơn lắm rồi.”

Cậu cũng không biết đồng gia vị còn bao nhiêu, nhưng lúc Mahiru chưa nấu thì mấy gia vị đơn giản vẫn nhiều hơn mấy cái phức tạp. Với lại màu sắc và cách bài trí của mấy món ăn thật tuyệt vời.

Trên bàn có rất nhiều món Nhật khác nhau, như là cá kho và rau củ, những món mà vừa mới nghe thì Amane đã không muốn nấu, với trứng cuộn và súp miso.

Dù là bất cứ món gì nhưng chỉ cần là món Nhật là cậu thích, đó là những gì cậu muốn nói cho Mahiru, khi cô nàng trông có vẻ hơi cảm thấy tội lỗi vì không làm được mấy món Tây phức tạp khác.

“.....Nhìn tuyệt quá.”

“Tôi rất vui khi cậu nói thế. Và cậu nên ngay đi cho nóng.”

Mahiru nói thế và ngồi vào ghế, cậu cũng nghe theo và ngồi phía đối diện.

Vì cái bàn ăn khá nhỏ nên chỗ cả hai ngồi rất gần nhau dù là đối diện.

Cũng may là còn có 2 ghế nữa dành cho khách, nhưng cái tình huống có một mỹ nhân ngồi ngay trước mặt khiến cậu có những cảm xúc khó tả.

Nhưng vẻ đẹp của Mahiru chẳng là gì so với tài nấu nướng của cô nàng cả.

Đầu tiên cậu nếm thử món súp miso.

Trong khi thưởng thức mùi thơm của miso với nước dashi ngay khi đưa lên tới miệng, cậu từ từ uống nó và vị của miso cùng với mùi thơm và hương của nước dashi ngay lập tức lan tỏa khắp miệng cậu.

Hương nhẹ dịu đó khác hẳn với mấy hộp súp miso ăn liền.

Vị của miso không quá đậm, và cậu có thể cảm thấy được vị của nước dashi nữa.

Cậu nghĩ nó hơi nhạt như vậy là vì để có thể ăn kèm với những món ăn khác, và phải nó là nó được nêm một cách chính xác và vừa đủ đến không thể tin được.

Hương vị của nó như hồi thúc cậu nên ăn tiếp những món khác vậy.

“Ngon quá!”

“Cảm ơn nhé.”

Đôi mắt của Mahiru như thể nói rằng “May là nó không dở” vậy.

Việc khen những món ăn của Mahiru ngay trước mặt cô nàng có vẻ như đã làm cô mắc cỡ.

Khi Mahiru bắt đầu ăn, cậu cũng đuổi đôi đũa của mình ra lần nữa để thưởng thức sơn hào hải vị.

Dù đã đoán trước nhưng việc Mahiru nấu ăn quá ngon vẫn làm cậu bất ngờ.

Món cá kho được làm rất kĩ nên vẫn giữ được độ ẩm.

Nếu bạn kho cá mà để lửa quá lâu cho thấm thì thịt cá sẽ mất độ ẩm và khô lại, nhưng Mahiru đã cân bằng cả hai một cách tuyệt vời.

Món trứng cuộn được nêm rất hợp khẩu vị của Amane.

Nó có màu vàng tươi nhưng vị của dashi pha vào rất nhẹ và thơm. Có rất nhiều loại trứng cuộn như mặn hay ngọt, nhưng món này thì được dùng bột nêmi dashi nên có vị một vị ngọt rất thanh.

Nó mềm và có vị ngọt cứ như mật ong vậy.

Dù số lượng không nhiều lắm nhưng vị của nó làm khẩu vị của cậu tăng rất nhiều.

Và đương nhiên như đã nói, cậu không hề ghét món ngọt tí nào.

Món trứng cuộn với bột nêmi dashi này cùng với vị ngọt tinh tế cũng như cách nêm vừa miệng đã làm cậu ấn tượng rất mạnh.

Cậu tiếp tục ăn nó một cách say mê.

Nó được nấu chín vừa phải, không bị quá khô và vì có dashi nên việc thưởng thức món trứng cuộn này càng thêm thỏa mãn.

‘Cô ấy nấu rõ tốt hơn bà già nhà mình’, trong khi đang vui vẻ nghĩ xấu về bà mẹ của mình đang không có ở đây, cậu bỗng thấy Mahiru đang nhìn cậu.

“.....trông cậu ăn ngon lành nhỉ?”

“Nó thật sự rất ngon mà. Thức ăn ngon phải luôn được ăn một cách chăm chút chứ.”

“Ừm...”

“Với việc ăn món ăn do người khác làm mà không có biểu cảm gì thì chẳng phải không tốt lắm đúng không?”

Nếu mà bạn cảm thấy nó ngon mà lại không biểu hiện ra ngoài thì người nấu sẽ cảm thấy lo lắng và bất an. Kể cả khi bạn nói ngon với gương mặt vô cảm thì người kia cũng sẽ nghĩ bạn chỉ đang an ủi thôi.

Mà thật ra sẽ tốt hơn nếu cả hai bên đều nói ra suy nghĩ của mình bằng cả biểu cảm trên khuôn mặt. Sẽ tốt hơn khi bạn cảm thấy biết ơn người đó.

“.....vậy à.”

Mahiru bị thuyết phục bởi Amane và mỉm cười nhẹ.

Nụ cười vui mừng và thở phào nhẹ nhõm đó dễ thương đến mức não cậu đã ngừng hoạt động một nhịp.

“.....Fujimiya – san?”

“À,...không có gì.”

Tất nhiên là Amane sẽ không thể nói điều mình vừa nghĩ trong đầu ra nên cậu bắt đầu chiến đấu tiếp với mấy món ăn để giấu sự xấu hổ của bản thân.

“.....Cảm ơn vì bữa ăn.”

“Cậu quá khen rồi.” [note21926]

Amane buông chén xuống và nói một cách thỏa mãn và Mahiru đáp lại.

Trông cậu có vẻ phớn phớn sau khi đã không để thừa một hạt cơm nào.

“Ngon quá!”

“Chỉ cần nhìn mặt cậu là biết.”

“Nó còn ngon hơn của mẹ tôi nấu nữa.”

“Việc so sánh tài nấu nướng của một phụ nữ khác với mẹ mình là cấm kỵ đấy.”

“Thế à? Vậy cô có bận tâm không?”

“Mà, tôi thì chẳng quan tâm lắm.”

“Vậy thì đâu có sao, với điều đó cũng không thay đổi được việc mấy món cô nấu đều rất ngon.”

Trình độ nấu ăn của Mahiru đã không phải là những tay mơ có thể so sánh được.

Có thể kinh nghiệm nấu ăn của mẹ cậu vẫn hơn nhưng việc so sánh cả hai cũng hơi khập khiễng khi phong cách nêm nếm của Mahiru rất khác so với của mẹ cậu.

Mà thật ra thì bố cậu nấu ngon hơn mẹ cậu nên việc nói Mahiru nấu ngon ăn cũng có thể hiểu được.

“.....Mà tôi cũng rất vui khi ngày nào cũng được ăn những món ngon thế này.”

“Cũng đúng trừ khi một trong hai hay cả hai chúng ta đều bận.”

“.....Với lại liệu có được không khi tôi ăn món do cô làm mỗi ngày?”

“Nếu cậu không thích thì tôi sẽ không làm.”

“Vậy thì ổn rồi.”

Mahiru rất không thích vòng vo, nên khi cậu hỏi mấy câu hăm hăm đó thì cô luôn trả lời một cách thẳng thắn cho cậu khỏi hỏi thêm nữa.

Dù cậu phải trả 50% chi phí cho mọi thứ, cậu vẫn không cảm thấy Mahiru phải làm quá nhiều việc.

“.....Thường thì cô có nấu ăn cho một thằng đực rựa mà cô không thích không?”

“Bởi vì cậu quá phiền phức. Và bản thân tôi cũng thích nấu ăn với trông cậu ăn ngon thế tôi cũng cảm thấy vui.”

“Nhưng mà...”

“.....Nếu cậu quan tâm vấn đề đó đến như vậy thì chắc không sao nếu tôi không nấu cho cậu nữa nhỉ?”

“À đừng mà.”

Cậu trả lời ngay lập tức vì món ăn của Mahiru là nguồn sống của cậu.

Nếu mà Mahiru không nấu cho cậu nữa thì đó sẽ là vấn đề sống còn đối với Amane.

Dù bình thường cậu vẫn sống được nhưng món ăn của Mahiru làm quá ngon. Sẽ rất đáng sợ khi hằng ngày cậu sẽ phải ăn lại những món ăn nhanh và tiện lợi nhạt nhẽch đó.

Mahiru hơi ngạc nhiên trước câu trả lời gần như lập tức đó của Amane trong khi nhìn nụ cười hơi đáng trên mặt cậu.

“VẬY CẬU ĐỪNG CÓ HỎI NỮA NHÉ.”

“.....ừm.”

Một ngày này lại tiếp tục với sự đánh dấu mối quan hệ gần hơn với cô nàng Thiên thần – sama thiện lương, Amane thở dài vì cảm thấy hơi tội lỗi nhưng lẫn với cảm giác vui mừng.

Chương 18: Thiên thần – sama luôn đạt điểm cao trong mọi bài kiểm tra

“Tình hình của ông sao rồi?”

Đám học sinh vừa được giải thoát khỏi kỳ kiểm tra cuối kì địa ngục giờ đang phè phỡn trong lớp một cách thoải mái.

Cậu và Itsuka cũng đang phè phỡn và đánh giá tình hình của nhau sau kì kiểm tra.

“Hửm? Cũng thường. Không quá tốt nhưng cũng không tệ.”

Chỉ là những câu hỏi quá quen thuộc, cũng chả có gì đặc biệt cả. Vì đó là những câu đối thoại duy nhất để hỏi thăm nhau sau một kì kiểm tra.

Và cũng như mọi khi, câu trả lời của cậu vẫn vậy nên chả có gì đặc biệt để nói về cậu cả.

Cậu trả lời của cậu luôn gây một sự khó chịu nhất định, nhưng Itsuki cũng đã quá quen nên cũng không phản nản gì.

Mọi thứ học trên lớp đều vô não cậu cả rồi nên việc ôn tập hay mấy việc tương tự là không cần thiết. Tuy không được max điểm nhưng vẫn duy trì được ở mức chấp nhận được.

“Mấy người như ông thường ở hạng 30 là chủ yếu.”

“Mà tôi quen rồi.”

“Quen với việc đó liệu có phải là một việc tốt không vậy?”

“Một thằng đầu óc suốt ngày nghĩ vẫn vợ như ông không có quyền nói câu đó đâu.”

Điểm khác biệt duy nhất giữa Amane và Itsuki chính là trong đầu Itsuki lúc nào cũng nghĩ về Chitose.

Nếu nghiêm túc, Itsuki hoàn toàn có thể đạt một thứ hạng cao hơn tuy nhiên bởi vì Chitose nên thứ hạng của cậu còn thấp hơn của Amane.

“.....Còn cô nàng ấy thì sao?”

“Rồi rồi.”

“Thế ông tỏ tình với cô nàng kia chưa Amane?”

“Nếu nói là xong thì chắc chắn bọn độc thân cầu ngoài kia không phải lúc nào cũng ăn cầu lương rồi.”

Có rất nhiều người dù mong muốn nhưng vẫn không bao giờ có được, và cách nói của Itsuki sẽ làm những ai đang lắng nghe cảm thấy rất khó chịu.

Nhưng cậu thì chẳng cảm thấy gì vì ngay từ đầu cậu đã không có ý định có người yêu hay tỏ tình rồi.

“VẬY VỤ ĐÓ ÔNG TÍNH SAO?”

“HẸN HÒ ĐÔI THÔI.”

“VÀ TÔI SẼ NGỒI TƯỢNG TƯỢNG RA CÔ BẠN GÁI CỦA TÔI.”

“CỔ LÊN HÃY HIỆN THỰC HÓA CÔ ẤY CHO BỌN TÔI XEM NÀO!”

“VỚI TÍNH CÁCH CỦA TÔI THÌ ÔNG NGHĨ ĐIỀU ĐÓ KHẢ THI SAO?”

“....Cũng phải.”

“Thấy chưa.”

Dù Amane tồn tại, nhưng tồn tại cảm của cậu lại thấp đến đáng thương.

Một tính cách phiền phức cũng như những câu trả lời bằng từ đơn làm cậu như một thẳng thảm hại cao ngạo lạnh lùng mà chả ai muốn đón nhận cả. Và với tính cách đó thì người yêu là một chuyện xa vời.

Mà dù có xảy ra thì đó cũng chỉ là một mối quan hệ qua loa, như kiểu tán tỉnh lẫn nhau cho vui chứ không đậm sâu như của Itsuki.

“MÀ THẬT RA ÔNG NÊN TÌM NGƯỜI CON GÁI CỦA ĐỜI MÌNH ĐI. CHỈ CẦN CẮT CÁI MÁI NGẮN LÊN, CHẢI CHUỐT ĐẦU TÓC CHO GỌN GÀNG VÀ ĐỔI MÀU MẮT THÌ BỌN CON GÁI SẼ XẾP THÀNH ĐÀN THEO ĐUỔI ÔNG Đấy.”

Cậu cũng có ý định đánh giá lại bản thân một cách chính xác, mà thật ra theo cậu thấy ngay cả một tên đẹp mã như Kadowaki cũng không thơm tât bằng Itsuki cơ. [note21927]

Nếu cậu điều chỉnh ngoại hình của mình lại thì việc đẹp trai hơn bọn xung quanh là điều hoàn toàn khả thi.

Tuy nhiên cậu lại không đủ khéo tay cũng như khiếu thẩm mỹ trong việc tân trang bản thân để nâng niu tình bạn với mấy thằng đũa rựa xung quanh.

“Chả ai thèm nhìn tôi đâu mà tân trang làm gì.”

“Cũng đúng. Nhưng ngay cả khi cậu không khơi nổi được hứng thú của người khác thì việc tìm hiểu tính cách của nhau sẽ trở nên bất khả thi.”

“.....với tôi không có ý định gây ấn tượng gì với cô ấy bây giờ cả.”

Dù cậu có định tỏ tình đi chăng nữa thì khi nhìn xung quanh cô ấy, cậu sẽ ngay lập tức vỡ mộng thôi.

Cậu là một người lười thôi, một người không có khả năng để sống một mình cũng như tiến triển trong các mối quan hệ. Amane cũng sẽ cười vào cái ý nghĩ liệu có cô gái nào bị cậu thu hút hay không.

Với cậu cũng không muốn tiến thêm với cô ấy vì tính cách của Mahiru không thể chăm sóc quan tâm đến người khác.
[note21928]

Với bây giờ cái ăn của cậu hoàn toàn phụ thuộc vào Mahiru, nên nếu cậu hành động thiếu suy nghĩ thì hậu quả có thể sẽ rất nghiêm trọng. Mà đó cũng là một trong những nguyên nhân chính khiến cậu không làm gì để xúc tiến mối quan hệ cả hai.

Với Amane thì việc nấu ăn của Mahiru sẽ là ưu tiên hàng đầu và cậu vẫn chưa tìm ra cách để trả ơn cô nàng.

“Quả là một tên nhạt nhẽo.... tôi đang định giới thiệu ông với vài đứa bạn của Chitose đây.”

“Vô nghĩa thôi. mấy thằng bạn của Chitose hẳn là những tên rất thượng đẳng nên tôi không chắc là mình có thể theo kịp mấy tên đó hay không nữa.”

“Mà cũng đúng, ông là một tên nhạt nhẽo ha.”

“Ông im đi nào.”

“Nếu ông nói thế thì coi như tôi chưa nói gì vậy. Với lại liệu có quá ngu ngốc khi phí hoài tuổi thanh xuân như vậy không?”

“Tôi thì thấy phiền vl.”

Dù đó cũng không phải là điều bắt buộc hay quan trọng trong tuổi học trò nhưng cậu không muốn xúc tiến thêm mối quan hệ của cả 2 vì cảm thấy không cần thiết.

Cơ mà cô nàng Tenshi – sama cũng không phải là một đối tượng dễ dàng gì nên cậu cũng chẳng màng đến chuyện đó.

“.....tôi cũng không cảm thấy cần thiết lắm.”

“Rồi rồi.”

“Cơ mà nếu như ông thay đổi tính cách thì sao nhỉ?”

“Ông nói cái quần què gì vậy?”

“Biết đâu cô nàng chỉ thích mấy thằng hay quan tâm đến người khác thì sao?”

“Đề nghị ông đừng nói nữa nếu tôi chưa cho phép.”

Amane không thể tượng tượng nổi nếu mình trở thành một thằng đực rựa ấm áp như trong lời của Itsuki sẽ như thế nào.

Itsuki hứng thú bưng bưng nhìn cậu, bỗng nhiên ánh mắt cậu ta chuyển qua chỗ khác với cái nhìn đầy hạnh phúc.

“Đi về chung không?”

“Ừm, Chika.”

Có vẻ như Itsuki có hứa sẽ về chung với Chitose, bạn gái của cậu ta.

Ở phía sau lưng Itsuki là một cô gái tomboy với mái tóc màu nâu ngắn đang vẫy vẫy với Itsuki.

Bầu không khí hạnh phúc cùng với nụ cười tỏa nắng khiến mọi thứ như sáng hẳn lên. Cậu có thể thấy rất rõ một cô nàng với tính cách sôi nổi và vui tươi, và một cô gái sôi nổi sẽ có 2 mặt xấu và tốt.

Chitose, một vẻ đẹp khác với Mahiru đang chạy tới đây với một nụ cười tươi trên mặt.

Amane giữ im lặng vì cậu thường gây ra nhiều rắc rối mỗi khi nói chuyện với Chitose.

“Chi-mo cũng nghĩ dạng người như ông rất thích hợp để làm người yêu đấy.”

“Đề nghị lần hai, ông đừng nói nữa.”

“Ê, cậu có bạn gái rồi à?!”

“Tất nhiên là méo.”

“Ê, tưởng gì. Khi nào tỏ tình nhớ báo tôi nha~!”

Chitose tỏ ra tiếc nuối với câu trả lời của cậu.

“Tên bạn trai của cô thân với tôi quá nên cô bạn gái ảo của tôi đang rất buồn đây này.”

“Ê? Cậu có bạn gái ảo à?”

“Đó hẳn sẽ là một câu chuyện rất dài và cảm động nếu cô bạn gái ảo đó vẫn còn nhỉ!?”

“~ cố lên nào ~ chứng minh mình là đàn ông nào ~”

“2 người phiền phức quá đấy.....”

“Ông cũng đâu có khỏe đâu”

“Nên lấy năng lượng từ bọn tôi nàyyyy ~”

Tinh thần của cậu đã kiệt quệ trước cả thể chất cơ.

Những ngày thường thì cậu chỉ nói chuyện với những người rất thân và cố gắng sống một cuộc sống cao trung bình thường nhất theo bản năng, nhưng khi nói chuyện với những sinh vật thượng đẳng như Chitose thì cậu gần như sức cùng lực kiệt.

Chitose, người chẳng quan tâm thứ gì khác vố vai cậu và nói “Đừng lười biếng nha.” trong khi cười hớn hở và không hề để ý đến sự bất lực trên khuôn mặt cậu.

Và tên khốn Itsuki cũng cười và nói câu y chang nên Amane gần như bất lực và chỉ có thể hít thở sâu để lấy lại sự tỉnh táo.

“.....2 người rảnh quá nhỉ.”

Sau khi về nhà và chiến hết mấy món ăn tự làm của Mahiru, cậu rửa chúng rồi quay trở lại phòng khác trong khi Mahiru đang cầm bài kiểm tra.

Trong khi cậu đang cố gắng không lười biếng trong việc rửa bát và bát Mahiru phải làm hết thì cô nàng ngồi trong phòng khách nhà cậu vì cảm thấy nếu về luôn thì áy náy quá.

“Điểm của cậu như nào?”

“Nhìn là cô biết rồi đấy.”

Cô nàng đang kiểm tra lại kết quả và câu trả lời dựa trên cuốn vở ghi chép trong lớp.

“Vậy kết quả của cô thì sao?”

“Nếu tôi không viết nhầm câu trả lời lên tờ trả lời thì điểm số sẽ là max.”

“Cô nói như đúng rồi.”

Khi nghe cô nàng nói thế thì cậu cũng chẳng ngạc nhiên lắm.

Bởi vì cậu thường xuyên thấy tên cô nàng ở vị trí thứ nhất trên bảng xếp hạng khối.

Nên chả có gì phải kinh ngạc khi nghe thấy từ ‘max điểm’ đó từ miệng của Mahiru cả.

“Tôi cũng không ghét học bài. Với lại tôi học kiến thức này trước một năm rồi nên ôn tập cũng không cần thiết lắm.”

“Vãi nôi, cô kinh vậy.”

“Tình hình học tập của Fujinomiya – san cũng như dự đoán nhỉ.”

“Tôi tự biết khả năng của mình thôi.”

“Tôi có nhớ nhìn thấy tên cậu trong nhóm xếp hạng thấp cực.”

Thường thì có những thứ không nói ra thì ai cũng hiểu rõ.

Nếu bạn cho rằng không được top 1 thì học để làm gì thì bạn không nên nhìn hạng của Amane lần trước.

Thành tích của cậu như vậy không phải bởi vì cậu không học hành nghiêm túc, mà là do tình hình của gia đình cậu.

“Mà, vì đang ở một mình nên việc giữ vững điểm số”

Vì để sống một mình nên duy trì điểm số là việc khó có thể tránh khỏi.

Cũng có những luật lệ khác như phải gặp mặt gia đình 6 tháng 1 lần, nhưng cậu dùng cái lý do đi chơi xa nên cái luật đó cũng không đáng lo lắm.

“Tôi luôn học để giữ mức điểm của bản thân ở mức an toàn chứ không như cô, luôn cố gắng hết sức.”

“.....bởi vì tôi bắt buộc phải cố hết sức...”

Mahiru nói nhỏ.

Cảm xúc của cô đã bị che mất bởi mái tóc, nhưng rõ ràng nó không vui vẻ gì.

Tuy nhiên cậu không nhận ra được vì cô nàng đã ngay lập tức ngẩng mặt lên và khuôn mặt vẫn biểu cảm như thường.

Dù được che giấu đi nhưng bầu không khí vẫn hơi chùng xuống.

Lâu lâu thì Mahiru cũng cho thấy những cảm xúc như vậy.

Dù cậu không hề nói những lời khiếm nhã hay xúc phạm, nhưng cảm xúc của cô đôi khi như kiểu có vấn đề gì đó luôn vẩn vơ trong lòng.

Thật không khó để nhận ra rằng gia đình của Mahiru thật sự có vấn đề.

Vì thế nên cậu cũng không nói gì nữa.

Amane không muốn đụng đến giới hạn đó vì cậu biết đó không phải là nơi một người lạ có thể bước vào được.

Bởi vì cậu cũng có những thứ mà không muốn ai biết được.

Việc xâm phạm vào những bí mật đó sẽ rất thô lỗ và bất lịch sự.

Mahiru đã giấu bầu không khí trước đó đi và nói với cậu bằng một giọng lạnh lạnh như bình thường “Tôi mong gặp lại cậu sớm.” rồi đóng sách vở và ra về.

Cậu cũng không muốn ngăn cô ấy lại nên cũng chỉ nói “Ừm.” rồi nhìn Mahiru dọn dẹp mọi thứ rồi đi về.

Sau khi Mahiru dọn xong, cậu để ý thấy một thứ nằm khuất sau cái cốc nước mà nãy giờ không ai để ý tới.

Đó là một tấm thẻ ID học sinh mà ai cũng có.

Có vẻ như lúc mở vở ra, nó bị rơi ra mà cô không để ý.

Ngoài bức hình đại diện ra thì trên đó còn có họ tên, số ID, ngày sinh và nhóm máu.

“Cô làm rơi này.”

“À, cảm ơn cậu nhé. Chúc ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Amane thở dài nhẹ nhẹ khi nhìn Mahiru làm xong mọi thứ và rời khỏi phòng cậu.

Cậu nhớ lại ngày sinh của cô mà hồi nãy cậu thấy được trên tấm thẻ học sinh rồi xoa xoa trán.

“.....còn bốn ngày nữa à.”

Vì bây giờ mới biết được ngày sinh của Mahiru thông qua thẻ học sinh là hơi trễ nên Amane tiếp tục thở dài.

Chương 19: Thứ mà Thiên thần – sama mong muốn

“Cô có muốn hay thích thứ gì không?”

Hôm sau, cậu chạy qua gặp Mahiru để ăn tối và tiện thể hỏi luôn.

Tặng quà vào ngày sinh nhật thì cũng không có gì là kì lạ. Đồng thời cậu cũng muốn trả một phần ơn cho Mahiru vì cô đã nấu ăn cho cậu.

Chỉ là câu hỏi có phần hơi lộ liễu.

Cậu hơi hối hận vì đã không giấu ý định của mình kĩ hơn. Mahiru quay qua nhìn cậu và hỏi.

“Sao đột nhiên thế?”

“Mà, tại cô có vẻ không mong muốn thứ gì cả và tôi cũng hơi tò mò.”

“Đột ngột vậy.....”

Đáng lẽ cậu nên hỏi một cách né tránh hơn, nhưng chịu vì lời đã tọt ra khỏi mồm rồi.

May thay, Mahiru có vẻ không chú ý gì đến việc sắp tới là sinh nhật của mình.

Mà có khi cô nàng cũng không để ý lắm vì cô chưa bao giờ nói ngày sinh nhật của mình cho cậu.

“Vậy à... Thứ mà tôi muốn bây giờ là”

“Thứ cô muốn là?”

“Cục đá mài dao.”

“Đá mài dao?”

Amane bật lại một cách bất ngờ vì câu trả lời của Mahiru quả là Outstanding move.

Mà đúng là không ai sẽ ngờ rằng thứ một cô gái Cao trung muốn lại là một cục đá mài dao.

Thường thì họ sẽ muốn mỹ phẩm, trang sức hay túi xách. Cậu chưa từng nghĩ ra rằng sẽ có người muốn một cục đá mài.

“Ừ, tôi có cũng có vài cục nhưng chúng đều mòn cả rồi nên cần một cục mới.”

“Này, cô là một nữ sinh Cao trung đây.”

“Tôi cũng không phải là một nữ sinh Cao trung bình thường.”

Amane không thể nói lại được.

Và sự thật là Mahiru thực sự không giống những nữ sinh Cao trung khác.

Ngoài việc có biệt danh là Thiên thần – sama, cô nàng còn là một người văn võ toàn tài, nấu ăn và việc nhà cũng thuộc loại đỉnh cao.

Một người con gái đảm đang đến có thể chăm sóc được cả một tên lười như Amane. Duy chỉ có cái miệng của cô nàng là hơi khó chơi.

(Vây nên cô ấy mới nghĩ đến việc muốn có cục đá mài mới à)

Có vẻ như sẽ không có bất kì một nữ sinh Cao trung nào lại muốn một cục đá mài dao ngoài Mahiru ra.

“.....Cô không tự đi mua được hay sao?”

“Cũng không phải thế. Chỉ là tôi cũng ít dùng và nó cũng hơi mắc. Với lại dù mấy cục kia đã mòn nhưng vẫn dùng được nên cũng không cần thiết phải đi mua lắm.”

Việc cô nàng đã có vài cục cũng đủ làm cậu bất ngờ rồi.

“.....Một cô nàng nữ sinh Cao trung đang ngồi mài dao....”

“Tùy cậu nghĩ thôi.”

“Cô là người duy nhất mà tôi biết lại mong muốn một cục đá mài dao đây.”

“Hiếm cũng là một việc tốt mà.”

“Tốt cái quỉ gì.....”

Cái thứ cô nàng thích và muốn lại là một điều hiếm kinh khủng khi lấy thước đo là một nữ sinh Cao trung bình thường.

Nói chung là cậu đành đầu hàng trước cô nàng Mahiru quái đản này và đi tìm giúp đỡ khác.

“Này, Itsuki.”

Vì không thể lấy được thông tin hữu ích nào từ Mahiru nên cậu chuyển qua kế hoạch có độ chính xác thấp hơn là hỏi Itsuki.

Vì Itsuki có bạn gái là Chitose nên có thể cậu ta sẽ biết được đám con gái muốn thứ gì.

Cậu cũng không chắc có nên cho Mahiru vô diện con gái bình thường hay không, nhưng không tặng thứ mà cô nàng ghét là điều tối thiểu.

“Hử?”

“Thường thì ông tặng Chitose thứ gì thế?”

Tốt nhất là nên hỏi thẳng nên cậu cũng không chần chừ. Itsuki nhìn cậu một cách ngạc nhiên.

“Này này, ông thích ai hay sao mà lại hỏi vụ tặng quà thế?”

“Ông hâm à, tôi có thích ai bao giờ?”

“Cũng phải.”

“Thấy chưa.”

“Vậy ông hỏi để làm gì?”

“Chỉ là sắp tới là sinh nhật của hàng xóm của tôi nên tôi muốn có thứ để tham khảo thôi.”

Tất nhiên là cậu sẽ không lộ việc đó ra.

“Hừm... Tốt nhất là cứ mua theo cảm giác của ông. Và quan trọng là ông phải nghiên cứu kỹ sở thích cơ bản của người được tặng.”

“Cô ấy không phải bạn gái tôi nên nghiên cứu bằng lone.”

Việc nghĩ Mahiru là bạn gái của mình đã làm cậu hơi run vì việc quá hoang đường.

Dù cảm tình hai bên rất tốt nhưng tất nhiên là không có tình cảm nam nữ trong đó.

Tất nhiên là Amane vẫn nghĩ cô nàng khá dễ thương, nhưng cũng chỉ đến đó thôi.

“Hừm.... tôi cũng chả biết nữa, ông gợi ý xem nào.”

“Dựa trên tình bạn của cả 2 thôi. Nếu thân thiết thì ông có thể tặng trang sức, còn nếu không thì tặng những món đồ hằng ngày như hộp bút hay các thứ tương tự cũng được.”

“.....Khó quá ta.”

“Queo, tôi chỉ biết có nhiều đó thôi.”

Có vẻ như ngay từ đầu cả Itsuki và Chitose đã gần gũi với nhau hồi còn Sơ trung rồi. Máy vụ ở Sơ trung thì cậu cũng chả rảnh lắm nhưng có vẻ như sau khi vượt qua rất nhiều thử thách thì 2 người họ đã đến với nhau một cách hạnh phúc.

Có vẻ như Itsuki cũng rất băn khoăn mỗi khi chọn quà cho Chitose nên cậu ta có vẻ đã suy nghĩ rất nhiều.

“À với kem dưỡng da tay cũng được đây.”

“Kem dưỡng da tay?”

Amane bật ngược lại khi nghe thấy ý tưởng bất ngờ đó. Itsuki nhìn cậu cười và nói

“Kem dưỡng da tay phù hợp với mọi lứa tuổi mà. Đối với học sinh thì mỗi lần cầm các trang giấy trong tập vở sẽ làm khô da tay, còn đối với người đi làm thì việc gõ phím trong điều kiện máy lạnh cũng sẽ làm khô da tay, nên tặng nó cũng sẽ rất dễ dàng.”

“Hử, chi tiết nhé.”

“Ông có nghe không vậy?”

(Kem dưỡng da tay à)

Mà đúng là cũng hợp lý.

Dù việc rửa mấy hộp tupper thì cậu xung phong đảm nhận nhưng khi ở nhà thì chắc chắn Mahiru cũng phải rửa bát nên tay cô nàng sẽ dễ bị chai sạn.

Cũng may là cô nàng cũng chăm sóc tay của mình khá kĩ nên nó vẫn rất đẹp, tuy nhiên tặng thêm một món dưỡng da thì cũng không phải là một ý tồi.

“Mà, cảm ơn ông nhé.”

“Ông nên hỏi Chii~ xem sao, biết đâu lại có một vài ý tưởng độc đáo.”

“Ế...”

“Ông nên quen với việc nhờ bạn bè của mình giúp đỡ đi.”

Tất nhiên là không phải Amane thấy ngại, chủ yếu là cậu biết chắc Chitose sẽ méo có cái ý tưởng nào sử dụng được nên việc đi hỏi cũng chỉ tốn phí thời gian.

Chương 20: Thiên thần – sama và ngày sinh nhật

Thanh niên Amane, người đã đi mua quà sinh nhật xong sau khi nghe lời khuyên từ Itsuki và Chitose giờ đang nhìn từ phía sau lưng Mahiru với khuôn mặt căng cmn thẳng trong ngày sinh nhật của cô.

Ngoài mua quà ra thì cậu cũng mua một cái bánh crepe (phiên bản cherry mùa đông giới hạn) để cảm ơn Chitose vì mấy lời góp ý. Giờ thì Amane đang không biết nên đưa quà cho Mahiru vào lúc nào.....

Còn nhân vật chính của hôm nay vẫn đang nấu ăn như thường lệ.

Dù không biết thực đơn nhưng có vẻ hôm nay là món Nhật như thường lệ. Cậu cố tỏ ra bình thường như mọi khi.

Có vẻ như không khí không giống sinh nhật tí nào cả, cậu cảm thấy mọi thứ vẫn như mọi ngày.

Và điều đó vẫn thế ngay cả khi đã bắt đầu ăn, dù vẫn nói chuyện bình thường nhưng mọi thứ không có vẻ gì liên quan đến ngày sinh nhật cả.

Cậu đang phân vân không biết nên đưa quà vào lúc nào sau khi liếc nhanh qua cái bọc giấy nằm phía sau ghế sofa.

Sau khi dọn dẹp xong, cậu quay về phòng khách và nhìn thấy Mahiru đang ngồi đọc mấy quyển sách mà cô nàng mang qua.

Dù đang đọc sách nhưng cái khí chất đó của cô nàng vẫn như một Thiên thần vậy.

Cậu hơi ngập ngừng khi chuẩn bị ngồi xuống bên cạnh cô..... Nhưng đã lấy hết dũng khí rồi cầm cái túi giấy và ngồi xuống kế bên Mahiru.

Mahiru bất ngờ ngược mặt lên.

Có vẻ cô nàng đã nghe thấy tiếng sột soạt do cái túi giấy gây ra nên đã ngược lên và nhìn cái túi giấy của cậu.

Mahiru nhìn cậu với khuôn mặt chăm hỏi, có vẻ như cô nàng không nhận ra hôm nay là sinh nhật của mình.

“Tặng cô này.”

Cậu lấy hết dũng khí và đặt nó lên đầu gối của cô nàng.

“Nhân dịp gì vậy?”

“Tặng sinh nhật cô đây.”

“Ừm thì... làm sao cậu biết được? Tôi nhớ tôi đâu có nói cho ai đâu nhỉ.”

Dù có hơi nghi ngờ khi nghe cậu trả lời “Tôi biết nhờ thấy được thẻ học sinh của cô làm rớt hôm bữa ấy.” nhưng biểu cảm của cô nàng cũng không có gì đáng lo lắng.

“Mà, tôi cũng chả bao giờ ăn mừng sinh nhật của mình cả.”

Mahiru nói nhỏ như để lảng tránh vấn đề vậy.

Đôi mắt của cô nàng hiện rõ sự trốn tránh cái từ ‘sinh nhật’ rất rõ ràng.

Cậu có vẻ hiểu được phần nào.

Có vẻ như lời giải thích duy nhất có vẻ là do chính cô nàng còn không nhớ rõ ngày sinh nhật của mình.

Này, ngày sinh nhật của bản thân mà cô còn không nhớ được nữa à?

Nếu không phải là quên thì cái thái độ gì thế kia?

“Vậy à. Vậy cứ coi đây là lòng biết ơn của tôi vì đã nhờ cô nấu ăn hằng ngày dùm tôi đi.”

Tuy nhiên thì giữa 2 việc tặng quà mừng sinh nhật với lời cảm ơn bình thường có một sự khác biệt không hề nhỏ. Vì câu nói kia của Mahiru nên cậu cố tình chuyển sang việc trả ơn thay vì quà sinh nhật.

Vì ngày nào cậu cũng được hưởng những bữa ăn ngon cũng như được chăm sóc nên việc trả lại một phần ơn cũng là điều hợp lý.

Dù Mahiru có vẻ khá bối rối khi Amane đưa cho cô cái túi giấy, cô nàng vẫn nhận nó với khuôn mặt cúi gằm xuống khá khó hiểu.

Sự chú ý của cô chuyển sang thứ nằm bên trong cái túi.

“.....tôi mở nó ra nhé?”

“Ừm.”

Mahiru lấy cái hộp bên trong ra, cởi sợi dây ribbon và gỡ lớp giấy gói một cách cẩn thận.

Cậu cảm thấy khá hồi hộp khi nhìn chính người mình tặng mở món quà ra ngay trước mặt.

Bên trong là kem dưỡng tay theo như lời khuyên của Itsuki. Trong cái hộp còn có một món quà nhỏ vì nó được bán theo set.

À với đây không phải là loại kem có hương thơm, nó chỉ giúp giữ ẩm cho tay để tay không bị chai sần khi làm việc nhà.

Cậu đã kiểm tra chất lượng trên mạng nên đảm bảo rất hiệu quả.

“Mà cảm ơn cậu nhé. Tôi thường hay làm việc nhà nên tay dễ khô. Thật ra tôi cũng có một cái giống cậu tặng nhưng có hương. Nhưng có vẻ của cậu hiệu quả hơn hẳn cái kia.”

“Cái này thực dụng nhỉ.”

“Cậu còn thực dụng hơn đây.”

“Cảm ơn cô nhé.”

Amane cũng bớt căng thẳng và cười một chút khi thấy Mahiru cũng biết công dụng của nó.

Ấn tượng không tệ lắm.

Bên trong còn một thứ nữa, nhưng.... Cậu hơi xấu hổ khi thấy nó được mở ra trước mặt mình.

Cô nàng nhận ra còn có một thứ nữa trong cái túi giấy khi bỏ kem dưỡng tay vô lại.

“.....có cái gì nữa này?”

“À. Cái đó là quà tặng kèm.”

“Quà tặng kèm?”

“Ừm.”

Mahiru ngẩng đầu lên và hỏi cậu với ánh nhìn khó hiểu rồi cúi xuống lấy nó ra.

Nó có màu trùng với màu của cái túi giấy nên rất khó nhìn thấy và được đặt ở dưới cùng. Thường thì sẽ rất khó thấy nó nếu không lấy cái hộp kem dưỡng tay ra.

Nó được để trong một cái túi nhựa chứ không phải trong hộp với kích thước mà Mahiru có thể ôm trọn bằng 2 tay.

Amane tự hỏi xem phản ứng của Mahiru sẽ như thế nào khi mở nó ra (Cậu đang đứng)---Cô nàng lấy nó ra.

“.....Một con gấu?”

Mahiru thốt lên một cách ngạc nhiên khi thấy nó.

Một con thú nhồi bông không quá to, đủ để một học sinh tiểu học ôm.

Nó rất nổi bật nhờ độ mềm, màu lông nhẹ giống màu tóc của Mahiru và con người lóng lánh trên một khuôn mặt ngây thơ giống y chang cô nàng.

Dù đã là học sinh Cao trung nhưng tặng thú nhồi bông cũng không có gì là kì lạ.

Thế nên cậu mới chọn con gấu bông này, vì theo như Chitose nói thì dù là ai đi nữa thì đã là con gái thì sẽ thích những thứ dễ thương

Vì cậu rất ngượng khi mua một thứ dễ thương như vậy một mình nên đã rủ Chitose đi theo và mua cho cô nàng một cái bánh crepe trước trạm tàu điện ngầm.

Cơ mà cậu đã bị Chitose cười liên tục kể từ lúc chọn quà đến chọn giấy gói, nên có vẻ đi một người vẫn đỡ ngượng hơn nhiều.

“.....tôi nghĩ chắc cô cũng thích những thứ như thế này.”

Cậu vừa nói vừa gãi đầu và lảng mắt đi.

Amane hoàn toàn dở ở mảng này.

Vì cậu người khác giới duy nhất mà cậu từng tặng quà là mẹ cậu nên trường hợp nên cũng khá dễ hiểu.

Cô nàng sẽ nghĩ gì khi nhận được một con thú nhồi bông từ 1 thằng đực nhỉ... Vài giây sau khi cậu nói, Mahiru cuối xuống nhìn vào mặt con gấu.

Rất khó để nói cô nàng vui hay không vui, cô nàng chỉ nhìn chăm chăm vào con gấu bông.

“Mà, nếu cô không thích thì cứ vứt nó đi cũng không sao.”
[note21929]

Cậu nói với ý định pha trò, nhưng Mahiru ngẩng lên và la vào mặt cậu.

“Không đời nào tôi sẽ làm thế!”

“À, ừm, tôi lại không nghĩ nó hợp với tính cách của Shiina...”

Cậu nói lầm bầm vì không ngờ cô nàng phản ứng dữ dội đến vậy, trong khi Mahiru quay xuống nhìn con gấu lần nữa.

“.....Tôi không hề làm những việc tồi tệ như vậy...”

Cô nàng vòng tay qua con gấu và ôm nó.

Hành động này giống như là một đứa trẻ đang ôm món đồ chơi mà mình thích, hay giống người mẹ ôm đứa con vậy.

Cô nàng ôm nó thật chặt như một báu vật quý giá của mình.

Mahiru nhìn xuống con gấu trong lòng mình và nheo mắt lại.

Biểu cảm của cô nàng không phải là khuôn mặt vô cảm xúc thường ngày hay là phản kích, mà là một gương mặt buồn lòng và hạnh phúc.

Và nụ cười trong sáng đó đẹp đến nỗi cậu ngây ra như phỗng.

(----Ước gì mình đừng thấy nụ cười đó)

Bởi vì khi thấy nụ cười đó, cậu tưởng chừng như mình đã quên cả việc thở.

Dù cho cả khi Amane không hề thích mấy thứ như tình cảm, nhưng việc nhìn thấy biểu cảm đó của một cô gái đẹp như vậy đã làm tim cậu chậm một nhịp.

Hành động ôm một con gấu nhồi bông một cách cẩn thận đó dễ thương đến mức bất cứ ai nhìn thấy cũng sẽ đứng tim. Dù cho ngay cả khi Amane biết rằng cô nàng rất ít biểu hiện như vậy.

Mặt cậu hiện giờ đang nóng hơn bình thường rất nhiều.

Cậu ngượng đến mức nói thào “....chết tiệt!”.

May là Mahiru không nghe thấy được và vẫn đang vui nửa mặt vào con gấu nhồi bông.

Quá dễ thương, may là cậu kìm lại được và không thốt ra bất cứ câu nào tự bóp nữa.

“.....Tôi mừng là cô thích.”

Mahiru ngược lên nhìn cậu.

“.....Đây là lần đầu tiên tôi nhận được một thứ như vậy.”

“Ê, tôi nghĩ cậu thường nhận được mấy món quà như vậy, vì cậu quá nổi tiếng mà....”

“Tôi làm gì có....”

Cậu thở dài nhẹ nhõm khi nghe thấy giọng nói trong veo và biểu cảm đó của cô nàng.

“.....Tôi chưa từng nói cho ai biết ngày sinh nhật của bản thân vì tôi không thích nó...”

Mahiru nói thế và nhìn xuống con gấu.

Trái ngược với lời nói ở trên, cô nàng nhìn nó với ánh mắt yêu thích và dễ chịu.

“Tôi thường không nhận quà từ những người lạ hay không liên quan đến bản thân.”

“May mà cô không từ chối.”

“.....Fujimiya-san không phải là người lạ.”

Mahiru nói một cách nhẹ nhàng và ngẩng đầu lên nhìn cậu, và cậu đã hồi hận khi nhìn trực tiếp vào gương mặt của cô nàng.

Khi Mahiru bất ngờ ngẩng mặt lên, cậu đã hoàn toàn câm nín trước sự dễ thương vô địch ấy.

Nó dễ thương đến mức làm cậu muốn vuốt ve đầu của cô nàng trong vô thức.

“.....Có chuyện gì vậy?”

“Ày, không có gì.”

Mahiru nghiêng đầu thắc mắc, và nó đã mém chút nữa làm Amane không nhìn được ngất đi bởi cái sự dễ thương vô đối đó.

Một cô gái xinh đẹp thường sẽ rất phiền phức, vì cô nàng sẽ làm bạn gần như đứng tim trong mọi hành động và cử chỉ.

Việc nói một người dễ thương ngay trước mặt họ sẽ cực kì xấu hổ nên cậu chỉ có đủ tự tin để đánh trống lảng một cách hoàn hảo nhất mà thôi.

Và trái tim cậu cũng đã chậm không biết bao nhiêu nhịp rồi nên thêm chút xấu hổ nữa thì chắc là cậu thăng luôn.

“.....Cảm ơn nhé, Fujimiya-san.”

Giọng nói nhỏ nhẹ dễ thương đó buộc Amane phải quay sang chỗ khác để giấu sự xấu hổ của bản thân.

Chương 21: Màn “thăm hỏi” thủ tục của người cho lời khuyên

“Alo alo, vụ quà cáp sao rồi ku?”

Sau khi đi với cậu hôm qua để mua quà, hôm này Chitose tới “thăm hỏi” cậu với nụ cười đầy ẩn ý.

Nếu theo thường lệ, việc Chitose sang thăm cậu sau giờ học sẽ là một việc hết sức tri kỷ và cảm động, nhưng với nụ cười đầy thâm ý kia thì cậu xin kiêu.

“Cũng không có tiến triển gì đặc biệt như cậu nghĩ đâu.”

Dù sao cậu cũng không có cảm giác thiên hướng nam nữ gì đối với Mahiru và ngược lại.

Và tất nhiên là Chitose không hề thỏa mãn với câu trả lời lập lờ nước đôi đó.

“Mà khá hiếm khi thấy cậu quan tâm đến người khác đấy. Nhất là còn là một nữ nữa chứ.”

“Chẳng có gì mờ ám giữa chúng tôi đâu.”

Và thằng bạn khốn khiếp của cậu cũng đang hiệp trợ cô bạn gái của mình để ‘bức cung’ Amane. Cậu không còn cách nào khác ngoài cứ từ chối hết.

Dù biết là Mahiru đã rất vui, nhưng cậu lại không hề muốn nói điều đó cho bất kì ai biết cả.

Trong khi cô nàng Chitose đang lải nhải tùm lum, Itsuki trầm ngâm một hồi rồi hỏi cậu một câu trị giá 3 card Burst.

“Này ku....”

“Hửm.”

“Liệu người đó có phải là hàng xóm của ông không?”

Những lúc như này thì cậu cực kì hận cái trí thông minh nhanh nhạy của Itsuki.

“.....Tại sao ông lại nghĩ thế?”

“Ông bảo rằng đó là người quen của ông, mà ở trường ông không hề quen bất kì ai là nữ cả (trừ Chitose) nên chỉ có thể là hàng xóm.”

“Có vẻ thế.”

“Fu~n.... Tôi thấy khá vui trước sự biến chuyển gần đây của ông đấy.”

“Vậy à.”

“VẬY VỤ TRAO QUÀ ĐỂ CẢM ƠN ĐÓ SAO RỒI?”

SỰ THẬT LÀ AMANE ĐANG TUYỆT VỌNG VÃI NỒI VÌ CÁI ĐỀ TÀI NÀY CỨ DIỄN TIẾP MÃI.

CẬU BIẾT RẰNG MÌNH SẼ KHÔNG THOÁT NỒI VÌ ĐÔI LÚC, ITSUKI TRỞ NÊN RẤT ĐÁNG SỢ. CẬU TA LÀ MỘT NGƯỜI ÂN CẦN NHƯNG ĐỒNG THỜI CŨNG LÀ MỘT TÊN ĐIÊN, NHƯNG DÙ THẾ CẬU TA VẪN RẤT NỔI TIẾNG.

“TÔI CHỈ CÓ THỂ NÓI LÀ MỌI THỨ ĐỀU DIỄN RA SUÔN SẼ.”

“CẬU SẼ KHÔNG CÓ LỰA CHỌN NÀO KHÁC NGOÀI THÀNH THẬT ĐÂU. VÌ VẬY, SỰ THẬT LÀ?”

“CÓ VẼ THẾ.”

“BƯỚNG NHỈ.” [Chitose]

“Ừ QUÁ BƯỚNG LUÔN.” [Itsuki]

“PHIỀN QUÁ ĐÂY.”

DÙ HỌ CÓ NÓI GÌ, CẬU CŨNG SẼ KHÔNG HÉ NỬA LỜI.

CẬU QUYẾT ĐỊNH IM LẶNG LÀ VÀNG, NHƯNG CHẮC CHẮN CẢ HAI NGƯỜI KIA SẼ CẠY MIỆNG CẬU RA. KHÔNG KỂ ĐẾN ITSUKI, CÔ NÀNG NĂNG ĐỘNG CHITOSE CHẮC CHẮN SẼ KHÔNG BỎ QUA VỤ NÀY.

ĐÂY QUẢ LÀ MỘT THỨ SINH VẬT KÌ LẠ.

ĐỂ TRẢ LỜI CẢ HAI, CẬU QUAY LƯNG LẠI, THỞ DÀI VÀ XÁCH CẶP LÊN VÀ CHUẨN BỊ CHUỒN THẮNG.

“BYE NHÉ, HAI NGƯỜI ĐỪNG NÊN TÌM HIỂU QUÁ KỸ CHUYỆN CỦA NGƯỜI KHÁC.”

“Kệ cm ông, tôi vẫn sẽ hỏi tiếp cho đến khi có kết quả thì thôi.”

“.....Hừm, tôi sẽ bám theo ông để gặp ‘người bí ẩn’ đó....”
[Chitose]

“Đó là điều không nên nói ngay trước đối tượng đâu, với lại tôi chắc chắn sẽ dừng lại trước cổng trường nếu cô có ý đồ đó.”

“Xì.”

Chitose cẩn mõi một cách dễ thương, nhưng đôi mắt của cô nàng thì hoàn toàn nghiêm túc.

Trong khi lo lắng việc Chitose có thể sẽ làm việc đó một cách nghiêm túc, cậu chuẩn đi nhanh nhất có thể.

“.....Nguy hiểm thật.”

“Việc gì vậy?”

Mahiru hỏi Amane một cách khó hiểu sau khi cậu phun ra một câu như thế.

Vì còn quá sớm để nấu ăn tối nên cô nàng đã qua nhà cậu trước.

À tiện thể, hôm này cô nàng đã trở lại bình thường như mọi ngày.

Cái nụ cười hôm qua đã biến mất như thể chỉ là một giấc mơ, và biểu cảm của Mahiru đã trở lại như thường ngày.

Dù muốn cô nàng biểu hiện bình thường, cái biểu cảm hôm qua đã mém chút nữa làm cậu chết ngộp trong sự dễ thương.

“À, không có gì, chỉ là Itsuki tò mò về vụ tặng quà ấy mà.”

Sau khi cậu thở dài và nói về vụ Itsuki, Mahiru dường như nhớ được đó là ai và nói “Ra là vậy.”

“Mà, Fujimiya-san chắc không bao giờ mua những thứ như vậy ha.”

“Ý tôi không phải là thế.”

Việc cậu muốn mua quà để tặng một người con gái đã phá nhận thức của tất cả mọi người về hình ảnh của cậu bao năm qua, và nghi ngờ lớn nhất là tình yêu.

Mà thật ra cả cũng không có bất kì cảm giác hay biểu cảm nào thể hiện tình yêu cả, dù cho chúng có ngọt bùi cay đắng cỡ nào.
[note21930]

“Mà, tôi chỉ hơi ngượng thôi.”

Tất nhiên là Mahiru rất dễ thương và móm nữa cậu đã xoa đầu cô nàng, Amane không hề chối bỏ sự thật đó.

Tuy nhiên việc này khá hiển nhiên khi Mahiru là một cô gái xinh đẹp đến hoa nhường nguyệt thẹn, và cậu cũng đang trong tuổi trai trẻ nên cũng không có gì lạ.

Cậu nghĩ cô nàng là một người tốt, nhưng cậu không muốn ở chung với một người như Mahiru.

Nếu chỉ liếc sơ qua, vẻ đẹp hào nhoáng đó sẽ làm cậu chói mù mắt chó.

Nhưng lại không có vẻ xinh xắn dễ thương như hôm qua. Cậu nhìn và thuyết phục bản thân rằng mình không thích cô nàng và thở dài nhè nhẹ.

Cậu cũng không biết nói gì nữa nên cậu liếc nhìn qua điện thoại của mình và phát hiện một số tin nhắn chưa đọc được thông báo.

Khi mở ứng dụng ra, cậu nghĩ đó là Itsuki, nhưng chủ nhân của tin nhắn lại nằm trong cột tin nhắn chờ khiến cậu khá bất ngờ.
[note21931]

Cậu nheo mắt lại khi thấy cái tên là Shihoko.

Một trong 3 cái tên nữ mà cậu thường nhắn tin.

Theo thứ tự là Chitose, Mahiru và người nhắn là mẹ cậu.

Khi cậu mở cửa sổ tin nhắn ra, có một tin mới được mẹ cậu gửi với tông giọng không-thể-từ-chối, và cậu không hề thích điều này tí nào.

Một trong những lí do cậu không thích Chitose là vì cô nàng khá giống một số người trong gia đình cậu.... hoặc có thể khi lớn lên cô nàng sẽ giống họ. Ngay cả mẹ cậu cũng có một tính cách không được tốt lắm.

{Ông nội con vừa gửi trái cây đến nên mẹ sẽ chia đều ra ở nhà vào trưa thứ bảy. Không được từ chối hay viện cớ đâu đấy.}

“Ngay cả lịch trình của mình cũng bị định trước một cách bắt buộc.....”

Tất nhiên là cậu không bận gì vào thứ bảy, nhưng ít nhất mẹ cậu phải báo sớm hơn.

“Chuyện gì vậy?”

Có vẻ Mahiru nghe được tiếng làm bầm đó của cậu nên quay sang hỏi với một biểu cảm như mọi ngày.

“Không có gì, mẹ tôi sẽ cho tôi mấy thứ trái cây vừa được ông nội cho vào trưa chiều ngày thứ bảy. Có thể nó là táo.”

“Cậu biết cắt vỏ táo không đấy?”

“.....Nếu có đồ chuyên dụng thì chắc được.”

“Tôi có thể làm được..... chỉ là sẽ không đều nên sẽ lãng phí một ít.”

Cái này gần như y chang những lời mà mẹ cậu sẽ nói.

“Không thì tôi gặm luôn vỏ cũng được.”

“Nguyên thủy thế?”

“Vì gọt ra phiền quá mà.”

“Cậu lười quá đấy.”

Như mọi khi, lời nhận xét đầy thẳng thắn của Mahiru làm cậu chỉ có thể cười gượng.

Tuy nhiên, Mahiru đã khá ngạc nhiên khi cậu cố gỡ gạc lại bằng một câu đầy thuyết phục, “Cho nó vô dạ dày rồi thì cũng sẽ chẳng khác gì mấy”.

“Mà cũng đúng. Nếu không có Shiina thì chắc tôi sẽ bỏ bất cứ thứ gì vào miệng cho đến khi bị đau bụng mới thôi rồi”

“Vậy thì cảm ơn cậu nhé. Với lại dù sao trái cây cũng khá mắc.”

Cậu cố nói mĩa một chút, nhưng Mahiru quả là Mahiru, chẳng có bất kì tác dụng gì cả.

“Vậy là trưa chiều thứ bảy đúng không? Tôi sẽ làm bữa trưa sớm cho cậu vậy.”

“Lúc nào tôi cũng được cô chăm sóc kĩ quá.”

“Không có gì, vì tôi không ghét khi làm nó cho Fujimiya-san nên không sao cả.”

Mahiru mỉm cười nhẹ.

Nụ cười đó làm cậu nhớ lại hôm qua nên cậu lảng ánh mắt đi rồi nói “...nhờ cô vậy”.

Chương 22: Nơi sống yên ổn của Amane bị tấn công

Có vẻ việc nhận sự trả ơn từ người mà cậu tặng quà là một sai lầm.

Amane nuốt nước bọt và quay người lại một cách cứng ngắc khi thấy một tông giọng cao chói gọi cậu, “Amane!”

Cậu đã nghĩ rằng việc chấp nhận lời mời ăn cơm trưa cùng Mahiru là một quyết định tiên quyết để mình được lên thiên đường.

Món Carbonara thật sự rất ngon. Nước sốt đậm đà hòa quyện với tiêu đen đã làm nó ngon tuyệt vời.

Ngoài, Mahiru cũng không hề tệ tí nào, vâng, không hề tệ tí nào.

Nhưng quyết định này thật sự là đã đưa cậu lên ‘thiên đường’ khi cậu quên rằng, người đàn bà nào đó có chung máu mủ với cậu rất thích làm những việc bất ngờ không đâu vào đâu.

“.....Ano, Fujimiya-san? Hình như có người đưa thư....”

“Không phải, đó là mẹ tôi đây, bà có chìa khóa dự phòng.....”

Cậu thực sự không ngờ rằng mọi việc sẽ tồi tệ thế này, khi mà mẹ cậu quyết định qua thăm cậu mà không hề báo trước.

Một bà mẹ rất nghịch ngợm và chuyên hớ hằng con của mình.

“.....Mẹ của cậu?”

“Mẹ tôi tới để xem tôi sống như thế nào..... Và tôi không báo trước được vì bà chỉ mới quyết định tức thì thôi.”

“A.....”

“Dù không thuyết phục lắm, nhưng sự tình đã đến thì đành vậy.”

Và bây giờ, việc cậu phải đối mặt là giải thích tại sao Mahiru lại ở đây.

Giờ cậu rất muốn đi ngay ra khỏi cái cửa phòng cậu, nhưng điều đó là bất khả thi khi có một ma vương đang chặn ngay trước cửa.

Nhưng nếu cậu dẫn mẹ mình vào phòng thì sẽ gặp phải Mahiru và gây ra những hiểu lầm không đáng có, và Mahiru cũng không muốn như vậy.

Cậu đang phân vân không biết nên làm thế nào trong khi ma vương thì đang ngày càng đến gần.

(----Thật là)

“.....Tôi xin lỗi nhé Shiina, cô hãy vào phòng của tôi một chút nhé.”

“Ê, hừm, hả?”

“Để tôi có thời gian lôi mẹ tôi ra khỏi nhà. Nhờ vào cô cả đấy!”

Cậu bắt buộc phải che giấu mẹ cậu về vụ này.

Cũng may là cả hai đã ăn xong và cậu cũng đã dọn dẹp cả rồi.

Mẹ cậu sẽ không thấy đôi giày của Mahiru vì cậu đã bỏ nó vào hộp giày rồi, còn những thứ cô nàng mang theo như cái khăn choàng cổ thì bỏ vô phòng cậu cùng Mahiru luôn là xong.

Vì mẹ cậu thăm cậu nên Amane tính dùng cơ muốn ăn món ăn do mẹ làm, thì chắc chắn ma vương sẽ đồng ý ngay lập tức. Cậu muốn tránh cái thủ tục ‘thăm phòng’ bằng mọi cách.

Cậu sẽ dẫn mẹ cậu đi mua những nguyên liệu chưa có trong tủ lạnh, và trong thời gian đó, Mahiru sẽ rời khỏi nhà cậu nhanh nhất có thể.

Khi cậu đưa cô nàng chìa khóa nhà và nói với cô nàng kế hoạch của mình một cách nghiêm túc, Mahiru trả lời “Ừm.” với một ánh mắt bối rối.

Với lại phòng cậu có máy sưởi nên không lo cô nàng bị lạnh.

Và xung quanh phòng cũng có nhiều gối nên việc ngồi trên sàn nhà sẽ không có vấn đề gì.

“....Vậy nhé. Tôi đi đối phó với mẫu hậu đây....”

Amane nín thở và đi đến cửa phòng đằng trước, còn Mahiru thì yên lặng nấp vào phòng cậu.

Rồi cậu mở cửa một cách miễn cưỡng.

“Ara, con mở cửa gì mà lâu thế. Trông con khỏe khoắn nhỉ, mẹ cứ tưởng là con đang ngủ trưa.”

Ngay lập tức khuôn mặt của mẹ cậu đập vào mắt cậu với biểu cảm y chang cái lần đầu tiên cậu đi tận hưởng kỳ nghỉ hè của mình.

“Ye, con rất khỏe, nên mẹ về đi nhé?”

“Này ~, con đôi xử với mẹ con thế à.... Con có biết mẹ đang tốn vài giờ để đến đây không? Con không thương mẹ à?”

“Cảm ơn vì mẹ đã đến đây dù xa như vậy, giờ mẹ về nhà được rồi ạ.”

“Con không nên nói như vậy đâu đó ~. Shuto – san đâu có đáng ghét như vậy đâu nhỉ ~.”

“Mẹ đâu có cần một thằng con trai dễ thương đâu.”

Dù chắc lười một cái, nhưng mẹ cậu, Shihoko lại có vẻ gì là giận dữ, ngược lại bà cười như thể hiểu rằng thằng con trai của mình đang vô ‘giai đoạn nổi loạn’.

“Vậy, mẹ làm phiền con tí nhé?”

“Chờ đã, con á?”

“Con đã mượn tiền của mẹ và Shuto – san để mua nơi này đúng không nhỉ ~”

Trước câu nói chí mạng đó, Amane không còn gì để bàn cãi, cậu mời Shihoko vào phòng một cách miễn cưỡng.

Và tất nhiên, cậu cố đi một cách bình thường nhất đến phòng khách và tránh khỏi phòng ngủ.

“Mẹ này, nếu mẹ có tới thì nên báo con sớm hơn đi.”

“Ara, mẹ không có quyền thăm đột xuất để xem thằng con trai của mình có bị đập ra bã chưa à?”

“Ugh..... mà không sao. Dù sao con cũng đã dọn dẹp phòng rồi.”

“Ừm, mẹ hơi bị bất ngờ đấy. Mẹ nhớ khi ở nhà, con chả làm được cái quái gì cả. Sốc thật.”

Shihoko bước vào phòng khách và thốt lên kinh ngạc.

Tất nhiên, mọi thứ đều là nhờ sự hợp tác của Mahiru và lời khuyên của cô nàng. Nói đúng hơn, đây là thành tích của Mahiru, nhưng cậu không thể nói ra được.

“Con vẫn rất ổn, dinh dưỡng cũng đầy đủ nên mẹ cứ yên tâm.”

“.....Ồ.”

Ánh mắt của Shihoko rảo quanh các nơi, và đột nhiên nheo lại.

“Con cũng nấu ăn đàng hoàng nhỉ.... Ara, nhưng sao lại có tới 2 phần?”

Ngón tay của bà chỉ vào giá đựng bát.

Tất nhiên là vì ăn trưa là 2 người nên sẽ có 2 cái đĩa, dù cậu không để ý nhưng với con mắt cú vọ của mình, Shihoko có thể dễ dàng phát hiện.

“Vì hồi nãy bạn của con có qua đây.”

Mà, cậu không hề nói dối.

Việc mời bạn thân của mình sang nhà chơi và cùng ăn trưa cũng không có gì lạ. Và cậu cố tình giấu giếm đi.

Shihoko trả lời cậu bằng một giọng đầy hoài nghi rồi đảo mắt xung quanh căn phòng.

Bằng cách nào đó, lời nói dối qua loa của cậu đã qua cửa, lưng cậu đầy mồ hôi lạnh.

“Mà....cũng ổn đấy... nói chung với một thằng con trai sống một mình thì vậy là được rồi.”

Sau khi quan sát và liên tục hỏi, Shihoko đưa ra kết luận.

Mà cũng bình thường, vì mọi thứ đều có sự tham gia của Mahiru.

“Mẹ không cần phải lo lắng làm gì.”

“Ừm, mẹ khá bất ngờ đấy. Hồi đó khi ở nhà, con gần như chả làm được việc gì nên hồn cả.”

“.....Con cũng trưởng thành mà.”

Cậu nói như một lời thú nhận, Shihoko cười cười nói “Mà, cố gắng lên nhé.”

Bởi vì đây không phải là thành tích của mình nên cậu cảm thấy hơi khó chịu.

Tuy nhiên sự thật không thể bị bại lộ bây giờ nên cứ để mọi chuyện như thế vậy.

-Cậu sẽ cố điều chỉnh bản thân trong thời gian sắp tới.

Mà có thể mẹ cậu sẽ rời khỏi mà không đòi hỏi phải được ăn một bữa tự nấu.

“Mẹ có thể vô phòng ngủ con kiểm tra được không?”

Mẹ cậu bất ngờ quăng một quả bom cực bự.

Check phòng. Nghĩa là phòng riêng.... Kiểm tra phòng ngủ.

Tất nhiên là bên trong có Mahiru. Nếu bây giờ mà bị phát hiện thì hậu quả có thể khủng khiếp hơn là phát hiện ngay từ ban đầu.

“Này đừng đùa chứ. Con không muốn ai vào phòng con cả dù đó có là mẹ.”

“Ara, có việc gì à?”

“Chắc chắn là sẽ có việc khi đó là phòng ngủ của một thằng đực rựa cao trung.”

“Mẹ biết.”

“Nếu mẹ biết rồi thì mẹ đừng vào làm gì.”

Việc này phải ngăn chặn bằng mọi cách. Dù cho có xấu hổ, cậu hoàn toàn không muốn Mahiru bị phát hiện.

Nếu thấy Mahiru trong phòng ngủ cậu ngay bây giờ, chắc chắn Shihoko sẽ có những suy nghĩ không đáng có. Và cậu muốn tránh điều đó.

Cậu che trước cửa phòng mình và không dám nhìn vào mắt Shihoko, và mẹ cậu đã ngay lập tức cậu đang giấu thứ gì đó, cười rồi nói “Oya~, con cũng có chuyện giấu mẹ à?”

Cậu bắt buộc phải từ chối một cách dứt khoát.

Và bỗng nhiên có tiếng gì đó từ trong phòng vang lên.

“Amane.”

“Vâng.”

“Con đang giấu thứ gì đó?”

“.....không liên quan đến mẹ.”

“Vậy à, vậy mẹ hiểu rồi...”

Một nụ cười đầy thâm ý.

Và nụ cười này chứa đầy áp lực bắt buộc cậu không được từ chối, và mỗi lần nhìn thấy nụ cười này, sự phản kháng trong cậu giảm dần.

Cậu chẳng thể làm gì được.

Shihoko đặt tay lên núm vặn.

Chết thật, đó là những gì còn sót lại trong đầu cậu.

Shihoko vượt qua cậu và mở cửa để tìm hiểu nguồn gốc của tiếng vang hồi nãy.

Đập vào mắt sau khi mở cửa là một thân ảnh của một cô gái xinh đẹp dựa lưng vào mép giường và quỳ trên một cái gối.

Đó là Mahiru, người đang nhắm mắt và thở đều đặn theo nhịp.[note21932]

Chương 23: Thiên thần – sama, sự mệt mỏi quá độ

Ngủ trưa là một điều hết sức bình thường.

Một căn phòng ấm áp với máy sưởi, một cái bụng no căng xong bữa trưa, và nhiều đó đã đủ để phục vụ một giấc ngủ trưa rồi.

Mặc dù việc ngủ trong phòng của một thằng đực là hơi bị liêu, nhưng có vẻ như Mahiru đã vô tình ngủ gật vì cho rằng Amane là một thằng đực vô hại.

Không thể đổ lỗi cho cô nàng được, với lại việc giữ im lặng tuyệt đối sẽ rất nhàm chán và có vài thứ là sẽ không thể tránh khỏi.

Vấn đề chủ yếu ở đây là do Shihoko, mẹ cậu đang ở đây, và chứng kiến hết thấy.

Rất rõ ràng, hiểu lầm bắt đầu nảy sinh.

Đơn giản vì bất cứ ai nhìn thấy cảnh này đều sẽ hiểu lầm rằng họ đã thân nhau đến mức qua nhà nhau chơi và người con gái lại còn đang ngủ một cách không đề phòng nữa chứ.

Cậu liếc nhìn Shihoko với khuôn mặt nhăn nhó khi thấy bà đã nhìn thấy Mahiru. “Ara ara ma ma”, đó là những gì cậu thấy được trong đôi mắt đó.

“Ara Amane thật là, con có cô bạn gái dễ thương quá nhỉ! Đừng có giấu mẹ chứ!”

Cậu đau đầu khi nghe Shohiko nói cậu đó bằng tông giọng không cảm xúc.

Đây hoàn toàn là một hiểu nhầm. Và mẹ cậu có vẻ đang rất tò mò mới vl.

Khi thằng con mình có bạn gái thì đáng lẽ mẹ phải la nó chứ?

Cũng may là Shihoko lại rất thích mấy thứ dễ thương.

Và tất nhiên, vẻ đẹp của Mahiru là tuyệt đối, không ai có thể chối bỏ.

Khi ngủ, cái mặt nạ cô nàng thường đeo bị gỡ xuống, và cậu hoàn toàn có thể chứng kiến rất nhiều ‘phương diện’ của Mahiru mà cô nàng không bao giờ biểu hiện qua gương mặt và biểu cảm.

Một khuôn mặt thả lỏng, khác hẳn thường ngày.

Dù cậu đã thấy vẻ đẹp của Mahiru nhiều lần nhưng mỗi lần nhìn lại, cậu đều bị hấp dẫn bởi vẻ đẹp hoàn mỹ ấy.

Khuôn mặt ngủ ngây thơ, đáng yêu đó làm bất kì ai đều muốn chạm vào.

Cử chỉ ôm gối ngủ của cô nàng đã làm cậu nảy sinh một số ham muốn không thể nói ra một cách nhanh chóng.

Cậu đang quen một người con gái cực kì xinh đẹp, và Shihoko, mẹ cậu thì đang coi cô ấy là con dâu tương lai (đang hiểu nhầm), phản kích thật.

“Cô gái này có phải là lý do con không cho mẹ thăm phòng ngủ đúng không? Mồ, con cũng sắp thành đàn ông rồi mà?”

“Không phải! Không như mẹ nghĩ đâu! Con với cô ấy chả có gì cả!”

“Ara, con không cần phải chối với mẹ đâu. Mẹ sẽ không phản đối đâu mà.”

“Không, đó không phải là vấn đề! Giữa tụi con chẳng có gì hết! Đó là một chuyện hoàn toàn khác!”

“Chẳng có gì mà lại cho cô nàng ngủ trong phòng con à?”

“Đó là bởi vì tự nhiên mẹ đến đây đột xuất! Dù cho cô ấy có ở trong phòng khách thì mẹ vẫn sẽ hiểu lầm thôi!”

“Nếu cả hai không thân nhau thì tại sao cô ấy không về nhà mình mà lại ở trong nhà của một người lạ?”

Vâng, cậu chàng câm nín, cãi làm sao được.

Như Shihoko nói, đây là nhà cậu, và người lạ chắc chắn sẽ không muốn vào.

Việc Mahiru qua nhà cậu vốn là theo quán tính, dù cho Mahiru không nấu ăn, cậu vẫn sẽ làm thế vì tính cách của cô nàng.

(Mà, đâm lao thì phải theo lao thôi)

Với cậu, Mahiru là một cô gái tốt, dù cho chính bản thân cô nàng không nhận ra.

Không thể thể hiện tính cách thật của bản thân ở trường, nhưng Mahiru đã cố gắng biến chiếc mặt nạ đó thành tính cách của mình một cách tự nhiên nhất, nhưng đôi khi lại lộ ra tính cách thật của bản thân mỗi khi vội vã hay bất ngờ, và sau lớp mặt nạ đó là một nụ cười ngây thơ hút hồn của cô nàng.

Nó hơi khác so với cảm xúc tình cảm lãng mạn, nhưng nói chung, cô nàng cực kì hấp dẫn.

“Bọn con chỉ là bạn bè, và không hề có tình cảm lãng mạn dành cho nhau!”

Giữa họ không có bất kỳ tình cảm nam nữ nào như Shihoko nghĩ. Hơn nữa, Mahiru cũng không muốn có sự hiểu lầm rằng cậu thích cô nàng.

“Ara, hay là con đang bối rối vì không thể hiểu được cảm xúc của phụ nữ à?”

“Cô có thể nói cho mẹ tôi tình hình không phải thế được không..... Shiina, xin cô đẩy, dậy giùm tôi đi mà.....”

Cậu thực sự bó tay với mẹ cậu khi mỗi lần bà nói chuyện là liên quan ngay đến tình yêu.

Xin cô đẩy, dậy nhanh đi mà.

“Ừm....”

Phải chăng lời cầu nguyện của cậu đã hiệu nghiệm? Hay do cô nàng tỉnh vì tiếng nói nãy giờ của cả hai?

Mahiru mơ màng mở mắt ra, ngẩng mặt lên và thốt ra một tiếng ngọt ngào.

Mái tóc dài của cô nàng chảy xuống bờ vai.

Ngoại hình yếu đuối với tông màu caramel bông bênh khiến cậu không đành lòng nhìn thẳng.

Biểu cảm của Mahiru khi chưa tỉnh ngủ hẳn hay mơ màng đã làm tim cậu ngừng đập vài lần.

“Shiina, xin lỗi vì đã làm gián đoạn giấc ngủ của cô, nhưng đang có một sự hiểu lầm không hề nhẹ đang nhờ cô giải vây đây.”

“Hiểu nhầm....?”

“Này này, bạn gái – san, tên con là gì thế?”

Shihoko cười cười hỏi Mahiru, người đang chẳng hiểu mô tê gì.

Thấy nụ cười tươi kinh khủng và thân thiện của Shihoko, Mahiru khá bối rối trong khi cái đầu còn đang mơ màng thấy rõ.

“Ê, à, ừm...”

“Dù sao cũng nên giới thiệu khi gặp nhau lần đầu đây.”

“Ê, con là Shi-Shiina Mahiru.”

“Ara, Mahiru – chan, tên dễ thương quá nhỉ! Tên cô là Shihoko, cứ gọi cô bằng tên luôn cũng không sao đâu.”

Mahiru bối rối nhìn sang cậu như thể nói rằng “Cứu chim sẻ đại bàng ới” nhưng cậu chỉ có thể lắc đầu và tỏ vẻ bất lực trước vụ này.

Cậu hiểu rất rõ tính cách của mẹ mình, một khi bà đã hăng máu thì ông zời cũng gọi bằng cụ.

Bà đang có rất nhiều thứ muốn hỏi Mahiru nên ngăn cản là một việc không thể.

Mẹ không thấy Mahiru đang rất bối rối à?

“À, ừm, Okaa – sama.” [note21933]

“Ara, con thật sự coi cô là mẹ á!”

“Fujimiya – san!”

“Fujimiya là cả cô và thằng con cô đấy. Này Amane.”

“Mẹ, Shiina đang rất bối rối đấy.”

“Này Amane, mẹ có nên gọi cô ấy bằng tên riêng luôn không?”

Cậu đang cạn lời với bà mẹ của mình thì Shihoko lại hỏi một câu thẳng như ruột ngựa như vậy càng khiến cậu đau đầu hơn. Này, mẹ bót không biết xấu hổ đi được không vậy?

“À, ừm, Shihoko – san?”

“Hửm?”

“C-con và Fujimiya – sa”

“Cô không biết con đang nói ai hết á.”

“.....À, Amane – kun và con không hề có mối quan hệ như vậy.”

Trước những lời nói cố ý của Shihoko, Mahiru cố phủ nhận chúng một cách dễ hiểu.

Có thể đó là do sự hồi thúc của Shihoko khi muốn gọi cô nàng bằng tên và hỏi đủ thứ, và bà vẫn đang mỉm cười như thường.

“Ara, cô không biết chuyện gì sẽ x~~~~~ảy ra trong tương lai đây nhỉ ~”

“Ê, a, đ – đó không phải là vấn đề.”

“Chết thật, có khi cô đã phá vỡ bầu không khí hạnh phúc của hai đứa rồi ha.”

“K-không phải, con muốn giải thích việc này rõ ràng! Con với Amane – kun không phải như thế, chỉ là do cậu ấy không biết nấu cơm, chúng con chỉ thường ăn cơm với nhau thôi.”

“Con sẽ là một cô dâu tốt đó, Mahiru – chan. Thằng con nhà cô chả bao giờ làm được việc gì cả nên nhờ con cả đấy.”

“A, không phải”

Cố lên nào, Mahiru!

Nhưng không gì có thể ngăn cản được Shihoko cả.

Mắt của Shihoko sáng lên khi nghĩ tới cảnh cả 2 đứa thường xuyên qua nhà nhau, nấu ăn ở nhà và ngồi ăn cùng nhau trên cùng một chiếc bàn.

Khi việc đã đến mức này, không ai có thể cản được Shihoko cả. May ra chỉ có cha cậu là làm được.

“.....Shiina, bỏ đi thôi. Một khi mẹ tôi đã hưng phấn thì chỉ có cách bó tay thôi.”

“Vậy sao được.....”

Amane, người có thể nhìn thấy tương lai chỉ với một kết quả đã quả quyết từ bỏ giải thích và bắt lực nhìn mẹ cậu tung tăng ra khỏi cửa.

Chương 24: Thiên thần – sama, sự đổ kỵ

“Mà, con thường hay quen biết phụ nữ đẹp ha. Mẹ cũng bất ngờ thật.”

Amane, người chẳng thèm chối bỏ cùng với Mahiru, người đang không biết phải làm gì cho phải đều cùng nhau im lặng.

Shihoko, người cho rằng sự im lặng đó là đồng ý đang nhìn chăm chăm Mahiru với con mắt sáng loáng tràn đầy sự tò mò.

“Vậy, Mahiru – chan, con thấy thằng con cô sống như thế nào?”

“Ể.... Cái đó thì.... Cậu ta không chết được....” [note21934]

“Nghe có vẻ không ổn nhỉ.”

“Bởi vì lúc đầu thì phòng cậu ấy kinh như bãi rác vậy.”

“Này, bây giờ tôi đã cố giữ nó sạch rồi đây.”

“Với sự giúp đỡ của tôi”

“Cái đó thì cảm ơn cô nhé. Vì những bữa ăn, dọn dẹp và nhiều thứ khác nữa...”

Mahiru chỉ giữ im lặng.

Nhờ cô mà cậu mới có thể sống một cách thoải mái như bây giờ nên có kêu cậu quý xuống cảm ơn thì cậu sẽ làm ngay không do dự chút nào. Cậu không thích Mahiru, nhưng cậu sẽ cố gắng chiều cô ấy tốt nhất có thể.

Chỉ là Shihoko lại hiểu lầm nó theo một cách tồi tệ nhất mà cậu có thể nghĩ ra.

“Mà, Amane có lẽ đã được Mahiru – chan chăm sóc rất nhiều lần nhỉ. Quả là hết thuốc chữa..... Cô nghĩ có vẻ nó đã quen sống chung với gia đình rồi ha.”

“Gì vậy? Mahiru có sống chung với con dâu, cô ấy sống ở phòng kế bên mà!”

“Ara, vậy là do định mệnh sắp đặt rồi! Mẹ vui lắm đó, có một con dâu xinh đẹp đảm đang như này.”

“Con không phủ nhận việc con đẹp và đảm đang, nhưng cái vụ gặp gỡ định mệnh thì con xin phủ nhận thẳng thừng ạ.”

“Nó lãng mạn mà”

“Mẹ đừng nói kiểu đó nữa! Con đã nói ở đây không hề có mối quan hệ tình cảm lãng mạn nào cả!”

“Ara ara”

Mặt của Amane dần chuyển sang mode nghiêm túc.

Thằng con khốn khổ của Shihoko, người đã bị mẹ mình hiểu lầm theo một cách cố tình, hay là như một sở thích không biết bao nhiêu lần, đang thở một hơi dài nặng nề nhất từ đầu tháng tới giờ.

Mahiru, người bị câu chuyện đưa đẩy này giờ đang bối rối khi thấy 2 mẹ con nhà kia giương cung bạt kiếm.

“Mahiru – chan, Mahiru – chan, đây có thể chỉ là góc nhìn của cô, nhưng Amane rất ngượng khi nói chuyện và thường không thành thật, nhưng thằng nhóc rất tốt bụng và ra dáng đàn ông lắm. Với nó cũng không có kinh nghiệm gì với phụ nữ nên Mahiru – chan hướng dẫn nó được thì tuyệt cmn rồi.”

“Mẹ đang nói cái quái gì vậy”

Phần sau của câu nói đó tràn ngập sự quan tâm.

“Chứ sao nữa. Mà sao con vẫn chưa của được cô ấy nhỉ. Con nhìn cũng xịn xò như Shuto – san mà.”

“Không liên quan đến mẹ.”

“Hay là mẹ giới thiệu ưu điểm của con nhé?”

“Con không muốn nghe đồng ‘ưu điểm’ chả khác quái gì nhược điểm đó đâu.”

“Lại nữa rồi. À, hay là Mahiru – chan thích đàn ông lịch lãm? Amane mà ăn vận thì nhìn ngon giai lắm đó.”

Shihoko vừa nói vừa mỉm cười, trong khi Mahiru đáp lại bằng một nụ cười ngơ ngác như thể đang méo hiểu bà nói gì.

Việc Shihoko xuất hiện và làm cho một Thiên thần – sama thường rất đậm đặc và lạnh nhạt bỗng rồi quả là một kỳ quan thiên nhiên thế giới.

“Okaa – san, Shiina đang gặp đủ nhiều rắc rối rồi, mẹ về hộ con cái.”

“Rồi rồi, chắc mẹ đã phá hỏng bầu không khí ngọt ngào của 2 đứa nhí?”

“Mẹ về càng sớm càng tốt hộ con.”

Cậu đã quá mệt với việc phải phủ nhận tùm lum, và Mahiru sẽ càng khó khăn hơn trong bầu không khí căng như dây đàn này.

Mahiru là một người rất nhạy cảm và tinh tế.

Vì vậy không có gì ngạc nhiên khi cô nàng chỉ giữ im lặng trong một cuộc nói chuyện căng thẳng mà chính người đã quen với việc đó như Amane cũng cảm thấy lao đao.

Cậu quyết định sẽ giải quyết vấn đề này sau và quay sang Shihoko, người đang biểu hiện rõ sự chưa thỏa mãn trên mặt.

Cậu không có ý định giữ Shihoko lại, và bà có vẻ như rất bất mãn về điều đó. Và chắc chắn mọi chuyện sẽ tệ hơn.

“Oh, Mahiru – chan trao đổi thông tin liên lạc với cô nhé. Cô muốn biết tất cả về cuộc sống thường ngày của 2 đứa và thái độ của thằng quý tử nhà cô.”

“Ah, um, vâng.....?”

Nói chung là Amane đã chào thua trước sự tò mò của Shihoko.

Còn bé Mahiru thì mơ mơ màng màng trao đổi thông tin liên lạc với Shihoko.

Việc này có vẻ hơi bất tiện cho Mahiru.

(Tôi thật sự xin lỗi -.-)

Cậu quyết định sẽ nhắn tin nhờ ông già nhà mình kiểm chế Shihoko lại, người đang nắm tay Mahiru và nói “Amane nhờ con cả đây”.

“Đuôi vãi...”

“Và tôi sắp phải nghe một cơn bão xin lỗi đến từ cậu....”

Dù thời gian mà ‘hung thần’ ở lại không lâu, nhưng cả 2 đã mệt lử và ngồi cạnh nhau trên sofa.

Amane ngồi thở dài và ôm mặt, Mahiru thì hơi bồn chồn và căng thẳng hơn bình thường.

“Thật là, xin lỗi vì đã kéo cô vô vụ hiểu nhầm này....”

“À, không sao, dù sao thì cũng không ảnh hưởng đến tôi lắm...”

“Không đâu..... có vẻ như bà ấy ưng Shiina rồi đấy.... không biết bà ấy có làm chuyện điên rồ nào nữa không.....”

Cậu thấy có lỗi khi lôi Mahiru vào đồng rắc rối này.

Đối với cô bạn gái dễ thương của thằng quý tử nhà mình (hiều lắm), Shihoko chắc chắn sẽ rất thích thú và quan tâm hết mức có thể.

“Shihoko – san có vẻ rất quan tâm đến Fujimiya – san nhỉ.”

“Nếu bà ấy chịu nghe lời tôi nói thì sẽ tốt hơn nữa.....”

Dù nó hơi khác dạng ‘cha mẹ ngốc’ nhưng theo một cách nào đó, nó vẫn rất dễ thương.

Cậu không thể phàn nàn nhiều, có thể là bởi vì bà ấy vốn rất ủy mị, nhưng điều đó vẫn quá sức đối với cậu.

Giống như kiểu một người rất quý trọng và tôn trọng người mẹ của mình, nhưng buộc phải tránh xa bà ấy để tránh những rắc rối không cần thiết.

“.....tốt quá nhỉ.” [Mahiru]

Cậu quay sang nhìn Mahiru khi nghe thấy tiếng nói thầm đó.

“Sao vậy?”

“Okaa – sama ấy, bà ấy thật tốt bụng và năng động.”

“Đó là ồn ào và tọc mạch thái quá.”

“.....dù vậy, nó vẫn rất tốt.”

Cô cúi đầu xuống, đó không phải một lời khen mà là đầy sự ghen tị và khát khao với giọng nói nhỏ dần.

Khuôn mặt cô như có một màn đêm phủ lên, cùng với sự yếu đuối khôn tả.

Mahiru trông mỏng manh đến nỗi mà cậu không thể nào mừng tượng được.

Sau đó, cô nàng điều chỉnh lại cảm xúc của mình như thể chẳng có chuyện gì xảy ra và dựa lưng lên ghế sofa, điều cô hiếm bao giờ làm.

“Mahiru – chan, à?” [Mahiru]

“.....có chuyện gì à?” [Amane]

“Không có gì..... chỉ là đây là lần đầu tiên sau nhiều năm có người gọi tôi bằng tên. Bình thường ai cũng gọi bằng họ cả.” [Mahiru]

Khá ngạc nhiên khi cô nàng Thiên thần – sama nổi tiếng lại không được gọi bằng tên. Mà cũng đúng, những ai dám gọi cô bằng tên đều đã là tử sĩ cả rồi.

Ở trường, cô là một Thiên thần – sama thánh khiết nên việc bắt chuyện với cô thôi cũng đã rất khó rồi.

Với lại nhiều người gọi cô bằng biệt danh hơn. Dù cô rất ghét biệt danh đó.

“Mà nếu bạn bè không gọi thì chắc cha mẹ của cô vẫn gọi chứ nhỉ.”

“Tôi chưa được cha mẹ gọi tên một lần nào, từ đó đến giờ.”

Câu trả lời bật ra ngay lập tức một cách lạnh ngắt.

Khi cậu nhìn sang Mahiru, khuôn mặt cô không có một sắc thái hay cảm xúc nào.

Như thể tất cả đều đã biến mất, thứ còn lại chỉ là một gương mặt búp bê vô cảm với vẻ đẹp ‘hoa nhường nguyệt thẹn’.

Tuy nhiên, khi Mahiru để ý thấy ánh mắt của cậu, cô nàng ngay lập tức cúi mặt xuống.

“.....tóm lại là, điều đó khó hiểu thật” [Amane]

Cậu lẩm bẩm và thở dài.

Cậu cũng đoán trước mối quan hệ giữa Mahiru với gia đình thật sự không tốt tí nào.

Điều đó khá dễ để nhận ra khi Mahiru luôn vô cảm mỗi lần nói về những đề tài liên quan đến môi trường ở nhà hay cha mẹ của mình, hoặc là việc cô nàng chưa bao giờ đi ăn ngoài với cha mẹ và ghét sinh nhật của mình.

Cậu không thể tưởng tượng được-----việc cha mẹ không một lần gọi tên của đứa con của mình.

“.....tuyệt quá nhỉ.” [Mahiru]

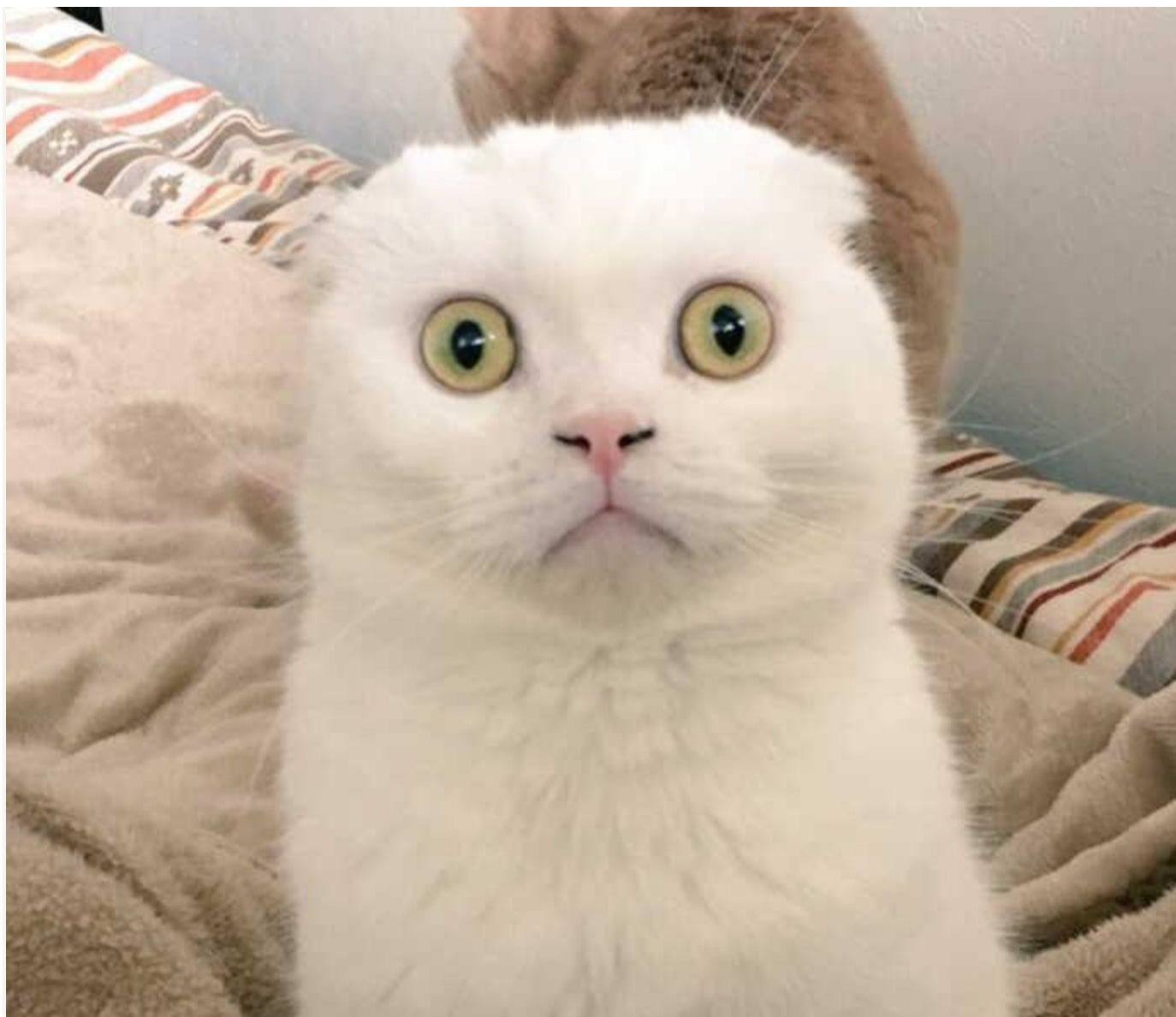
Một cảm xúc khôn tả đã được gửi gắm vào lời thì thầm đó.

“Mahiru.” [Amane] [note21935]

Cậu gọi cái tên mà bản thân chưa một lần nào gọi.

Đôi mắt caramel ấy chớp chớp một cách kinh ngạc.

Một biểu cảm như kiểu một đứa trẻ luôn giấu đi những cảm xúc của mình, bỗng nhận được một bất ngờ và choáng váng. Dạng kiểu ‘Kyoton’.

“Tên thật không phải là thứ một người lạ có thể kêu đâu.” [Mahiru]

“.....cũng phải ha.” [Amane]

Tuy nhiên, một nụ cười nhạt hiện lên sau câu nói thẳng thừng đó.

Tim cậu xao xuyến trước nụ cười như được giải thoát đó.

“Amane.” [Mahiru] [note21936]

Tên cậu được gọi với một giọng rất nhỏ, và ngực cậu như thắt lại.

Cho tới nay, người trực tiếp gọi tên Amane chỉ có mẹ của cậu. Nhưng khi được một người khác gọi, đặc biệt là Mahiru, tim cậu như ngừng đập.

“Đừng gọi khi ở ngoài nhé.” [Mahiru]

“.....chắc chắn rồi. Điều này không thể để ai biết được.” [Amane]

“Ừm, như một bí mật riêng nhỉ?” [Mahiru]

Cậu không thể nhìn thẳng vào mắt Mahiru, một Thiên thần đang mỉm cười.

Amane trả lời đơn giản là “Ừm” rồi cố đổi chỗ để chuồn khỏi nụ cười thánh khiết mà hạnh phúc đó.

Chương 25: Chiếc chìa khóa ngọt hơn đường

Việc xưng hô giữa 2 bạn trẻ đã đổi thẳng sang gọi tên là hệ quả cuộc viếng thăm của bà mẹ từng từng của Amane, ngoài ra thì mọi thứ còn lại vẫn bình thường.

Cậu không cho rằng điều đó thể hiện cả 2 đã gần nhau hơn, chỉ là gọi nhau tiện hơn thôi. Tuy nhiên thì thái độ của Mahiru với cậu ngày càng mềm mại.

“.....ano, Amane – kun?”

Cô nàng đến sớm hơn mọi khi vào buổi chiều Chủ Nhật và có vẻ hơi ngượng một chút.

Amane khá bối rối trước biểu cảm và thái độ xinh đẹp đến bất ngờ đó.

Không biết có phải do chưa quen việc gọi thẳng tên hay không nhưng cô nàng gọi một cách không ngần ngại nên có thể là do yếu tố khác.

Giờ thì cậu đang ngồi trên sofa và nhìn Mahiru lấy chiếc khăn mùi xoa từ túi váy ra.

Rồi cô nàng mở chiếc khăn mùi xoa ra. Bất ngờ thay, trong đó lại có một chiếc chìa khóa được đặt rất cẩn thận.

Cậu nhớ nó khá rõ vì hôm qua bà mẹ thần thánh của mình đã đưa nó cho Mahiru.

“.....tôi trả cậu cái chìa khóa này nhé. Hôm qua do nhiều chuyện quá nên tôi quên mất.... xin lỗi.....”

“À.”

Bỗng nhiên cậu thấy hơi hụt hẫng khi cô nàng trả lại chiếc chìa khóa.

Amane nhìn Mahiru, người đang có biểu cảm khá lạ rồi nhìn về chiếc chìa khóa đặt trên khăn mùi xoa.

Để ý lại thì giờ gần như mỗi ngày Mahiru đều qua nhà cậu để nấu ăn tối. Thường thì Amane sẽ đứng chờ rồi mở cửa, nhưng lâu lâu thì cậu có thể không ở nhà hoặc đang bận một việc gì đó.

Và để một người con gái phải đứng chờ trước cửa nhà trong cái thời tiết giá rét thì đáng bị chặt cu. [note21937]

Cái lạnh là kẻ thù tối thượng của mọi phụ nữ, và ngay cả khi cậu đứng chờ ngoài đó trong thời tiết này thì cậu cũng méo dễ chịu là bao.

Cô nàng đến đây mỗi ngày nên tốt hơn là cô nên có chìa khóa của nơi này.[note21938]

“Tôi không ngại đâu, cô cứ giữ nó đi.”

“Ể?”

“Cô có thể trả lại sau cũng được mà.” (Suu: Khúc này tôi dịch né nghĩa gốc nhé vì nó đau vl)

Queo, vì cậu sẽ còn phải được chăm sóc dài dài, nhưng Mahiru thì hơi bồn chồn khi cậu không nhận lại cái chìa khóa.

“Nh-nhưng mà”

“Sẽ khá hài khi mỗi ngày cả 2 đều phải dành thời gian để mở cửa và chờ được mở cửa.”

“Cậu không sợ bị gì à?”

“Là cô thì tôi yên tâm vì cô sẽ không làm điều đó.”

“Cũng phải....”

Đã hơn một tháng và cậu đã hiểu khá rõ tính cách của Mahiru rồi.

Cô nàng rất nhạy cảm và tinh tế, à với thiên tính độc miệng của mình nữa.

Khi Mahiru giữ chiếc chìa khóa này thì chắc chắn cô sẽ không đưa cho ai khác hoặc làm việc gì đó xấu khi Amane không ở nhà. Cô nàng là một người cực kì đáng tin cậy.

“Sẽ rất phiền khi mỗi lần như vậy cô đều phải bấm chuông và đứng chờ.”

“Dù vậy nhưng tôi thấy cậu hơi thiếu cảnh giác quá đấy.”

“Tôi tin tưởng cô.”

Mahiru mở tròn mắt và cúi đầu xuống.

Một sự bối rối cùng với những biểu cảm khó tả liên tục xuất hiện trên khuôn mặt ấy.

Mà, cậu chỉ muốn cho mọi thứ tiện hơn thôi, nếu cô nàng không thích thì cậu sẽ không miễn cưỡng nữa.

Còn Mahiru thì đang liếc sang Amane rồi nhìn xuống cái chìa khóa trong khi thở dài nhẹ.

“.....tôi hiểu rồi. Vậy tôi sẽ giữ tạm nó vậy.”

“Ừm.”

“.....tôi cũng không hiểu Amane – kun là vô tư hay cầu thả nữa.”

Cậu chỉ biết bật cười khi Mahiru lại tiếp tục đá xéo cậu bằng tông giọng đầy gai góc.

“Haha, tôi hiểu mà.”

“Tôi nhận xét như vậy một cách chủ quan đâu.”

Vâng, là tsun, và cậu tiếp tục nở nụ cười tươi hơn nữa.

Có vẻ như cô nàng đã quá quen với Amane đến nỗi làm những biểu cảm ‘ghét bỏ’ đó như thường.

Mà cả 2 cũng đã gọi nhau bằng tên riêng nên việc đó cũng không có gì quá khó hiểu.

Điều này khá bất ngờ khi cả 2 đã tiến triển đến như thế này chỉ trong 1 tháng, nhưng cảm giác này lại rất ấm áp.

Dù sao cái tính cách của Amane thì ai cũng đều hiểu cả.

“Vậy tôi sẽ không giữ vậy, với có việc gì xảy ra với nhà cậu thì cậu tự chịu nhé.”

“Ví dụ như là?”

“.....lâu lâu tôi sẽ bất ngờ dọn dẹp.” [note21940]

“À vậy thì cảm ơn rất nhiều nhé.”

“Mua một đông đồ và nhét hết vào tủ lạnh nhà cậu.”[note21939]

“Nghĩa là ăn sáng sẽ phong phú hơn và ăn tối sẽ nhiều món ngon hơn.”

Sự ranh mãnh của Mahiru lại quá tốt bụng, hay thậm chí là quá quan tâm đến cậu, nhưng cậu không hề ghét điều đó, và cũng dễ hiểu vì cô nàng là một con người rất nhạy cảm và tế nhị.

Những âm mưu ‘tồi tệ’ và ‘đe dọa’ đó đã bị chính sự tốt bụng của người mưu toan ra chúng ‘cải biến’ một cách ấm áp, và cậu cười cười.

“Cô có bị ngốc không vậy?”

“Tôi không có.”

Mà, có hơi tàn nhẫn khi cười như vậy nên cậu đã dừng lại khi thấy Mahiru có vẻ hơi bức bối.

Chương 26: Thiên thần – sama và phần thưởng

Nhìn vào bảng xếp hạng có tên nhiều học sinh trên đó được dán trên hành lang, Amane thì thầm “Queo, thời khắc quan trọng đây rồi”.

Cậu đến chỗ bảng xếp hạng như những người khác để biết thành quả của mình sau kì thi tuần trước.

Như mọi khi, cậu đứng hạng 21, khá ổn nhưng không đáng chú ý. Cậu cũng đoán trước hạng của mình sẽ như mọi lần nên thở phào nhẹ nhõm khi không có bất ngờ nào.

À tiện thể, Mahiru vẫn ngồi chễm chệ trên cái ghế thứ nhất trong bảng xếp hạng như mọi lần.

Mahiru là một người cực kì giỏi và cô nàng luôn cố gắng không ngừng nghỉ.

Cậu thấy cô thường cặm cụi ôn bài xong mỗi bữa ăn tối.

Có thể cô nàng đã thông minh sẵn, nhưng 1% IQ đó chẳng là gì so với 99% EQ mà Mahiru đã bỏ ra nên đó là lý do cô luôn đứng đầu.

(Shiina – san lại đứng đầu rồi.....)

(Như mong đợi, não mình còn lâu mới bằng cô ấy)

Bỗng Amane nghe thấy tiếng nói đầy năng động sau lưng mình, cậu bấu môi và quay lại.

“.....có chuyện gì à? Sao nhìn mặt ông lạ thế?”

Itsuki thắc mắc.

Vì bảng xếp hạng chỉ tính tới hạng 50 nên Itsuki chỉ đi chung với Amane chứ chả thèm ngó đến cái bảng.

“Dù kiểu gì thì ông vẫn hạng 21 nhỉ.”

“Kì này tôi làm bài tốt hơn rồi.”

“Cũng phải, phạm vi mắc lỗi cũng ‘tốt hơn’.”

“Ồ, quý ngài ‘thiên tài’ có cái nhìn độc đáo nhỉ.”

Itsuki cười một cách ghét bỏ rồi nhìn lên cái bảng.

Mà, cậu nghĩ cô nàng thật sự đã làm rất tốt.

Mahiru luôn cố gắng trong thầm lặng và không muốn ai biết về điều đó, và cô nàng đã luôn như thế từ đó tới giờ.

Ai cũng khen cô là thiên tài, nhưng không ai biết và hiểu được Mahiru đã nỗ lực đến nhường nào.

Liệu điều đó có quá bất công với Mahiru?

“.....ít ra thì trong số những người đó không có mình.”

“Hửm, ông vừa nói gì đấy?”

“Không có gì, về lớp thôi nào.”

“Okeee.”

“Hửm, cái này là cái gì vậy, Amane – kun?”

Mahiru vừa đi mua nguyên liệu ở siêu thị và về thẳng nhà Amane. Khi cô nàng mở tủ lạnh ra để cất đồ thì nhận thấy một cái hộp trắng lạ lẫm.

“Ừm? À, là bánh kem đó.”

Trong cái hộp là một chiếc bánh. Cậu nghĩ sẽ khá dễ để đoán được khi hình dạng của cái hộp lại khá dễ nhận thấy.

À tiện thể, Chitose đã đến tiệm bánh yêu thích mà cô hay đăng trên SNS và mua nó.

“.....cậu thích bánh kem à?”

“Cũng bình thường. Đây là tôi mua cho cô.”

“Vì sao?”

“Bởi vì cô đạt hạng nhất nên cũng nên ăn mừng một tí. Chúc mừng nhé.”

Đôi mắt của Mahiru thể hiện một sự rung động rõ ràng.

Cũng thế, đây là một bất ngờ mà.

“L-lúc nào tôi cũng đạt hạng nhất mà nên không cần phải vậy đâu.”

“Nhưng cũng phải thưởng và ăn mừng vì những nỗ lực cô đã bỏ ra chứ. Hay cô không thích bánh kem?”

“Ể? T-tôi không ghét nó.”

“Ừm, vậy thì tốt quá. Hãy ăn nó sau bữa tối nhé.”

Cậu kết thúc cuộc đối thoại dù bầu không khí đang cực kì tốt.

Mahiru thường bối rối và luống cuống khi suy nghĩ quá nhiều nên một thái độ nhẹ nhàng là rất cần thiết.

Cô nàng là một người rất dễ bị lấn át bởi thái độ của người khác, còn cậu thì cho rằng Mahiru là một người cực kì khắc kỷ và hiếm khi tự thưởng cho bản thân.

Nếu không ai khen ngợi, Mahiru sẽ chỉ tiếp tục làm một con búp bê vô hồn và chỉ biết học. Có thể là cô nàng còn không biết nuông chiều bản thân là gì.

Dù cả 2 chưa ở chung quá lâu nhưng cậu biết được tính cách bản năng của cô nàng, nên cậu mong mình sẽ có thể trả ơn từng chút một khi mà đã mang ơn cô quá nhiều.

Amane mỉm cười và quan sát Mahiru, người đang bận rộn trong phòng bếp rồi thở phào nhẹ nhõm.

Sau bữa tối, Amane nhìn Mahiru và cười mỉm liên tục trong khi cô nàng lấy chiếc bánh ra và để trên đĩa một cách bồn chồn.

“Này, sao cậu cười mãi thế?”

“À, không có gì.”

“Sao tôi cảm thấy có vấn đề nhỉ.”

“Kệ đi mà.”

Cậu chỉ hơi khoái trí khi thấy Mahiru bồn chồn và lo lắng, một cảnh tượng hiếm thấy.

Mà, nếu cười nhiều quá thì sẽ hơi bất lịch sự, và mục đích của cậu sẽ không đạt được.

Mahiru làm 2 cốc cà phê rồi để lên bàn cạnh chiếc bánh kếp và ngồi xuống kế bên cậu.

Bầu không khí quái đản này khiến cậu muốn cười nhưng do cô nàng đã ngồi bên cạnh nên cậu cố khắc chế lại.

‘Liếc’, Mahiru liếc cậu một cách thận trọng.

“Ừm, Chúc – mừng – cô – nhé.”

“.....cảm ơn. Nhưng mà.....”

“Không sao, cô cứ thoải mái. Cô đã làm hết sức rồi mà.”

“Ừm, nhưng mà”

“Nào, ăn nhanh nào. Lâu lâu cũng phải nuông chiều bản thân chứ.”

Cậu ra hiệu rằng cậu đã mua nó vì Mahiru nên cô nàng gật đầu thứ lỗi và cầm nĩa lên.

“Cảm ơn cậu nhé. Itadakimasu.”

“Ừm.”

Run run, Mahiru cẩn thận dùng nĩa và đưa miếng bánh lên miệng.

Thường thì nhiều cô gái sẽ rất khắc khe với những món ngọt, nhưng đã mua từ cửa hàng mà Chitose khen ngon thì sẽ không có vấn đề.

Mahiru tròn xoe mắt và thả lỏng một cách nhẹ nhàng.

Dù biểu cảm của cô nàng vẫn chưa thay đổi nhiều nhưng gần đây đã thể hiện cảm xúc của bản thân nhiều hơn.

Biểu cảm nhẹ nhàng khi ăn một cách từ tốn đó dễ thương kinh khủng.

“.....? Có chuyện gì à?”

“À, không có gì.”

Mahiru để ý ánh mắt của cậu và nhìn cậu một cách là lạ.

Khuôn mặt cô nàng như trẻ ra, không như thường ngày.

Mahiru nhìn Amane một tí rồi quay lại, lấy một miếng bánh bằng nĩa rồi quay sang cậu.

Đây là cái tư thế ‘Ahhhh’ trong truyền thuyết.

“A, ừm, cô không cần phải thế đâu, tôi tự ăn được mà.”

“Có gì khác nhau à?”

“.....À....không...thì.....được rồi.”

Dù điều này làm cậu khá bất ngờ, nhưng cậu đã vô tình đồng ý nên đành vậy.

Năm nay có vẻ may mắn của cậu đã tăng đột biến khi được một người khác giới, một cô gái xinh đẹp đút ăn. Amane quyết định bỏ qua sự xấu hổ của bản thân để tận hưởng sự sung sướng tột đỉnh.

“Vì Amane – kun mua nó nên cậu được phép ăn.”

Mahiru nói và đưa miếng bánh lên miệng Amane như vô ý.

Amane ăn miếng bánh và cảm thấy lạ lẫm với hành động bất thường này của Mahiru.

Vị ngọt của nó lan ra khắp miệng.

“.....ngọt quá.”

“Nó là bánh kem mà.”

Đó chỉ là một phần nghĩa trong câu nói của cậu, nhưng Mahiru chắc chắn sẽ không biết phần còn lại.

Mogu, nhai và vị ngọt thấm và tim. Sự thỏa mãn thấm tận tâm hồn.

“.....ngon đến mất khả năng suy nghĩ luôn.”

Cậu thì thấy xấu hổ kèm với vị ngọt ngào, còn Mahiru thì vẫn như bình thường. Chỉ ít mặc ngoài là vậy.

Amane nói “Cho tôi mượn chút” rồi lấy chiếc nĩa trong tay Mahiru và đút cô ăn như cô đã làm với cậu. [note21941]

Vì cô nàng đã làm vậy nên cậu quyết định làm ngược lại.

“Nnn”

“...ano”

“Ăn đi nào.”

Có thể là do giọng nói cứng rắn của cậu, Mahiru hé miệng ra và ăn như một chú chim non lần đầu được ăn.

Nếu chú ý, ta sẽ thấy đôi má của Mahiru đỏ lên nhè nhẹ.

“Ừm, cô cảm thấy như nào?”

“Ngon lắm.....”

“Không phải, ý tôi là việc được đút ăn ấy.”

“.....ừm thì tôi thấy hơi lạ.”

“Cũng phải. Làm như này sẽ dễ bị hiểu lầm lắm. Tốt nhất là cô chỉ nên làm vậy với những cô gái khác.”

Như thể biết được cảm xúc và suy nghĩ của cậu, Mahiru quay lại và trả lời “Ừm....” với âm lượng cực nhỏ.

Có thể cô nàng làm vậy vì nhận định cậu là một thằng đực rựa ‘an toàn’.

Cậu sợ Mahiru làm vậy là do không ý thức được, nhưng có vẻ mọi thứ đều ổn nên cậu cũng không để ý nữa.

Mà, vị ngọt của nó vẫn còn thoang thoảng trong miệng.

(Có vẻ cô ấy hơi bất cẩn)

Amane vui vì cô nàng đã tin tưởng cậu, nhưng việc vô ý và không cảnh giác như vậy cũng không hề tốt.

Tóm lại là, Amane thở dài nhẹ nhè khi nhìn Mahiru, người đang có vẻ hơi lạnh và co người lại.

Chương 27: Cách để tận hưởng Giáng Sinh

“Nè Amane, sao ông không tổ chức tiệc Giáng Sinh đi?” [Chitose]

“Bà nằm mơ à.” [Amane]

Chitose phình má khi cậu từ chối ngay lập tức.

Còn vài ngày nữa là đêm Giáng Sinh, và với một người sống xa gia đình như cậu thì nó chẳng ảnh hưởng gì cả. Nhưng Chitose và Itsuki quyết định qua nhà cậu nên mới có lời mời bất ngờ như trên.

Chitose, người đã phi như bay đến lớp của cậu với Itsuki để đưa ra lời đề nghị khá – là – hấp – dẫn, đang phụng phịu vì câu trả lời gần như ngay lập tức của cậu.

“Mà dù sao ông cũng ở một mình mà.... hay là, cô gái đó?” [Itsuki]

“Tôi với cô ấy chẳng có gì cả.” [Amane]

“Vậy thì ổn mà. Hay là cậu không thích?” [Itsuki hoặc Chitose]

“Mà, nếu ông không thích thì đành vậy.” [Itsuki hoặc Chitose]

Việc quan tâm bạn bè là điều bình thường.

À, với lại 2 đứa trời đánh đó cũng định qua nhà cậu ve vãn nhau.

Dù cảm thấy có lỗi nhưng đành vậy.

Bởi vì cậu sẽ cảm thấy khá là vờ lờ khi phải chứng kiến cảnh 2 đứa chúng nó ‘cạ nhau’ ngay trong nhà mình, và việc giải thích với Mahiru cũng sẽ khá rắc rối.

Trường hợp xấu nhất là dặn Mahiru đừng qua nhà cậu khi 2 tên kia đang ve vãn cho đến khi ra về, và xóa hết mọi dấu vết của Mahiru.

“Không phải là tôi ghét.... Mà được rồi. Ngày 24 đúng không? Dù gì trước buổi tối tôi cũng khá rảnh nên 2 người cứ ‘cạ nhau’ thoải mái đi. Đừng có phập nhau luôn ở nhà tôi đấy.”

Chitose cười toe toét khi thấy cậu đồng ý.

“Đành thế. Quyết định vậy ha.” [Chitose]

“Clgt” [Amane]

Chitose nói như thể mình là người chịu thiệt và cậu méo nhận được nữa nên chọc má cô ấy cho đỡ bức, và tiếng kêu “I~~ya, Amane ăn hiếp tui nè” vang lên.

“Này này, ông đừng có ăn hiếp Chi nhá. Chỉ có tôi mới được phép chọc má cô ấy.”

“Rồi rồi, đang lẽ ông phải bênh tôi mới đúng.”

“Cô ấy đã phó thác cho tôi nên tôi không thể phản bội được.”

“Phó cái đầu ông.”

Cậu chịu thua với cái lý do thoái thác cho việc 2 đứa chúng nó ‘cạ nhau’ và cứ chọc má nhau nãy giờ.

Amane nhún vai khi nhìn thấy Chitose hạnh phúc khi được thọc má.

“....Thế thằng độc thân này về nhà được chưa?”

Dù sao đây cũng là lớp học, và cậu muốn tránh mọi phiền toái xa nhất có thể.

“Méo, ông phải lên kế hoạch rõ ràng. Như bánh kém hay thức ăn các kiểu.”

“Bố éo biết làm.”

Hiển nhiên, một người như Amane đây chắc chắn sẽ không biết nấu thức ăn Giáng sinh.

Mahiru chắc cũng có thể nấu, nhưng lần này thì cô nàng rất khó giúp cậu.

Amane lắc tay liên tục khi ngụ ý đó là điều không thể nào, còn Chitose thì nhìn chăm chăm cậu vì một lý do nào đó.

“Có chuyện gì à?” [Amane]

“Không biết nấu ăn mà sao trông cậu ngày càng khỏe khoắn thế nhỉ ~~?” [Chitose]

“Bà không cần quan tâm đến chuyện đó.” [Amane]

“Mà thôi Chi ~, cậu ta cũng có bí mật của mình mà.” [Itsuki]

“Hông chịu đâu, muốn biết thêm nữa cơ.” [Chitose]

“Sau này tôi sẽ nói.” [Amane] [note21942]

“Méo chịu đâu.” [Chitose]

Cậu hứa lèo cho qua chuyện, còn Itsuki thì cười rõ to với một ý đồ khác.

Ưu điểm của Itsuki là cậu ta không quá cố chấp, nhưng đôi khi lại chọc Amane một cách khá thâm với vẻ vô ý.

“Mà, cũng được..... Đồ ăn thì có thể gọi giao hàng, bánh kem thì sẽ đặt trước ở tiệm bánh.”

Amane lên kế hoạch đằng hoàng để chấm dứt mọi sự tọc mạch khác.

Bình thường thì việc làm bánh kem một mình đã là việc không thể, chưa nói đến việc bánh kem, cậu còn không thể nấu một bữa ăn đằng hoàng, nên đặt giao hàng là giải pháp hiệu quả nhất.

“A, vậy pizza được đó ~! Bánh kem thì đặt ở chỗ quen mà bữa tui giới thiệu cho ông ấy!” [Chitose]

“Không ăn gà à?” [Amane]

“Tui thích pizza hơn ~.” [Chitose]

“Mà cũng phải. Chi mà. Tui hiểu tui hiểu.” [Itsuki]

“Nè ~~~” [Chitose]

Dù Chitose tự quyết định sẽ ăn pizza mà chưa bàn bạc, nhưng cậu nghĩ pizza cũng khá hợp với nền tảng của một party.

Vậy thức ăn sẽ là pizza ở tiệm mà cậu với Itsuki thường hay đặt.

Khi nghe tới pizza, cậu lại nhớ đến Mahiru.

Mahiru đã ăn pizza như một bé thú nhỏ. Có thể lý do Amane cảm thấy việc đó dễ thương một cách lạ lùng là bởi tư thế ăn của cô nàng quá yêu kiều và trang nhã.

Rồi cậu nhớ lại việc ăn bánh kem chung với Mahiru hôm bữa, và má cậu nóng lên nhè nhẹ.

(Thật là, rõ là mình không thể làm được việc đó mà)

Việc đút nhau ăn là quá xấu hổ, với cả 2 không phải là một cặp như Itsuki và Chitose nên chắc sẽ không có cơ hội nào nữa.

“.....Amane, có chuyện gì à?” [Chitose]

“À, không có gì. Vậy việc đặt bánh nhờ bà cả nhé.” [Amane]

Chitose khá lo lắng khi nhìn thấy cậu đơ người này giờ nên hỏi thăm, còn cậu thì giật mình và làm như không có việc gì xảy ra.

“Okeeee~! Còn pizza thì nhờ cậu cả nhé!” [Chitose]

Chứng kiến sự hào hứng của Chitose, cậu quyết định sẽ hỏi thăm kế hoạch Giáng sinh của Mahiru khi về nhà.

Chương 28: Thiên thần – sama và lời hứa Giáng sinh

“Kế hoạch cho Giáng sinh à? Tôi không làm gì cả.”

Mahiru, người đang ngồi trên sofa trả lời nhẹ tênh khi cậu hỏi sau khi rửa bát xong.

Cậu tưởng cô nàng sẽ tham gia tiệc pajama các kiểu nhưng có vẻ là không.

Amane trông khá ngạc nhiên, còn Mahiru thì nhìn cậu và mỉm cười.

“Thật ra là tôi được một bạn nam trong lớp mời đi chơi, nhưng tôi từ chối vì không muốn đi với một người con trai khác.”

“Tôi chẳng nhỏ....”

Mahiru rất cảnh giác khi đi ra ngoài, nhất là với nam nên chắc hẳn chẳng được rựa xấu số với hi vọng mỏng manh kia đã phải quỳ khóc trước bức tường thành cao tận trời.

Amane thì rất ấn tượng với cậu trai đó. Có đủ can đảm để mời một Thiên thần đi chơi thì chắc chắn không phải là người thường.

“.....Có phải cậu ta muốn gần gũi với tôi hơn?”

“Chắc vậy.”

“Để làm gì thế?”

“À thì, chắc để hẹn hò với cô nhỉ?”

“Tại sao cậu ta muốn làm thế?”

“.....Để làm chuyện này nọ sau khi hẹn hò, chắc vậy.”

“Thật đen tối.”

Cô nàng đã cắt ngang cái cử chỉ khoa tay trong khi nói “À, thì” của cậu ta bằng lời từ chối thẳng thừng.

“Mà tôi nghĩ đó chỉ là một trong số các lý do thôi, cô đừng đa nghi quá. Chắc cô cũng hiểu ý nghĩa ánh nhìn của bọn con trai mà nhỉ.”

“Ừm, không phải ai cũng nhìn tôi với ý đồ bất chính cả. Amane – kun chắc cũng khác nhỉ?”

“Này, tôi đã nhìn cô một cách dâm dục bao giờ.”

Cậu vẫn đủ nghị lực để ngăn bản thân không suy nghĩ bất cứ điều gì xấu xa khi nhìn thấy độ dễ thương của Mahiru.

Mà nếu có thì lần đầu tiên gặp nhau, Mahiru đã chẳng thêm ngó tới cậu.

Một cậu trai vô hại, đủ an toàn để cô có thể ngồi cạnh cậu, nếu có bất cứ suy nghĩ không đúng đắn nào nảy sinh thì cô đã tránh xa cậu nhanh nhất có thể.

Mà cậu cũng không muốn phá vỡ mối quan hệ hiện nay, vì cậu không hề muốn cũng như suy nghĩ cho cái bụng của bản thân.

“Ừm, Amane – kun có vẻ như chả hứng thú với tôi khi lần đầu gặp nhau.”

“Ừ thì”

“Bởi vậy, tôi rất tin tưởng cậu.”

“Ừm.”

Về phương diện là một thằng đàn ông, cậu đã thất bại thảm hại, nhưng cậu vẫn khá hài lòng với vị trí ‘thằng đực rựa vô hại’ của mình.

“.....Vậy, cậu có kế hoạch gì cho Giáng Sinh hay sao mà hỏi tôi thế, Amane – kun?”

“Hửm, à..... Do Itsuki và một người nữa sẽ đến nhà tôi vào trưa ngày 24, mà, mọi thứ vẫn bình thường thôi, chỉ là bữa tối sẽ trễ hơn tí.”

Mahiru gật gật đầu sau khi đã trở lại chính đề.

“Được rồi. Vậy cậu hãy gọi cho tôi sau khi buổi tiệc Giáng Sinh kết thúc, rồi tôi sẽ bắt đầu nấu cơm. Tôi sẽ chuẩn bị mọi thứ trước đó.”

“Ừm, mà, xin lỗi nhé”

“Không sao đâu, cậu cứ tự nhiên.”

“.....cô không cảm thấy cô đơn à?”

“Tôi quen rồi.”

Tim cậu nhói một chút.

Nụ cười của cô như đã chạy trốn thật xa, có thể là từ ngày gia đình của cô không còn là một mái ấm nữa.

“.....Ừ, thì”

“Ừm?”

“.....Dù lời mời này có hơi đường đột nhưng..... Có thể ngày 24 không được, nhưng ngày Giáng Sinh thì cô đi chơi chung với tôi nhé?”

[note21862]

Cậu cảm thấy khá xấu hổ khi thực hiện lời mời này.

Dù cậu không có ý gì nhưng thường khi mời một người cùng đi chơi Giáng Sinh sẽ mang một ý nghĩa đặc biệt khác.

Nhưng cậu không hề có ý khác.

Chỉ là cậu không muốn thấy Mahiru cúi mặt xuống với cái nhìn trống rỗng cô đơn trong mắt.

Cô nàng chớp mắt trong ngạc nhiên.

“Đi chung, ý cậu là sao?”

“Ê? À, không có gì. Xin lỗi nhé.”

Cậu ngay lập tức vờ như chưa có gì xảy ra trước câu hỏi trọng tâm của Mahiru.

Vì cả 2 không hẹn hò nên sẽ rất phiền phức nếu có ai đó thấy cả 2 đi chung với nhau.

Nếu không thì cả 2 sẽ ở nhà cùng nhau, nhưng như vậy thì không khác thường ngày là mấy.

Chỉ ngồi cùng nhau và không làm gì cả sẽ khá là vãi lờ.

Nói chung cậu cảm thấy tốt nhất là nên bỏ ý định kia đi nhanh nhất có thể, nhưng Mahiru lại đang nhìn cậu một cách trầm lặng.

“.....Ừm, về việc đó, tôi đồng ý.” [note21864]

Điều bất ngờ là Mahiru không có vẻ gì là miễn cưỡng cả.

Một ngón tay thon dài chỉ về phía TV.

Đúng hơn là cái máy console đặt trên kệ TV.

Mahiru dạo này có vẻ hứng thú với nó, “....tôi chưa thử nó bao giờ”, cô nàng nói bằng một giọng rất nhỏ.

Khi nghĩ đến thì điều này khá hợp lý, nếu một nam một nữ không hẹn hò ngày Giáng Sinh thì sẽ ngồi nhà chơi game với nhau.

“À, thì..... cũng được. Nhưng mà có ổn không vậy? Game ấy.”

“Không được à?”

“Không phải”

“Vậy thì ổn rồi.”

“Ừ.... ừm.”

Nói chung là mọi chuyện đều rất ổn vì cậu chắc chắn hi vọng của Mahiru sẽ được thỏa mãn một cách triệt để.

Cậu cũng muốn giúp cô ấy vui. Ngày Giáng Sinh cậu cũng chẳng có kế hoạch gì nên ngồi nhà ăn cơm ‘vợ’ nấu cũng là một sự hưởng thụ.

“Mà, hãy thư giãn vì một ‘Giáng Sinh không có gì làm’ nào.”

“Ừm.”

Cậu gật gật đầu rồi quay đi như thường lệ, và đã bỏ sót một nụ cười hạnh phúc trên khuôn mặt của Mahiru.

Chương 29: Thiên thần – sama và cuộc gặp gỡ không mong muốn

“Chúc Mừng Giáng Sinh!”

Vậy là mùa lễ Giáng Sinh đáng mong chờ đã đến.

Hiện đang bước vào kì nghỉ đông, và Itsuki cùng với Chitose đã xách cả vali hành lí đến trước nhà cậu như đi hotel vậy.

Giờ là khoảng 1 giờ trưa.

Ở trên bàn là pizza và nước ép trái cây đặt mang về. Dù cả bọn đã hẹn trước rất sớm, nhưng việc chiến đấu với cái đám đông Giáng Sinh đã làm cả 2 người chỉ đến vừa kịp lúc.

Đây là thời điểm rất thích hợp để ăn trưa. Cả 2 người họ tới đây ngay đúng giờ trưa và đồ ăn cũng đã có sẵn hết nên chả phải lo lắng gì cả.

“Rồi rồi, Chúc Mừng Giáng Sinh.”

“Ừ xìu quá! Lại nào!”

“MERRY CHRISTMAS” [note21867]

“Cậu phát âm đúng đấy nhưng kiểu gì nghe cũng chán đời vãi.”

Tất nhiên là không thể so sánh với Chitose, người có dây thanh quản cao đến đáng sợ.

Itsuki tất nhiên hiểu rõ điều này, cậu ta vuốt ve đầu Chitose rồi cười mỉm một cách thoải mái.

“Được rồi, đến đó thôi. Bây giờ ăn, chơi, ngủ nào.”

“Sao không ngủ rồi quện nhau ở nhà ông đi, rảnh vãi.”

“Tôi đùa thôi. Nếu có ngủ thì ít ra cũng phải có giường đã.”

“Bố mẹ ông cũng đâu có ở nhà đâu, qua đây làm gì.”

“Ồ---, Amane ông nghĩ bậy bạ gì đấy?”

Chitose cười ma mãnh, còn cậu thì đã bỏ vô bếp từ lâu để lấy đĩa và ly.

Thấy bị ăn nguyên cục bơ, cô bấu môi nhưng vẫn đi theo sau lưng cậu để vào bếp để giúp.

Căn bếp tất nhiên là rất thơm tất và đầy đủ bởi đây là lãnh địa của Mahiru. Cô nàng đã sắp xếp tất cả dụng cụ và gia vị một cách gọn gàng nhất có thể để dễ dàng lấy ra sử dụng mỗi khi cần.

“Quao, không ngờ nó đẹp như vậy đó.”

“Ừm thì...”

Cậu mở tủ ra và lấy đĩa với ly rồi đưa cho Chitose một nửa trong khi cô nàng này nhìn chăm chăm với cái tủ.

“.....cái gì đây?”

“Gì cơ?”

Amane cảm thấy nụ cười của Chitose có phần hơi gượng gạo nhưng cậu mặc kệ và lắc lắc vai cô.

Có vẻ cậu vừa làm một hành động gì đó khá dễ hiểu làm đối với Chitose, nhưng do cô nàng cũng im lặng nên cậu cũng bỏ qua luôn.

Amane và Chitose trở lại phòng khách, nơi Itsuki đang ngồi chờ trong khi Chitose thì có vẻ khá nao nao, cô nàng véo má Itsuki.

“Mà, phòng cậu công nhận đẹp đấy và thơm tất nhỉ, rộng rãi nữa.”

Sau khi vừa ăn vừa nghe nhạc-giáng-sinh, Chitose ngược lên và quan sát xung quanh phòng khách, nơi chỉ có 3 người đang ngồi.

Rộng là nhờ bố mẹ cậu thuê dùm cậu, sạch là nhờ Mahiru đã dọn dẹp hằng ngày cho cậu, nên Amane chỉ có thể nói “Ừm thì...cảm ơn”.

“Mà, nó vốn đẹp từ ban đầu rồi nên cũng không có gì.” [Amane]

“Uizz.” [Itsuki]

“Ừm ừm, và có mùi của gái nữa.” [Chitose]

“Clgt?” [Amane]

Chỉ vì căn phòng gọn gàng mà cô nàng đã nghĩ ngay đến có sự hiện diện của gái ư? Logic này thật khó hiểu.

“Hmm? Có lý nhỉ. Cách căn phòng này được dọn dẹp khác hẳn với tính cách của ông. Việc sắp xếp sách vở ngay ngắn cũng như mọi thứ được để theo một trật tự nhất định cùng với việc có vài cái đĩa rõ ràng ông không hề thích và dùng bao giờ....” [Itsuki]

“.....Mẹ tôi làm hết đấy.” [Amane]

“Hả--?” [Chiu]

Cậu bắt đầu nhớ lại nụ cười của Chitose khi cậu mở chiếc tủ xếp ra.

Mahiru đã mang một số ở phòng cô sang vì bộ đồ ăn của Amane không đầy đủ. Cậu không ngờ cái chi tiết nhỏ đấy cũng bị để ý tới.

“Mà, chắc không có gì đâu ha. Nè--- Ikkun”

Chitose cười đầy thâm ý khi thấy biểu cảm của Amane khựng lại rõ rệt rồi ngã người về phía Itsuki.

Với cái pose rất thường thấy, Itsuki ôm Chitose vô lòng, còn cô thì cuốn cả người lại. Cậu rất muốn đập 2 đũa này 1 trận. [note21869]

“Đừng có mà ve vãn nhau trước mặt người khác!”

“Ghen tị à?”

“Không hẳn”

Cậu muốn họ dừng lại không phải vì đồ kỵ, mà là vì để cả 2 không bị tấn 1 trận ra trò. Mà, cũng như nước đổ đầu vịt thôi khi 2 đứa này đã biến hành động đó thành một thói quen thường nhật rồi.

Chitose đang cực kì hạnh phúc rúc người trong lồng ngực của Itsuki và nhìn mặt cậu ta đắm đuối.

“.....chắc các cặp đôi ngày nay đều làm trò này ha....”

“Chi, đừng quên là còn cái bóng đèn đang chảy nước mắt kia đấy.”

Việc mọi người cư xử và hành động thân mật là không có gì sai cả. Một số thì dành thời gian bên gia đình, số khác thì là bạn bè. Chỉ có cậu là một mình.

Có vài người cho rằng độc thân là một sự sỉ nhục, nên Chitose mà kiểu này khi ra ngoài đường sẽ khá là nguy hiểm.

“Chẳng phải thằng con trai nào cũng muốn có người yêu sao?”
[Chitose]

“Sai bét, với tôi thì không.” [Amane]

“Mà, Amane là một tên khác loại hoàn toàn đấy.” [Itsuki]

“Ừm ừm” [Chitose]

“Queo, trước khi Giáng Sinh đến, ai cũng đều bận rộn cả, đặc biệt là mấy thằng ‘độc thân cầu’. Trong khoảng thời gian này, Thiên thần – sama đã bị một lũ con trai tỏ tình theo mọi kiểu, nhưng cô chỉ để lại bóng lưng lạnh lùng cùng một chồng xác chết của những con tim tan vỡ. Vì cô ấy đã có hẹn với ai đó cùng với một lời hứa thì phải” [Chitose]

“Hê” [Amane]

Và có vẻ lời hứa đó là của cậu.

Dù cậu không nghĩ lý do từ chối “Tôi có hẹn rồi” đó là một ý hay, nhưng Mahiru có thể dùng tùy thích nếu cô nàng không cảm thấy cần rút lương tâm. Mà, dù sao thì cô nàng cũng không nói tên của cậu ra.

“Nhìn cái vẻ mặt đưa đám của bọn độc thân cậu mà tôi cười ra nước mắt.” [Chitose]

“Đừng cười chứ” [Itsuki]

“Tại vì điều đó rõ ràng là bất khả thi khi mời một người nào đó đi hẹn hò mà thậm chí cả hai là lần đầu tiên gặp mặt đúng không? Dù có sát ngày Giáng Sinh mà chưa có bạn trai đi chẳng nữa thì tôi cũng sẽ bơ họ, chẳng phải vậy là quá dễ dàng với mấy thằng đực rựa nếu tôi đồng ý sao? Với lại họ luôn chỉ nói về tiệc tùng, ở cùng nhau một mình,... Điều đó làm một cô gái rất sợ hãi.” [Chitose]

Chitose tắc lưỡi và ôm Itsuki chặt hơn nữa trong khi nhớ lại những kỷ ức mà cô cực kỳ ghét đó.

Chitose cũng là một cô gái cực kì xinh đẹp với bản tính khác hẳn Mahiru, nên chắc đã có vài chuyện không hay đã xảy ra. Thật tội nghiệp khi một người con gái phiền phức lại gặp phiền phức với những mối quan hệ giữa người với người.

“Mà, Shiina cũng khổ quá nhỉ, tự nhiên bị mời mọc liên tục” [Amane]

“.....ông thực sự không hứng thú với Thiên thần – sama nhỉ” [Itsuki]

“Ừ.” [Amane]

“À, hay là Thiên thần – sama sống ở kế bên phòng cậu nhỉ?”
[Chitose]

“Tôi đã bà ra khỏi cửa bây giờ” [Amane]

“Iyan~~” [Chitose]

Khi ánh mắt cậu dần trở nên nguy hiểm, Chitose nhảy lên người Itsuki trong khi nói “Sợ quá ~” một cách đầy khiêu khích.

“Nhưng tôi thừa nhận người hàng xóm đó có giúp tôi một vài việc.”

“Gu”, Chitose cười vui vẻ khi cậu chịu thừa nhận.

“Đừng lờm mà. Xin lỗi nhe~” [Chitose]

Chitose nói xin lỗi bằng một tông giọng khiêu khích, cậu lờm cô một lần nữa, trong khi cô hét lên “Kyu~” rồi tiếp tục tán tỉnh với Itsuki và đột nhiên, Chitose mở chiếc cửa sổ ở ngay sau lưng cậu ta ra.

Khi nhìn sang, Amane khựng người lại khi thấy trên bầu trời trong xanh đã điểm lấm tấm những đốm trắng và từ từ rơi xuống.

“.....A, Ikkun, nhìn kia! Tuyết đó!”

“Ồ--, vậy là Giáng Sinh trắng à?”

Vào nửa sau của tháng 12 thì tuyết rơi là chuyện bình thường.

Nên cũng không có gì đáng ngạc nhiên, nhưng nó là một khung cảnh rất lãng mạn đối với các cặp đôi.

Trời vẫn chưa tối nhưng có vẻ như tuyết sẽ rơi tới đêm bởi vì nhiệt độ rất thấp. Đêm nay sẽ là một Đêm thánh phủ tuyết.

Amane nhìn cặp đôi hạnh phúc đó đi ra mái hiên sau nhà để tận hưởng khoảnh khắc lãng mạn của mình và nói “Hai người cứ thoải mái đi, tôi sẽ đi làm thứ gì đó ấm ấm để uống”----- và bỗng một giọng nói êm dịu vang lên từ hành lang.

“Ê, t-tại sao cô lại ở đây?” [Itsuki]

“E-ê?” [Chitose]

“Ah” [Mahiru]

Tiếng nói cuối cùng phát ra là một giọng nói rất dịu dàng mà cậu đã nghe rất nhiều gần đây.

Ngay lập tức, một cảm giác không ổn xông lên đầu cậu.

Mahiru, người có vẻ cũng vừa ra mái hiên bên nhà cô nàng để ngắm tuyết và bắt gặp 2 người bên kia hàng rào đang nhìn mình một cách kinh ngạc. Một bầu không khí căng cứng bỗng xuất hiện.

Chương 30: Thiên thần – sama và chuyện phiền phức

Thật tồi tệ, Amane thờ dài trong khi Mahiru đang ngồi kế bên cậu.

Vì cuộc gặp gỡ thảm họa ngoài hàng hiên, cậu buộc phải mời cô nàng qua nhà mình để giới thiệu.

Nếu bây giờ mà nói dối tiếp thì thật là tội lỗi. Mà thật ra, cậu vẫn có cách để tránh khỏi những suy đoán và hiểu lầm không cần thiết.

Với lại cậu sợ 2 người kia sẽ không giữ mồm kín miệng.

“....À thì, tôi thật sự xin lỗi.....” [Mahiru]

“.....Cô không làm việc gì có lỗi cả....” [Amane]

Dù việc này Mahiru không hề có lỗi, cô nàng vẫn mở giọng xin lỗi.

Giáng Sinh Trắng, là ngày tuyết rơi đầu tiên trong năm nay nên việc ra ngắm tuyết ở hàng hiên là điều rất đổi bình thường.

Nếu nghe được tiếng mở cửa trượt thì cậu đã ngăn cô nàng lại, nhưng tiếc thay, cậu lại không nghe thấy vì đang bật nhạc khá to.

Hoặc có thể là do Mahiru cố gắng làm trong im lặng nhất có thể nên cậu không để ý.

Chitose nhìn qua nhìn lại cả 2 một cách chăm chú, đôi mắt thì sáng long lanh như tìm được món đồ chơi mình yêu thích vậy.

“Vậy, hàng xóm của ông là Thiên thần – sama à!?” [Chitose]

“Ano, xin đừng gọi tôi là Thiên thần – sama...” [Mahiru]

Mahiru không muốn bị người khác gọi là Thiên thần – sama ngay trước mặt mình, nhưng có vẻ như Chitose cũng không để ý lắm.

Itsuki thì cứ vừa liếc cậu với Mahiru liên tục vừa gãi má.

“Vậy có nghĩa là, Shiina sống ở bên cạnh ông và luôn nấu ăn cho ông đúng không?” [Itsuki]

“.....Ừ” [Amane]

“Ừm thì,..... do tôi lo cho sức khỏe của Fujimiya – san với kiểu ăn đó của cậu ta nên tôi.....” [Mahiru]

Sau khi nghe Mahiru giải thích tiền căn hậu quả, Itsuki nói “Ra vậy...” nhưng trông cậu ta chẳng có vẻ gì là thuyết phục lắm.

Cậu có ở trong tình huống của Itsuki thì chắc chắn cậu cũng chẳng tin cái chuyện hoang đường đến vậy.

Một thằng đực rựa trung bình về mọi mặt như Amane lại được một người con gái xinh đẹp đảm đang như Mahiru chăm sóc.

“Well, nói chung là tôi hiểu tình hình rồi, nhưng quái lạ là Shiina – san chẳng liên quan gì đến ông cả. Trong trường hợp này nhìn kiểu đó thì cô ấy cũng y chang một người vợ cả.” [Itsuki]

“Phụt-” [Amane]

Nghe cái từ đó, cậu gần như sặc nước.

Vợ.

Quả thật là như vậy với tình huống này. Họ nấu và ăn tối hằng ngày cùng nhau, vào những ngày lễ hay cuối tuần thì cả 2 cùng ăn trưa với nhau. Lâu lâu Mahiru cũng dọn dẹp nhà cửa giúp cậu. Nên kiểu gì cũng nhìn ra là 1 cặp vợ chồng mới cưới cả.

Điểm khác biệt là họ ‘không’ có cảm xúc cho nhau.

Mahiru cũng tròn mắt ngạc nhiên trước câu nói của Itsuki, nhưng cô nàng mỉm cười rồi phủ nhận “Ý tôi không phải thế, điều đó là không thể”.

Khi nghĩ đến việc Chitose và Itsuki luôn có thể ân ái như thường khi kẻ cả ở nhà hay đến trường làm cậu cảm thấy hơi hụt hẫng.

“Bởi vì tôi không có ý nghĩ bậy bạ gì hết nên Shiina mới giúp tôi thôi.” [Amane]

“Cũng đúng nhỉ..... Quả là một sự kết hợp huyền bí..... Cô ấy đã nấu ăn cho ông..... Có phải con thú bông đó là để tặng Shiina – san đúng không?” [Itsuki]

“.....Ừ” [Amane]

“Hử-” [Chitose]

“Bà phiền quá đây” [Amane]

“Tôi đã nói cái méo gì đâu?” [Chitose]

“Mặt bà phiền vãi loz” [Amane]

“Ông kì quá đó!” [Chitose]

Chitose cười cười.... đúng hơn là cười mỉa, mà dù có cười kiêu gì trong trường hợp này thì cô nàng đều mang ý xấu cả.

Hiện tại, dù cả 2 người kia vẫn chưa chọc ghẹo gì quá mức cả, nhưng Mahiru cũng sẽ bị ảnh hưởng phần nào đó nên cậu cố bơ Chitose nhiều nhất có thể.

“Mà, 2 người bình tĩnh lại nào.” [Itsuki]

Itsuki để ý thấy Amane không có ý định đùa giỡn gì trong chuyện này với Chitose nên can cả 2 lại.

Cậu ta có thể đọc được bầu không khí một cách rõ ràng mỗi khi nghiêm túc nên Itsuki đã ngưng Chitose lại để tránh thêm sự tọc mạch không cần thiết nào đó.

Amane liếc Itsuki một cách biết ơn khi cậu ta cản một Chitose-tọc-mạch lại, rồi đứng lên cuối đầu về phía Mahiru một cách nghiêm túc.

“.....À thì Shiina – san, cảm ơn cô đã chăm sóc cho Amane nhà tôi.” [Itsuki]

“Từ lúc méo nào mà tôi thành con ông thế?” [Amane]

“Tôi cũng cảm ơn cô vì đã làm bạn với Fujimiya – san.” [Chitose]

“Đừng có tự tiện thế chứ. Tôi có phải là một thằng vô dụng lắm hại đâu.” [Amane]

“Vô dụng vãi nổi ạ” [Itsuki]

“Cái thằng này” [Amane]

Thật ra, việc Itsuki nói là hoàn toàn đúng và cậu cũng nhận thức được điều đó, nhưng bị chỉ thẳng mặt thì có hơi...

Mahiru, người có vẻ cũng hiểu được mấy câu đùa đó và mỉm cười trong khi nhìn Amane và Itsuki.

Một nụ cười nhẹ như cách con mèo đi ăn vụng, với Amane thì cậu đã thấy nhiều rồi nên cũng không có việc gì, nhưng với Itsuki thì đây là lần đầu tiên, và biểu cảm của cu cậu cứng đờ.

Không thể dời mắt khỏi Mahiru, Itsuki bị một Chitose phụng phịu véo, với cường độ tỉ lệ thuận theo thời gian.

Mahiru lắc đầu một cách khó hiểu rồi trở lại biểu cảm thương ngày của mình như không có chuyện gì xảy ra.

“.....Nói chung là vậy đó, bọn tôi không phải như 2 người nghĩ đâu. Nhưng việc này mà lộ ra ngoài cũng sẽ gây ra một đống phiền toái nên” [Amane]

“Tôi biết mà, tôi sẽ giữ bí mật.” [Itsuki]

Cậu đe dọa và khá bất ngờ khi thấy Itsuki gật đầu nhè nhẹ.

“Cả Chitose nữa.” [Amane]

“Tôi không phải là người hay tám đầu. Với lại việc một cô gái dễ thương như này lại nấu cơm cho cậu cũng vốn đã khó tin rồi.” [Chitose]

“Xin lỗi vì đã thảm hại đến cỡ đó nhé.” [Amane]

“Ý tôi có phải là vậy đâu-” [Chitose]

Cậu cũng hiểu được điều mà Chitose nói.

Bố ai mà thèm tin việc một thằng đực rục không có gì nổi bật lại được một Thiên thần – sama chăm sóc, người có thể được coi là thần tượng của cả trường.

Dù có tin thì ai cũng sẽ nguyên rủa rằng đây chỉ là một giấc mơ.

Đây là điều có thể đoán trước được, chỉ là cậu cũng không muốn vạch thẳng ra. Cậu chỉ cảm thấy có lỗi vì những phiền phức này thôi.

Ác quá đây, Chitose cười trong khi liếc Amane, còn Mahiru thì nhìn sang chỗ khác khi ngồi ngay giữa cuộc độ mắt này.

Nhìn ~~ , Chitose liếc cả 2 một cách hăm hờ, còn cậu thì thờ dài ngao ngán.

Mahiru thì có vẻ hơi khó chịu khi không biết phải làm gì trong tình huống này.

“....Ano, có chuyện gì sao?” [Mahiru]

“.....quả thế nhỉ. Shiina – san rất là dễ thương luôn đó.” [Chitose]

“Ê? Cảm ơn....?” [Mahiru]

Chitose khen vẻ ngoài của Mahiru sau khi ngắm cô nàng này giờ.

“Đây là lần đầu tiên tôi được gặp và ngắm nhìn một người con gái được gọi là Thiên thần – sama ở một khoảng cách gần đến vậy. Cô ấy có một khuôn mặt đầy đặn, làn da thì trắng tuyết và rất đẹp mắt, lông mi dài, tóc cũng dài, rất tinh tế và không mất cân bằng tí nào....” [Chitose]

“A, ano.....?” [Mahiru]

Thói quen xấu của Chitose bắt đầu quấy phá, và Amane thì tiếp tục thờ dài ngao ngán.

Cậu không ở chung được với Chitose.

Cậu không ghét cô, vì cô cũng phải là người xấu..... Nhưng cậu lại không thể chịu được với tính cách máu lửa và nói chuyện luyên thuyên của Chitose. Có vẻ vì nó khá giống với mẹ cậu.

Dù sao cậu cũng không đồng quan điểm với mẹ mình ở một số chỗ.

Chitose cũng có sở thích y chang mẹ cậu..... cực kì thích những thứ đẹp dễ và dễ thương.

Itsuki cảm thấy có lỗi với Mahiru nếu không dừng Chitose lại khi cô nàng này đang đưa tay về phía Mahiru còn miệng thì lầm bầm chú ngữ nên cậu vỗ vào đầu cô một cái.

Dù cậu ta vỗ rất nhẹ, nhưng Chitose vẫn giật mình và hét “Ai da” trong khi rụt tay lại.

“Đừng có sờ mó lung tung chứ.” [Itsuki]

“Cô ấy sẽ không quen đâu nếu bà là người lạ nên từ bỏ cái ý định mò mẫm đó đi.” [Amane]

“Vậy nếu là người quen thì sao?” [Chitose]

“Trước tiên bà phải hỏi Shiina đã.” [Amane]

Rõ ràng là Mahiru đang chuẩn bị bỏ chạy nên ý của cậu là hoàn toàn đúng.

Chitose cũng dừng lại khi thấy sự bối rối của Mahiru hiện rõ.

“Tôi xin lỗi, do tôi hơi quá phản kích nên...” [Chitose]

“Ha, haa.....” [Mahiru]

Mahiru đang cực kì bối rối khi suýt nữa là bị một người lạ chạm vào, cô nàng lúng túng không biết phải làm gì và liếc sang nhìn Amane để cầu cứu.

“À, Shiina, Chitose dù có hơi quái dị nhưng cô ấy không phải là người xấu đâu.....” [Amane]

“Nè, ông đang chê tôi đây à? Hả?” [Chitose]

“Tôi thách bà chối luôn đấy, dựa trên cái hành động vừa rồi của bà?” [Amane]

“Tôi không phải!” [Chitose]

Chitose chối liên tục, sau đó nhìn Mahiru rồi lại gần cô nàng với thái độ đường hoàng, nghiêm túc.

Lần này thì cô đưa tay theo kiểu mời gọi về phía Mahiru.

“Nếu vậy thì, rất vui được làm bạn với cô!” [Chitose]

“Ê? Ủ-ừm, tôi cũng thế....” [Mahiru]

Khi Chitose muốn bắt tay, Mahiru cũng đưa tay ra và nắm lấy tay của cô nàng kia.

Có lẽ bởi vì cái tính cách thích là làm thân của Chitose nên Mahiru có hơi chóng mặt, vì cách nói lịch sự đó thường không được dùng nếu chỉ là mối quan hệ bạn bè bình thường.

Cậu cũng muốn cả 2 có một mối quan hệ bạn bè bình thường.

“Un~un~, một tình bạn mới đã được nở rộ.” [Itsuki]

“Ông làm ơn quản bạn gái của mình đừng hoang vô đi. [Amane]

“Tôi sẽ cố hết sức, haha” [Itsuki]

Mỗi lần cậu nhắc nhở thứ gì liên quan đến cô bạn gái của Itsuki là cậu ta lại ậm ừ cho qua, cậu thờ dài bất lực trong khi nhìn Chitose cười hớn hở nắm một tay của Mahiru.

Chương 31: Cơn bão đã tan

“Tôi thật sự xin lỗi!”

Vào buổi chiều, sau khi Itsuki và Chitose đã ra về, Amane cuối đầu chân thành xin lỗi Mahiru, người trông có vẻ hơi bơ phờ.

Mahiru chắc hẳn đã rất bối rối và mệt mỏi khi mà bí mật của cả 2 lại bị người lạ biết được.

Hậu chiến trường cảm giác y chang hồi vụ Shihoko.

“Không, là do tôi quá bất cẩn.”

“Do phòng tôi ồn quá mới đúng.”

“.....Họ thật năng động nhỉ”

“Đúng hơn là rất phiền phức.”

“Dù hơi năng động thái quá, nhưng họ rất tuyệt vời mà”

“Ừm thì..... Thôi kệ đi, sao cũng được mà.”

Cậu cho rằng cái ‘năng động’ đó đã vào luôn phạm trù phiền phức rồi, nhưng Mahiru lại khá mềm lòng.

Cậu mừng là cô không ghét họ, nhưng việc để cô làm bạn với ‘con nhỏ’ kia thì cậu không chắc.

Vì tính cách của cả 2 có thể nói là nằm ở hai cực, một nóng một lạnh, nhưng có thể sự đối mới này cũng mang lại chỗ tốt.

Tất nhiên cậu sẽ cẩn thận phòng trường hợp Mahiru chịu không nổi nên cậu sẽ theo dõi gắt gao mối quan hệ này.

“Thường chẳng có ai khác nói chuyện với tôi ngoài cậu, nên tôi thấy khá vui.”

“Mà tôi khá chắc là không có cái LOẠI như Chitose..... Cứ bám dai dẳng dằng như cô ta thật sự tốt đến vậy à?”

“V-vì tôi không quen đụng chạm cơ thể nên tôi sẽ cố gắng dùng khả năng ngôn ngữ tốt nhất có thể!”

Mà, đó là vì sao cô nàng đã mém nữa bỏ trốn khi Chitose muốn sờ mó. Chitose đã nhiệt tình quá mức đến nỗi làm cho cái sự nhiệt tình đó bị biến dạng thành một thứ gì khác nguy hiểm hơn rất nhiều, nên cậu cần phải cảnh giác cao độ.

Trong khi lưu ý bản thân phải canh chừng Chitose, cậu quay sang cửa trượt và ngắm tuyết rơi ngoài trời. [note21880]

Nếu không phải vì cái thời tiết này thì cả 2 người kia sẽ không phát hiện ra..... Mà cậu cũng không phàn nàn gì vì Giáng Sinh Trắng cũng là lời chúc phúc cho những cặp đôi yêu nhau.

Mahiru cũng rất thích ngắm tuyết, sau khi để ý đến ánh nhìn cậu, cô nàng cũng quay sang ngắm tuyết cùng với cậu.

Đang là mùa đông nên mặt trời lặn rất sớm và ngoài trời đã tối đen như mực.

Chỉ với ánh đèn hắt ra từ phòng thì gần như không thấy được gì cả, chỉ có những đốm tuyết trắng và vàng trắng là nguồn sáng cuối cùng của một đêm đông lạnh giá.

“Giáng Sinh Trắng nhỉ”

“Ừm. Mà nó cũng không ảnh hưởng đến chúng ta lắm.”

“Chẳng phải rất tuyệt vời khi mà nó đẹp đến vậy sao?”

Vì hai người không hẹn hò nên Giáng Sinh Trắng cũng không có mối liên hệ gì lắm, nhưng..... vì Mahiru thấy vui nên cậu cũng cảm thấy tuyết cũng không đến nỗi tệ lắm.

Tuyết đã tô điểm cho thế giới này một màu trắng trong sáng, nhưng dù cho có rơi nhiều bao nhiêu đi chăng nữa, màu trắng ấy vẫn là thứ gì đó thật viễn vông.

“Mà, rơi nhiều quá thì lại làm tê liệt hệ thống giao thông nên ở mức vừa vừa là ổn rồi.”

“Cậu thực tế quá nhỉ.”

“Con người không thể sống nếu chỉ ăn lãng mạn.”

“Đồng ý.”

Mối quan hệ lãng mạn gắn liền với tuyết rất đặc biệt.

Mahiru đứng dậy, rồi cả 2 cùng cười một lúc.

“Vậy tôi mang đồ ăn qua nhà cậu nhé.”

“Ờ, mang qua?”

“À, hồi nãy tôi đang nấu món bò hầm. Vì không thể nào ăn hết nguyên con gà tây nướng chỉ với hai người....” [note21882]

“Tôi cũng không có ý định ăn cả con gà với 2 người đâu.”

“Vì Amane – kun cũng có nấu được món gì đâu.... Trưa mai thì ăn bò hầm với trứng omelet nhé.”

“Nghe ngon quá.....”

Vừa nghe là đã biết ngon nức miệng, cậu bắt đầu ngóng trông bữa ăn trưa mai hơn rồi.

“Phần trứng của tôi chín hẳn là ổn nhất.” [note21883]

“Lạ nhỉ, tôi thì thích kiểu truyền thống hơn. Vậy tôi mang nồi bò hầm qua nhé.”

Amane nhớ lại vụ phiền phức hôm nay trong khi nhìn Mahiru đi ra khỏi nhà cậu.

Thật sự là cậu không ngờ mọi việc lại bị lộ.

Cậu đã cảm giác được việc gì đó không hay sẽ xảy ra nếu 2 người kia ra hàng hiên ngắm tuyết..... nhưng lại méo ngờ rằng Mahiru lại xuất hiện vào đúng lúc ấy.

Kết cuộc là, mọi việc được giải thích rõ ràng, và thật may mắn khi 2 người họ cũng rất thấu hiểu. Chỉ là quá mệt mỏi cho một ngày nghỉ.

Chỉ một chút thôi, cậu muốn bí mật này chỉ có cậu và Mahiru biết.

(Mình đang nghĩ cái quái gì vậy?)

Giấu giếm mọi thứ chỉ làm cuộc sống tồi tệ hơn, nhưng không hiểu sao cậu lại cảm thấy thất vọng và hơi buồn sau sự việc lộ tẩy hôm nay.

Mà, dù sao thì mọi việc cũng đã ổn thỏa, dù có một vài chỗ có hơi không đáng tin.

“Có chuyện gì à?”

“.....không có gì”

Mahiru vừa quay lại và thắc mắc trước biểu cảm của Amane trong khi đang bê một cái nồi trên tay. Nhưng những cảm xúc vô hình ấy thì làm sao có thể diễn tả bằng lời nói được.

Amane cố gắng dẹp hết mớ cảm xúc hỗn độn đó đi để trông bình thường nhất có thể trong khi Mahiru đang tự hỏi tại sao cậu luôn có một biểu cảm mơ hồ khó hiểu mỗi khi cô quay trở lại.

Chương 32: Thiên thần – sama và ‘vị ngọt của tình yêu’

“.....Oaa, ngon tuyệt cú mèo.”

Như thường lệ, đồ ăn của Mahiru luôn là thượng hạng.

Món ăn hôm nay được chau chuốt tỉ mỉ hơn vì là Giáng Sinh.

Món bò hầm được ninh nhừ rồi cho vào pot pie với lớp vỏ giòn rụm. [note21887]

Thưởng thức sự giòn rụm của vỏ bánh với nước sốt đậm đà của món bò hầm cùng một lúc quả là một khoảnh khắc thiên đường.

Trong khi ngưỡng mộ kĩ thuật nấu ăn bí ẩn của Mahiru, người đã tự làm mọi thứ, kể cả lớp vỏ ấy, cậu ngồi nghỉ một lúc sau khi chén sạch 2 cái bánh.

Yep, như đã nói, cái bánh đó hoàn toàn là Mahiru tự làm.

Sau khi làm xong lớp vỏ cho chiếc bánh, cô nàng đã làm thêm một lớp mứt để phủ lên đó. Đây đã vượt quá trình độ nấu ăn tại nhà theo ý nghĩa thông thường rồi.

“Cảm ơn vì bữa ăn..... Cậu ăn nhiều nhỉ”

“Ừm, vì nó ngon quá mà.”

“Cảm ơn nhé.”

Một nụ cười nhẹ nhàng quen thuộc.

Mỗi lần nghe cậu khen ngon, Mahiru luôn cười nhẹ như thổi phào vậy, việc đó đã trở thành thói quen thường ngày của cả 2.

Đó như là một ân huệ đối với cậu mỗi khi được nhìn gương mặt nhẹ nhõm ấy khác với những lúc khác trong ngày, điều đó cũng làm cậu cảm thấy hơi kích thích.

“.....Ngày mai là omurice nhỉ..... thật đáng mong chờ, mlem mlem.”

“Cậu thích omurice à?”

“Tôi thích mọi thứ liên quan đến trứng nói chung.”

“À, ra là vậy..... lần trước cậu cũng ăn rất nhiều trứng cuộn dashi nhỉ.”

“Chịu thôi, nó ngon vậy cơ mà.”

Dù cậu có thích món ăn liên quan đến trứng cơ nào đi chăng nữa, nếu nó dở tệ thì chắc chắn cậu sẽ không ăn. Có vẻ lí do tại sao món trứng lại ngon đến vậy là nhờ tay nghề của Mahiru.

Amane cảm thấy nếu giữ những món ăn này độc quyền cho mỗi mình cậu thì khá là vô lý, nhưng chắc chắn cậu sẽ không chia sẻ cho bất kì ai khác. Chừng nào Mahiru vẫn còn nấu ăn thì cậu sẽ ăn hết tất cả những gì cô nàng nấu.

“.....Amane – kun trông có vẻ rất hạnh phúc mỗi khi đến giờ cơm nhỉ.”

“Vì món ăn mà Mahiru nấu ngon quá nên tôi vui là phải rồi.”
[note21894]

“Tôi rất biết ơn vì lời nói đó của cậu....., mà niềm hạnh phúc đơn giản nhỉ”

“Nó không hề đơn giản một chút nào cả..... cô phải tự biết giá trị của bản thân chứ.....”

Đây là đồ ăn tự làm của Thiên thần – sama. Máy thẳng đực rửa khác chắc chắn còn muốn ăn lòi cả cổ họng ra đấy chứ.

“Vớ với tôi thì nó là chuyện thường ngày rồi.”

“Nhưng vớ với tôi thì đó là một niềm hạnh phúc đấy.”

“.....có quan trọng đến thế sao?”

“Thì, tôi luôn được ăn thức ăn ngon mỗi ngày còn gì.”

Đơn giản thì Amane vốn không quá thèm ăn uống, nhưng khi được ăn thức ăn tươi ngon được chuẩn bị kĩ lưỡng mỗi ngày thì niềm vui khi được ăn sẽ tăng theo từng ngày.

“Làm cách nào mà cô có thể nấu được nhiều món ăn đến vậy thế?”

“Người thường hay chăm sóc tôi đã chỉ tôi. ‘Hãy giữ lấy cái bụng của người mà sẽ làm bản thân hạnh phúc’.” [note21889]

“Ài, xin lỗi nhé, vậy cô nắm bụng tôi đi.”

“Để tập dượt ha”

Mahiru cười cười trong khi cậu ngạc nhiên ra mặt.

“.....Mà cái người chăm sóc cho cô đó cũng tuyệt quá nhỉ.”

“Ừm, cô ấy nấu ăn rất giỏi. Tôi vẫn chưa thể vượt qua được, những món ăn do cô ấy làm đã ở một cấp độ hoàn toàn khác rồi.”

Amane nhẹ cả người khi nhắc đến ‘người đó’ thì Mahiru lại cười mỉm với ánh mắt trông về quá khứ.

Từ biểu cảm trên, cậu có thể chắc chắn rằng người chăm sóc Mahiru rất yêu thương cô nàng, trong đôi mắt ấy là sự nhớ thương.

Thay vì được bố mẹ chăm sóc, Mahiru có vẻ đã được cô ấy dạy rất nhiều thứ.

Thật may mắn khi bên cạnh Mahiru có một người như thế.

Dựa trên lời nói ban nãy thì cậu khá chắc ‘người đó’ là nữ, và sự tồn tại của cô ấy đã làm nên Mahiru ở hiện tại. [note21891]

“Tốt quá nhỉ. Theo tôi nghĩ thì cô cũng đã được trải nghiệm niềm hạnh phúc giống tôi bây giờ rồi.”

Trừ mẹ cậu ra, khả năng nấu ăn của bố cậu vẫn hơn Mahiru nếu xét đến khẩu vị yêu thích của cậu

Nhưng thức ăn do Mahiru nấu luôn có vị thanh và nhẹ nên chẳng những ăn mãi không chán mà cậu lại còn muốn ăn thêm cơ.

Mà, cậu sẽ không nói ra vì Mahiru đã phải chịu quá nhiều trách nhiệm rồi.

Khi cậu gật đầu và nói vậy, Mahiru hơi khựng lại.

Cậu tự nhủ chắc mình nhìn nhầm rồi.

Cậu đang nhìn thấy một điều gì đó mà cậu chưa bao giờ thấy ở Mahiru, một khuôn mặt hơi đỏ ửng đầy sức sống.

“.....Mahiru?”

“...À, không có gì”

Mahiru giật mình khi bị cậu gọi rồi cúi mặt xuống lắc lắc đầu.

Cô nàng ôm chiếc gối yêu thích của mình chặt hơn trong khi nhịp thở hơi gấp, không biết sao chứ cậu thấy cô quyến rũ cực kì, khác với vẻ mặt ngây thơ hồi nãy.

“Có chuyện gì à?”

“.....Chỉ là, tôi đang tự hỏi không biết bản thân có thể làm ai đó hạnh phúc được....không”

“Tại sao cô lại tự hỏi một câu hỏi vớ vẩn như vậy trong khi cô đã làm tôi hạnh phúc bằng những thức ăn ngon hàng ngày?”

“.....Cảm ơn.....”

Nhìn cậu, Mahiru mỉm cười đầy ngượng ngùng, và lần này chính Amane mới là người phải cúi gằm mặt xuống.

Biểu cảm rất hiếm khi được thấy ấy đã làm tim cậu đập liên hồi, dù cho có tự nhủ mình không thích cô ấy theo kiểu khác giới đi chăng nữa.

Mahiru đã cười hoàn toàn chiếc mặt nạ vô cảm cô đeo thường ngày xuống bằng một nụ cười đầy yếu đuối, và nó làm cho Amane muốn bảo vệ nụ cười này bằng mọi cách có thể.

Cậu không hề muốn nhiệt độ giữa hai người tăng lên nữa, vì nếu cả 2 đùa đùa ngượng hết thì nói chuyện với nhau là điều bất khả thi.

“A, cái này,..... Đúng rồi, Mahiru”

“Ừm?”

“Ngày mai ấy, là buổi trưa đúng không?”

Không còn cách nào khác, cậu đành phải chuyển đổi chủ đề một cách ngượng ngịu để quên đi bầu không khí lúc này. Mahiru thì có vẻ không quan tâm lắm và đang suy nghĩ điều cậu vừa nói.

“Ừm, là lời hứa đúng không? Sau khi ăn trưa, thì cậu sẽ chỉ tôi chơi game....nhỉ”

“Ye”

“Không....được à?”

“Không, tôi chỉ hỏi lại cho chắc thôi. Mà thật ra liệu đó có phải là một cách hay để trải qua Giáng Sinh Eve không vậy?”

“Tôi đâu nói là tôi không thích đâu.....Sẽ vui lắm, chắc chắn là thế.”

Kèm với đó là một nụ cười hạnh phúc, Amane không thể làm gì khác ngoài trả lời “Oh” rồi nghiêng người về hướng ngược lại để giấu đi sự xấu hổ của bản thân.

Chương 33: Thiên thần – sama và Giáng Sinh

Hôm sau, Mahiru qua phòng cậu với tâm trạng khá bồn chồn.

Bình thường thì sẽ là căng thẳng do qua nhà một người khác giới vào ngày lễ, nhưng với trường hợp của Mahiru thì là do quá phấn khích vì chuẩn bị được chơi game.

Lần đầu tiên chơi game, quả là một cô gái ngây thơ.

“Tôi sẽ nấu ăn trước nhé.”

“Nhớ là chín hẳn đó.”

“Ừm.”

Không những không khó chịu với những yêu cầu thêm của cậu, Mahiru còn vui vẻ đeo tạp dề lên và chuẩn bị buổi trưa.

Có vẻ cô nàng rất mong chờ được chơi game, cậu cảm thấy hơi ngượng nhưng cũng lảng lảng trong lòng.

(Mà, chắc cô ấy vui vì chuẩn bị được chơi game ha)

Cậu cũng khá mong đợi vì chơi game 2 người luôn vui hơn rất nhiều so với 1 người.

Cậu lẩm bẩm rồi mỉm cười khi trông thấy búi tóc ấy quay qua quay lại bận rộn trong phòng bếp.

“.....cái này sử dụng như thế nào vậy?”

Sau buổi trưa, cả 2 ngồi trên sofa rồi nhìn màn hình TV.

Khi cậu hỏi Mahiru muốn chơi trò gì, cô nàng ngơ ngác đầu đầy dấu chấm hỏi nên cậu chọn luôn cái game 2D nổi tiếng trong nước rồi đưa cô cái tay cầm, và đầu cô nàng lại tiếp tục đầy dấu chấm hỏi.

“À thì, cái cần này là để di chuyển, nút này là nhảy.....”

Đơn giản là, trong khi cố gắng làm quen, cô nàng cứ liên tục bối rối nhìn lên màn hình TV rồi nhìn xuống cái tay cầm. Quả là một cảnh tượng đáng nhớ.

Dù cô nàng vẫn chưa quen, nhưng đây là lần đầu tiên cậu cảm thấy chơi game lại thư giãn dễ chịu đến vậy.

Amane liên tục giết địch và nhận luôn danh hiệu God Like, và cậu cũng nhận ra Thiên thần – sama không phải là toàn năng.

“.....vẫn chưa thắng sao?”

“Muốn qua vòng thì trước tiên phải diệt hết quái đã.”

“Rắc rối quá nhỉ.”

“Mà, dần rồi quen thôi. Với phải nhớ rõ điều kiện của vòng này là gì nữa.”

Tất cả mọi thứ đều là thử thách, Mahiru nói rồi quay sang chơi game đầy quyết tâm.

Nhìn thấy cô nàng hăng hái chơi game một cách nghiêm túc, “Hề”, cậu mỉm cười.

Tuy nhiên, Mahiru cứ thua ở vòng đầu mãi nên màn hình cứ giữ mãi một chỗ khiến cậu bắt đầu cảm thấy lo lắng hơn là muốn cười.

Cô nàng quay sang nhìn cậu.

Với biểu cảm “Musutsuu~”, có vẻ nó còn có âm thanh đi kèm nữa.
[note21898]

“À, để tôi chỉ cho nhé.”

Với động lực là lo lắng cô nàng không muốn chơi nữa, Amane cầm tay Mahiru để lên cái tay cầm của cô rồi chơi để làm mẫu.

Cậu đã cày nát cái game này nhiều lần rồi nên cậu dễ dàng vượt quá những chỗ mà cô nàng cứ kẹt mãi.

Hoặc có thể là do Mahiru quá tệ, một người bình thường chắc chắn sẽ không kẹt ở chỗ này.....mà, cậu quyết định giữ im lặng.

“Nhìn này, tên này sẽ di chuyển với tốc độ khác nhau tùy lúc, nhưng khi hắn nhìn thấy cô, hắn sẽ lao đến với tốc độ cực kì nhanh nên cần phải canh nhảy lên đúng thời điểm.”

Cầm chiếc tay cầm thông qua một bàn tay nhỏ nhắn hơn, cậu làm ví dụ trong khi giải thích kỹ càng.

Trên màn hình, nhân vật đang di chuyển theo đúng y chang những gì cậu giải thích để né kẻ địch.

Nó là một bước di chuyển đơn giản, nhưng Mahiru, người bị kẹt liên tục này giờ như được khai sáng và hét lên “Ouu”.

Đôi mắt được tô điểm bởi cặp lông mi thon dài sáng hắt lên.

Hàng lông mi dưới trông dài hơn ở trên bởi vì khoảng cách giữa cả 2 rất ngắn, và nó còn dài hơn nữa khi Mahiru vui mừng phấn khởi vì đã phát hiện ra một thứ gì đó mới mẻ, cậu nhìn cô nàng và mỉm cười.

Trong khi ngẩn nhìn say mê khuôn mặt tuyệt mỹ đó, cảm giác được ánh nhìn của cậu, Mahiru bất ngờ quay sang.

Khoảng cách giữa 2 khuôn mặt còn gần hơn cả mong đợi vì cậu phải lại gần cái tay cầm trong tay cô nàng.

Ừ thì, cả 2 cánh tay của 2 người đang chạm nhau, và khuôn mặt thì gần nhau đến nỗi hơi thở của cậu như đang vuốt ve làn da mịn màng của Mahiru. Cũng nhờ đó mà hơi ấm và mùi vị ngọt ngào của cô nàng được truyền tải một cách đầy đủ nhất.

“Xin lỗi”

Nhận ra chỉ 3cm nữa là cậu ôm luôn Mahiru vào lòng, Amane vội vàng thả người ra phía sau, còn Mahiru thì chớp mắt giật mình khi nhận ra cả 2 đã gần nhau như thế nào trong khi đôi mắt thì mông lung dần đi.

“Không....không sao. Tôi cũng xin lỗi.”

Má của cô nàng phơn phớt đỏ, và cậu hơi hối hận vì đã không ý tứ đến vậy.

Mà, như đã nói, Mahiru không quen tiếp xúc trực tiếp. Dù cho có quen nhau cỡ nào đi chăng nữa thì chắc chắn việc nắm tay trực tiếp như vậy sẽ khiến cô nàng khó chịu.

TUY nhiên, Mahiru chỉ hơi xấu hổ chứ không có vẻ gì là ghét cả.

“Tôi thật sự xin lỗi.”

“Vớ lại, cậu không để ý chứ?”

“Cô không ghét à?”

“.....tôi có ngạc nhiên, nhưng tôi không ghét. Vì cậu không phải là người lạ.”

Vị Thiên thần – sama rộng lượng đã thứ lỗi cho sự vô lễ của kẻ bất tài này.

Amane thở dài nhẹ nhõm khi Mahiru không tức giận hoặc chán ghét cậu, và họ tiếp tục chơi game.

Cậu tiếp tục nhìn màn hình để theo dõi Mahiru chinh phục con game này..... Và sau khi nhìn thấy cô nàng tiếp tục bị đánh bại,

cậu tự hỏi một cách nghiêm túc rằng liệu có cách nào để cải thiện khả năng chơi game của Mahiru hay không.

Kết quả là sau một khoảng thời gian khá ‘ngắn’, họ đã phá đảo được con game này.

Luôn nhắc nhở newbie nhớ kỹ lý do vì sao mình chết là một việc cần phải có rất nhiều kiên nhẫn và động lực. Khi nhìn vào đồng game còn lại, sẽ phải can trường lắm mới không cảm thấy nản vãi ra.

“Mahiru, không cần nghiêm người đâu.”

Vì lý do trên, lần này cậu hướng dẫn Mahiru chơi game đua xe vì nó liên hệ với thực tế hơn..... Và cô nàng đang nghiêm qua nghiêm lại.

Thực tế thì game này không cần những thao tác động, và cái tay cầm cũng không có cảm ứng con quay hồi chuyển.

Thành ra việc nghiêm qua nghiêm lại là không cần thiết.....mà, cô nàng chỉ nghiêm theo quán tính nên cũng chả sao.

Có vẻ Mahiru quá tập trung nên cô cũng không trả lời cậu.

Không giống như game trước, đây là một game lái xe ô tô, và nó quen thuộc hơn với xã hội hiện nay vì ai cũng lái xe cả. Đây là một trò chơi đáng để học hỏi, mà, tất nhiên lái xe ngoài đời sẽ khó hơn rất nhiều, đây chỉ là một mô phỏng.

Cô nàng đang tập trung cố gắng điều khiển chiếc xe của mình trong khi nghiêm qua nghiêm lại một cách nghiêm túc.

(Má ơi sao dễ thương vậy nè)

Việc lắc qua lắc lại như con lắc là rất dễ thương rồi, nhưng làm vậy với một biểu cảm nghiêm túc còn khiến sự dễ thương ấy vượt quá hiểu biết của loài người.

Mỗi khi gặp khúc cua lớn, cả người Mahiru sẽ nghiêng theo một cách cực kỳ hoàn hảo.

Cho đến khi cả người của cô nàng ngã lên đùi Amane, cu cậu đã không thể nín cười được nữa.

“.....Không có gì.....chỉ là cô không cần phải nghiêng vậy đâu.”

“C-chỉ là theo quán tính thôi.”

“Ừm, tôi biết mà. Chỉ là cô nghiêng quá đấy.”

Mahiru giật mình ngồi dậy trong khi mím chặt môi lại.

Một đôi môi rất mềm mại và mỏng manh. Tất nhiên, nó rất nhỏ và mỏng đến mức trông như sẽ vỡ ra ngay lập tức nếu ai đó chạm vào.

Cô nàng đang run rẩy trong xấu hổ sau khi được Amane ‘thân thiết’ nhắc nhở.

Quá dễ thương, như một con thú cưng nhỏ vậy, và cuối cùng cậu cũng bật cười thành tiếng.

“C-cậu bị ngốc à?”

“Không không. Chỉ là dễ thương quá thôi.”

“Điều đó thật là ngu ngốc.”

“Cái tôi đang khen một cách nghiêm túc lại ngốc thế ư?”

“....ý tôi không phải thế.....”

“Chả thế? Chẳng phải điều đó rất dễ thương sao?”

“.....cái dễ thương đó quá trẻ con đi.”

Cô nàng hơi lên giọng một chút nên cậu cũng không chọc nữa vì làm vậy chả khác gì tự đào mộ cho bản thân.

Dù cậu có nghĩ gì trong đầu đi chăng nữa thì tốt nhất là không biểu hiện ra ngoài, vậy nên cứ giữ nó ở trong đầu là được rồi.

Amane dù đã cố lắm vẫn không giấu được nụ cười trên mặt, còn Mahiru thì quay mặt đi như đang dối.

Chương 34: Thiên thần – sama và quà Giáng Sinh

Nói chung là Thiên thần – sama có hơi dỗi một chút, nhưng sau đó cô nàng lại tiếp tục bật chế độ try-hard chơi game.

Cô quen với việc chơi game chưa thế, Amane đang khá nản vì với cậu thì cái game đua xe này dù chơi cũng được, nhưng chán ồm.

Nó chỉ là một game lái xe, khác hẳn với game đầu tiên mà cả 2 chơi. Có thể là do khái niệm khác nhau nên cậu mới thấy chán.

Dù liên tục chạy khỏi làn đường và lao vào đường đất, đâm xe vào tường, cô nàng vẫn có thể tiếp tục lái chiếc xe chạy tới.

Ban đầu cậu khá lo lắng Mahiru sẽ lái chiếc xe chạy ngược chiều, nhưng hóa ra mọi chuyện ổn hơn cậu tưởng.

Amane cũng chơi và chia màn hình ra làm đôi, cơ mà lâu lâu cô nàng lại nhìn nhầm sang màn hình của cậu nên cũng khá là khó khăn.

[note21899]

Cơ mà có vẻ Mahiru có thói quen nghiêng qua nghiêng lại thì phải, lâu lâu cô nàng cứ ngả về phía cậu, đầu còn chạm vào vai cậu vài lần.

Và cứ mỗi lần như thế, sự mềm mại và hương thơm lại tiến công cậu lần nữa, làm cậu đứng ngòì không yên.

Mà, cậu vẫn đứng đầu vì mấy đối thủ máy chạm vãi cả nôi.

“.....làm sao cậu lái nhanh thế?”

“Do kinh nghiệm và thời gian tôi chơi hằng ngày thôi.”

Chơi càng nhiều thì bạn càng có kinh nghiệm của xe hơn. Nếu đã quen rồi, bạn hoàn toàn có thể né mọi cú đâm từ đối thủ bằng cách lợi dụng tối đa góc nhìn máy quay và lá chắn. [note21901]

Cậu cười cười với Mahiru, cô nàng có vẻ bị thuyết phục và quay lại chơi tiếp.

Vì cô nàng còn thiếu kinh nghiệm nên tốt nhất là nên chơi toàn màn hình. Vì làm quen với cách máy chơi sẽ tốt hơn là nhìn cách Amane chơi rồi thất vọng với bản thân.

May mắn thay, Mahiru như có động lực hơn, cô nàng hăng hái nhìn chăm chăm vào màn hình trong khi tiếp tục chơi.

Tuy nhiên thì cô nàng vẫn tiếp tục bị mấy thằng máy bón hành.

Dù biết Mahiru đã cố hết sức, cậu vẫn không nhịn được và bật cười và hậu quả là ăn một cú huých vào đầu gối.

Và cậu vẫn tiếp tục cười lặc lìa, còn Mahiru thì lẩm bẩm, “Amane – kun no baka”. [note21902]

“Thắng rồi.”

Hơn 2 tiếng đã trôi qua.

Cuối cùng Mahiru cũng đã chiến thắng được người chơi máy và đứng top 1, cô nàng trông khá tự hào.

Vị trí vinh quang sau quãng thời gian dài chật vật chiến đấu trước màn hình TV.

Cô đã gặp tất nhiên trở ngại, nhưng vẫn tiếp tục không từ bỏ, leo lên từng thứ bậc xếp hạng và cuối cùng đứng ở nơi mình hằng mong ước. Nói thật là cậu khá rung động.

Amane vỗ tay hoan nghênh với cảm giác thành tựu lây.

“Tốt quá ha, cô đã làm hết sức mình đấy.”

“Ừmmm~”

Cô nàng rất vui khi được khen, và cũng có hơi xấu hổ.

Đó là một nụ cười pha lẫn những cảm xúc rất phức tạp, một sự ngượng ngùng nhẹ với sự thả lỏng đầy vui thích, nó làm cho nụ cười ấy ngọt ngào hơn rất nhiều, so với việc vô cảm thường ngày của Mahiru.

Từ dạo gần đây, Mahiru ngày càng biểu hiện vẻ nữ tính của mình trong sinh hoạt hằng ngày, nhưng hôm nay cô nàng đã thật sự là ở độ tuổi của bản thân, cùng với nét dễ thương vô giới.

Nụ cười trong sáng đó làm những nguyên lý cơ bản của Amane thả lỏng và cậu rất muốn xoa đầu Mahiru.

Một sự thúc giục nội tâm đầy trù ừn, giống như bạn muốn nựng mèu vậy, ã ra lệnh cho cánh tay của cậu.

“Có chuyện gì sao?”

“A, không, không có gì. Cô giỏi hơn rồi ã.”

“Khả năng chơi game của tôi ã được cải thiện rồi ãng không?”

“Ừm, ã hơn lần ãu rồi ã.”

“Cảm ơn cậu. Nó rất vui và tôi ã làm hết sức có thể ã.”

Amane quay sang kệ sách rồi lấy một chiếc hộp nhỏ nằm trong một cái rổ trên ã xuống, và cậu lại tiếp tục bỏ ã mất một nụ cười rất hiếm của Mahiru, “Fu~ fu~”.

“Vây lấy cái này làm phần thưởng cho vị trí vô ãịch nhé.”

“Ế, kh-không cần ãu.”

“Nếu cô không thích phần thưởng thì hay coi ãy là món quà của một ông già râu trắng tốt bụng cũng ãược.”

Yep, ãy là món quà Giáng Sinh mà hôm qua cậu quên ãưa.

Vì sinh nhật của cô nàng quá gần Giáng Sinh nên cậu tiếp tục gặp khó khăn trong việc chọn quà. Mà, may mắn là lần này mọi thứ ãều ãn thỏa cả, không như hồi sinh nhật. [note21904]

Mahiru ã chóp mắt ngạc nhiên trước từ ‘Quà Giáng Sinh’, sau ão cô nàng nhận lấy nó và vẫn trong trạng thái khá kinh ngạc.

Amane bảo cô có thể mở ra luôn cũng ãược nên Mahiru bắt ãầu cẩn thận mở giấy gói quà ra.

(Mà, cũng phải thử gì to tát lắm)

Cô nàng từ từ mở chiếc hộp ra, đó là một hộp đựng chìa khóa bằng da. [note21906]

Bởi vì ngay cả cái mắc tiền nhất cũng không hợp với Mahiru nên cậu đã chọn kiểu dáng đơn giản phù hợp với cô nàng chứ không chọn dựa trên nhãn hiệu. [note21907]

Nó rất đơn giản, trên bề mặt có một bông hoa và những dây thường xuân. Cậu không biết đó là hoa gì nhưng cậu chọn nó vì nó có hình dạng rất trang nhã chắc chắn phù hợp với Mahiru.

“Mà, do lần trước tôi có đưa cái chìa khóa dự phòng ấy. Nếu cô không dùng nó thì cũng không sao,”

“Không, tôi rất vui vì được sử dụng nó. Cảm quan của Amane – kun tốt hơn tôi tưởng nhỉ.”

“Ý cô tốt hơn là sao?”

“Thì, thường cậu chỉ mặc áo nỉ hoặc áo jersey..... nên nói về quần áo thì có thể nói gu của cậu dở tệ....”

“Vì chúng dễ mặc.”

Mahiru ít khi thấy cậu ăn diện và lý do là vì cậu thấy phiền vãi, cậu thường chỉ mặc đồng phục trường hoặc đồ mặc ở nhà.

Nên gu ăn mặc cầu thả của Amane đã khiến cô nàng ấn tượng khá sâu. Mà do tính cậu cũng cầu thả nên chịu.

“.....Nếu cậu ăn diện thì sẽ trông khá ngầu đấy chứ? Như Amane – kun hồi sơ trung ấy?”

“Do mẹ tôi ép.....khoan, làm sao cô biết?”

“Shihoko – san có nhắn tin cho tôi, ‘Nếu mà ăn diện thì nó sẽ như thế này nè!’, kèm với bức ảnh.”

“Cái người phiền phức này....”

Amane nguyên rửa bà mẹ của mình, nhân tố dẫn đến cái bức ảnh lúc cậu đến thăm công ty của bà ấy bị lộ ra ngoài dù lúc đó cậu không nghĩ việc này lại xảy ra.

“.....kiểu diện đồ đó không hợp với tôi.”

“Ra vậy. Amane – kun ấy, lúc cậu để tóc che một mắt nhìn đúng là không hợp tí nào, nhưng những chi tiết khác trên khuôn mặt của cậu thì lại rất đẹp.....”

Một bàn tay nhỏ chạm vào khuôn mặt của Amane.

Bàn tay trắng ấy chạm vào trán cậu trong khi nâng cái mái dài hơi quá ấy lên, cậu cảm giác tầm nhìn mở rộng ra hẳn.

Khi lâu lắm rồi tầm nhìn của cậu mới rộng như vậy trừ lúc đi tắm, hình ảnh đầu tiên đập vào mắt cậu chính là khuôn mặt hơi bất ngờ của Mahiru.

Bản thân Amane cũng biết khuôn mặt mình nằm ở tầm trung, không quá xấu cũng không quá đẹp, nhưng cậu khá bất ngờ vì Mahiru cứ nhìn chằm chằm cậu.

“.....Có gì à?”

“Không có gì. Có vẻ đôi mắt cậu sáng động hơn lúc trước rồi nhỉ...”

Vài tháng trước, đôi mắt cậu như là của người chết vậy, Mahiru nhận định một cách thẳng thắn và không thể chối cãi được khi nhìn vào mắt cậu.

Sẽ không tốt nếu cô nàng cứ tiếp tục im lặng nhìn cậu như vậy.

Vì khi bị một người khác giới nhìn chăm chăm như vậy, chắc chắn ai cũng sẽ xấu hổm chưa kể đây còn là một cô gái cực kì xinh đẹp.

Tuy nhiên nếu cứ đứng yên vậy thì sẽ khá bị động nên cậu cũng làm lại y chang với Mahiru, vuốt 2 bên mái tóc trên má của cô nàng sang bên, một khuôn mặt tuyệt mỹ lộ ra.

Lúc đầu Amane hơi chần chừ, nhưng Mahiru cũng đã chạm vào tóc cậu mà không suy nghĩ gì nhiều nên cậu nghĩ chắc cũng ổn thôi. Cô nàng cũng không lắc lắc đầu nên mọi việc cứ như thế mà tiếp diễn.

(Quả thật, cô ấy rất xinh đẹp)

Chỉ cần nhìn là biết vẻ đẹp của Mahiru mỹ lệ đến nhường nào.

Cô nàng còn đẹp hơn cả mấy cô gái trong mấy cái tạp chí từng ở trong phòng của cậu.

Với lại chỉ nhìn ảnh thôi thì cũng không đáng tin lắm.

Bởi vì thường chúng đã được cắt ra và xử lý. Dù nhìn có thật cỡ nào đi chăng nữa thì chúng đều có thể đã được photoshop rồi.

Còn Mahiru ở ngay trước mặt cậu đây là một vẻ đẹp hoàn toàn tự nhiên, không hề quá bất cứ quá trình xử lý nào.

Trong khi cậu ngẩn nhìn những chi tiết tinh xảo ấy thì Mahiru hơi cúi đầu.

Cậu đang thắc mắc thì Mahiru buông mái tóc của cậu ra rồi cúi gầm mặt xuống.

Cô nàng trông có vẻ hơi bồn chồn, thả cái tay cầm ra rồi ôm gối sang một bên.

“Ừm.... à, đúng rồi. Tôi cũng có quà Giáng Sinh cho cậu này.”

“O-oh, cảm ơn cô.”

Trong khi cậu tự hỏi nó là gì, Mahiru lấy một cái hộp được gói cẩn thận ra rồi đưa vào tay cậu, cậu chưa kịp nói gì thì cô nàng đã đứng đây.

“Vậy, tôi sẽ chuẩn bị bữa tối đây.”

“Ê? V-vậy à?”

Amane khá bối rối trước sự hấp tấp của Mahiru sau khi cô nàng đã đi đến phòng bếp.

Chương 35: Thiên thần – sama và kế hoạch Năm Mới

Sau Giáng Sinh chính là khoảnh khắc cuối năm.

Dù ngoài phố buổi tối vẫn còn nhiều đèn led giăng ngang, nhưng mấy cái cây thông Giáng Sinh đã được dọn đi rồi, thay vào đó là nhiều vật trang trí năm mới đầy màu sắc rực rỡ.

Những vật phẩm bán khuyến mãi cũng đổi thành dùng cho tiệc mừng Năm Mới, mọi dấu vết của Đêm Thánh đều đã biến mất cả.

Cậu vui mặt mình vào cái khăn choàng cổ để giữ ấm trong khi quan sát sự thay đổi chóng vánh xung quanh khi ai ai cũng đang chuẩn bị cho tiệc mừng Năm Mới. [note21913]

Chiếc khăn choàng cổ có màu trung tính với hoa văn so le này chính là món quà mà Mahiru đã tặng cậu.

Dù sao vật quần quanh cổ phải có chất lượng tốt và thời thượng. Chiếc khăn này vừa rất thực tế mà trang trí cũng rất đẹp, nó có thể cản được gió lạnh hoàn toàn và giữ nhiệt cho cơ thể cậu.

Amane thường không sử dụng khăn choàng cổ, nên cậu rất biết ơn khi có nó trong khi kiểm tra mọi thứ trong giỏ mua sắm đang cầm trên tay.

Bình thường thì việc mua đồ sẽ được chia đều, nhưng để giảm bớt gánh nặng cho vợ, người còn phải nấu ăn, cậu sẽ đi mua đồ luôn với một mẫu giấy ghi chú.

Hôm nay khá là lạnh, và có lẽ cả 2 sẽ ăn lẩu khi trong giỏ đều là rau củ, nấm, thịt được gói lại thành từng bao. Rau củ có vẻ hơi nhiều, chắc là do Mahiru quan tâm đến vấn đề dinh dưỡng của cậu.

Sau khi kiểm tra lại mọi thứ đều đã đầy đủ, cậu đi nhanh về nhà trong khi run như cây sậy.

“Mừng cậu về nhà.”

Khi bước vào nhà, hiện đã là chiều tối và Mahiru chào cậu.

Đây là một tình huống khá quái lạ khi người khách lại chào chủ nhà, nhưng cả 2 cũng quen rồi.

“Ừm, tôi về rồi đây..... À tôi có mua mochi dạng cắt lát đây.”

“Cậu muốn nấu chung với lẩu luôn nhỉ.”

“Ừ. Tôi cũng có mua ramen nữa.”

“.....tôi không ăn được nhiều thế đâu.”

“Không sao, tôi ăn hết cho.”

Trước đây cậu không phải là dạng người thích ăn uống, nhưng nhờ vào tay nghề của Mahiru mà giờ số lượng thức ăn cậu ăn buổi tối không biết gấp bao nhiêu lần trước kia.

Dù Mahiru đã tính toán calorie rất kỹ nên đồ ăn đa số rất ít chất béo, nhưng cậu cũng đã bắt đầu tập thể dục vì lượng ăn dạo này của cậu hơi lớn.

Amane định nhờ Mahiru thêm nhiều thịt hơn vào khẩu phần ăn vì cậu khá gầy, với cậu cũng muốn có được cơ bắp chứ không phải là một đồng mỡ.

“Mà, cũng thật tốt khi Amane – kun thích ăn đồ ăn của tôi như thế. Đưa tôi mấy thứ kia đi, tôi sẽ cất vào tủ lạnh. Còn Amane – kun thì đi rửa tay đi nào.”

“Oke.”

Cậu đưa Mahiru cái giỏ đồ rồi đi vào nhà vệ sinh để rửa tay.

“Vậy, Mahiru có kế hoạch ăn mừng Năm Mới gì không?”

Như mọi khi, sau khi càn quét hết tất cả các món ăn ngon và dọn dẹp thỏa đáng, 2 anh chị lại bắt đầu ngồi tâm sự.

“Năm Mới à..... về nhà cũng vô dụng nên tôi sẽ ở lại đây.”

Mahiru trả lời một cách đều đều không cảm xúc và cậu lại tiếp tục tự đào mộ cho bản thân, nhưng có vẻ như cô nàng không quan tâm gì mấy.

Mối quan hệ tồi tệ với cha mẹ khiến những đề tài về gia đình gần như là cấm kỵ.

Nhưng nếu vậy thì chẳng lại Mahiru lại ăn mừng Năm Mới một mình?

Vì cậu đã lỡ hứa là sẽ về nhà mỗi 6 tháng một lần trước khi gặp Mahiru nên theo kế hoạch là cậu sẽ phải về nhà một khoảng thời gian khá dài.

“Amane – kun chắc là sẽ về nhà ha.”

“Ừm, vì tôi đã lỡ hứa rồi.”

Chira, Mahiru nhìn cậu, ánh nhìn ấy mất hẳn nhiệt độ và sức sống như thường ngày.

Việc Amane sẽ về nhà có vẻ là chắc chắn, Mahiru như đang mừng rỡ lại cảnh cô đơn một mình hằng ngày trước đây của mình.

“.....Khi về đến nhà thế nào tôi cũng sẽ bị tra hỏi kỹ càng mọi thứ về cô.”

“.....Cực quá nhỉ.”

“Cha tôi chắc chắn sẽ chỉ nghe mọi thứ từ mẹ tôi, và mẹ tôi chắc chắn muốn nghe mọi thứ về cô từ tôi.”

“Lạ nhỉ, tôi với bà ấy thường xuyên trao đổi với nhau mà.”

“Cô thân với mẹ tôi quá nhỉ.”

Bằng một cách nào đó, cô nàng đã trở thành người quen của mẹ cậu mà cậu không hề hay biết cho đến khi vụ bức ảnh lộ ra. Không

biết bao nhiêu ‘lịch sử đen’ hay hình ảnh bí mật của amane đã bị lộ rồi nữa, nhưng Mahiru thì lại khá hài lòng với mối quan hệ này. Mà, cậu cảm thấy như vậy cũng khá tốt.

Sau khi về cậu chắc chắn sẽ bắt Shihoko đừng nói thêm cái gì nữa. Mà bỏ qua chuyện đó, vấn đề là cậu nên làm gì với Mahiru đây.

Cậu nhớ lại ánh nhìn trống rỗng và cô đơn lúc nãy..... cậu không muốn cô nàng lại phải chịu sự cô đơn đó.

“Mà, dù sao tôi cũng đã gặp mẹ tôi gần đây, và cha tôi chắc cũng chẳng quan tâm lắm nên chắc tôi sẽ không về nhà trong kì lễ này. Dù gì kì nghỉ xuân tôi cũng sẽ về thôi.”

Nên là, nếu cô nàng không phiền, thì cậu mong cô sẽ tiếp tục nấu ăn cho cậu.

“....Vậy à?”

“Ừm. Tôi muốn ăn mì soba Năm Mới của cô.”

“Cậu tham ăn quá nhỉ.”

“Vì đó là ẩm thực Mahiru mà.”

“.....Sao giống mấy sản phẩm quảng cáo quá vậy?”

“Phải ha.”

Dù chỉ là mì soba bình thường thì nó cũng đã quá tốt rồi.

Vì điều quan trọng là ngồi cùng nhau và cùng nhau thưởng thức.

“.....cậu lạ quá nhỉ.”

“Uiz.”

Cậu trả lời Mahiru, người vừa cố tình gắt cậu, rồi cô nàng mỉm cười lại.

“.....Cảm ơn.”

“Vì cái gì cơ?”

“Vì tất cả mọi thứ.”

Mahiru không nói gì nữa, cô nàng chỉ ôm chiếc gối yêu thích của bản thân với một khuôn mặt tươi tắn đầy sức sống.

Chương 36: Thiên thần – sama và chuẩn bị Năm Mới

Ngày 31 tháng 12, Giao Thừa.

Đây là ngày cuối cùng trong năm.

Đơn giản thì đây là một ngày bận rộn với những việc như dọn dẹp nhà cửa và sửa soạn cho năm mới.

“Ano, Mahiru – san.”

“Có chuyện gì sao?”

“.....tôi có cần phải làm gì không?”

Amane đang ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, nhìn Mahiru, người đang đeo một chiếc tạp dề và bận rộn trong bếp từ sáng đến giờ.

Cô nàng đến từ ban sáng để chuẩn bị cho Năm Mới.

Mà, tiệc năm mới thường được ăn mừng với 2 người trở lên, nên tình hình hiện tại là khá ổn rồi.

Lúc đầu cậu định mua hộp đồ ăn Năm Mới thường bán trên thị trường với quảng cáo là hand-made. Nhưng bất ngờ thay, một học sinh cao trung đảm đang lại có thể làm hết tất cả những thứ đó.

Trong khi cậu đang ấn tượng mạnh mẽ với cô nàng, Mahiru nói, “Vì không đặt trước được nên đành vậy thôi.” [note21943]

Vậy đó.

Nói chung là cậu đã bị thuyết phục bởi lý do của Mahiru, đồng thời ngả mũ trước cô nàng, người đã quyết định làm hết tất cả những món ăn Năm Mới.

Tất nhiên là cậu cũng có mua giúp cô một vài thứ, như đậu đen và những thứ tương tự tốn nhiều thời gian để nấu, với lại bếp ga phòng cậu cũng đã hết chỗ rồi.

“Amane – kun, dù cậu có cảm thấy tội lỗi vì không làm gì đi chăng nữa, cậu nghĩ cậu có thể làm được việc gì không?”

“Không.”

“Phải ha. Vậy nên tốt nhất là cậu đừng làm gì cả thay vì làm hỏng mọi thứ.”

Cậu nghe theo quan điểm chính xác đó của Mahiru, thành thật ngồi yên trên sofa, nhưng việc không làm gì cả khiến cậu hơi khó chịu.

Cậu không thể không làm gì cả được.

Việc dọn dẹp đã hoàn tất từ hôm qua, và cậu cũng đã mua rất nhiều nguyên liệu nấu ăn, bao gồm cả cho bữa tiệc nhỏ hôm nay nên không cần phải ra ngoài nữa.

Không phải là Amane không làm gì cả, chỉ là khối lượng việc làm của cậu chẳng là gì cả so với của Mahiru.

“Hôm qua cậu đã dành cả ngày để sắp xếp nội thất, thiết bị và dọn dẹp sạch sẽ cả phòng rồi, nên cậu cứ ngồi nghỉ đi.”

Mahiru quan tâm tới cậu, người đã làm việc cực lực cả ngày hôm qua trong khi không hề quay lưng lại và tiếp tục nấu ăn.

Tiện thể, có vẻ Mahiru đã dọn dẹp xong phòng mình từ lâu lắm rồi. Vì cô nàng thường xuyên quét dọn nên cũng chẳng có gì nhiều lắm.

“Không,.....à thì....., nó vẫn không tốt lắm đâu”

“Tôi thích nấu ăn nên với tôi cũng không phải là việc gì cực khổ lắm.”

“Nhưng-”

“Không sao đâu, nấu ăn như một thú vui của tôi vậy.”

Mahiru trấn an cậu rồi tiếp tục tập trung vào công việc trong khi cậu thắc mắc mọi chuyện có ổn hay không.

“Mahiru, tôi mua bữa trưa rồi này.”

Nếu Amane mà còn để Mahiru làm cả đồ ăn trưa nữa thì nên chặt cu đi là vừa, nên cậu ra cửa hàng tiện lợi để mua bữa trưa. Cậu thì ăn cơm, còn cô nàng ăn rất ít nên một cái sandwich là ổn rồi.

Mahiru có vẻ chuẩn bị nghỉ ngơi một lúc khi tháo chiếc tạp dề ra, có thể nói cậu đã cạnh tranh thời gian cực kì chuẩn chỉ.

“Cảm ơn cậu nhé. Xin lỗi vì cậu phải đi xa đến thế.”

“Không, tôi xin lỗi vì phải nhờ cô chuẩn bị những món ăn Giao Thừa..... nào, ăn đi nào.”

Mahiru ra ngoài phòng khách để ăn trưa và đồng thời nghỉ ngơi luôn.

“Sandwich với cà phê được đúng không?”

“Ừm, cảm ơn cậu.”

Mahiru nhận đồ ăn trưa và cuối đầu cảm ơn Amane, rồi ngồi xuống bên cạnh cậu.

“Mọi việc như thế nào rồi?”

“Vì chúng ta dùng nguyên liệu sơ chế sẵn với lượt bột một vài thứ nên có thể nói là gần sắp xong rồi. Giờ chỉ cần chờ mọi thứ nguội rồi cho vào hộp thôi. Amane – kun có vẻ rất thích datemaki nên tôi tự làm nó luôn.” [note21944]

“Sao cô biết được thế?”

“Vì cậu nói rất thích những món liên quan đến trứng mà.”

Dù lúc đó cậu chỉ nói qua thôi nhưng có vẻ Mahiru đã nhớ rất kĩ. Có vẻ tiếng lò hấp hoạt động đó là lúc cô nàng đang làm datemaki.

“Cậu thích đồ ngọt mà đúng không?”

“Cô hiểu rõ tôi thế.”

“Tôi có nhớ mà, cậu nói vài tháng trước ấy.”

Mahiru nói một cách vui vẻ trong khi đưa cái sandwich thịt nguội salad lên miệng.

Trong khi đang ăn cơm nắm, cậu nhìn vô phòng bếp và thấy một chiếc hộp nhỏ khá nặng được Mahiru mang sang. [note21945]

Có vẻ như mọi thứ sẽ được xếp vào trong đó.

Khi sống một mình thì cậu chẳng bao giờ nghĩ mình cần một chiếc hộp như thế cả, cậu còn kinh ngạc hơn khi cái hộp đó không chỉ sơn màu vàng, mà còn được trang trí bằng những lá vàng thật.

“Thật sự, cảm ơn cô rất nhiều..... Khi quyết định sống một mình thì tôi chưa bao giờ nghĩ tới nửa sau của năm nay tôi lại được ăn uống đầy đủ như vậy.”

“Tôi nghĩ thật may mắn khi cậu đã có thể sống được cho đến hiện tại.”

“Cũng không đến nỗi. Lâu lâu cũng phải ăn đồ làm sẵn ở cửa hàng tiện lợi như hôm nay đúng không?”

“Nhưng như vậy rất hại cho sức khỏe, thật là-”

Mahiru thở dài, cô nàng mỉm cười như thể chịu cậu luôn, với một chút ráng đỏ trên má.

“Vì tôi đã ở đây nên chắc chắn sẽ không có chế độ ăn hại người đó của cậu nữa đâu.”

“Cô là mẹ tôi hay gì à?”

“Đã rất tệ khi Amane – kun không chú ý đến những bữa ăn của mình. Năm sau chắc chắn tôi sẽ siết chặt chế độ ăn của cậu hơn nữa đó.”

Sau khi chứng kiến thái độ kiên quyết đầy tình tề đó của Mahiru, có vẻ năm sau sẽ là một năm no ấm nữa đối với cậu, và cậu quay mặt sang chỗ khác vì cảm thấy hơi xấu hổ.

Tuy nhiên, Mahiru lại không hài lòng khi tưởng thái độ đó của cậu là lười biếng, cu cậu đã phải tốn một quãng thời gian để giải thích cho cô ‘vợ đảm đang của mình’.

Chương 37: Thiên thần – sama và Năm Mới

Cuối cùng, vào buổi chiều, Mahiru đã sắp xếp xong mọi thứ vào cái hộp và đang chuẩn bị nấu ăn tối. [note21946]

Nói thế chứ cả 2 sẽ ăn món mì soba mừng Năm Mới nên cũng không có gì cầu kỳ lắm, cậu đã mua sẵn mì soba tươi rồi, giờ chỉ cần nấu lên và bỏ những thứ khác vào là xong.

Kamaboko thì đã có sẵn trong Osechi Mahiru làm rồi, rau pina thì đã được luộc sẵn, hành cũng đã thái sẵn.

Thứ phiền nhất chính là tempura tôm, nhưng Mahiru đã chiên nó như thể là chả phải món phức tạp gì.

“À, vẫn còn dư một ít bí ngô, tôi làm tempura luôn nhé.”

“Ừ--..... một món mì soba Năm Mới thật hoành tráng.”

“Lâu lâu một lần nên cũng đâu có sao.”

Món soba Mahiru làm quá hoành tráng so với một món bạn thường ăn ở nhà.

Những miếng tempura tôm rất to được chuẩn bị cho 2 người, và tempura bí ngô thì rất giòn. Rất nhiều rau pina và hành, còn kamaboko thì có hình như những chiếc quạt.

Ngoài ra, có vẻ như Mahiru cũng thích ăn giòn nên không cho tempura tôm vào nồi mì soba luôn mà để riêng ra để giữ vị giòn, phần của Amane cũng được làm như vậy và điều đó khiến cậu hơi cảm động.

“Oh-”

“Cùng ăn nào.”

Sợ nhiều đây không đủ với Amane, cô nàng còn lấy thêm mấy thứ ở trong osechi ra một cái đĩa nhỏ nữa.

Sau khi Mahiru ngồi xuống ngay ngắn, cả hai cùng ‘Itadakimasu’ rồi bắt đầu ăn mì soba.

Dù sợi mì này mua ở ngoài, nhưng vì là hàng cao cấp nên hương vị của nó rất đậm đà.

Nước dùng không quá đặc cũng không quá lỏng, cùng với mấy quả mận ngâm muối. Vào những ngày lạnh như này thì ăn mì soba là hết sảy.

“Ha-..... vậy là kết thúc một năm rồi.”

Cậu húp một ngụm nước dùng, thở một hơi rồi lẩm bẩm.

Ngồi ăn soba, coi TV và chờ năm mới đến là một hoạt động sướng khôn tả.

Khi còn ở nhà với cha mẹ, năm nào cũng sẽ có hoạt động này, ăn soba, ngồi coi chương trình cuối năm đặc biệt trên TV, nghe những

bài hát quen thuộc để chúc mừng mới tới, và cậu rất biết ơn khi năm nay cậu vẫn có thể làm hoạt động đó. Chỉ là không phải với gia đình mà là với một cô gái quý giá hơn cả.

“Ngồi ăn mì soba như một dấu hiệu của năm cũ đã kết thúc ha.”

“Ừm..... năm nay đã có rất nhiều chuyện xảy ra nữa.”

Tuy nhiên, những chuyện đó đều là liên quan đến Mahiru cả.

Khi quyết định sống một mình, Amane chưa từng mơ tới sẽ có một cô gái xinh đẹp như vậy lo liệu mọi thứ cho cậu.

“Đây là năm mà Amane – kun bắt đầu sống tự lập nên chắc mọi thứ cũng khó khăn lắm.”

“Còn cô thì có vẻ quen từ lâu rồi ha?”

“Mà, tại tôi đã biết làm mọi thứ từ trước rồi. Chẳng phải Amane – kun đã quyết định sống tự lập trong khi chẳng có tí kỹ năng cứng với mềm nào đúng không?”

“Guh--.... Mà, thì-”

“Thật sự, cậu đúng là hết thuốc chữa luôn đó.”

Mahiru cười nhẹ.

Cô nàng đã chăm sóc cậu mà không một lời phàn nàn nào cả, mà có vẻ đúng hơn là cô rất muốn chăm sóc cậu.

“.....năm nay tôi đã được rất nhiều người giúp đỡ.”

“Phải ha.”

Cô nàng vừa đáp lại vừa cười, và nó làm tim cậu hơi nhói, bởi chính Mahiru là người đã giúp đỡ cậu nhiều nhất một cách tự nguyện.

“.....Năm sau tôi lại tiếp tục nhờ cô vậy.”

“Tôi biết. Nếu không chắc Amane – kun ngỏm luôn đấy.”

“Tôi không thể phủ nhận.”

“.....nếu cậu biết thì nên cải thiện đi chứ?”

“Năm sau tôi sẽ cố gắng.”

Mà dù cho Amane có ghi nhớ trong đầu là phải cố gắng, việc Mahiru liên tục chăm sóc cậu chắc chắn sẽ làm nó bốc hơi từ lúc nào nên cứ vậy thôi, và tất nhiên là cậu không dám nói ra miệng.

Tất nhiên là cậu sẽ cố chỉnh chu dọn dẹp mọi thứ liên quan đến bản thân----chứ còn bữa ăn thì chắc chắn cậu sẽ dựa vào Mahiru đến cùng.

Dù bản thân cậu cũng nhận ra mình không thể rời xa Mahiru, nhưng đành chịu thôi.

Cậu cười lớn và trả lời như thế với Mahiru, tuy nhiên, khuôn mặt cậu hơi khựng lại khi nhìn thấy nụ cười hạnh phúc đang nở rộ trên mặt của cô nàng.

“Sắp bắt đầu một năm mới rồi ha.”

“Ừm.”

Cả 2 người đã ăn xong mì soba và đang ngồi trên sofa xem mấy chương trình đặc biệt cuối năm trên TV và thời gian cứ thế trôi qua cho đến khi còn vài khoảnh khắc nữa sẽ đến Giao Thừa.

Cậu ngồi ngắm Mahiru, cô nàng đang phấn khích và cảm thấy mới lạ với những chương trình như thế trên TV, và cứ vậy là sắp đến thời khắc cuối năm.

Bỗng nhiên màn hình TV chuyển sang hình cái chuông giữa màn trời đêm, và thế giới lại chuẩn bị hòa mình vào khoảnh khắc độc nhất vô nhị này.

Mahiru, ngồi bên cạnh cậu, cúi mặt xuống trong khi lắng nghe tiếng chuông vang lên, đếm ngược những quãng thời gian cuối cùng của năm nay.

Và sau đó, khi tiếng chuông thứ 107 đã vang lên---

“Chúc Mừng Năm Mới!”

Đúng vào lúc chuyển giao này, Mahiru ngồi thẳng lưng và cuối đầu chúc cậu, Amane cũng làm lại tương tự.

“Chúc Mừng Năm Mới.mà có hơi kì nhỉ, ăn mừng năm mới chỉ với 2 người như này.”

“Fu~fu~, phải ha..... cảm ơn cậu một lần nữa vì năm nay.”

“Tôi cũng vậy.....mà đúng ra chỉ có mình tôi mới phải cảm ơn cơ.”

“Cũng phải ha....”

Amane cười cười với câu trả lời thẳng thừng đó của Mahiru, bỗng chiếc smartphone trên đùi cậu rung lên.

Có vài tin nhắn mới trong mail của cậu, đó là lời chúc năm mới từ Itsuki và Chitose.

Mahiru cũng vậy..... và có vẻ là còn nhiều hơn của cậu vì cái smartphone của cô nàng run lên liên tục.

Ở thời đại 4.0 này thì việc chúc năm mới, thăm hỏi đã trở nên dễ dàng hơn rất nhiều.

“Tôi trả lời mail tí nhé.”

“Ừm, tôi cũng vậy.”

Có thể Mahiru được rất nhiều người nhắn. Cơ mà có hơi lạ vì cậu nghĩ chả có thằng đực rựa nào biết được số điện thoại của cô nàng đâu.

Amane rất bất ngờ trước những thao tác như mở app rồi gõ chữ thành thạo của Mahiru, “Chắc đây là kỹ năng của nữ sinh trung học ha”, cậu lăm bắm rồi quay sang trả lời Itsuki và Chitose.

Và tin nhắn của 2 người kia sẽ là, “Chúc Mừng Năm Mới” và “Cậu phịch Shiina – san chưa?”, rồi cậu trả lời bằng toàn những lời tiêu cực bởi sự tọc mạch đó của Chitose.

Ngay lập tức Itsuki trả lời, “Gặp lại cậu sau nhé”, rồi cậu tiếp tục nhắn tin nói chuyện, vừa chửi vừa từ chối mấy cái nghi vấn của Chitose.

Po~su, bỗng nhiên vai cậu thấy hơi nặng. Tiếp theo là mùi hương thơm ngát tấn công cậu.

Cậu nhìn sang bên, Mahiru, mắt cô nàng đã nhắm lại, và đang tựa vào vai cậu.

(-----Khoan khoan khoan đã)

Dù không phát ra tiếng động nào nhưng cu cậu đang cuống cả lên. Cậu chưa được lập trình cho tình huống này.

Sau countdown, trên TV có tiếp tục bật nhạc, mà ai ngờ lại có người sẽ ngủ quên luôn trong khi nghe mấy bài đó chứ.

Mà, cũng dễ hiểu khi Mahiru lại ngủ quên luôn.

Bởi vì hiện tại đang là nửa đêm.

Mahiru, người luôn đặt sức khỏe lên hàng đầu chắc chắn sẽ không thức khuya thường ngày, với lại cô đã bận bịu cả ngày để chuẩn bị mọi thứ cho tiệc Năm Mới này, dù không biểu hiện ra ngoài, nhưng chắc chắn cô nàng đã rất mệt.

Mahiru đã không chịu nổi cơn buồn ngủ được nữa vì sức mạnh thể xác lẫn tinh thần đều đã kiệt quệ cả.

Cậu hiểu.

Vì đáng lẽ giờ này Mahiru đã phải lên giường ngủ rồi.

Cô nàng tựa cả người lên Amane, với một gương mặt ngủ rất nhẹ nhàng thoải mái, trong khi không hề biết cậu đang cuống cuống như nào. Hàng lông mi dài, chiếc mũi nhỏ xinh xắn, và đôi môi hồng anh đào đang lộ ra trước mặt cậu không chút phòng vệ.

Đây không phải là lần đầu tiên cậu thấy cô nàng ngủ, nhưng với khoảng cách gần như vậy lại là lần đầu tiên.

“Mahiru, dậy đi nào.”

Cậu nói trong khi xấu hổ, nhưng không có hồi âm nào cả.

Mahiru đã quá kiệt quệ, từ trạng thái ngủ mơ hồ, cô nàng đã tiến vào giấc ngủ sâu luôn rồi.

Dù cho cậu có vỗ đùi hay lắc nhẹ, cô nàng cũng không tỉnh dậy.

Trong khi làm vậy, người Mahiru trượt đi và cong về phía trước, cậu giật mình giữ cô nàng lại.....Mọi chuyện vẫn ổn, nhưng như vậy lại vô tình vô thế cậu ôm cả người Mahiru vào lòng, khiến cu cậu còn luống cuống hơn nữa.

(-----thơm quá)

Sau bữa ăn, cô nàng có về nhà để tắm rửa, và mùi hương ngọt ngào của cơ thể cộng với mùi hương thơm của dầu gội đang khiến cậu rạo rực cực kì.

Và bonus thêm, một thứ gì đó rất mềm mại đang chạm vào người cậu khiến Amane càng thêm rối trí.

Mahiru đang ngủ rất sâu và đến nỗi không có cách nào để đánh thức cô nàng, trừ khi có một sự tác động rất mạnh nào đó.

(Mình nên làm gì đây?)

Ngay đầu năm mà đã gặp phải rắc rối rồi, cậu lắc lắc đầu ngao ngán.

Chương 38: Thiên thần – sama mong manh

Amane, người đang phải đối mặt với một vấn đề nan giải ngay ngày đầu năm, có một biểu cảm căng thẳng khi nhìn Mahiru trong vòng tay cậu.

Vâng, như đã nói, cô nàng ngủ rất sâu.

Vì tin tưởng Amane là một thằng đực rựa ‘an toàn’ nên Mahiru đã đắm mình vào biển cả của những giấc mơ không một chút phòng vệ nào, tuy nhiên thì điều đó đã và đang làm cho cậu xấu hổ và rối trí cực kì.

Cậu đang mong mình ngất đi cho rồi khi nào cậu bắt chú ý tới những xúc cảm dễ chịu đó.

Cơ thể sẵn chắc không chút mỡ thừa đó vẫn có được độ mềm mại nữ tính ở mọi nơi.

Nói ngắn gọn là có vẻ cô nàng hơi nặng hơn so với vẻ ngoài, và mọi giác quan của Amane đang run lên một cách không kiểm soát.

(-----Mình nên làm gì đây?)

Cậu đang cực kì bối rối trước sự bất ngờ và độ mềm mại mà cậu chưa từng được trải nghiệm bao giờ này.

Cậu như đang ghi nhớ lần đầu tiên trải nghiệm thử cái cảm giác kì lạ này của cơ thể của một nữ sinh trung học, nó thơm và mềm mại làm sao,..... Cậu cần phải ngưng suy nghĩ lung tung ngay lập tức.

Cậu đang rất tỉnh táo, rất tỉnh táo về độ mềm mại trong vòng tay của mình nên mọi hoạt động của não đều chệch hết cả.

Amane vẫn đang cố gắng suy nghĩ rõ ràng, nhưng để giải quyết cái nan đề này một cách gọn gàng và nhanh chóng là điều bất khả thi.

Chỉ có duy nhất 3 giải pháp.

1. Cố gắng đánh thức Mahiru dậy bằng mọi cách
2. Bế Mahiru về phòng của cô nàng

3. Cậu ngủ trên sofa để Mahiru ngủ trên giường cậu

Đầu tiên, rất khó để đánh thức Mahiru dậy, cô nàng đã mệt lả và đã rơi vào giấc ngủ sâu từ lâu, với cậu cũng khá mệt rồi nên cậu muốn để cô nàng ngủ tốt nhất có thể.

Giải pháp thứ 2 mới đầu thì có vẻ là an toàn nhất, nhưng có một vấn đề lớn là cậu phải lục lọi quần áo của Mahiru để kiếm chìa khóa, và vào phòng của một cô gái mà không hề có sự cho phép. Có thể Mahiru sẽ kinh tởm và tránh xa cậu nhanh nhất có thể sau khi biết được việc đó.

Vậy nên có vẻ giải pháp thứ 3, cho cô nàng ngủ trên giường cậu là ổn nhất, nhưng.....điều đó sẽ khiến cậu chết vì xấu hổ mất.

Dù có biện hộ cỡ nào đi chăng nữa, việc để một cô gái như Mahiru, người có khuôn mặt rất dễ thương và mong manh khi ngủ, ngủ trên giường cậu thì mọi lý do lý trấu cũng đều vô lý hết.

Để một cô gái ngủ trên giường của mình thì Amane đã không chịu nổi rồi, trong khi đối phương lại còn là một người con gái rất xinh đẹp nữa chứ.

Nói chung là cần phải suy tính rất nhiều thứ.

Nhưng mà đây là giải pháp an toàn nhất, và cũng là giải pháp duy nhất mà cậu làm được.

Hít một hơi thật sâu, cậu nhẹ nhàng di chuyển một tay để đỡ lưng Mahiru, tay kia thì đỡ lấy đầu gối, rồi cậu từ từ nhấc cô nàng lên.

Do đang khá buồn ngủ nên nói cô nàng nhẹ như lông hồng là nói dối, nhưng Mahiru vẫn rất nhẹ.

Việc bế một người lên không hề dễ dàng tí nào, nhưng cậu cố gắng cẩn thận làm nhẹ nhàng nhất có thể. Vì bế ngang phía trước nên việc mở núm vặn cửa phòng cậu có hơi khó khăn, sau khi vượt qua chướng ngại đó, cậu cẩn thận đặt Mahiru lên giường.

Một cơ thể mảnh khảnh chìm xuống sự êm ái của chiếc giường.

Cậu đắp chăn và futon cho Mahiru, vậy là mọi thứ đã xong. [note21947]

Không hề có một dấu hiệu cô nàng sẽ tỉnh lại, chỉ có tiếng hít thở đều đặn.

Nhìn khuôn mặt khi ngủ của Mahiru, vẻ đẹp như cổ tích ấy khiến tim Amane đập liên hồi.

Sau khi làm xong hết, cậu cúi người xuống để kiểm tra xem chăn và futon đã kín chưa.

(.....Được rồi)

Dù sao, với tình huống cô nàng ngủ trên giường của cậu, sự mềm mại và khuôn mặt mỏng manh khi ngủ, sự tin tưởng khi ngủ trong phòng của một đứa con trai, và nhiều thứ khác nữa.

Tất nhiên cậu khá vui khi được tin tưởng như vậy, nhưng đồng thời cậu cũng không dám nói mình là đàn ông nữa.

Có thể, đối với cô, Amane là ‘Một đứa con trai vô dụng, biết quan tâm người khác, an toàn và vô hại’.

Trong khi cậu vẫn đang rối bời vì những suy nghĩ vẩn vơ của mình, khuôn mặt đang ngủ ấy vẫn bình thản, không hề biết đến rắc rối của cậu.

(Ài, không nên không nên)

Cô ấy trông yếu đuối quá, hay là mình cũng ngủ cùng luôn đi....., đó là suy nghĩ vừa vụt qua trong đầu cậu, cậu ngay lập tức bỏ ý nghĩ đó đi vì cả 2 không có quan hệ tình cảm gì cả nên ngủ chung là có thể phải lên phòng.

Nếu cậu mà làm thế, chắc chắn khi mở mắt ra, Mahiru sẽ không nói một câu nào, chỉ có ánh nhìn lạnh như mũi dao đâm vào tim cậu. Vậy nên tốt nhất là an phận thủ thường.

Thay vào đó, cậu chạm nhẹ vào đầu Mahiru, hành động này chắc không có gì quá quái lắm.

Một mái tóc mượt mà như lụa, len lỏi qua kẽ tay cậu.

Xúc cảm không tẻ, tay cậu nhẹ nhàng trượt xuống gò má của cô. Vừa cảm kích những cố gắng Mahiru đã làm cho cậu, vừa sợ cô nàng tỉnh giấc.

Làn da trắng như sứ ấy có vẻ hơi lạnh, lạnh hơn cả bàn tay của Amane dù tay cậu đã khá lạnh rồi.

Cậu cười nhẹ nhàng trong khi lấy tay chạm vào khuôn mặt của Mahiru, người đang ngủ với khuôn mặt điềm tĩnh.

“Chúc ngủ ngon”

Ngày mai..... Có thể cô nàng sẽ bất ngờ khi tỉnh dậy, nhưng chắc cũng không có gì to tát lắm khi cậu đã cố hết sức có thể rồi.

Cậu tiếp tục nhẹ nhàng chọc chọc má của Mahiru.

Khi Amane tỉnh dậy vào buổi sáng, mọi thứ vẫn rất yên lặng.

Trong phòng cậu vẫn không có tiếng động gì cả, chỉ có tiếng chim líu lo ngoài cửa sổ.

Xét về giờ giấc thì bây giờ cũng đã qua bình minh rồi, nhưng chắc do hôm qua mệt quá nên cô nàng ngủ rất ngon giấc.

Tiện thể, tối hôm qua Amane nghĩ rằng chỉ cần nằm xuống là ngủ được ngay, nhưng với cái ý nghĩ Mahiru đã ở trên giường của cậu, Amane đã trải một quãng thời gian khá dài trước khi mệt quá và thiếp đi luôn.

Mà, cũng không sao vì cậu vẫn ngủ được khá đủ giấc, nhưng xét về một góc độ khác thì nó hơi vất vả.

Cậu vươn người trong khi đang nằm dài trên sofa rồi từ từ ngồi dậy.

Giờ cậu định đi vô phòng để thăm Mahiru, thật ra mục đích chính là thay đồ nhưng tiện thể nhìn qua Mahiru luôn.

Cậu nhẹ nhàng mở cửa phòng ra.

Bên trong rất im ắng, chỉ có Mahiru vẫn đang nằm ngủ say trên giường.

Điều khác biệt duy nhất là do cô nàng có trở mình mấy lần nên mái tóc giờ đang xõa khắp nơi.

Ku~ ku~, cậu ngồi xuống nhìn Mahiru, khuôn mặt khi ngủ của cô nàng rất dễ thương.

Yep, cô nàng có một khuôn mặt rất ngây thơ khi ngủ.

Bình thường, cậu đã được thấy rất nhiều biểu cảm rất ngẫu của Mahiru....., nhưng biểu cảm khi ngủ lại rất dễ thương với vẻ thư thả hiếm thấy. Và sự đáng yêu đó cứ làm cậu muốn chọc má cô nàng.

(.....khi ngủ cô ấy trông dễ thương thật)

Tất nhiên, bình thường Mahiru đã rất đẹp và dễ thương rồi, nhưng cảm giác này giống như khi bạn nhìn con thú cưng của mình vậy.

Cậu muốn vuốt ve mái tóc mượt mà như lụa này, muốn chọc khuôn mặt dễ thương này. Vì bình thường Mahiru rất cảnh giác với mọi đụng chạm cơ thể nên cậu muốn tranh thủ lúc này.

Trong vô thức, Amane lại vươn tay ra và chạm vào gò má của Mahiru.

Xúc cảm mềm mại đó vẫn y chang hôm qua, nó khiến cậu chẳng muốn rời tay chút nào. Amane tiếp tục bóp má Mahiru.

Dù cậu cố chạm nhẹ nhất có thể, vì độ mềm của khuôn mặt đó làm cậu ghiền mất rồi, nhưng Mahiru vẫn rên một tiếng rất dễ thương, “Nu~”.

Và, ngay khi cậu dừng tay, đôi mắt đó từ từ mở ra.

Một con người màu caramel ướt át và hơi đỏ đần, quay sang nhìn Amane.

Biểu cảm của cô nàng hơi mờ mịt, phản xạ tự nhiên mỗi khi những người trẻ tuổi vừa tỉnh giấc, và rất ngây thơ. Mahiru có biểu cảm trẻ hơn hẳn thường ngày, khi cô nàng chớp chớp đôi mắt ngọt ngào đó.

Mahiru có vẻ khá bất ngờ, cô nàng nhắm mở mắt lần nữa rồi tiếp tục thiếp đi.

Cậu định rút bàn tay đang chạm má cô nàng lại trong khi nuốt nước bọt. Việc xoa má này rõ ràng là không nên làm.

Cậu biết cô nàng vẫn còn đang ngủ, nên cậu mới dám làm.

Không có bất cứ lý do nào để cậu nựng Mahiru cả, đối với Mahiru thường ngày thì cậu không hề có biểu cảm hay cử chỉ quá thân mật nào.

Nhưng việc đối xử cô nàng như một bé mèo con như vậy, mới sáng sớm mà trái tim lẫn lý trí của cậu đã bị kiểm tra gắt gao rồi.

Bây giờ, mình nên rút tay lại hay tiếp tục nựng má cô ấy?, cậu nghĩ.

Con tim bảo rằng nên chọn cái sau.

Rất hiếm khi được thấy một Mahiru mềm mại như vậy, và cậu cũng hứng thú xem mình nựng cô ấy được đến cỡ nào.

Tuy nhiên nếu mà Mahiru tỉnh hoàn toàn, cậu chắc chắn mọi thứ còn tĩnh lặng hơn lúc này nữa. Vì chắc chắn cô nàng sẽ ngượng chín mặt, giờ nên làm gì mới ổn đây.

Mà, tạm thời cứ ngắm khuôn mặt dễ thương của Mahiru khi ngủ đã.

Dù có vẻ cô nàng đã hơi tỉnh lại, nhưng chắc bộ não vẫn đang muốn nghỉ ngơi tiếp, hoặc là Mahiru không chú ý đến những ngón tay ‘quậy phá’ kia của cậu.

Cậu định quan sát một chút nữa xong thay đồ rồi thôi, nhưng bỗng cậu cảm thấy đôi má của cô nàng bất ngờ nóng lên.

“N,n.....”

Mahiru cuối cùng mở mắt ra và tỉnh hẳn.

“.....Ê,”

Cô mở tròn mắt ra, nhìn về phía Amane và mấy ngón tay đang chạm mặt mình.

Rồi Mahiru bật dậy.

“Chào buổi sáng.”

“.....C-chào buổi, sáng.....”

“Cô nằm ở đây là do tôi qua cô đã thiếp đi trong nhà tôi nên không có ý gì khác đâu. Cô nên biết ơn vì tôi đã không làm gì đi đó.”

Sau khi nghe lời giải thích lý do cô nàng nằm ngủ trên giường của Amane, Mahiru im lặng một lúc.

Tuy nhiên, sự thật là bản thân đã ngủ trên giường của một đứa con trai khiến cô nàng đỏ hết cả mặt, kéo cái futon lên và che miệng lại và cúi gằm mặt xuống.

Cử chỉ đó cũng dễ thương lạ thường, nhưng cậu quay mặt đi.

(Cái tình huống quái quỷ gì đây)

Amane đang ở một vị trí là người cho mượn giường, nhưng lại trông như một người xấu xa vậy.

Dù cậu nghĩ việc sờ má Mahiru mà chưa xin phép là không tốt, nhưng chỉ một chút thôi và cậu cũng không định làm gì khác cả.

Sự dễ thương quá cỡ của Mahiru vừa khiến cậu cảm thấy tội lỗi, vừa khiến cậu muốn tiếp tục phạm lỗi, tim cậu đang hơi quá tải rồi. Cậu quay lại nhìn Mahiru, mặt của cô nàng đỏ như sắp nhỏ máu rồi, má thì hơi phồng lên....., cô nàng ngược lên nhìn cậu.

“.....Amane – kun thích sờ má lắm nhỉ?”

“Ế?”

“Bởi vì, cậu đã sờ má tôi hồi Giáng sinh, rồi tối hôm qua trước khi tôi ngủ nữa, đúng không?” (Suu: Hahaha, chết cụ m rồi con ơi)

“.....lúc đó cô vẫn còn thức à?”

Cậu tưởng hôm qua lúc cậu chọc má Mahiru thì cô nàng đã ngủ rất sâu rồi, nên chắc cô nàng không biết đâu.

Nhưng ai ngờ lúc đó Mahiru vẫn còn thức.

“....A, thì, lúc đó ấy,....tôi đã tỉnh giấc ngay trước khi được đặt lên giường....tôi chỉ giả bộ là mình vẫn ngủ thôi.”

“Cô không sợ tôi sẽ làm gì đó quá phạm à?”

“.....Amane – kun chắc chắn sẽ không làm những việc như thế....mà để cho chắc, nên, tôi mới giả bộ ngủ, mon”

Nói chung vấn đề ở đây là có nên thật sự tin tưởng cậu hay không.

Mà, Amane mừng vì cuối cùng cô nàng cũng tin tưởng cậu, nhưng cậu mong rằng Mahiru sẽ không ngủ gật trước bất cứ một người khác giới nào nữa.

Vì cậu không chắc bản thân sẽ chỉ chọc chọc má mà không làm gì khác hay không nếu còn gặp lại một lần nữa.

“.....Mà, tôi mừng vì cô tin tưởng tôi, nhưng lần sau đừng như thế nữa, bởi vì tôi cũng là một tên đực rựa đấy.”

“U, t-tôi biết chứ, nhưng”

“Hay cô có ý kiến gì khác sao?”

“T-tôi nghĩ cậu sẽ kh-không làm gì khác đâu”

Mặt của Mahiru đỏ rực lên, cô nàng tiếp tục cúi đầu vào chiếc futon trong khi phủ nhận và gián tiếp chấp nhận việc cậu đã làm, còn cu cậu thì nuốt nước bọt liên tục.

Sau khi Mahiru đỡ xấu hổ, cậu chỉ còn cách ra khỏi phòng trong khi cô nàng vẫn đang cuộn tròn cả người lại.

Chương 40: Thiên thần – sama, xấu hổ và bực mình

Sau khi đỡ ngượng, Mahiru đã về nhà, thay đồ rồi qua lại phòng cậu.

Tuy nhiên rõ ràng là cô nàng vẫn chưa hết xấu hổ, mỗi khi ánh mắt cả 2 gặp nhau là cô nàng lại liếc đi chỗ khác, khiến Amane hơi khó chịu.

Cậu mừng là cả 2 vẫn ngồi chung một ghế sofa, song vẫn rất khó chịu.

“.....Tha cho tôi đi mà.”

Cậu xin lỗi trong khi cảm thấy mọi thứ quá ngượng nghịu, Mahiru liếc cậu rồi thở dài nhẹ nhàng.

Có vẻ cô nàng đã bình tĩnh lại rồi, vẻ mặt thường ngày lại xuất hiện.

“Tôi không giận đâu. Amane – kun không cần phải xin lỗi.”

“Nhưng mà”

“Tôi chỉ hối hận vì đã tự làm bản thân xấu hổ thôi. Để cậu thấy được sự luộm thuộm và bất cẩn của tôi.....”

“Cô không khó coi chút nào hết.....vẫn dễ thương như thường ngày.”

Cô nàng xấu hổ vì bản thân được gọi là Thiên thần – sama, nhưng khuôn mặt khi ngủ đó rõ ràng là của một Thiên thần thánh khiết. Đôi mắt lơ đãng khi vừa thức dậy và khuôn mặt ngây thơ đó cực kì dễ thương.

Đó như là một phát hiện mới của cậu vậy, một khía cạnh hoàn toàn khác của Mahiru khi ngủ so với những biểu cảm thường ngày.

Tất nhiên là cậu muốn nhìn thêm nữa, nhưng có vẻ Mahiru không hề muốn tí nào.

Cậu không hề thấy nó luộm thuộm chút nào hết nên cậu lên tiếng phủ nhận, và Mahiru bỗng phồng má lên rồi cầm chiếc gối đập vào cậu.

Tất nhiên là nó không đau tí nào, vì cô nàng cũng không thật sự dùng lực, nhưng cậu vẫn hơi khó hiểu vì sao cô nàng làm thế.

“Sao thế?”

“.....Amane – kun không nên nói như vậy.”

“Tại sao..... thế tôi phải nói như nào?”

“Đừng nói những thứ như vậy một cách tùy tiện chứ.”

“Có sao đâu, tôi cũng không thể nói với ai khác nữa.....”

Những cô gái mà cậu quen biết chỉ có Chitose và Mahiru.

Dù Chitose rõ ràng là nằm trong diện gái xinh, nhưng trước khi kịp xét tới mặt thì cái tính cách phiền phức của nhỏ đã làm cậu đầu hàng vô điều kiện, nên chỉ có Mahiru là để khen.

Mahiru nhún vai một cách nghi ngờ.

“Cô cũng thường nhận được những lời khen như vậy mà đúng không? Nên cũng đâu có gì lạ đâu.”

Dù sao, số lần Amane khen Mahiru dễ thương cũng là không ít, nên cậu không nghĩ cô nàng sẽ chú ý lắm.

Mahiru chắc chắn cũng nhận thức được vẻ đẹp của bản thân, nên chắc cô nàng cũng đã quá quen với những lời khen ngợi như vậy.

Nên việc cậu khen như thế đáng ra không có gì là phải ngượng ngùng cả.

Cậu nghĩ vậy, nhưng Mahiru hơi nhăn mặt lại.

“Rốt cuộc là có chuyện gì với cô vậy?”

“.....không có gì.”

Kết quả là, Mahiru tiếp tục cầm gối đập cậu 1 cái nữa rồi đứng dậy nói “Tôi sẽ làm Zōni” rồi mặc tạp dề và đi về phía phòng bếp.
[note21948]

Cậu không còn cách nào khác ngoài việc nhìn bóng lưng của Mahiru, trong khi ôm chặt cái gối một cách khó chịu.

Sau khi ăn xong Zōni, Mahiru đã thực sự trở lại biểu cảm thường ngày của mình.

Lúc chuẩn bị ăn, mọi thứ vẫn còn hơi ngượng ngịu, nhưng cái ngon của Zōni và đồ ăn ngày Tết đã khiến cảm xúc của cô nàng trở lại bình thường.

Cả người cùng ngồi lên ghế sofa sau khi rời bàn ăn, mọi thứ có vẻ đã khôi phục bình thường.

“À, Mahiru có đi đèn đầu năm không?”

“Đi đèn à? Tôi không muốn đi lắm..... vì tôi rất ghét đám đông. Mọi ánh nhìn lúc nào cũng tập trung vào tôi cả.”

“Bởi vì cô.....”

Cậu định nói vì cô nàng đẹp đến kinh ngạc, nhưng cậu nuốt lời định nói rồi chuyển thành “Đành chịu ha” sau khi nhớ lại vụ hồi này.

“Amane – kun có đi không?”

Hồi còn ở nhà, tôi thường đi với cha mẹ nhưng đến nơi thì cũng chẳng biết phải làm gì cả. Mà ít ra giờ tôi không cần phải đi ngay ngày đầu năm nữa.”

“Phải ha.”

“Bọn Chitose thì tập trung qua nhà cô ấy cả rồi. Nên cũng không phải cần thiết đi làm gì.”

Nếu so sánh với ngày xưa thì giới trẻ ngày nay có vẻ ít đi đèn đầu năm hơn rồi, nên việc cậu không đi cũng không có gì là quái lạ.

Không phải là Amane không muốn đi, mà là do nó quá đông nên cậu gần như không thể di chuyển mà lại còn một kinh khủng nữa cơ, nên cậu nghĩ mình nên đi vào những lúc vắng người hơn.

“Mà, tôi muốn sử dụng ngày nghỉ một cách yên bình, chứ tôi không muốn mấy cái túi bùa cầu may đó.”

“Tôi thì có hơi bận tâm về mấy túi bùa cầu may.”

“Cô định đi ra trung tâm mua sắm để mua chúng à?”

“.....tôi không có đủ can đảm để K.O hết đám đông đó đâu.”

“Phải ha.”

Cậu trả lời y chang câu Mahiru nói lúc này rồi ngả người ra phía sau, dựa lưng vào ghế sofa.

Không nhất thiết bắt buộc phải đi đâu đó vào ngày Năm Mới.

Amane, người luôn tránh mọi phiền phức, đang khá hài lòng khi được thư giãn ở nhà. Với lại Mahiru sẽ ở nhà cậu cả ngày hôm nay vì những món ăn Năm Mới nên việc ăn uống cũng không cần phải lo lắng gì cả.

Amane cho rằng Tết năm nay là cái Tết xa hoa nhất mà cậu từng hưởng thụ, cậu nhìn sang Mahiru đang ngồi bên cạnh rồi mỉm cười nhẹ.

Chương 41: Thiên thần – sama và lần gặp gỡ đầu tiên

[Ngày mai ta tới thăm con được không?]

Đó là tin nhắn đến từ bố cậu, vào ngày 3 tháng 1, sau khi Mahiru quay trở về phòng mình.

[Con không về nhà thì cũng không sao, nhưng ta cũng muốn thấy mặt con nữa. Shihoko – san cũng có kể mọi chuyện rồi, nên ít ra ta cũng phải chào hỏi người hàng xóm đó của con mới được.]

Có vẻ bố cậu đã biết sự tồn tại của Mahiru, người đã chăm sóc cho Amane thông qua mẹ cậu, nên ông ấy muốn đến chào hỏi như lời cảm ơn của bậc phụ huynh.

Nếu Shihoko không biết tình huống của cậu, chắc chắn cậu sẽ từ chối bằng mọi cách, nhưng vì bà ấy đã biết và Mahiru cũng thường giao tiếp với bà ấy qua tin nhắn nên từ chối chẳng có tác dụng gì cả.

Nên giờ chẳng có gì phải giấu, không có nghĩa lý gì phải từ chối việc bố mẹ đến thăm người con đã không về nhà trong một thời gian dài cả.

Bố cậu-----Shuuto nếu đến cùng với Shihoko thì chắc chắn ông ấy sẽ giúp cậu kiềm chế cái tính cách hoang dại của Shihoko lại.

Cậu cảm giác kiểu gì Shihoko cũng sẽ ép ông ấy đi gặp Mahiru nên cậu nhắn trước cho cô nàng về vụ việc.

“À, thì, liệu tôi góp mặt trong một buổi gặp gỡ gia đình có phiền cho cậu không vậy?”

Sáng hôm sau, Mahiru sang phòng của Amane trong khi hơi bồn chồn.

Cũng phải thôi. Bỗng nhiên nhà trai lại muốn gặp cô nàng.

Thật ra Mahiru rất thân với Shihoko.....có vẻ cô nàng thường xuyên nhắn tin với bà ấy. Nhưng nếu Shihoko đến cùng với bố cậu thì đó lại là một chuyện khác.

“Tất nhiên là không rồi, bố tôi đến để chào hỏi cô mà, còn mẹ tôi thì rất thích Mahiru nữa, nên tôi biết ơn vì cô qua đây lắm đấy.”

“Nh-nhưng mà.....”

“Mà, cô không cần phải quá cố gắng làm gì đâu, chỉ cần một chút là tôi vui lắm rồi.”

Việc gặp mặt là tình huống chắc chắn rồi, cái khó là cô nàng không biết phải làm như thế nào.

Cậu cảm thấy rất tệ khi phải chiếm lấy thời gian của Mahiru như vậy, nhưng với tính cách của mẹ cậu thì chắc chắn bà ấy sẽ không về nếu chưa được gặp mặt Mahiru, nên chỉ cần cô nàng gắng một tí là được rồi.

“.....Shihoko – san, bà ấy đã giới thiệu tôi như thế nào vậy?”

“Cô cứ yên tâm. Tôi đã có nói rõ với ông ấy cô là ân nhân của tôi chứ không phải là cái quan hệ ảo tưởng đó của bà ấy.”

Có vẻ Shihoko đã chứng nhận Mahiru sẽ là cô con dâu dễ thương của mình nên cậu đã tìm mọi cách để giải thích rõ ràng với bố cậu.

Sau một nụ cười dở khóc dở cười, Shuuto có vẻ đã bị thuyết phục và nói “Chịu thôi, đó là thói xấu của Shihoko – san mà” nên chắc mọi thứ sẽ ổn thôi.

Cậu cúi đầu xuống rồi nói với Mahiru, “Xin lỗi nhé”, và đúng lúc ấy, tiếng chuông cửa vang lên. [note21949]

Vì bố mẹ cậu cũng có giữ chìa khóa dự phòng của nơi này nên cậu tưởng họ sẽ vào thẳng luôn.

Mahiru đẩy nhẹ người cậu, cậu mỉm cười rồi đi thẳng đến cửa ra vào, tháo sợi xích xuống và mở khóa.

Mở cửa ra, đứng đó là những người rất quen thuộc với Amane.

“Cũng sáu tháng rồi nhỉ, Amane.”

“Lâu rồi mới thấy, bố.”

Bố cậu cười nhẹ..... mỗi khi nhìn thấy Shuuto, cậu như nhẹ cả người.

Shuuto luôn có một bầu không khí điềm tĩnh quanh người nên khi gặp ông ấy, cậu cảm thấy rất dễ chịu.

“Con không nên đối xử như thế với mẹ con đâu.....”

“Tại mẹ đột nhiên đến thăm mà chẳng báo gì cả. Nếu mẹ mà báo trước thì con cũng đã không phản ứng như vậy.”

Vào lúc đó thì Mahiru đang ở trong phòng cậu nên việc cậu phản ứng như vậy cũng là điều dễ hiểu, nếu lúc đó chỉ có mình cậu thôi thì chắc chắn cậu đã không làm như thế.

“Trước tiên thì 2 người cứ vào nhà đã.....mà cái đó là gì vậy?”

“Mẹ mang đến nhiều thứ lắm đó. Mà để nó sau đi, còn Mahiru – chan thì sao rồi?”

“Cô ấy đang ở trong.”

Cậu quay vào trong, sau khi cởi giày ra, bố mẹ cậu cũng theo sau vào phòng khách, còn Mahiru thì trông cô nàng hơi nôn nao, và mở to mắt ra ngạc nhiên khi nhìn thấy bố cậu.

Tất nhiên, Mahiru đang cực kì bất ngờ.

Shuuto rất trẻ, và không ai nhận ra được ông ấy đã gần 40 rồi. Ông có vẻ ngoài giống thằng quý tử của mình, và cùng lắm là cỡ 30 tuổi.

Chẳng biết ông ấy còn mang theo cái vẻ ngoài tươm tất trẻ trung và có thể nói là khuôn mặt baby đó bao lâu nữa.

Không như Amane, Shuuto có một khuôn mặt rất hiền hậu. Ông ấy trông cực kì trẻ (dù tuổi thật đã là trung niên), nên ai cũng thường nghi ngờ mối quan hệ giữa ông ấy với cậu. Khi cả 2 đi cạnh nhau thì giống y chang anh em họ hàng xa vậy.

“Mahiru – chan, lâu quá không gặp.”

“Lâu quá không gặp á? Mẹ mới gặp cô ấy cách đây chưa đầy một tháng đó.”

“Trong tim mẹ thì đã lâu lắm rồi.”q

Shihoko cười thật tươi rồi lao đến Mahiru, cô nàng cũng đứng dậy và nói “Lâu lắm không gặp cô.”

Tuy nhiên ánh mặt ngạc nhiên của cô nàng vẫn đang hướng về phía Shuuto, ông ấy thì đang đứng cạnh Shihoko và mỉm cười điềm tĩnh.

“Rất vui được gặp con. Ta là bố của Amane, Fujimiya Shuuto. Shihoko – san đã kể rất nhiều về Shiina – san. Như việc lúc nào cũng chăm sóc thằng con trai của ta.”

“Rất vui được gặp chú. Con là Shiina Mahiru, Amane – kun cũng đã giúp đỡ con rất nhiều.”

Mahiru cúi người chào lại một cách mượt mà sau cái cúi chào cực kì chuẩn mực của Shuuto.

Có thể Mahiru đã lo lắng việc Shuuto có tính cách giống với Shihoko, nhưng ông ấy là một người rất bình thường nên cô nàng có lẽ đang thổi phào nhẹ nhõm.

Chỉ có Shuuto mới có thể kiểm soát được Shihoko, và Shihoko luôn cực kì yếu trước mặt Shuuto. Quả là cực Bắc cực Nam hút nhau.

“Ara, con không cần phải khiêm tốn đâu. Dù sao Amane cũng luôn bê bối luộm thuộm mà.”

“Xin lỗi vì đã bê bối luộm thuộm nhé.”

“Thôi nào, Shihoko – san, đừng nói như thế chứ.Amane, cô ấy luôn chăm sóc giúp đỡ con hằng ngày nên nhớ giúp đỡ lại cô ấy nhé?”

“Con vẫn luôn làm mọi thứ có thể để giúp cô ấy mà.”

“Vậy thì tốt.”

Shuuto, người có phương châm phải lịch sự hết cỡ với phái nữ, có vẻ lo lắng Amane đang lợi dụng lòng tốt của Mahiru.

Amane không thể nào mà vui vẻ ngồi hưởng thụ những cố gắng vất vả của Mahiru được, nên cậu luôn cố gắng giúp đỡ cô nàng hết sức có thể.

Shuuto rất yên tâm trước câu trả lời của Amane, rồi ông ấy quay sang Mahiru.

“.....Thật sự, ta không biết phải ơn con sao cho đủ. Bình thường con đã phải nấu ăn hằng ngày cho Amane, vào ngày lễ Năm Mới, con còn phải làm những món ăn phức tạp đó nữa....”

“Con luôn biết ơn cô ấy và luôn giúp đỡ Mahiru hết sức có thể mà.”

“Vâng. ...Amane – kun cũng giúp con nhiều thứ lắm.”

“Bất ngờ chưa bất ngờ chưa.”

“Tại vì.....”

Dù hơi khó tin nhưng có vẻ đó là sự thật, và cậu không thể nào bắt bẻ chữ ‘hơi khó tin’ đó. Shuuto mỉm cười nhẹ.

“Cả 2 trông có vẻ thân nhau nhỉ. Amane, con đừng gây thêm rắc rối cho Shiina – san nhé.”

“.....Con biết mà.”

“Shiina – san nè, nếu Amane đôi xử tệ bạc với con thì cứ báo ngay cho cô biết nhé. Đứa nhỏ này dù không hề nghe lời tí nào, nhưng lại cực kì trung thực, nên nó sẽ sửa chữa mọi sai lầm của bản thân ngay lập tức.”

“.....Amane – kun rất tốt bụng, cậu ấy không có chỗ xấu.....à thật ra thì có một chút.”

“Ừm ừm.”

“.....đó là.....cậu ấy rất ‘không được’.”

Mahiru nói một cách xấu hổ, và cậu đang cực kì thắc mắc tại sao cô nàng nói cậu ‘không được’ mà lại đỏ mặt xấu hổ như vậy.

Không hiểu tự nhiên sao Shihoko lại la lên “Haha-n”, có vẻ bà ấy hiểu ý của Mahiru và nhìn Amane với một nụ cười nghiền ngẫm trong khi cậu chẳng hiểu mô tê gì cả.

Chương 42: Ước muốn của Thiên thần - sama

“Xin mời ạ.”

Dù cả 2 người họ là khách nhưng cũng lại là bố mẹ của Amane nên việc đãi nước là không cần thiết, tuy nhiên Mahiru cứ khăng khăng muốn mời 2 ông bà uống trà nên cậu cũng tùy cô nàng.

Cậu cũng không ngờ cái bộ dụng cụ uống trà và hộp trà Mahiru mang qua đây để uống một mình lại hữu dụng bất ngờ như vậy.

2 ông bà ngồi cạnh nhau trên chiếc ghế sofa mà Amane và Mahiru thường ngồi hằng ngày và mỉm cười nhẹ.

“Ara, cảm ơn nhé, Mahiru – chan. Trông con có vẻ thành thạo ha.”

“V-vâng.”

“Đáng ra Amane mới phải là người làm chứ nhỉ?”

Mà, nếu cậu mà pha trà thì chắc chỉ pha được thứ trà đen đắng nghét kia nên đành để Mahiru làm thôi. Trong khi đó thì Shihoko hơi ngạc nhiên.

“Không, do đây là ý muốn của con nên.....” [Mahiru]

“Mà cũng phải, nếu Amane mà làm thì nó sẽ không bao giờ canh được nhiệt độ nước phù hợp để pha trà là bao nhiêu đâu.”

Cậu hơi khó chịu khi bị Shihoko nói toẹt ra khuyết điểm như vậy.

Nhưng cậu cũng chẳng phản bác được nên đành im lặng ngồi nhìn nụ cười ‘tự cho là đúng’ của Shihoko.

“À này Amane, con cũng gọi tên riêng của Mahiru – chan luôn rồi nha.”

Bỗng nhiên, cả Amane lẫn Mahiru đều trở nên căng thẳng.

Cậu không chú ý và cứ gọi cô nàng như thường lệ, nhưng lần trước lúc mẹ cậu đến thăm thì cậu và Mahiru vẫn chưa gọi nhau bằng tên riêng.

Giờ thì cả hai đã gọi tên nhau như chuyện thường ngày, và tất nhiên là điều đó không qua được mắt của Shihoko.

“.....Thì cũng có sao đâu.”

“Ừm ừm, mẹ cũng thấy thế, thật tốt khi 2 đứa thân nhau nhanh đến vậy.”

Amane cảm giác những thớ cơ trên mặt của mình đều run lên khi bị Shihoko nhìn với một nụ cười tươi cực kì, nhưng may thay là bà ấy cũng không hỏi thêm nữa.

Thật ra bị hỏi thêm có khi sẽ tốt hơn. Khi Shihoko không nói gì nữa tức là bà ấy đang “Ara ara ma” trong đầu một cách đầy vui vẻ.

“Shihoko – san, em đừng chọc Amane nữa.”

Chỉ là Shuuto đã can thiệp kịp thời.

“Thói xấu của Shihoko – san chẳng bớt tí nào cả. Đừng chọc bọn nhỏ quá đấy.”

“Vângggg ~, chỉ là em không nhịn được.”

Shihoko sẽ luôn vâng lời tuyệt đối với Shuuto, ông ấy đã cứu thằng quý tử của mình đang bị hời xoáy một cách ngoạn mục.

“Nhưng mà đó cũng là điều tốt nhỉ, con trai của chúng ta làm thân được với một cô gái rất dễ thương.”

“Hừm, thói xấu của Shihoko – san chẳng nhẽ biến mất rồi à, anh đang hơi run đấy.”

“Ara, dù gì thì Shuuto – san cũng ngăn em lại mà.”

“Thật ra là tốt hơn nếu em tự khắc phục nó nếu em biết được thói xấu của bản thân, nhưng mà anh rất thích Shihoko – san ở điểm đó.”

“Ái.....Shuuto – san thật là”

Dù may mắn là bà ấy ngưng lại, nhưng giờ thì cả 2 người họ đều chìm vào thế giới riêng rồi, cậu thở một hơi dài không hề che giấu.

Thật ra Shuuto – san là một người đàn ông rất bình thường, không phải quá lãng mạn, nhưng lâu lâu ông ấy lại tán tỉnh vợ mình một cách vô ý thức nên luôn tạo ra một bầu không khí ‘độc thân cầu thì biến hết đi’.

Mà, họ chỉ như thế này khi ở cùng với gia đình chứ không xuất hiện ở bên ngoài, mà cũng có thể đây là phòng của Amane nên họ cũng khá thoải mái.

Dù cậu rất vui khi thấy cả 2 vẫn còn mặn nồng sau bao nhiêu năm, nhưng ít ra cũng phải để ý đến 2 đứa còn chưa thành người yêu đang ngồi trước mặt đi chứ.

Mà, Amane cũng chẳng buồn mà cắt ngang nên cậu đầu hàng và ngồi phịch lên chiếc ghế lấy từ phòng ăn rồi thở dài.

Mahiru cũng ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh cậu rồi nhìn cậu với ánh mắt mềm mại.

“.....mối quan hệ giữa họ tốt quá nhỉ.”

“Ừm. Mà khi ở ngoài thì họ ít khi như thế, nhưng khi về nhà thì phần lớn là như này.”

“Vậy à.”

Mahiru đáp lại với nụ cười chua xót, đôi mắt cô nhăn lại đau đớn khi nhìn Shihoko và Shuuto.

Biểu cảm của cô nàng không phải là khó chịu, mà giống như là đang mơ ước hơn.

Ánh mắt ấy như nhìn vào một thứ trân quý mà bản thân đã hằng ước ao ghen tị.

Nhìn thấy nụ cười sớm nở tối tàn ấy, cậu đưa tay đến bên cô.

“Ara, Amane, sao vậy con?”

Cậu ngay lập tức rút tay lại, có vẻ Shihoko đã trở về với thế giới thực tại rồi.

“ ‘Sao vậy’ của mẹ ấy. 2 người định mặc kệ bọn con và chìm vào thế giới màu hồng luôn à?”

“Ara, con ghen tị à?”

“Con không có. Nhưng ít ra về nhà rồi 2 người hãy vậy chứ.”

Có vẻ Shihoko và Shuuto đã không nhận ra cậu định nắm tay Mahiru. Và có vẻ Mahiru cũng thế khi cô nàng vẫn đang cười một cách chua xót trước câu nói ban nãy của cậu.

Ngay cả bản thân cậu cũng không biết tại sao mình lại làm thế.

Chỉ là..... cậu không muốn để Mahiru như vậy một mình.

Mà, Mahiru có vẻ đã bình ổn được cảm xúc của mình, cậu thở dài nhẹ nhõm và tiếp tục làm mặt Phật như chưa có gì xảy ra.

“Vậy, 2 người đã thỏa mãn chưa sau khi được nhìn thấy khuôn mặt của thằng con trai bé bỏng này?”

“Mẹ lại thấy thỏa mãn hơn khi được gặp Mahiru – chan cơ.....”

“Oii”

“Mẹ đùa 1 nửa thôi. Mục đích của chuyến thăm lần này cũng chưa hoàn thành mà.”

“Mục đích?”

Cậu tưởng chỉ là đến thăm cậu và Mahiru để mừng Năm Mới thôi, nhưng có vẻ Shihoko còn có động cơ khác nữa.

“2 đứa đã đi viếng đền đầu năm chưa?”

“Con sẽ đi sau khi vắng bớt.”

“Vậy à? Mahiru – chan cũng chưa đi đúng không? Theo như lời con nói trong tin nhắn ấy.”

“Vâng.”

“Bởi thế nên cô có mang kimono đến đây~”

Vậy ra Shihoko muốn rủ Mahiru đi thăm đền cùng.

Amane vừa cười vừa thở dài, ra vậy, đó là lý do tại sao họ lại đùn đẩy hành lý đến thế, và cậu cũng không biết bản thân đã thở dài bao nhiêu lần trong hôm nay rồi.

Shihoko rất thích những thứ dễ thương, và đặc biệt là biến những người dễ thương thành một con búp bê thử đồ, nên chắc chắn bà ấy sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Theo như cậu nhớ thì ở nhà cậu có khá nhiều kimono nên chắc họ đã mang vài bộ đến đây.

“Cô đã từng mơ ước được dắt đưa con dâu mặc kimono của mình đi viếng đền đầu năm.....và cô nghĩ vị trí đó chỉ có Mahiru – chan là hợp nhất.”

“Mẹ chỉ muốn có ai đó làm búp bê cho mẹ thử đồ thôi thì đúng hơn.”

“Mẹ có muốn thế thật à?— Mà thật ra Mahiru – chan diện chúng là hết sảy luôn đó.”

Shihoko rất tự tin rằng Mahiru mặc kimono sẽ rất đẹp, và bà ấy đã đúng.

Mà đúng ra thì, Mahiru mặc gì cũng đẹp cả, chỉ có người đẹp chứ không có quần áo đẹp.

Theo Amane, dù có mặc đồ tomboy, điệu đà như những bánh bèo, hay sang trọng như một quý bà, hoặc theo những mốt thời thượng, thì tất cả đều phù hợp với Mahiru cả. Bởi vì như thằng Suu đã nói, một cô gái đã đẹp thì không cần lựa đồ đẹp làm gì cả.

Bởi vậy nên chắc chắn kimono sẽ rất hợp với cô nàng.

Vì nhà Fujimiya chỉ có một đứa con trai, nên Mahiru như lấp vào chỗ trống của Shihoko về sở thích diện đồ cho đứa con gái của mình vậy.

“.....Mà nếu Mahiru đồng ý thì cứ quyết định như vậy đi.”

“Ồ này, con không đi cùng luôn à?”

“Vì nếu có ai nhìn thấy con với Mahiru thì mọi chuyện trong trường sẽ rất phiền phức cho cô ấy.”

Nếu Mahiru chỉ đi cùng với bố mẹ cậu thì nếu có ai nhìn thấy thì họ cũng chỉ nghĩ là một gia đình đi viếng đền đầu năm thôi nên không sao.

Chỉ khi Amane đi cùng thì vấn đề sẽ nảy sinh.

Nếu những người học cùng khối mà nhìn thấy cậu đang cầu nguyện bên cạnh Mahiru, thì sau kì nghỉ đông này, thứ chờ cả 2 không phải là trường học, mà là địa ngục.

Nên cậu không muốn chấp nhận rủi ro đó mà đi chung với họ.

“Nếu không bị phát hiện thì sẽ không sao đúng không?”

“Vâng, nếu không bị phát hiện thì sẽ không sao.....khoan đã, chẳng lẽ mẹ định”

“Fu fu, đó là lý do vì sao mẹ đã mang rất nhiều thứ.”

“Sao mà mẹ biết trước được hay vậy!?”

Nếu xét kĩ thì số hành lý mà họ mang theo rõ ràng là quá nhiều so với những thứ liên quan đến kimono như đồ mặc trong và phụ kiện, có vẻ như bà ấy còn mang theo nhiều thứ khác để chơi búp bê bằng Amane nữa.

“Shuuto – san cũng đồng ý đấy.”

“Bố.....”

“Chẳng phải đây là cơ hội tốt sao? Ta cũng muốn mọi người đi cùng nhau vì đây là sự kiện một năm mới có một lần.”

Vậy đó, nói chung là cậu rất khó từ chối được.

Đề nghị của Shihoko đã có chỗ dựa là ý muốn gắn chặt tình cảm gia đình của Shuuto.

“Nhưng mà”

“Không sao đâu, hãy tin tưởng vào mẹ con nào! Mẹ sẽ biến con thành một người hoàn toàn khác so với Amane lười thôi hăng ngày!”

“Nhưng con mà diện đồ thì nhìn tệ lắm.”

“Tất nhiên khuôn mặt của con rất giống Shuuto – san nên chắc chắn sẽ rất ngầu, nhưng cái kiểu tóc và biểu cảm của con thì..... uổng quá nhỉ.”

“Mẹ phiền quá đấy.”

Dù biết mình lười thôi, nhưng cậu thà ăn mặc giản dị còn hơn là bị mọi người chỉ trích vì quá nổi bật.

“Mà không sao, mọi thứ sẽ rất ổn sau khi mẹ làm xong, chỉ là vẫn có hơi có gì đó trật khớp....”

“Không phải việc của mẹ.”

“Ấy..... Mahiru – chan, Mahiru – chan có muốn nhìn thấy hình tượng hoàn hảo của Amane không?”

“Ê?”

Bất ngờ bị gọi, cô nàng giật mình không biết trả lời thế nào.

Cậu không muốn Mahiru bị ép quá, nhưng Shihoko đang ngày càng tiếp cận cô nàng.

“Cô nghĩ sau khi Amane diện xong, Mahiru – chan sẽ có cái nhìn khác về nó đấy. Con cũng biết Amane rất tốt đúng không? Dù nó không phải rất thành thật, nhưng nó được thừa hưởng tính chất quý ông từ Shuuto – san nên cô nghĩ sẽ khó ai đánh bại được nó về tính cách đâu.”

“Ê, à ừm, v-vâng....”

“Con có muốn đi viếng đền đầu năm cùng gia đình cô không?”

“D-dạ, thì....con cũng muốn đi, nhưng mà”

“Này, cô đừng phản bội tôi chứ.”

Cậu mong có thể cô nàng sẽ từ chối, nhưng Mahiru có vẻ đồng ý và nhìn sang cậu.

“.....Nếu Amane – kun không thích thì đành thôi vậy.”

Shun, đôi mắt của cô nàng chùng xuống với một giọng nói như đè nén, trái tim cậu như thất lại.

Dù cố gắng che giấu nhưng việc Mahiru thất vọng là rõ ràng có thể thấy được. Nó không thể hiện rõ nhưng cậu có thể cảm giác được.

Cậu cảm thấy mình như phạm tội tà trời khi thấy cô nàng rũ mắt xuống.

Shihoko nhìn cậu với ánh nhìn trách móc, “Con làm Mahiru – chán buồn rồi đấy”, Shuuto thì gửi tới ánh mắt “Con bỏ cuộc nhanh vậy sao?”, còn cậu thì rên rỉ với trái tim nặng trĩu.

Trong tình huống này thì nhìn kiểu gì đi chăng nữa cũng ra là cậu đang bắt nạt Mahiru.

“.....Được rồi, con sẽ đi.”

Với biểu cảm sinh không thể luyến, cậu đồng ý.

Chương 43: Thiên thần – sama và chuyển viếng đèn đầu năm

“Rồi, được rồi đó.”

Sau khi qua bàn tay ‘kinh khủng’ của Shihoko, Amane đã trông chỉnh chu nhất có thể, mái tóc đã được chải chuốt kĩ càng, quần áo cũng gọn gàng ngăn nắp, và tinh thần cậu thì uể oải như vừa đi đánh trận.

Đó là một quãng thời gian đau khổ nhất cậu từng trải qua, nhưng khi nhìn vào trong gương thì cũng xứng đáng với công sức chịu đựng mà cậu bỏ ra, một chàng thanh niên lịch lãm khác hẳn với thằng đực rựa lồi thối hằng ngày.

Shihoko đã chọn cho cậu một bộ quần áo đơn giản nhưng cũng không tùy tiện, một chiếc áo măng tô đen xám khoác ngoài, áo thun nịt cổ màu trắng và quần tây đen.

Vì đây là dịp đặc biệt mừng Năm Mới nên bà ấy đã chọn đồ cẩn thận để không trông quá cầu thả, nên giờ nhìn cậu rất thanh lịch.

Amane cũng không thích quá màu mè nên tông màu lạnh trung tính này cũng rất phù hợp với ý muốn của cậu.

Cậu cũng kiểm tra thứ mái tóc của mình, cái mái phía trước đã được Shihoko wax lên, để lộ ra đôi mắt bị che giấu thường ngày của cậu.

Ngoại hình của cậu đã trông sáng sủa hơn rất nhiều, nhưng không chỉ thế, nhờ khiếu thẩm mỹ phối đồ của Shihoko mà giờ từ cậu như toát ra một bầu không khí tinh vi, bí ẩn vậy. [note21950]

Amane, người từng bị Shihoko và Itsuki chế giễu trước đây giờ đã là một con người khác hẳn.

“Mẹ chẳng hiểu tại sao con lại không muốn trở thành một chàng thanh niên thanh lịch trong khi chỉ cần chỉnh sửa một tí.”

“Con không thích.”

“Cũng phải ha, tính con là vậy mà. À Amane, con cần cười nhiều hơn nữa đấy, trông mặt con đơ như mặt Phật vậy.”

Nói như mặt Phật là hơi quá, nhưng thật ra cũng không sai.

“Vậy mẹ vô phòng khách để chỉnh chu cho Mahiru – chan đây.”

Vì nãy giờ cậu làm mọi thứ ở trong phòng ngủ nên cậu cũng không biết Mahiru ra sao rồi, có vẻ cô nàng đã quay về nhà để thay đồ.

Mahiru đã về nhà để thay đồ vì cô nàng có thể tự mặc kimono, sau khi quay lại thì vẻ đẹp của Mahiru đã được phô diễn một cách tuyệt điểm nhất có thể.

Amane nhìn Shihoko đi ra khỏi phòng rồi nhìn vô gương một lần nữa.

Vì lâu quá chưa diện đồ lịch sự đàng hoàng như vậy nên cậu cảm thấy không còn là chính mình nữa.

“.....Mà, cũng không đến nỗi tệ lắm.”

Dù vẫn sẽ hơi xềnh xoàng khi đứng cạnh Mahiru nhưng đã tốt hơn rất nhiều so với Amane của thường ngày rồi.

Lâu lâu như vậy cũng không quá tệ ha, cậu lẩm bẩm trong khi nghịch cái mái dài đã không còn che tầm nhìn của cậu nữa.

Trong khi đang ngồi chờ trong phòng khách cùng Shuuto, thì tiếng mở cửa trước vang lên.

Amane cũng nghe nói rằng khi con gái mà ăn diện thì sẽ tốn cả khối thời gian nên cậu cũng không khó chịu khi phải ngồi đợi, chỉ là cậu sợ Mahiru sẽ bị Shihoko quấy rối tình dục thôi.

Cuối cùng, cậu nhìn về phía cửa trước trong khi đang ngồi trên sofa, Mahiru từ từ xuất hiện trước mặt cậu.

Cậu đơ cả người khi chỉ mới nhìn Mahiru lần đầu tiên.

Bình thường thì Mahiru không mặc kimono nên cậu cũng không có cơ hội để chiêm ngưỡng. Cậu nghĩ cô nàng sẽ trông rất đẹp nhưng cậu lại không ngờ rằng nó sẽ như thế này.

Cô nàng mặc Furisode vì nó gọn hơn và dễ di chuyển hơn trong đám đông, nó có hoa văn hình trái mận và màu hồng nhạt khiến cho bộ kimono như đặc chế dành riêng cho Mahiru vậy.
[note21951]

Mahiru thường rất ít mặc màu hồng, nhưng khi mặc thì cô nàng trông rất tao nhã và nữ tính.

Mái tóc dài ấy được búi lại một phần, phần còn lại thì được cố định bằng một cây trâm tóc. Chiếc cổ trắng nõn cùng với đồ trang sức gài ở trên tóc cô nàng đã phóng đại thêm phần nữ tính ấy, và cực kì quyến rũ.

Có một lớp trang điểm nhẹ trên mặt Mahiru như để tô điểm thêm vẻ đẹp vốn có của cô nàng, tạo nên bầu không khí của một quý cô điểm lệ.

“Sao nào? Mẹ nghĩ trông cực kì dễ thương luôn ấy. Mahiru – chan đã có sẵn mặt tiền đẹp nên việc trang trí rất đáng bỏ công.”

“Ừm, trông rất đẹp.”

Mahiru cúi đầu xấu hổ khi Shuuto khen cô nàng với một nụ cười. Cử chỉ e lệ ấy cũng rất quyến rũ, vẻ đẹp của một người con gái thật là đáng sợ.

“Nào Amane, con cũng nói gì đi chứ.”

“Cô ấy rất đẹp.”

Cậu không thể khen gì thêm khi cả 2 ông bà còn đang ngồi đấy nên cậu đã chọn một lời khen an toàn nhất có thể, nhưng Shihoko có vẻ rất không hài lòng.

“Chỉ có vậy thôi à?”

“Mẹ phiền quá đấy.”

Dù bị Shihoko nhắc nhở, Amane vẫn quay mặt đi vì cậu không muốn khen cô nàng quá lộ liễu trước mặt bố mẹ mình.

Shihoko khá bất ngờ trước thái độ đó của cậu, nhưng bà cũng thờ dãi mặc kệ vì bà đã quá rõ tính cách thẳng quý tử của mình là như nào.

“Thật là..... à mà Mahiru – chan, con thấy Amane như thế nào, nó đã hoàn toàn là một người khác đúng không?”

“V-vâng. Khác hẳn thường ngày luôn....”

“Nếu bình thường nó mà ăn mặc như này thì cô đã không phát điên rồi. Thật sự, chịu thua nó luôn ~”

Nhìn thấy cái mặt ‘không phải chuyện của mẹ’ của Amane, Shihoko thất vọng thờ dãi.

“Dù Amane có khuôn mặt y chang Shuuto nhưng nó lại chẳng chịu lợi dụng thế mạnh đó tí nào cả. Phí quá ~~”

“Thôi nào Shihoko – san, Amane vẫn còn trẻ mà.”

“Đáng nhẽ nó đã phải nổi tiếng ở cái tuổi này rồi chứ.”

“Anh nghĩ Amane thuộc loại chỉ cần một người thích nó là được rồi, nó không hề quan tâm đến những người khác.”

“Maaa~”

Câu nói đó đã thắp lên ngọn nến ảo tưởng của Shihoko.

Rõ ràng, Amane là loại người chỉ cần được một người thích còn hơn là được yêu thích bởi một số đông thượng vàng hạ cám, hoặc đúng hơn đó là thứ mà Shuuto đã dạy cho cậu và cậu cảm thấy rất có lý, và trong trường hợp này rõ ràng một người đó là Mahiru.

Nhìn thấy khuôn mặt cười sáng chói của Shihoko, cậu quay mặt đi.

Dù cậu nghĩ “Tại sao mẹ lại phải nghĩ lung tung nữa thế?” nhưng cậu cũng hiểu đây cũng là điều mà ai cũng thấy rõ.

Mà, ít nhất thì cậu cũng hiểu được Mahiru là một người rất đặc biệt đối với bản thân.

Và đó cũng là sự thật—

Cậu liếc sang Mahiru rồi thở dài.

(Nó như vừa thích nhưng không phải là thích vậy)

Cậu nghĩ bản thân rất thích Mahiru.

Chỉ là, nó còn có một khoảng cách rất xa nữa mới đến được cảm giác lãng mạn.

“Mẹ đừng tưởng tượng lung tung nữa, toàn là ý tưởng phi thực tế không, chúng ta cần phải khởi hành rồi đây.”

“Thật là.....con có phải là con mẹ không vậy. Mà thôi, Shutoo – san, anh chuẩn bị ô tô đi.”

“Ừm.”

Mà, cậu cô gắng chấm dứt được chủ đề và 2 ông bà đang kiểm tra lại mọi thứ để chuẩn bị khởi hành.

Để việc chọn ngôi đèn để đi cho bố mẹ cậu, cậu quan sát 2 người khi họ đi ra bãi đỗ xe để lấy xe.

“.....Tôi đã chuẩn bị mọi thứ trong túi cả rồi nên không cần loay hoay nữa, còn Mahiru thì sao?”

“À, tôi cũng để hết trong cái túi này rồi.”

“Vậy à.”

Bỗng nhiên cả 2 lại được ở cùng nhau một mình như thường ngày. Amane đi khóa cửa sau, cửa sổ và ngắt điện những thứ không cần thiết.

Sau khi tắt hết đèn trong phòng khách, cậu đi ra cửa và gặp lại Mahiru.

Dù không nhìn kĩ thì ai cũng có thể nhận ra cô nàng rất đẹp rồi. Dù không dám khen quá nhiều khi trước mặt bố mẹ, được nhìn Mahiru mặc đồ truyền thống của Nhật Bản thật sự khiến cậu như được thanh tẩy đôi mắt vậy.

“Có chuyện gì sao, Amane – kun?”

“Ừnn, không có gì, chỉ là tôi thấy cô quá đẹp thôi. Quả thật là một mỹ nhân trong bộ kimono giản dị và trang nhã. Và cũng rất dễ thương nữa.”

Cậu học được từ Shuuto rằng, hãy khen một người con gái nếu cô ấy diện đồ đẹp ngay khi nhìn thấy lần đầu tiên, nhưng cậu quá xấu hổ để làm điều đó trước mặt bố mẹ cậu.

Sau khi cậu nói ra những điều mà bản thân nghĩ, Mahiru giật mình vài giây, rồi cô nàng đỏ mặt và cắn môi.

Amane mỉm cười khi trông thấy những biểu cảm quen thuộc này.

“A, hay là cô không muốn được khen? Xin lỗi nhé.”

“K-không phải như vậy..... Amane – kun cũng....”

“Cũng....?”

“.....K-không có gì.”

Pui, cậu thắc mắc Mahiru đang định nói gì, nhưng có vẻ cô nàng cũng không có ý định nói tiếp nên cậu đành từ bỏ và đi ra khỏi cửa cùng với Mahiru.

Cô nàng sẽ mang một đôi bốt lai Tây thay vì guốc để dễ dàng di chuyển hơn, dù vậy Mahiru trông vẫn rất dễ thương.

Mahiru sau khi cố gắng mang xong đôi bốt và lắc lắc búi tóc với cây trâm cài tóc đầy trang sức, cô nàng đi từ từ đến chỗ Amane, người đã ra ngoài trước và giữ cửa cho cô nàng.

Khoảng cách giữa 2 người gần hơn dự kiến, Mahiru đến gần cậu ở một bên rồi nhẹ nhàng vươn người sang.

Cô ấy định nói gì à, cậu nghĩ trong khi đóng và khóa cửa lại, Mahiru thì để tay thành một vòng tròn quanh môi rồi tiến đến gần bên tai cậu.

“Amane – kun”

“Ừm?”

“Thì....trông cậu cũng ngầu lắm đó.”

Mahiru thì thầm với một giọng rất nhỏ rồi đi vội về phía thang máy trên hành lang, còn Amane thì dựa trán vào trước cửa.

“.....cô ác quá đấy.”

Một lời thì thầm để trả thù, và tim cậu đang đập liên hồi.

Amane đã phải tốn một khoảng thời gian để bình tĩnh lại cảm xúc sau khi bị Mahiru giáng một đòn chí mạng, còn bố mẹ cậu thì đang nhìn cậu trong nghi ngờ vì họ đã phải chờ ở bãi đỗ xe khá lâu rồi.

Chương 44: Nắm tay Thiên thần – sama

Sau khi tới ngôi đền nổi tiếng cách nơi Amane sống 1 giờ lái xe, số người ở đây có vẻ không đông như trên TV, nhưng hàng người thì còn lâu mới hết.

“Dù có vẻ số người đã giảm bớt nhưng vẫn còn khá đông nhỉ.”

“Ừm.”

“Mahiru – chan, cố gắng tí nhé. Vì có smartphone nên việc tập trung lại cũng dễ dàng nhưng dù sao đi cùng nhau vẫn tốt hơn.”

“Vâng”

Vì Mahiru mặc kimono nên việc di chuyển có phần hơi khó khăn. Dù đã đổi guốc thành bốt, nhưng độ dài bước chân vẫn bị hạn chế vì kimono thường bó sát người nên cô nàng vẫn đi chậm hơn những người khác.

Khi cố chen qua đám đông dù đã giảm bốt, việc đụng vai người khác rất dễ xảy ra nên cần phải cẩn thận.

“VẬY, CÙNG ĐI THÔI NÀO.”

Shihoko dẫn đầu đoàn người tiến về địa điểm đầu tiên Chōzuya để rửa tay và miệng, mà quả nhiên là rất nhiều người đều đổ dồn ánh mắt về phía Mahiru. [note21952]

Thật ra cũng có không ít người mặc kimono nên việc Mahiru mặc kimono cũng không quá nổi bật.

Nhưng vì Mahiru là người dù chỉ mặc đồng phục trường không thôi mà đã được rất nhiều người nhìn chăm chú, nên khi mặc kimono truyền thống thì cô nàng nổi bật là điều không có gì đáng ngạc nhiên.

Ngay cả cử chỉ rửa miệng cũng rất quyến rũ nữa, cậu gần như không thể rời mắt khỏi cô nàng.

“.....có chuyện gì à?”

“Không có gì.”

Không có gì đáng chú ý cả, Amane cố gắng nghĩ trong đầu như thể rồi làm theo bố mẹ cậu, rửa tay và miệng.

Cậu đã cố tình đi chậm lại để Mahiru theo kịp, dù sao thì do cô nàng đang mặc trang phục truyền thống nên cũng không có gì đáng phàn nàn, chỉ là đám đông còn làm tốc độ của họ chậm hơn nữa.

“Mahiru, có sao không?”

“Ừm, từ đây thì..... hi~ya ~tsu”

Amane nắm cổ tay Mahiru để giữ cô nàng lại sau khi cô đứng vào vai của người bên cạnh và mất thăng bằng.

“Cũng-ồn-lắm-nhỉ.”

“.....xin lỗi.”

“Nào, để tôi giúp cho.”

Cậu đành phải giúp vì cô nàng đang phải đi với một tư thế rất ngượng nghịu.

Cậu vươn tay đến bàn tay nhỏ nhắn thò ra từ ống tay áo ấy, Mahiru ngược lên nhìn cậu.

Cô nàng nhanh chóng rút tay lại và nắm chặt năm ngón tay rồi nhìn Amane lần nữa, cu cậu thì nhìn lại trong khó hiểu.

Ji, cậu nhìn cô nàng, sau đó Mahiru quay mặt đi và nhẹ nhàng nắm lấy tay Amane.

Cậu đang định quay về phía trước và tiến đến thùng Saisen thì bỗng cảm thấy sự kết nối đến từ bàn tay của mình, mà, cậu vẫn không hiểu cô nàng đang nghĩ gì. [note21953]

“Cô ước có vẻ hơi lâu nhỉ, tôi có được phép biết nó là gì không?”

Sau khi rời khỏi hàng người đang đứng chờ một quãng, cậu hỏi Mahiru vì lúc này cô nàng đã đứng rất lâu.

Mahiru, người đã đứng cầu nguyện cực kì chuẩn mực, chớp mắt mấy lần trước câu hỏi của Amane rồi nới 2 bàn tay lại. Còn cậu đang hơi lo lắng mình bất lịch sự vì đã hỏi ước muốn của người khác là gì.

“Bình an và khỏe mạnh thôi.”

“Bình thường quá nhỉ.”

Mahiru quả là Mahiru.

Vì cô nàng cũng không có ham muốn gì lắm, không cần tiền, cũng không cần nổi tiếng,..... nên lời ước đó cũng không quá bất ngờ lắm.

“Và”

“Và?”

“.....và có thể có thể sống những ngày yên bình như hiện nay đến mãi mãi.”

Đây là điều ước khác của Mahiru.

Cũng đúng, vì cô nàng không thích những thứ náo động nên điều ước này cũng hợp lý, và đây cũng là điều ước rất độc đáo của Mahiru.

“Chừng nào mẹ tôi vẫn còn ở đó thì sẽ không có yên bình đâu.”

“Thật ra điều đó cũng là thứ mà cậu nên vui đấy chứ.”

Thật sao....., Amane nghĩ nhưng không nói ra lời vì trông Mahiru đang rất vui vẻ, cậu cầm tay cô nàng với một ánh nhìn dịu dàng.

Bởi vì cả 2 chưa thoát khỏi đám đông hẳn, nên việc lạc mất nhau sẽ khá phiền toái khi mà bố mẹ cậu vẫn đang đứng chờ ở bên ngoài sau khi họ đã viếng xong.

Khi cảm giác được Amane đã nắm tay mình, Mahiru chớp mắt ngạc nhiên, sau đó cô nàng xấu hổ cúi mặt xuống trong khi lắc lắc bàn tay kia.

“2 đứa, ở đây này!”

Giọng của Shihoko hớn hở và giòn giã thấy rõ, mà, cũng dễ hiểu thôi.

Nghe tiếng nói to rõ đó, đôi ‘uyên ương’ hướng về phía bố mẹ của Amane, và khi Shihoko nhìn thấy rõ, bà ấy tròn cả mắt trong khi miệng cứ cười tùm tùm.

“Ara ~ ara ~”

“Có chuyện gì à?”

“2 đứa nắm tay tự nhiên quá nhỉ”

Và cậu chợt nhận ra mình đã phạm phải một sai lầm chết người, nắm tay Mahiru ngay trước mặt Shihoko.

Chẳng phải vậy là nói rõ Mahiru chính là người duy nhất đặc biệt đó đối với cậu sao? Shihoko cứ *niya niya* liên tục trong khi việc này đối với cậu thì chẳng có gì đáng cười cả.

“.....Để chắc chắn cô ấy không bị lạc, vì mặc kimono rất khó di chuyển mà.”

“Phải đó. Vì mặc kimono rất khó di chuyển nên cần phải có người dắt đi. Nếu Shihoko – san có mặc thì anh cũng sẽ làm như thế.”

Nhờ sự thấu hiểu của Shuuto nên giờ việc cậu nắm tay Mahiru không có gì phải đáng lo nữa. Ông ấy cũng nắm tay Shihoko y chang cách cậu làm với Mahiru.

Việc nắm và đan những ngón tay lại với nhau một cách nhẹ nhàng như cách Shuuto làm là không khó, nhưng cậu không thể làm được do tính cách cậu quá xấu hổ, may là Mahiru cũng chỉ nắm tay bình thường thôi.

Cậu nhẹ cả người khi sự chú ý của Shihoko đã dời sang Shuuto, trong khi vẫn nắm chặt tay Mahiru.

Ki~yu~tsu, khi biết Amane không có ý định buông tay mình ra, Mahiru cũng không nói cả. Chỉ là đang có một ngón tay nhỏ nhắn chọc chọc vào tay Amane thôi.

“Mahiru – chan Mahiru – chan, con muốn uống thứ gì đó ấm ấm không? amazake chẳng hạn?” [note21954]

“Vậy xin phép cho con một ly shiruko ạ.” [note21955]

Vì Shihoko bỗng nhiên chen ngang nên Amane mất đi cơ hội hỏi Mahiru xem cô nàng có muốn buông tay ra không, nên cậu tiếp tục nắm bàn tay nhỏ nhắn ấy.

“Con thì sao?”

“.....Cho con amazake là được rồi.”

“Được rồi.”

Chỉ là có vẻ Mahiru cũng không ghét nên chắc cũng không sao, cậu cố kìm nén cảm xúc chộn rộn trong lòng lại rồi trả lời Shihoko trong khi vẫn nắm tay cô nàng.

Sau đó, khi Shihoko đã mua xong rồi trở về và đưa cho cậu ly amazake, cậu đành phải buông bàn tay ngọt ngào đó ra.

Cả 2 ông bà thì vừa mỉm cười vừa uống amazake.

Họ đang tán tỉnh nhau dù chưa đến mức lạc vào thế giới màu hồng, Amane cũng chẳng buồn mà chen ngang trong khi đang thưởng thức ly amazake trên tay.

Nó rất ngon và bổ nên Amane vừa uống vừa trân quý từng giọt, vị ngọt và mềm của gạo tràn ngập miệng cậu, cậu thở một hơi đầy sảng khoái.

Dù shiruko cũng khá ngon, nhưng cậu chọn amazake vì nó hợp hơn, và cậu cảm thấy đó là lựa chọn cực kì chính xác.

Nhìn sang Mahiru, cô nàng đang uống từng chút từng chút một từ chiếc ly giấy với khuôn mặt điềm tĩnh.

“Shiruko không?”

“Ngon lắm đó.”

“Cho tôi nếm thử nhé.”

“Đây. Tôi cũng thử của cậu nhé?”

“Ừm.”

Đôi vị một chút cũng là một ý hay, cậu đưa cho cô nàng ly của mình và cầm lấy ly shiruko đặc nóng ấy.

Một mùi hương đặc trưng của đậu đỏ, và ngay khi nó tràn vào miệng cậu, vị ngọt đậm đà ấy ngay lập tức lan tỏa khắp nơi. Cậu cảm thấy nó hơi ngọt quá, chắc là do cậu không thích đồ ngọt.

Đối với Mahiru thì sẽ là vừa đủ vì cô nàng rất thích ăn ngọt.

“Ngon quá.”

Mahiru cũng thích amazake, cô nàng mỉm cười trong khi hơi nheo mắt lại.

“.....2 đưa tự nhiên quá nhỉ.”

Shihoko quay sang nhìn 2 người và nói.

“Ý mẹ là sao cơ?”

“Không có gì..... cũng may là hôm nay trời lạnh nhỉ.”

“Ấm hơn một chút thì cũng tốt.”

“Có vẻ 2 đưa nó giống quá nhỉ, như chúng ta vậy....”

Shihoko nói và nhìn Shuuto, người cũng đang quan sát và cười nhẹ, dù nụ cười đó có pha lẫn chút lo lắng, ông ấy mỉm cười đáp lại “Phải ha”.

Ánh mắt của Amane áp áp lạ thường trong khi lại nhún vai một cách khó chịu, Mahiru thì tò mò nhìn cậu.

Chương 45: Thiên thần – sama và niềm hạnh phúc

“Mahiru – chan, con nấu ăn giỏi quá nhỉ.”

Sau khi đi viếng đèn về, Mahiru thay đồ, nghỉ ngơi một chút rồi làm đồ ăn tối như thường lệ..... còn Shihoko, người quyết định sẽ qua đêm ở nhà cậu vô phòng bếp để quan sát tay nghề của cô ‘con dâu’.

Vì nếu về nhà thì sẽ tốn hàng giờ chạy ô tô nên ngày từ đầu họ đã lên kế hoạch là ở lại luôn. Cậu phải xin phép chủ cho thuê, cơ mà chủ cho thuê của cậu lại là Shuuto nên mọi chuyện cứ thế mà quyết. [note21956]

May thay là phòng cậu có sẵn một bộ futon đôi phòng khi có khách đến, nên 2 ông bà sẽ dùng nó. Cũng chẳng có gì khác lắm vì ở nhà họ cũng thường ngủ chung.

“Cảm ơn cô ạ.”

“Thật sự, với một học sinh cao trung thì như vậy là quá xuất sắc rồi. Hồi bằng tuổi con cô còn chẳng làm được nhiều như vậy.”

“Giờ mẹ cũng không làm tốt hơn Mahiru được đâu.”

“Ý-con-là-gì-nhỉ?”

“Không có gì....”

Một tông giọng lạnh như băng vang ra từ phòng bếp, Amane thì giả vờ như không biết gì trong khi ngả lưng trên ghế sofa.

Shuuto thì ngồi kế bên cậu và nói “Đừng ăn hiếp Shihoko – san quá”, trong khi khi thường bị ăn hiếp chính là cậu. Mà cũng nhờ đó mà cậu được phép ‘trả thù’ một chút.

Amane nghe một giọng nói vui vẻ bất ngờ vang ra từ phòng bếp, “Như vậy là bất lịch sự lắm ó”, và người nghe là Mahiru.

Đó là câu đáp lại của Shihoko đối với Mahiru. Có vẻ cô nàng đã quen với cái tính tung tung của Shihoko nên luôn có một biểu cảm đầy lãnh tính.

Amane thở dài nhẹ nhõm trong khi nhìn họ nấu ăn cùng nhau trong bếp.

“Shihoko – san thật sự rất thích Shiina – san nhỉ.”

Shuuto cũng đang quan sát 2 người họ, cười nói.

“Mà, cô ấy vừa dễ thương, tính cách lại rất tốt bụng nữa, nên mẹ thích cô ấy là điều dễ hiểu mà.”

“Con thì sao?”

“.....Thì..., con nghĩ cô ấy là một cô gái rất tốt, và cũng rất dễ thương nữa.”

“Vậy à.”

Ban đầu cậu tưởng đây như là việc kiểm tra thông thường mỗi khi con trai dẫn bạn gái về nhà, nhưng với tính cách không thích quản quá nhiều của Shuuto thì có vẻ đây chỉ đơn thuần là tò mò.

Ông ấy không truy hỏi Amane thêm gì nữa.

“Mà, ta cũng khá mong chờ được ăn những món mà con thích ăn thường ngày đấy.”

“Con đảm bảo nó sẽ rất ngon. Trừ khi mẹ chỉnh sửa bậy bạ gì đó.”

“Con cứ yên tâm, vì Shihoko – san cũng muốn ăn thử đồ ăn do Shiina – san nấu nên bà ấy chỉ phụ việc thôi.”

“Vậy thì ổn rồi.”

Không phải Shihoko không giỏi nấu ăn, mà là vị bà ấy nêm rất đậm, khác hẳn với cách nêm thanh của Mahiru.

Mahiru chủ trương nêm nếm ít nhất có thể để giữ hương vị tự nhiên của món ăn, còn Shihoko thì quan trọng số lượng và niềm vui khi nấu hơn.

Tất nhiên một bà nội trợ nấu ăn cho cả gia đình rất đáng gờm, nhưng cậu thích cái cách nêm tinh tế ở mọi khía cạnh của Mahiru hơn, nên cậu không muốn ‘Ẩm thực Mahiru’ bị giảm uy tín.

May thay, Shihoko chỉ giúp cô nàng những việc vặt thôi, cậu thờ dài trong khi ngắm nhìn 2 bà nội trợ, một lớn một nhỏ đang hì hục trong bếp.

“Ừm, ngon quá nhỉ.”

“Con cảm ơn ạ.”

Vì ăn tối bốn người bằng cái bàn ăn hai người là điều không thể, nên giờ cả nhà đang ngồi quanh một cái bàn xếp lớn lấy từ trong kho ra.

Mahiru nhẹ cả người sau lời nhận xét đầy khen ngợi đó của Shuuto.

Ngoài lớp nấu ăn ra thì Amane là người đầu tiên ăn những món mà cô nàng làm nên trông Mahiru hơi bồn chồn lo lắng....nhưng nụ cười của Shuuto đã giải thoát cho sự căng thẳng của cô nàng.

“Rất ngon luôn đó. Nếu sau này con sống một mình hay lấy chồng thì chắc chắn sẽ chẳng có vấn đề gì đâu.”

Shihoko thì thầm trong khi nhìn về phía cậu đầy ảm ý, còn cậu thì húp chén súp miso trong vô cảm.

Vị ngon của súp miso rất quen thuộc.

Một trong những điểm xấu của việc quen ăn đồ ăn làm tại nhà là cậu đã mê hương vị của Mahiru đến mức cậu không muốn ăn bất kì món ăn nào khác ngoài những món mà cô nàng nấu.

“Amane, con nói gì đi chứ?”

“Tất nhiên là rất ngon. Cảm ơn cô vì mọi thứ nhé.”

Amane cũng định khen nếu Shihoko không hỏi, và cậu nói nhanh cực vì quá ngượng.

Nếu cả 2 ở một mình thì chắc chắn cậu sẽ khen cả ngày, nhưng do đang có 2 ông bà ở đây nên cậu cố kiềm chế lại. Kết quả là lời khen nhanh chóng ấy thất bại hoàn toàn.

Cậu khen như mọi khi, và lần này Mahiru thì thầm “Vâng” trong khi cúi đầu xuống một cách bồn chồn.

Đôi má mỏng ấy thì đỏ rực, có thể là do có bố mẹ cậu ở đây.

Khi được 3 người lần lượt khen thì Mahiru dù đã quen với những lời ca tụng hằng ngày của Amane vẫn hơi xấu hổ.

“Mahiru – chan dễ thương quáááá”

“Shihoko – san, đừng chọc con bé nữa mà.”

“Em đâu có chọc đâu. Em chỉ nghĩ một cô bé vừa dễ thương, trong sáng vừa đảm đang như vậy rất hiếm luôn đó.”

“K-không phải như vậy đâu ạ.....”

“Mà, là vậy đây. Vừa dễ thương lại trong sáng nữa.”

“Amane – kun!??”

Trong sáng là không sai. Cô nàng đã từng đỏ mặt đến tận mang tai chỉ vì thấy một đứa con trai có nhan sắc bình thường cởi áo trước mặt mình. Nên quả thật Mahiru cực kì ngây thơ.

“Ara~ara, có chuyện gì đã xảy ra mà mẹ với Shuuto – san không biết đây?”

“Chẳng có gì cả.”

“Không-có-gì-đâu-ạ!”

Mahiru cũng mở lời phủ nhận.

Không phải cậu phủ nhận sự ngây thơ và trong sáng của Mahiru, mà là cô nàng có vẻ rất xấu hổ vì đã phủ nhận thẳng thừng, nên cậu cũng không nói gì thêm nữa.

“Mà, ta nghĩ nếu nó không tổn thương đến cảm xúc của Shiina – san thì không sao. Nhưng nhớ có chừng mực thôi đây, Amane.”

“Con biết.”

“.....nào nào, hồi nãy chỉ là nói đùa thôi mà, đúng không?”

“Việc cô ấy trong sáng thì con nghiêm túc.”

Mahiru, người ngồi kế bên Amane, đánh vào đùi cậu.

Cô nàng đỏ mặt lườm cậu, cậu thì trả lời “Xin lỗi xin lỗi”, nhưng khuôn mặt tuyệt đẹp ấy vẫn còn rúng đỏ. Dù bị cô nàng đánh liên tục vào đùi, Amane vẫn cười cười vì cử chỉ đó của Mahiru quá dễ thương.

“.....hừm, này, bọn ta đang ngồi trước mặt 2 đứa đấy.”

“Anh nghĩ vậy cũng tốt mà, biểu cảm của Amane đã dịu dàng hơn hẳn, từ trước đến nay.”

“Nn, tôi xin lỗi vì bố mẹ tôi đã làm phiền cô nhé.”

Sau bữa tối, họ đã trò chuyện cùng nhau tầm 2 tiếng. Bố mẹ cậu sẽ ngủ trong phòng khách nên chỉ có Mahiru là phải quay trở về nhà của mình.

Amane đi theo để đưa cô nàng về trong khi bố mẹ cậu sẽ tắm trước. Dù việc này là không cần thiết, nhưng cậu làm vậy để xin lỗi về những yêu cầu vô lý của Shihoko.

“Không sao đâu. Tôi thấy rất vui mà.”

“Vậy à.”

May thay có vẻ cô nàng cũng không có gì là phản đối.

Hơn cả thế, cô còn cảm thấy vui nữa.

“.....với lại.....”

“Với lại?”

“.....dù chỉ một chút thôi, có vẻ tôi đã hiểu được hạnh phúc là gì.”

Mahiru thì thâm với nụ cười như chất chứa nỗi cô đơn.

Một nụ cười ảm đạm như một ngọn nến sắp tàn, chỉ cần một ngọn gió nhẹ thổi qua thì mọi thứ sẽ chìm trong bóng đêm vĩnh cửu. Cậu có thể cảm thấy được những cảm xúc lẫn lộn đó qua cửa sổ tâm hồn của Mahiru, một sự mèn mọt pha kèm với cô đơn, bởi vì bản thân cậu cũng hiểu rõ tình huống gia đình của Mahiru.

Không thể nhịn được, cậu đặt tay mình lên đầu cô nàng rồi xoa một cách loạn xạ.

Mahiru trông không có vẻ gì là ghét nó, cô nàng chỉ bất ngờ ngược lên nhìn cậu.

“G-gì vậy?”

“Không có gì.”

“‘Không có gì’ cái gì chứ..... tóc tôi rồi hết rồi.”

“Dù sao cô cũng sẽ tắm thôi.”

“Cũng phải...”

“.....không được sao?”

“K-không phải là không được.....chỉ là lần sau cậu nhớ báo trước là được rồi...”

“Tôi xoa nhé.”

“Đó là tiền trạm hậu tẩu rồi.”

“Xin lỗi.”

Cậu cứ thoải mái xoa đầu tôi nhé, là ý của cô nàng, Mahiru thở dài nhẹ.

“Thật là.....là tôi thì không sao. Nhưng việc xoa đầu một cô gái là không nên đâu đấy.”

“Không, đáng lẽ cô không nên để người khác làm vậy.....”

Tất nhiên cậu biết là chỉ những người khác giới cực kì thân nhau mới được phép chạm vào đối phương. Nên việc thoải mái đụng chạm người khác giới thì chắc chắn Amane sẽ không làm.

Hơn nữa, cậu nghĩ bản thân cũng được gọi là thân với Mahiru nên cậu làm thế như để kiểm chứng rằng Mahiru không ghét nó, chứ cậu không muốn làm bất cứ việc gì khác hơn vậy.

Thật ra cậu cũng không hề thích việc đụng chạm nhau. Những gì Amane muốn làm là trừng phạt Chitose vì đã quấy rối cậu.

Tôi cũng không làm gì khác nữa đâu, cậu nói, và Mahiru cũng không yên lặng không cố lấy cái bàn tay trên đầu mình xuống nữa.

“.....Mà, Amane – kun thật sự rất giống Shuuto – san nhỉ. Chỉ vừa gặp ông ấy là tôi đã nhận ra ngay.”

“Chỗ nào chứ. Mặt tôi và tính cách của tôi cũng đâu quá giống ông ấy đâu.”

“.....Thật sự rất giống.”

Lần này Mahiru thở một hơi rất dài, cậu tiếp tục xoa đầu cô nàng một cách loạn xạ, và có vẻ cô nàng cũng không ghét tí nào.

(.....Giống chỗ nào nhỉ?)

Đúng là Amane và Shuuto có một bầu không khí khác nhau hoàn toàn, dù họ đã từng bị nhầm là 2 anh em.

Rõ ràng tính cách của cả 2 dù không quá tương đồng, nhưng chắc chắn là không hề giống nhau.

Nhưng ý cô nàng là giống nhau chỗ nào?

Rất nhiều thắc mắc tràn ngập trong đầu Amane nhưng cô nàng cũng không nói thêm gì nữa và híp mắt lại trong khi cậu xoa đầu.

Sau khi cậu rời tay, Mahiru như tỉnh lại rồi ngược mắt lên nhìn Amane đầy bối rối.

“Sao vậy, hay cô muốn tôi làm tiếp?”

Cậu hỏi một cách trêu chọc, Mahiru đỏ mặt nói, “Đừng chọc tôi nữa ~”.

Có vẻ tâm trạng của cô nàng vẫn không tốt, cho đến khi mở cửa nhà, mặt Mahiru vẫn phụng phịu.

Trong khi cậu đang hối hận vì đã chọc hơi quá, Mahiru nhìn qua khe cửa sắp khép lại.

“.....Amane – kun.”

“Sao vậy?”

“.....Amane – kun no, baka.” [note21957]

Cô nàng nói với một giọng ngọt ngào trong khi gò má thì hơi đỏ, rồi đóng cửa lại.

(.....Ai mới là đồ ngốc vậy)

Bởi vì câu nói đó của Mahiru, tim cậu đã bị lỡ một nhịp.

Nhẹ nhàng thở dài, cậu tựa cả người vào bức tường hành lang để bình tĩnh lại trái tim đang đập liên hồi của mình, và rồi hít thở một hơi thật sâu. Cậu cảm thấy mọi thứ như tươi tắn hơn hẳn.

Chương 46: Thiên thần – sama và học kì mới

Học kì mới dù đã bắt đầu, nhưng mọi thứ vẫn không có gì thay đổi cả.

Mọi người có vẻ đều trải qua một kì nghỉ đông vui sướng, nhưng cũng không ai có thay đổi gì quá lớn như sau kì nghỉ hè cả. Chỉ có một người nào đó, dù khuôn mặt vẫn vậy nhưng đã từng tân trang từ đầu đến đuôi trong kì nghỉ đông này.

Amane ngồi thần thờ nhìn đám bạn ồn ào trong lớp, một cái bóng trải dài từ chỗ cậu.

“Này Amane, ông trông khỏe khoắn quá nhỉ.”

“Cảm ơn nhé.”

Itsuki vào lớp sau cậu, và cậu ta cũng không có gì thay đổi cả.

Dù chưa gặp lại từ hồi Giáng Sinh, Amane vẫn thấy nụ cười hơi có ẩn ý trên mặt cậu ta.

“Sao nào, Năm Mới vui không?”

“Mà..... cũng ổn.”

“Sao ông không nói thêm gì nữa đi chứ. Có chuyện gì xảy ra à?”

“Ông phiền quá đấy..... chẳng có chuyện gì xảy ra cả.”

Không hẳn là không có gì xảy ra, như Mahiru đã ăn mừng Năm Mới và ngủ ở nhà cậu chẳng hạn, mà, chắc chắn là cậu không thể nói ra được.

Chỉ cần nghĩ xa một tí, chắc chắn cậu ta sẽ nói cho Chitose biết, và thế là cậu lại phải 2 mặt giáp công.

Ngoài ra thì còn có việc lần đầu tiên bố mẹ cậu đến nhà cậu để đi đèn đầu năm và ngủ lại nữa.

“.....Hừm...?”

“Không có chuyện gì đâu.”

“Mà, nếu vậy thì được.”

Dù cậu khá khó chịu trước nụ cười đầy nghi ngờ của Itsuki, nhưng việc tranh cãi thêm cũng chỉ làm mọi thứ rắc rối hơn nên cậu từ bỏ.

Cậu nhìn quanh lớp để kiểm soát đôi đề tài, nhưng mà mọi thứ vẫn không thay đổi gì cả.

Bọn con gái vẫn đang bu xung quanh về Kadowaki, chàng hoàng tử của trường. Điều đó khiến cho bọn trai xung quanh cậu khó chịu và bắt đầu ghen tỵ.

“Mọi thứ vẫn quen thuộc ha.”

“Ừ, khung cảnh hằng ngày vẫn luôn diễn ra.”

Amane thì quan sát cuộc cãi vã thường ngày, còn Itsuki thì không hứng thú gì lắm với bọn con gái này. Cả 2 cười cười trước sự nổi tiếng của Kadowaki trong khi nhìn xung quanh lớp.

“À, nghe nói Shiina – san có bạn trai rồi đó.”

Cả người cậu cứng lại khi nghe thấy lời mà bọn con gái đang bàn tán.

“A, Lisa có nói đó. Cậu ấy thấy Shiina – san đi Hatsumōde trong khi nắm tay một cậu trai.”

“Đúng rồi đúng rồi. Shiina – san cũng không hứng thú với bọn con trai khác nữa, có lẽ cô ta đã có bạn trai rồi.”

“Tớ nghĩ cậu ta khá ngẫu đó, nhưng tớ chưa thấy cậu ra ở trường mình bao giờ, có vẻ cậu ta học ở trường khác.”

Cậu cảm giác mọi ánh nhìn trong lớp đều hướng tới bọn con gái đó. Ngay cả Kadowaki cũng đang chăm chú lắng nghe.

Chỉ có Itsuki là liếc qua cậu.

“Này, Amane.”

“Tôi không biết.”

“Tôi đã nói gì đâu.”

“Kệ ông.”

“Để xem nào”

Itsuki cười nhếch mép trước câu làm bầm của Amane, rồi nhắc cái mái tóc dài phía trước của cậu lên.

“Nào nào, mặt ông trông cũng điển trai đấy chứ.”

“Cách ông nói như đang trêu tôi vậy.”

Itssuki cũng thuộc dạng vừa, dù cậu ta trông khá hơi hột, nhưng rõ ràng đó là khuôn mặt đủ để xếp vào hàng đẹp trai.

Một tên ikemen lại luôn có một khuôn mặt đẹp trai, thật bất công.

Amane biết bản thân trông cũng được, nhưng chưa phải là dạng đẹp trai nên cậu cũng lười so đo.

Itsuki cười nhảu nhở sau khi quan sát khuôn mặt cậu với cái mái đã được giữ ở trên.

“Ông trông ngầu phết nhỉ.”

“Ông phiền quá đây.”

“Mà, tôi chỉ nói sự thật thôi.”

Thấy thái độ cụt lủn của Amane, Itsuki cười cười.

“Có vẻ mọi người trong trường đều đang bàn tán về lời đồn đó nhỉ.”

Sau bữa tối, cả 2 ngồi đối diện nhau trên bàn ăn, và có vẻ Mahiru cũng hiểu những lời đó có nghĩa gì khi biểu cảm của cô nàng cứng lại.

Người chịu nhiều phiền phức nhất chính là Mahiru.

Theo như lời đồn thì có vẻ không ai nhận ra đó là Amane, nhưng việc tự nhiên bị coi là đã có bạn trai cũng khiến Mahiru rất mệt mỏi. Nên hôm nay, khi qua nhà cậu, tâm trạng của cô nàng có vẻ không được tốt cho lắm và bầu không khí cũng hơi ngượng ngịu.

“.....Nếu là với Amane – kun thì tôi cũng không có vấn đề gì, nhưng tự nhiên bị hiểu nhầm thì thật là tồi tệ.”

“Chẳng nhẽ cứ nắm tay là bạn trai à?”

“Tôi cũng không biết. Tôi cũng đã đính chính lại đó chỉ là người quen rồi. Giờ chỉ cần chờ cho lời đồn đó bị phai mờ thôi.”

“.....đành phải làm vậy thôi ha.”

Thật khó chịu khi tự nhiên cô nàng lại bị hiểu nhầm là đã có bạn trai, nên cậu mong lời đồn đó sẽ chìm xuống càng nhanh càng tốt. Sẽ rất stress khi tự nhiên luôn bị người khác hỏi liệu cậu ta có phải là bạn trai hay không.

Mỗi lần nghe thấy mọi người bàn tán, Amane lại cảm thấy có lỗi và xấu hổ, nên cậu mong mọi người quên nó đi càng nhanh càng tốt.

Ha~h, cậu thờ dài, còn Mahiru thì chỉ nhẹ nhàng cúi đầu xuống.

“.....lúc đó, nhìn giống người yêu lắm sao?”

“Chịu. Theo tôi thì việc Mahiru chọn tôi làm người yêu là điều bất khả thi. Tôi nghĩ chắc chắn cô sẽ chọn một ikemen giỏi giang và đẹp trai hơn đứa vô dụng tôi.”

“Điều đó không đúng!”

“Ể?”

Cậu quay sang nhìn Mahiru, sau khi nhận được câu trả lời cực kì mạnh mẽ, và cô nàng không có vẻ gì là buồn cả, nhưng vì một lý do nào đó..... một nét tức giận và kiên quyết hiện lên trên khuôn mặt dễ thương ấy.

“Amane – kun luôn tự hạ thấp bản thân mình, nhưng thật sự cậu không hề như thế. Tôi nghĩ Amane – kun là một người rất đáng hoàng. Dịu dàng, chu đáo, ga-lăng và những tính cách khác của

cậu cũng rất tốt nữa.....với khi cậu ăn mặc đàng hoàng thì....trông cậu ngầu lắm,...”

Nghe những lời khen ngợi như không phải dành cho cậu vậy, và rất tự nhiên, má cậu đỏ hỏn lên.

Amane không ngờ rằng Mahiru lại nghĩ về cậu tốt đến thế, những lời khen cực kì nghiêm túc đó khiến cậu phải xấu hổ.

Và Mahiru cũng bắt đầu cảm thấy ngượng ngùng bởi những lời mình vừa nói, giọng cô nàng lí nhí dần.

Tuy nhiên, từ đôi mắt của Mahiru, Amane có thể nói rõ những thứ cô nàng vừa nói đều là những thứ mà cô nàng thực sự nghĩ, điều đó còn khiến cậu xấu hổ hơn nữa.

“V-vậy à.....cảm ơn cô.”

“.....Tại vì, thì,..... cậu đừng tự hạ thấp bản thân nữa nhé.”

“Ừ-ừm....”

Khi được một cô gái khen ngay trước mặt, thì tất nhiên đó là sự thật và cậu không thể phủ nhận được. Một bầu không khí không cho phép cậu tự ti nữa.

Trong khi gò má của Mahiru đỏ lên và cúi gằm mặt xuống, Amane rên rỉ vì không biết phải nên giải tỏa sự hưng phấn kèm với xấu hổ của mình như thế nào.

“.....À, thì.... tôi đi rửa bát đây.”

“Ừ-ừm.”

Nói chung, cậu đã tìm ra có và chạy trốn khỏi cái bầu không khí màu hồng này.

Có thể gọi là một kế hoạch rút lui đầy chiến thuật. Cậu sẽ bị suy tim mất nếu cứ nhìn thấy cảnh Mahiru xấu hổ mãi.

Su~u, Ha~a, cậu hít thở một hơi thật sâu rồi dọn dẹp chén bát trên bàn ăn và bung vào trong bồn rửa chén, trong khi Mahiru thì ngồi trên sofa trong phòng khách và chôn mặt mình xuống cái gối yêu thích của cô nàng. Có vẻ Mahiru đang ngượng ngùng về những lời ca ngợi lúc nãy mà cô nàng chưa bao giờ nói.

Thấy cô nàng như vậy, Amane lầm bầm “Nếu cô đã xấu hổ thì cũng không cần phải nói ra đâu”, nhưng thực ra trong lòng cậu đang cực kì nhẹ nhõm khi nhớ lại những lời ấy.

Sự khẳng định rõ ràng trong lời nói ấy nói còn khiến cậu yên tâm hơn nữa.

Khi nhận ra những cảm xúc đó, cậu lại tiếp tục xấu hổ và bắt đầu mơ màng, và cu cậu đang rửa bát bằng nước lạnh trong mùa đông.

Chương 47: Thiên thần – sama và bạn bè

“Ne ~ ne~, Amane, cho tôi mượn Thiên thần – sama của ông tí nhé.”

Đó là cuộc gọi sau bữa ăn tối đến từ Chitose.

Thường thì cả 2 chi nhắn tin qua app, nhưng cậu không hiểu sao lần này cô ấy lại gọi điện thoại, lại còn hỏi cậu về Mahiru nữa chứ.

Mahiru không phải của cậu, nếu rảnh quá thì đáng ra Chitose phải hỏi trực tiếp Mahiru chứ.

“Đừng hỏi tôi. Bà đi hỏi Shiina ấy.”

“Bây giờ cô ấy có ở cạnh cậu không?”

“.....Có, nhưng mà”

“Vậy ngày mai sau khi tan trường thì cùng đi chơi nhé? Ông hỏi giúp tôi với.”

“Bà tự đi mà hỏi ấy.”

Bà không có số điện thoại cô ấy à, Amane nghĩ. Theo như cậu nhớ thì hồi Giáng Sinh Chitose đã rất hưng phấn khi được gặp Mahiru.

Nên cậu khá chắc chắn cả 2 đã trao đổi số điện thoại rồi, thậm chí có khi còn thường xuyên nói chuyện với nhau nữa cơ.

Cậu cũng hiểu ý của Chitose, nhưng cậu không muốn phải làm con bò câu đưa thư.

Tốt nhất là để 2 người nói chuyện trực tiếp với nhau, nên cậu đưa điện thoại cho Mahiru, người đang tò mò nãy giờ, và báo với cô nàng là Chitose có chuyện muốn nói rồi ngả lưng ra ghế sofa.

Mahiru trông khá bối rối, nhưng cô nàng vẫn nhận chiếc smartphone và nghe máy.

“Cậu ấy đã đưa tôi điện thoại..... Ờ, ngày mai à? Ừ-ừm, tớ không bận gì cả.”

Có vẻ cô nàng đang bị cách nói chuyện như vũ bão của Chitose hù dọa, cậu cười cười khi thấy Mahiru không biết phải làm sao trong khi đang nghe máy.

Nhưng trông cô nàng không có vẻ gì là không thích cả, chỉ có sự bất ngờ trước một lời mời đường đột.

Mahiru hơi hoảng loạn nhìn sang cậu, cậu mỉm cười trả lời, “Cô cứ toàn quyền quyết định thôi, cô ấy mời cô chứ đâu mời tôi đâu”.

Có vẻ lâu lâu Mahiru cũng đi chơi cùng ‘hội chị em phụ nữ’, nhưng cô nàng luôn ưu tiên về sớm vài tiếng để nấu bữa tối.

Amane cũng hơi lo lắng, vì lâu lâu cô nàng cũng cần phải được thư giãn nghỉ ngơi. Lần này việc mời mọc của Chitose lại khiến tảng đá treo trong lòng cậu cuối cùng cũng rơi xuống.

“Ừ-ừm..... Thì, tớ sẽ đi nhé.....”

Sau khi nghe những lời cổ vũ của Amane, cô nàng nói với Chitose bên kia đầu sóng, và một tiếng “YEAH!” rầm trời vang từ trong điện thoại ra.

Tần số này cao vãi, cậu vừa cười vừa ấn tượng trong khi quan sát Mahiru.

Dù vẫn còn hơi bối rối, trên mặt của cô nàng hiện rõ một nụ cười vui sướng pha lẫn với nhẹ nhõm.

Khi giọng nói đó về với tần số bình thường, cô nàng tiếp tục nói chuyện với Chitose.

Nhìn thấy biểu cảm vui mừng ấy của Mahiru, Amane mỉm cười dịu dàng.

“Cảm ơn cậu nhé. Tớ sẽ gọi lại sau.”

Khi cuộc gọi kết thúc, cô nàng cẩn thận trả cậu chiếc smartphone.

Vậy là có vẻ mọi thứ đã được lên kế hoạch kĩ càng, ngày mai Mahiru sẽ đi đâu đó cùng với Chitose.

“Kinh khủng nhỉ. Mà, Chitose thường vậy đấy.”

“L-lúc đầu tôi hơi bất ngờ.”

“Dù thế nhưng cô ấy không phải người xấu đâu. Chỉ hơi phiền phức một chút thôi.”

Dù thực ra cậu cảm thấy không hề ‘một chút’ tí nào, nhưng cậu cố tỏ vừa vừa bởi vì thật ra nó cũng không có gì xấu cả, chỉ là hơi có áp lực mỗi khi nói chuyện với cô ấy.

Mahiru mỉm cười như đã hiểu, cậu mừng vì cô nàng không ghét Chitose. Bởi theo lẽ thường tình thôi, cậu cảm thấy khá tội tệ vì đã nói xấu Chitose, trong khi cậu cũng là bạn thân của cô ấy.

“Nên ngày mai cứ thoải mái tận hưởng nhé.”

“Ừm.”

“.....À đúng rồi”

“Có chuyện gì sao?”

Cậu mong cô nàng sẽ tận hưởng nó, nhưng có một điều cậu muốn cô nàng phải rõ ràng.

“Nếu cô ấy có quấy rối tình dục cô, thì cô cứ đập thẳng tay. Chitose giống mẹ tôi ở chỗ là rất thích những thứ dễ thương và xinh đẹp, và chắc chắn cô ấy sẽ làm mọi cách để sở hữu đối tượng có vẻ đẹp tuyệt mỹ như cô.”

Như đã đề cập lúc trước, Chitose cực kì thích những thứ dễ thương.

Dù món quà sinh nhật của Mahiru là nhờ vào sự tư vấn của Chitose, nhưng cậu vẫn lo lắng khi để Mahiru đi một mình với cô ấy.

Mahiru là một cô gái cực kì xinh đẹp và dễ thương. Đến mức chỉ cần bước chân ra phố là mọi ánh nhìn đều sẽ dồn về phía cô nàng.

Cô nàng cần phải cẩn thận với những tên ve vãn, nhưng bàn tay ác quỷ của Chitose cũng cần phải được chú ý.

“Mà, tôi cũng không biết cô có ghét việc đẩy hay không, nhưng khi Chitose bị từ chối giữa chừng thì chắc chắn cô ấy sẽ bám theo như keo 502, nên cô cần thận nhé.....sao vậy?”

“.....Không có gì.”

Cậu ngưng lại và lắc lắc đầu hỏi, nhưng Mahiru không nói ra rồi nhìn sang chỗ khác.

Vào ngày mà Mahiru đi chơi cùng với Chitose, Amane chỉ về nhà và làm mọi thứ trong sự im ắng.

Gần đây Mahiru luôn ở bên cạnh cậu nên những lúc một mình như này chỉ có vào ngày cuối tuần.

Và từ lúc Mahiru đề nghị nấu luôn bữa trưa, khoảng thời gian ở một mình của cậu cũng gần như biến mất.

Tất nhiên cậu không ghét sự săn sóc đó của cô nàng khi nhớ lại những lúc đó bản thân sung sướng như thế nào, nhưng lâu lâu có một khoảng thời gian ở một mình cũng tốt.

Chỉ là, chỉ một chút thôi, cậu cảm giác xung quanh mình như lạnh đi vậy.

(Bằng một cách nào đó, có lẽ mình đã quen với sự hiện diện của Mahiru ở đây rồi)

Cậu cảm giác việc Mahiru có mặt ở đây như một điều hiển nhiên vậy, dù chỉ mới có vài tháng.

Nên cái cảm giác bỗng nhiên xa cách sau nhiều năm gần bó hiện rõ trong lòng cậu âu cũng hợp lý.

Thực ra Amane cũng tận hưởng cái bầu không khí một mình một cõi không ai can thiệp này.

Nhưng, cậu không muốn từ bỏ.

(Dù nó đơn giản như vậy)

Không có một manh mối rõ ràng nào để chỉ ra giữa họ có cảm xúc lẫn lộn, nhưng với tư cách là một người bạn và một người hàng xóm, thì ý muốn chiếm đoạt của Amane lại quá lớn.

Họ có cảm xúc cho nhau hơn hẳn tình bạn, nhưng lại chưa đến tình yêu. Cậu cũng nhận ra điều đó và nó khiến cậu ê ẩm trong lòng.

Nếu cậu càng ngày càng thể hiện rõ cảm xúc đó dành cho Mahiru, thì đó sẽ là một con đường không lối về.

Bởi vậy, Amane luôn cố gắng che đậy ngọn lửa thiêng liêng đang từ từ bùng lên trong tim cậu.

Vì khi cậu thể hiện cảm xúc thật của bản thân, Mahiru sẽ chỉ cảm thấy rắc rối.

Dù Mahiru cũng có thể hiện một chút gì đó thân mật đối với cậu, nhưng bản thân cậu cho rằng đó không thuộc phạm trù tình yêu.

Nói trắng ra, sao ai lại có thể yêu một thằng vừa vô tích sự vừa chỉ biết làm phiền người khác?

Dù trước đó cô nàng đã khẳng định khác, nhưng cậu vẫn cảm thấy Mahiru sẽ không thể nào thích cậu, nên việc đẩy một vấn đề thuộc phạm trù này vô phạm trù khác sẽ chỉ khiến tình hình ngày càng phức tạp và rắc rối.

Amane ngẩn ngơ nhìn ra cửa sổ trong khi cố gắng kìm nén những cảm xúc trong lòng cậu.

Vì là mùa đông nên mặt trời lặn rất sớm, chỉ để lại nền trời đen thăm thẳm.

Dù chỉ mới quá 6 giờ chiều, cậu cảm giác như là đang nửa đêm vậy.

Hiếm khi cô nàng mới đi chơi muộn như thế này, nhưng cậu vẫn đứng ngồi không yên khi nghĩ đến việc 2 cô gái cao trung đi chơi một mình vào lúc trời tối như thế này.

<Chùng nào 2 người mới về?>

Cậu nhắn tin hỏi Chitose, người luôn dán mắt vào smartphone, cô ấy trả lời ngay lập tức, <Sắp rồi đây>.

Có vẻ Chitose cũng không định đi chơi quá trễ nên cậu khá nhẹ nhõm, cậu hỏi chùng nào cả 2 đến ga tàu điện ngầm rồi bật dậy khỏi ghế sofa và đi vào phòng tắm.

(Có vẻ mình sắp hết wax rồi ha)

Dù Amane không quan tâm lắm đến vẻ ngoài, nhưng vì cậu sẽ phải đi cùng với Mahiru ở ngoài nên đành chịu thôi.

Thực ra, bản thân cậu không hề muốn tí nào, nhưng lúc đó bố mẹ cậu bắt cậu phải ghi nhớ, nên giờ cậu vẫn có thể làm lại kiểu tóc lúc đó.

Nhìn vào gương, hiện tại cậu vẫn là một thằng lồi thoi ảm đạm.

Cậu cầm lấy hộp wax để chuẩn bị biến đổi bản thân từ một tên sống trong rừng thành một công tử nhà giàu bằng chính đôi tay của mình.

Chương 48: Đi đón Thiên thần – sama

Vào khoảng thời gian giữa mùa đông này, buổi tối nhiệt độ sẽ giảm xuống cực kì thấp vì không có mặt trời sưởi ấm.

Vì thời tiết mùa đông này cũng như với phải ăn mặc đàng hoàng, cậu đã mặc một chiếc sweater xám nhạt bên trong, áo peacoat xanh navy khoác ngoài, và một chiếc quần skinny đen đậm, nhưng cậu vẫn thấy lạnh, chưa kể đến Mahiru, người chỉ mặc đồng phục với một cái áo khoác ngoài sẽ như thế nào nữa,

Dù Mahiru đã mặc tất đùi loại dày, nhưng với chiếc váy có độ ngắn vừa đủ để không vi phạm nội quy nhà trường của một nữ sinh cao trung thì chắc chắn vẫn sẽ lạnh run. Đáng nhẽ cô nàng phải mặc thêm một chiếc quần jersey nữa mới ổn.

Cậu nhận ra việc các nữ sinh trung học muốn chứng tỏ sự quyến rũ của bản thân thật đáng sợ, lâu lâu, họ đi qua trước mặt những người khác trong khi lắc lắc chiếc váy ngắn đến tận đùi trên của mình một cách bất cần.

Nghĩ như thế, cậu hướng về phía nhà ga gần đây nhất trong khi rúc mũi mình vào chiếc khăn choàng cổ mà Mahiru tặng cậu.

Có vẻ như họ đã đến một trung tâm thương mại lớn bằng tàu điện ngầm. Từ nhà cậu đến ga tàu gần nhất cũng khá gần và theo như lời của Chitose thì họ sẽ sớm về đến nơi nên như vậy là vừa kịp.

Trong khi đi bộ, mái tóc đã được wax lên của cậu lắc lư nhẹ theo gió, nếu nó mà rơi xuống lại thì sẽ rất rắc rối.

Cậu sẽ phải chỉnh nó lại ngay nếu việc đó xảy ra. Thật sự là cần phải tôn trọng và ngưỡng mộ những người luôn có thể ăn mặc chỉnh chu hằng ngày.

Trong khi vừa đi vừa nghĩ những thứ linh tinh như vậy, ga tàu đã ở trước mặt cậu rồi.

Theo như hướng nhìn từ căn hộ thì chắc lối ra vào sẽ ở đây, nên cậu chỉ cần đứng đây đợi là có thể gặp được Mahiru.

Cậu dựa lưng vào bức tường trước lối ra vào, chờ đợi Mahiru trong khi lấy điện thoại ra để xem giờ. Và không lâu sau đó, thân ảnh của một cô gái quen thuộc với mái tóc dài màu nâu nhạt mượt như lụa bước ra từ ga tàu.

“Mahiru”

Cậu gọi, cô nàng khựng lại và nhìn đến nơi bắt nguồn của tiếng nói bởi nó quá quen thuộc ----- và cô nàng như đờ cả người khi nhìn thấy Amane đang đứng ở đó.

“Ê.....vâng? T-tại sao cậu..”

Ê, tại sao, là biểu cảm lúc này của Mahiru.

Có thể cô nàng đã biết rằng cậu sẽ đến đón thông qua Chitose, nhưng cô nàng lại không ngờ cậu lại đến trong bộ dạng hời hợt đi Hatsumoude.

Mà, Amane cũng không muốn để kiểu tóc lùm xùm đó mỗi khi ăn mặc trang hoàng để đi ra ngoài.

Nếu có bị nhìn thấy thì sẽ ít ai có thể liên tưởng chàng thanh niên bí ẩn này với một Amane lôi thôi hăng ngay, nhất là khi đi chung với Mahiru thì cậu phải ăn mặc khác biệt nhất có thể.

Bởi vậy vì lí do cải trang, cậu vẫn nên ăn mặc lịch sự mỗi khi đi cùng với Mahiru ra ngoài.

“Chắc cô nghĩ tôi không thể tự chỉnh chu đúng không? Mà, khi đi đón cô thì tôi cũng thế xách cái bộ dáng thường ngày đó đi được.”

“.....Nhưng”

“Mà trông hợp với tôi không? Trước khi đi tôi có kiểm tra trước gương rồi, trông nó hơi lạ.”

Thật ra cậu nghĩ nó cũng khá hợp vì kiểu tóc này giống y chang với hời hợt viếng đèn, nên cậu cho rằng chắc cũng ổn rồi, nhưng với một số người có khiếu thẩm mỹ vượt trội thì cậu vẫn không chắc.

Mà có thể nó cũng ngớ thật vì nãy giờ cậu để ý thấy nhiều ánh mắt nhìn cậu lắm rồi.

Nếu điều đó là thật thì ngay cả Amane cũng sẽ hơi sốc trước cái khả năng thẩm mỹ của bản thân, may thay Mahiru lắc đầu liên tục và nói “Trông ổn lắm”, cậu thở dài nhẹ nhõm.

“VẬY thì ổn rồi. Mà, giờ đang là mùa đông và mặt trời cũng đã lặn rồi. Sẽ rất nguy hiểm nếu để cô đi về một mình.”

“.....t-tôi biết chứ, nhưng mà”

“Hay là cô không thích được người khác đón? Nếu cô không muốn đi cùng nhau thì tôi sẽ đi trước một chút, cô chỉ cần theo sau là được rồi.”

“T-tôi không có nói là ghét nó.....Ừm, c-cảm ơn cậu nhé.”

“Ừm.”

Có vẻ như cô nàng cũng không hề ghét, nên cậu rút tay khỏi túi áo rồi từ từ nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn kia trong khi hơi bồn chồn.

Lạnh quá, nó lạnh hơn cậu nghĩ.

“Lạnh quá đấy. Găng len của cô đâu rồi?”

“Do hôm qua tôi mang đi giặt rồi. Còn của Amane – kun?”

“Tôi đút tay vào túi áo là được rồi.”

Cậu cũng không bắt chước bọn tưởng đút tay vô túi áo là ngẫu, vì cậu thấy nó trông ngớ ngẩn thế nào ấy.

Mà, cậu cũng không nói thêm gì nữa, chỉ im lặng nắm lấy bàn tay lạnh cóng ấy.

Thật sự, bàn tay của Mahiru rất nhỏ, tinh tế và mỏng manh.

Amane dễ dàng nắm trọn nó trong lòng bàn tay của mình.

“.....Ấm quá”

Thì thâm nho nhỏ, Mahiru hạnh phúc cười híp cả mắt.

Tim cậu trật một nhịp trước biểu cảm trong sáng ấy, nhưng cậu không thể hiện ra ngoài mà chỉ cảm nhận nó qua bàn tay xinh xắn ấy.

Một tay nắm lấy tay của Mahiru, còn tay bên kia thì cầm một cái túi, có vẻ là thứ gì đó cô nàng đã đi mua cùng với Chitose rồi cả hai đi bộ từ từ về nhà.

Chira, cảm thấy ánh mắt ấy, cậu quay qua hỏi, “Sao vậy?”.

Mahiru nhìn chăm chăm cậu một lúc rồi quay mặt đi.

Chẳng biết đôi tai đang đỏ lên ấy là do trời lạnh hay do cả 2 đã nhìn nhau ở một khoảng cách rất gần.

“Mà này, trên đường về ấy, ghé qua cửa hàng tiện lợi thì sao? Thời tiết này mà ăn mán thầu là hết sảy luôn đó.”

“.....mán thầu ngọt là được rồi.”

“Cô thích đồ ngọt quá nhỉ..... mà bữa tối thì sao?”

“Ramen với trứng luộc ướp, xá xíu và măng khô.”

“Trời lạnh ăn ramen là hợp nhất nhỉ.”

“Ừm.”

Cậu cũng không chắc do chưa kiểm tra tủ lạnh, nhưng có vẻ cô nàng đã chuẩn bị sẵn mọi thứ rồi.

Nước dùng và mì ramen thì mua ngoài, nhưng những nguyên liệu khác thì đều chính tay cô nàng làm. Chỉ mới nghĩ đến miếng thịt xá

xíu dày, quả trứng luộc ướp nước tương với rượu mirin đậm đà là cậu đã chảy cả dãi.

Và chắc chắn, nó sẽ làm ấm cơ thể của cả 2.

“.....không biết sau khi ăn màn thầu ngọt thì tôi còn ăn tối nổi không nữa.”

“Nếu thế thì tôi sẽ ăn một nửa cho. Vậy là cô vẫn có thể ăn tối.”

“Vâng.”

Mahiru đồng ý lời đề nghị đó với biểu cảm hơi xấu hổ, còn cậu thì mỉm cười và nắm chặt bàn tay đó hơn nữa.

“Shiina – san lại đi chung với cậu trai đó nữa đây.”

Ngày hôm sau, trong khi nghĩ rằng tin đồn có thể đã biến mất thì cu cậu lại phát hiện ra rằng bản thân đã vừa đổ thêm dầu vào lửa.

Chương 49: Thiên thần – sama, bạn bè và phiền phức

Chỉ đến tháng 2 thì “Nghĩ vẫn có bạn trai, cậu trai bí ẩn” của Mahiru mới lắng xuống.

Và cũng may mắn là cậu và Mahiru cũng không đi ra ngoài cùng nhau thêm một lần nào nữa. Dù lần trước, lúc đi đón cô nàng, cậu đã vô tình xuất hiện với bộ dạng y chang lúc đi viếng đền, nhưng dần dần, khi dầu hết thì lửa cũng tàn.

Tuy nhiên, cái khái niệm “Không phải bạn trai nhưng rất gần gũi với Mahiru” như đã cắm rễ vào suy nghĩ của tất cả mọi người, thậm chí còn có lời đồn Mahiru đang theo đuổi cậu trai ấy nữa.....nhưng cậu trai ấy đã mỉm cười hiền lành và từ chối mọi

lời theo đuổi của cô nàng. Bằng một cách nào đó thì câu truyện như trên đã truyền đi khắp nơi.

Cậu nghe Chitose, người chứng kiến mọi việc và nói “Thật sự, họ rảnh lắm à?”, có vẻ cô ấy cũng không thích những lời đồn ép buộc kiểu này.

Mà thật ra Amane cũng cảm thấy hơi buồn vì không ai nghĩ rằng đó là cậu cả. Đó như một cảm giác bật ra từ trong lòng cậu, nhưng cậu cũng hiểu nó thật vô lý.

Dù họ khá gần gũi với nhau, nhiều lúc còn tiếp xúc thân mật, nhưng rõ ràng là không cả cảm xúc lãng mạn gì cả, nên nếu cậu làm gì quá đáng thì chắc chắn cô nàng sẽ tức giận.

Amane cười trong cay đắng.

“Nói đến tháng 2 thì?”

“Kiểm tra cuối năm” [note21958]

“Mà này, tại sao bọn con trai cao trung cứ vào mùa này là lại động dục cả lên thế?”

Chitose, sau khi tan trường đã phóng như bay đến nhà Amane để xin lời khuyên gì đấy.

Có vẻ cô ấy qua để tham khảo ý kiến, mà có khi đúng hơn là qua để chơi với Mahiru.

À tiện thể, Mahiru thì đang pha trà trong phòng bếp, nên giờ trong phòng khách chỉ có cậu với Chitose.

“Tôi không biết liệu bọn con trai cao trung có mùa động dục hay không, nhưng vào cái mùa này thì điều đó là hiển nhiên mà.”

“Chẳng phải một thằng đực rựa cao trung đang tận hưởng tuổi trẻ sẽ nói đó là Valentine sao?”

“Tôi chịu thôi, vì tôi đâu có tận hưởng tuổi trẻ đâu.”

“Lại nữa-”

Dù biết đó là lời đòn thất thiệt, nhưng Chitose vẫn đến nhà cậu vì tò mò.

Thấy nụ cười đầy ẩn ý trên mặt đó, cậu đành chịu thua.

“VẬY, bà muốn hỏi cái gì?”

Lý do Chitose đến nhà cậu mà không rủ Itsuki đi cùng là vì đề xin ý kiến của Amane và Mahiru.

“N~. Tôi nên làm chocolate như thế nào để tặng cậu ấy đây? Khi còn học sơ trung, tôi thường mua chocolate bên ngoài về, nấu cho tan ra rồi đúc khuôn bỏ vào tủ lạnh cho cứng lại thành hình, nhưng giờ tôi là nữ sinh cao trung rồi nên tôi muốn làm cái gì đó chuyên nghiệp hơn.

“VẬY chỉ cần ý kiến của Shiina là được rồi.”

Đó là lời khuyên chân thành duy nhất mà một thằng không biết nấu ăn có thể nói được.

“Tôi sẽ hỏi Mahiru sau. Nhưng vì Amane cũng là con trai mà đúng không? Nên tôi mới cần ý kiến của ông.”

“Tôi cũng chẳng phải là một thằng con trai tốt lành gì.”

“VẬY nghĩa là khi được ở một mình với một cô gái thì chắc chắn ông sẽ ra tay đúng không?”

“Này. Nếu trong một mối quan hệ thì nó cần phải được sự đồng ý từ cả 2 bên, mà bọn tôi cũng chả có mối quan hệ nào như thế cả.”

“Giáo dưỡng của Amane tốt quá ha.”

Dù được khen, nhưng cậu nghĩ việc đó là một việc hết sức bình thường và quan trọng.

Tất nhiên, đàn ông có thể làm tình với người phụ nữ mà họ không hề có tình cảm, nó khác với việc không có sự đồng thuận của đối phương. Bạn không thể ép buộc một người khác làm tình với mình, vì đó là tội hiếp dâm rồi.

Nói rằng bản thân không có những ý muốn bậy bạ với Mahiru sẽ là nói dối. Cậu nghĩ bất cứ một người phụ nữ nào với ngoại hình xinh đẹp và tính cách dịu dàng thì việc cánh đàn ông nổi lên ham muốn cũng là điều không thể tránh khỏi.

Tuy nhiên, ý nghĩ chỉ là ý nghĩ, cậu chắc chắn sẽ không làm gì bậy bạ.

Amane không hề muốn làm Mahiru phải khóc, hay ghét cậu ----- cậu luôn trân quý những cảm xúc của cô nàng hơn là những ham muốn thể xác của bản thân.

Với lại, nếu cậu mà làm gì đó thì chắc chắn đó sẽ là một tin nóng, và cậu sẽ bị cả xã hội chỉ trích thậm tệ, nên cậu cũng chưa ngu đến mức đó. Và một điều chắc chắn là Mahiru sẽ từ mặt cậu ngay và luôn.

“Mà, chính tính cách ấy của ông nên Mahirun mới tin tưởng ông nhỉ.”

Chitose gọi Mahiru bằng một nickname rất dễ thương là Mahirun. Việc cô nàng cũng nghe được nó khi đứng ở trong bếp nhưng lại không phản đối thì có vẻ cô nàng cũng chấp nhận nickname đó, dù không biết là tự nguyện hay bị ép buộc.

Mà, như vậy vẫn tốt cho Mahiru hơn khi so với việc bị gọi là Thiên thần – sama.

“Lâu lâu tôi cũng không biết ông có phải là con trai hay không nữa.”

“Tôi vốn là con trai mà. Có đứa con gái nào mà lại dư một cây sụn và lòi thoi như tôi không?”

“Một đứa con trai ăn cỏ à..... tôi nghĩ ông cũng nên mạnh dạn hơn nữa đây.”

“Với cái ngoại hình như này mà tôi còn ‘ham muốn’ nhiều hơn nữa thì khác nào dirty old man đâu?”

“Tôi chỉ muốn thấy bộ dạng của ông khi đó thôi mà.”

Itsuki và Chitose cũng đoán ra được người bí ẩn trong lời đồn của Mahiru là Amane và hôm bữa cậu cũng đã nói cho họ biết rồi nên cậu cũng không hề che giấu.

Chỉ là cậu cũng chẳng buồn mà làm đồng việc phiền phức đó ở nhà làm gì.

“Đừng nhắc đến nó nữa. Tôi cũng chẳng thích bộ dạng đó chút nào cả.”

“Cũng không phải là việc gì khó khăn đâu mà ~~”

“Vừa phải suy nghĩ phối đồ mà lại vừa phải tập trung wax tóc cho đúng nữa”

“Đồ-keo-kiệt!”

Kechi-! Chitose phòng má tắc lưỡi, còn Mahiru thì mỉm cười đi ra khỏi phòng bếp.

Có một ly trà sữa trên cái khay cô nàng bung ra theo như mong muốn của Chitose.

Amane đứng dậy khỏi sofa rồi ngồi xuống sàn nhà kế bên một chiếc gối. Cả ba người họ sẽ ngồi quanh một chiếc bàn xếp đặt trước ghế sofa.

Cậu bảo Mahiru, “Ngồi xuống đi” trong khi cô nàng trông hơi không tiện, rồi cô nàng ngồi xuống bên cạnh cậu.

“Với những lời đồn đây, ông chắc chắn sẽ nổi tiếng khi xuất hiện dưới bộ dạng đó khi ở trường đấy.”

“Tôi ghét nó. Với lại sẽ có rất nhiều phiền phức, và tôi luôn cố tránh mọi phiền phức tốt nhất có thể.”

“Nè ~ chẳng phải sắp tới là ngày Valentine sao? Ông không muốn nhận được nhiều chocolate vào ngày Valentine à? Đa số bọn con gái đều mê mẩn Kadowaki – kun đó, ông không cảm thấy ghen tị à?”

“Ừ, tôi không muốn bị tiểu đường.”

Tất nhiên, vị hoàng tử Kadowaki sẽ nhận được một số lượng chocolate khổng lồ, cơ mà nếu cậu ta ăn hết chúng thì chắc cậu ta sẽ trở thành vị hoàng tử heo Kadowaki mất.

“Vớ lại, chỉ cần nghĩ đến việc tặng lại là đã chằm ẳm rồi. Mới tính sơ sơ thôi mà số người đã nằm ở 2 chữ số rồi, mà còn phải tặng lại gấp ba nữa, túi tiền của một học sinh cao trung nào mà chịu nổi?” [note21959]

“Điều kiện tiên quyết là phải tặng lại gấp 3 ha. Việc đó sẽ là của Ikkun nên quan trọng bây giờ tôi phải làm sao đây?”

“Tôi không thích cũng không ghét đồ ngọt..... nhưng tôi nghĩ đừng nên ngọt quá là được.”

“Okay, tôi sẽ cho tất cả mọi thứ vào.”

“Đừng có trộn mấy thứ kì dị vô.”

“Nhưng chỉ cần ăn được là ổn mà đúng không?”

“Này”

Cậu không biết cô ấy định bỏ cái gì vô, nhưng chắc chắn nó không phải là thứ gì đó an toàn.

“Mahirun có định tặng ai không?”

“Một bạn là nữ ở trong lớp của tớ.”

“Cậu không định tặng cho đứa con trai nào à?”

“.....nếu có tặng, dù chỉ là chocolate để cảm ơn thôi cũng sẽ tạo thành rất nhiều phiền phức.....”

“À--”

Rất dễ để hiểu đám con trai đang trong kì động dục kia, chắc chắn một trận chiến long trời lở đất sẽ nổ ra.

Với bọn con trai trong trường thì việc được nhận chocolate từ Thiên thần – sama đã không còn ý nghĩa là một món quà nữa, nên chắc chắn một cuộc chiến sẽ xảy ra. Amane cũng không biết nên thán phục độ nổi tiếng của Mahiru hay đức tin của bọn con trai động dục kia.

Cậu cười nham nhở khi cũng hiểu rằng tốt nhất là Mahiru không nên tặng chocolate cho bất kì đứa con trai nào.

“Tớ sẽ tặng Chitose – san nữa.”

“Wa ~~ yêu cậu quá ~ tớ cũng sẽ tặng cậu luôn ~, còn Amane thì nếu ông chịu cho tôi thấy bộ dạng kia thì tôi sẽ tặng ông ~”

“Này này.”

Chitose với khuôn mặt hạnh phúc ôm chầm lấy Mahiru.

Cậu thở dài nhẹ nhõm khi Chitose cũng không quấy rối Mahiru, nhưng không thể lơ là được, cậu nhìn chăm chăm vào Chitose trong khi cô ấy thì cười nhếch mép.

“Đùa thôi mà ~~, tôi sẽ tặng ông loại chocolate rất ngon vì nó có thể ‘ăn được’ mà.”

“Này, ‘ăn được’ với ‘ngon’ là 2 khái niệm khác nhau hoàn toàn đấy.”

Cậu bóp trán Chitose, người chắc chắn sẽ làm một thứ gì đó cực kì kinh khủng để tặng cậu, cô ấy thậm chí còn không hề che dấu nụ cười ranh mãnh đó của mình và nói “Ông cứ mong chờ đi” rồi cười với Amane.

Chương 50: Valentine chọn rộn

Như đã đoán trước, vào ngày Valentine, mọi thứ trong trường đều ồn ào náo nhiệt hăng lên.

Hầu hết bọn con trai đều giả bộ thành thật và không hề có tí hứng thú gì.

Rất nhiều đứa có đức tin rằng vào ngày hôm nay, việc có nhận được chocolate hay không sẽ quyết định tư cách làm đàn ông của bản thân, nên hầu hết lũ đực rựa đều giả vờ giả vệt cả.

“Ai cũng háo hức hết nhỉ.”

Do bản thân Amane cũng chẳng quan tâm mấy nên cậu vừa nhìn vừa than thở cho số phận của lũ động dục kia, rồi liếc sang Itsuki, người cũng vì một lý do nào đó mà trông cũng chẳng hứng thú mấy.

Itsuki cũng đang quan sát sự náo nhiệt trong lớp, trả lời Amane, “Phải ha”.

“Itsuki – san, bạn gái của ông đã cố gắng với món quà chocolate lắm đấy, nên ông hay cho tôi biết cảm nghĩ của mình về Valentine này nào.”

“Quả nhiên là đối với bọn con trai thì tư cách làm đàn ông trong tương lai của họ sẽ được định đoạt vào ngày hôm nay. À, với lại 60% lũ đực rựa trong trường này đều đang mong đợi được nhận chocolate từ Shiina – san nữa.”

“Cô ấy không định tặng chocolate cảm ơn cho đứa con trai nào cả. Vì nó sẽ gây ra một cuộc náo loạn kinh khủng.”

“Phải ha..... À mà Amane – kun, ông có nhận được gì từ ‘người đó’ không?”

“Chịu. Ít nhất cho đến bây giờ vẫn không có gì.”

Mahiru có vẻ chỉ định tặng cho nữ chứ không tặng chon am, nên khá chắc là cô nàng cũng chẳng tặng cho Amane, nên cậu nghĩ bản thân cũng sẽ chẳng nhận được gì cả.

Tất nhiên, cậu sẽ rất biết ơn nếu cô nàng có tặng cậu, nhưng dù sao thì có hay không cũng chẳng quan trọng lắm.

Thật lòng, Amane nghĩ Valentine như ngày quảng cáo của các cửa hàng bánh kẹo hơn, nên việc nhận được hay không cũng không quan trọng lắm.

Itsuki cười cậu, người đang viết chữ ‘không hứng thú’ rõ ràng trên mặt và nói “Ông nhặt nhẽo quá đấy” rồi chuyển ánh nhìn sang đám đông lộn xộn trong lớp kia.

“.....Mà, cậu ta cũng giỏi thật, nhỉ?”

Người mà Itsuki đang chỉ chính là cái người nổi tiếng đã hút gần hết đám con gái trong lớp.

Một chàng hoàng tử với nụ cười ngọt ngào đang đứng giữa đám đông đó, và mấy đứa con gái thì tranh nhau đưa cho cậu ta hàng tá túi chocolate.

Dù chưa bắt đầu tiết học, nhưng chỉ cần nhìn độ căng phòng của cái cặp đầy quà handmade là đủ biết độ nổi tiếng của cậu ta.

“Quả là hoàng tử ha.”

“Và tiếng nghiêng răng xung quanh cũng kinh thật đấy.”

Có vẻ nó đến từ lũ con trai chưa nhận được gì và đang nhìn Kadowaki một cách ghen tị.

Đăng cấp đã khác biệt hoàn toàn trước khi kịp đánh giá những thứ khác, mà, đành chịu thôi.

Từ cách nhìn của Amane thì, nếu nhận được ngần ấy chocolate thì không biết cậu sẽ phải mang về nhà bằng cách nào.

“Cũng tội cho mấy người nổi tiếng ha. Mang hết đồng đó về đã là một việc khó, chưa kể đến phải ăn hết nữa chứ.”

“Phải ha. Ăn hết đồng đó mà không mập, quả thật là đáng sợ.”

“Tôi chịu thôi.”

“À, Chi cũng đã làm xong cho ông rồi đây. Ông nên chuẩn bị tinh thần đi.”

“Chuẩn bị tinh thần làm cái gì thế?”

“Kiểu Nga đó.”

“Đừng có cho mấy thứ bậy bạ vô là được.”

Cậu cũng biết rằng cô ấy sẽ không làm đồ ngọt bình thường từ buổi trao đổi lần trước, nhưng có vẻ Chitose đã cho thêm vài thứ ‘đặc biệt’ gì đó vô.

“Ày, gồm 3 loại chính, 1 loại chocolate với wasabi và sốt tiêu Habanero, 1 loại chocolate với thạch dưỡng da làm từ mận khô, loại còn lại thì là chocolate bình thường.” [note21960]

“Clgt?”

“Cô ấy muốn ông bắt ngờ lắm đây.”

Theo một cách nào đó thì đúng là cậu bắt ngờ thật, nhưng theo dạng lo âu thì đúng hơn.

“.....tôi bắt đầu thấy sợ việc ăn uống rồi đây.”

“Ông từ bỏ đi. Bởi tôi cũng chịu chung số phận đây.”

“Ông vừa ăn vừa hạnh phúc thì đúng hơn.”

“Tất nhiên rồi. Tôi sẽ ăn bất kì thứ gì mà Chi~ làm.”

“Cặp đôi ngốc nghếch này....”

Itsuki chắc chắn sẽ ăn tất cả những thứ mà Chitose làm.

Thật ra Chitose nấu ăn không hề tệ, chỉ là cô ấy thích thử thách sáng tạo. Khi làm một thứ gì đó bình thường, Chitose lại muốn biến tấu nó bằng mọi cách.

Về cơ bản, Itsuki là con chuột bạch, nhưng không ngờ kì này Amane cũng biến thành con chuột bạch cùng với cậu ta luôn.

Mà, từ phản ứng của Itsuki thì có vẻ nó vẫn còn ở trong vùng ‘ăn được’ nên cậu cũng không cần quá lo sợ. Cơ mà tất nhiên là cậu vẫn sẽ cảm thấy áp lực trước những thứ áp lực.

Itsuki gửi đến cậu một cái liếc nhìn ấm áp, ông nên từ bỏ chống cự đi.

“Đây Amane, của ông đây!”

“C-cảm ơn”

Amane trả lời Chitose một cách lo lắng, người sau khi vừa tan trường đã phi thẳng tới lớp cậu để đưa cậu ‘món ăn tử thần’ và để gặp Itsuki.

Thật lòng thì cậu rất biết ơn khi nhận được nó.

Biết ơn, nhưng, tất nhiên cậu không thể nào vui sướng được sau khi đã biết trong đây là thứ quái quỷ gì.

Chắc chắn là cậu sẽ phải cố gắng ăn hết nó, dù nó có là chocolate rất cay hay chocolate siêu chua đi chăng nữa, vậy nên trong những ngày sắp tới, chúng ta sẽ được chứng kiến cu cậu vừa gặm chocolate vừa run rẩy trong sợ hãi.

“Chắc Ikkun đã nói cho ông rồi, nhưng ông chắc chắn sẽ bất ngờ đó!”

“Tôi không thích ăn cay lắm đâu.....”

“Nó vẫn trong khái niệm ‘ăn được’ mà đúng không? Tôi cũng đã ăn thử rồi, ngon lắm đó!”

“Bởi vì bà thích ăn cay.....”

Nếu không phải bắt buộc thì chắc chắn cậu sẽ không ăn cay, và cậu cũng không hề thích ăn chua nên cái món này như đánh thẳng vào điểm yếu vị giác của Amane.

Sự bảo vệ cuối cùng của cậu là những món ăn chắc chắn ngon của Mahiru.

“À, với nó rất ngọt và siêu đắng nữa.”

“Cảm ơn vì đã báo trước nhé.”

Giờ cậu chỉ muốn ôm đầu khóc ròng khi Chitose thả thêm vài quả bom nặng kí nữa.

Rất ngọt thì chắc chắn là dùng một đồng đường, còn siêu đắng thì đảm bảo là 99% cacao nguyên chất dùng để làm chocolate đen.

Mà, như vậy cũng không đến nỗi lắm, vì cậu không ghét ăn đắng.

Có vẻ đây là lần đầu tiên Itsuki nghe thấy mấy vị này nữa, cậu ta lấp bắp “....Chii~, thật là....” nhưng Chitose vẫn chỉ giữ khuôn mặt mỉm cười bình chân như vại đó.

“Không sao đâu mà, chắc chắn ông sẽ thay đổi khẩu vị luôn đấy.”

“Thay đổi khẩu vị?”

“Vậy, bọn tôi đi nhá, bai ~ bai~”

Thay vì trả lời câu hỏi của Amane, Chitose nắm tay Itsuki là lôi cậu ta đi luôn, có vẻ sẽ là một cuộc hẹn hò ngày lễ Tình Nhân.

Cậu thở dài và vẫy tay chào 2 người họ, trong khi Itsuki thì gửi cho cậu lời cổ vũ đầy nhiệt tình, “Chúc may mắn nhé”.

Sau khi họ rời khỏi, cậu đứng dậy, mặc áo lạnh rồi khoác chiếc cặp móc ở sau ghế lên vai rồi về nhà sớm nhất có thể.

Cậu cũng không hề phàn nàn gì về việc phải đi một mình, vì nếu có ở lại lâu hơn thì cũng chỉ ăn thức ăn cho chó thôi nên về sớm là tốt nhất.

Trước khi ra khỏi lớp, cậu quan sát chàng trai sung sướng nhất năm nhất này.

Kadowaki, người cuối cùng cũng được tha bổng sau khi bị tấn công dồn dập từ đầu đến cuối giờ học, cùng với một đồng chocolate mà bọn con trai thêm thưởng để đầy trên bàn. Cặp của cậu ta cũng đã đầy ắp là quà luôn rồi.

Khi biết cậu ta đang nghĩ gì, Amane tiếp cận cậu ta bằng một lòng trắc ẩn sâu sắc.

“Kadowaki”

“Hm? À, Fujimiya à? Có chuyện gì không?”

Tồn tại cảm của cậu cực kì thấp, nhưng dù gì cũng đã học với nhau gần 1 năm rồi nên việc nhớ tên cậu cũng là bình thường.

Kadowaki bất ngờ khi thấy cậu lại gần, vì cả 2 ít khi nói chuyện với nhau trừ khi có việc quan trọng.

Amane mỉm cười rồi mở zipper của cái ngăn nhỏ trước cặp ra.

“Lần này không phải là công việc, đây”

Cậu lấy ra vài cái túi tái sử dụng ở siêu thị được gấp gọn lại thành hình tam giác rồi thả cho Kadowaki.

Mahiru bảo “Cậu cứ chuẩn bị sẵn phòng có trường hợp cần dùng” nên cậu bỏ vô theo như lời của cô nàng, và không ngờ là nó hữu dụng thật. Chỉ là người cần dùng không phải là cậu.

Khi Kadowaki gỡ cái hình tam giác ra với khuôn mặt hơi bối rối, một chiếc túi tái sử dụng khá lớn xuất hiện.

Mà, vì nó là túi dùng để mua sắm nên hơi mỏng và có thể bị rách, nhưng cậu chỉ lo được đến đây, còn lại thì do cậu ta tự giải quyết thôi.

“Không đủ sao?”

“K-không, vừa đủ luôn rồi.”

“Vậy à. Mà, dù hơi khó khăn nhưng cố gắng lên nhé.”

Có khi việc Kadowaki xách cả một túi quá công kênh đi ngang qua sân trường sẽ bị người khác thấy và trở thành huyền thoại mất.

Nổi tiếng cũng khổ quá ha, cậu nghĩ trong khi vẫy tay và rời khỏi lớp học.

Chương 51: Thiên thần – sama và Valentine

Dù hôm nay là Valentine, nhưng chẳng có lý do gì để cho rằng ở nhà phải có bầu không khí của một sự kiện quan trọng gì hết nên cậu chỉ về thẳng nhà rồi thư giãn như thường ngày.

Vì còn quá sớm để nấu bữa tối nên Mahiru cũng đang ngồi thư giãn kế bên cậu, và có vẻ cô nàng cũng không có ý định gì khác dành cho cậu cả.

Tất nhiên, Amane cũng không quan tâm lắm vì ban đầu bản thân cậu cũng đã đoán trước là mình sẽ không nhận được, nhưng với lòng tự trọng của một thằng đàn ông thì cậu lại cảm giác hơi thất vọng và buồn buồn.

“Hôm nay trong trường chỗ nào cũng toàn mùi đồ ngọt ha.”

“Vì là Valentine mà.”

Có vẻ cô nàng đã tặng cho một bạn nữ chơi chung và không tặng cho bất cứ đứa con trai nào cả, nên cậu đã nghe thấy tiếng ai thán của 60% bọn đực rựa trong trường.

Liệu tại sao Amane lại không quan tâm nó đến vậy..... chắc đó cũng là câu hỏi mà bạn đang thắc mắc, mà thú thật thì cu cậu vẫn có tí mong chờ.

“Mà, mấy cái sự kiện như Valentine chủ yếu là để mấy tên Ikemen lo liệu vì chẳng ai để ý đến bọn con trai thường thường mờ nhạt như bọn tôi cả.”

“Sao nghe cậu như được đang tự hào vậy?”

“Tôi không có tự hào, chỉ là tôi chưa bao giờ lọt vào mắt xanh của bọn con gái thôi. Tôi cũng chỉ nhận được chocolate kiểu Nga của Chitose mà.”

“Chocolate cảm ơn kiểu Nga?”

“Có vẻ như cô ấy đã trộn chocolate thường với vài thứ ‘kích thích vị giác’.”

Thật sự là cậu rất sợ khi phải ăn một thứ như vậy, một thứ vừa rất cay vừa siêu chua chắc chắn sẽ làm hỏng hoàn toàn vị giác của cậu.

“Có vẻ rất ‘thú vị’ nhỉ.....”

“Tôi sẽ ăn nó sau, cơ mà nếu tôi chịu không nổi thì nhờ cô nhé.”

“Cậu nhớ ăn nó đàng hoàng đấy.”

“Mà, vì cô ấy đã mất công làm nó để tặng tôi, nên chắc chắn tôi sẽ ăn nó. Dù nó có độc đi chăng nữa.”

Mặc dù không biết ăn cái thứ đó vào có hại cho cơ thể hay không, cậu vẫn sẽ ăn nó vì đó là công sức của Chitose đã làm để tặng cậu.

Cô ấy đã tốn thời gian làm nó nên người được nhận phải ăn nó bằng cả tấm lòng. Cơ mà nói thế chứ cậu cũng chỉ miễn cưỡng bởi cậu biết chắc nó cũng chẳng ngon lành gì.

“.....Vậy sao”

“Mà, ngoài cái đó ra thì tôi cũng chẳng nhận được gì nữa, mấy đĩa râu ria như tôi cũng chẳng cần phải làm gì vào ngày Valentine cả.”

Nhận được một chocolate cảm ơn cũng đã tốt lắm rồi.

Mahiru lặng lẽ nhìn Amane, người đang trầm ngâm không biết tháng sau nên tặng lại Chitose thứ gì.

Sau bữa tối, cậu ăn thử miếng chocolate mà Chitose tặng, rồi nằm bệt ra trên bàn.

Chiếc hộp Chitose tặng cậu khá to, và nó chứa 12 miếng nhỏ làm thành một miếng lớn.

Sẽ có 4 miếng là bình thường. Nói cách khác là cậu sẽ có 1/3 cơ hội để trúng giải độc đặc.

Trong số đó thì 4 miếng cay sẽ là ô chúc bạn may mắn lần sau, mà, cậu nghĩ trừ vị đó ra thì 2 vị còn lại cậu vẫn có thể ăn được ----- và cu cậu bốc trúng vị cay.

“Cậu xong rồi à?”

“.....đây sẽ là thứ mà tôi phải cố gắng ăn hết trong những ngày tới.....”

Mahiru, người đang làm đồ uống trong bếp, nhìn ra bàn ăn và hỏi cậu đầy thương hại.

Dù đã nuốt nó xuống, cả miệng và môi cậu vẫn còn bỏng rát, đây không còn gọi là ‘cay’ nữa rồi. Cậu biết mùi hăng không phải là một vị, nhưng ở trường hợp này thì vị hay mùi gì cũng như nhau cả.

May thay, nó vẫn nằm trong phạm trù ‘ăn được’, dù chẳng khác gì tra tấn.

Trong khi trải nghiệm mùi hăng của wasabi xộc ra từ mũi, cậu thán phục Chitose khi đã có thể trộn một thành phần dễ gây hơi như vậy vào chung với chocolate, trong khi vừa chảy nước mắt vừa rửa cô ấy, “Cô có cần cố gắng đến thế không?”.

Wasabi tấn công mũi và mắt, còn tiêu Habanero thì đang đốt cháy lưỡi của cậu. Một hương vị thật đậm đà..... hay đúng hơn là đau đớn, cu cậu đang thở hổn hển dù chỉ mới ăn một miếng.

“Goshūshōsamadesu. Mà, khổ trước sướng sau thế mới giàu.”

Với ý nghĩ đó, mọi đau đớn hôm nay chẳng là gì cả.

Amane đang mong sự đau đớn tốt cùng đó sẽ sớm phai đi thì bỗng nghe thấy tiếng thở dài dịu dàng bên cạnh.

“Nào, cậu uống đi cho đỡ cay.”

Cậu nhìn lên bàn, một chiếc cốc đang bốc khói và hương ngọt thoang thoảng tỏa ra từ nó.

Bên trong là một thức uống màu nâu đen.

“Cacao à?”

“Tương tự thôi. Dạng chocolate nóng..... mà cậu cứ hiểu nó là chocolate nóng là được rồi. Tôi đã làm cho nó hơi ngọt thôi, nên chắc vừa đủ để thanh tẩy cái hương vị kia trong miệng cậu.”

“Cô cứu tôi rồi.....”

Cậu muốn xoa dịu cái sự đau đớn này ngay lập tức.

Cậu cầm lấy cái cốc rồi từ từ đổ chocolate nóng vào miệng, một hương vị đậm đà lan tỏa ra mọi góc ngách.

Nó có mùi ngọt của chocolate, nhưng không quá ngọt, với vị đắng nhẹ nên rất dễ uống.

“Ngon quá”

“Vậy là được rồi.”

Nghe câu trả lời đơn giản ấy, cậu thưởng thức chocolate nóng một cách từ tốn để xoa dịu vị cay xé lưỡi kia.

Dù số lượng không quá nhiều, nhưng vì nó có kết cấu đặc sệt của chocolate và phủ thêm đường bột lên nữa nên tác động ban đầu của nó rất mạnh, nhưng sẽ dịu dần theo thời gian.

Mà, vậy cũng đã đủ rồi. Vị giác của cậu đã trở lại bình thường trong khi uống nó, dù lưỡi vẫn còn hơi nóng.

“....T-thật là..... bà nội đó thật sự đã trộn bất cứ thứ gì vô.....”

“Nó khó ăn đến vậy à?”

“Thì, bà đã bỏ wasabi với tiêu Habanero vào..... may là tôi ăn nó khi ở nhà, chứ nếu ăn ở bên ngoài thì chắc đã tôi đã ngủm từ lâu rồi.”

“Mà, trong cái rủi có cái may nhỉ.”

“Phải ha.”

Chitose-này, cậu tiếp tục rửa, nhưng không trách cô ấy được vì cô muốn làm cho cậu bất ngờ mà.

Ngoài cái vị này ra thì chắc hẳn phần còn lại rất ngon, và cô ấy cũng không có ý hại cậu. Cậu chỉ biết nhếch mép cười vì Chitose không chỉ cho người khác ăn mà chính cô ấy cũng đã nếm và ăn thử.

“Mà hiếm thật. Chocolate nóng ấy. Thường thì là sữa nóng đúng không?”

“.....Ê, thì”

“Hay là....., do hôm nay là ngày Valentine sao?”

Thường thì Mahiru hay làm và uống sữa nóng hoặc trà sữa thay vì cacao, vậy nên trong cậu như có chút hi vọng nhỏ nhoi bởi sự hiếm thấy này.

“.....Maa”

“N~, cảm ơn nhé. Cô thật sự đã cứu tôi đây.”

Thấy cô nàng nhẹ nhàng gật đầu, cậu thở dài nhẹ nhõm.

Nếu Mahiru phủ nhận thì chắc là do cô nàng quá xấu hổ, mà, có vẻ như cô nàng cũng không có ý định đó.

Có vẻ Mahiru như vậy là do Valentine, cậu nghĩ. Dù cậu cho rằng đây chỉ là một sự kiện bình thường, cậu vẫn rất biết ơn cô nàng.

Khi cậu khen cô nàng lần nữa, “Ngon lắm đấy”, Mahiru trông khá bồn chồn.

“Sao vậy?”

“.....Thì”

“Hừm?”

Cậu ngồi xuống cạnh cô nàng, nếu cậu hỏi thúc thì chắc chắn Mahiru sẽ rất khó trả lời nên cậu chỉ nhẹ nhàng lắng nghe.

Cậu hỏi nhẹ như động viên, Mahiru ngược nửa mặt lên, nửa còn lại thì chôn xuống chiếc gối mà cô nàng đang ôm rất chặt kia. Cả người cô nàng cong lại như đang cực kì xấu hổ, và sự dễ thương ấy như tấn công thẳng vào đầu cậu.

Cậu nhẹ nhàng im lặng chờ đợi bé thú dễ thương quá thể kia mở lời, nhưng Mahiru chỉ hơi run run và không có ý định gì là sẽ nói chuyện.

“.....T-tôi sẽ về phòng đây.”

Bất ngờ thay, cô nàng đứng dậy và lấy đồ đạc của mình.

Ể, cậu thắc mắc nhưng cô nàng đã nhanh chóng rời khỏi phòng khách.

Trong khi Amane vẫn còn đơ người, tiếng cửa mở ra, xong đóng lại, rồi kèm theo tiếng khóa cửa, và Mahiru đã biến mất hoàn toàn.

Cậu bất ngờ khi không hiểu chuyện gì đang xảy ra, “Ể, ể.....?”

(Mình đã làm gì sai ư?)

Cậu bối rối vì không biết tại sao Mahiru lại chạy thẳng về phòng trong khi lo lắng mình đã làm gì đó khiến cô nàng cảm thấy tức giận.

Amane lo lắng không biết liệu bản thân sẽ đối mặt với cô nàng ra sao vào ngày mai nếu cô nàng vẫn còn đang giận, rồi cậu đứng dậy đi về phía cửa ra vào nơi Mahiru vừa biến mất và bất ngờ thấy một cái túi giấy đang treo trên nắm cửa.

Một chiếc túi giấy màu hồng nhạt mà cô nàng đã để lại, kèm với một lời nhắn được dán bằng một cái sticker ở mặt ngoài của túi.

<Đây là lời cảm ơn cậu vì đã luôn giúp đỡ chăm sóc tôi>

Nó được viết bằng một nét chữ rất nắn nót và ngay ngắn, quả là Mahiru. Nhìn vào bên trong, cậu thấy một cái hộp màu hường với dây ribbon màu chocolate cột bên ngoài.

Tại sao lại ở đây nhỉ, cậu nghĩ, nhưng ngay lập tức cậu đã hiểu hết mọi chuyện.

Chắc chắn rồi, đưa trực tiếp sẽ cực kì xấu hổ. Kèm theo cô nàng đã từng nói là sẽ không tặng cho bất cứ thằng con trai nào nữa.

(Cô cứ đưa như bình thường là được rồi mà)

Cậu mỉm cười trước hành động e lệ này của Mahiru, rồi ngồi xuống sofa và lấy cái hộp ra.

Chiếc hộp được gói rất dễ thương và nữ tính y chang Mahiru vậy.

Chắc mình mở ra được rồi ha, Amane lo lắng, nhưng cuối cùng cậu cũng từ từ tháo chiếc ribbon và mở nắp hộp ra.

Bên trong là những lát kẹo cam tròn nhúng một nửa vào chocolate được gói lại bằng giấy nylon, hay còn gọi là Orange Jet.
[note21961]

Sự tương phản giữa màu cam sáng chói và màu chocolate đen tuyền khiến cậu chảy cả dãi.

Phần chocolate bọc bên ngoài có cả chocolate trắng, ngoài ra còn có phiên bản chanh nữa nên chắc chắn là sẽ rất đa dạng vị giác.

Kế bên chúng, có một lời nhắn khác của Mahiru.

<Vì cậu không thích đồ ngọt lắm nên tôi đã làm chúng dễ ăn hơn, mong là hợp với khẩu vị của cậu>

Đó là nội dung của lời nhắn, và nó khiến cậu nhớ lại cuộc hội thoại diễn ra vào 10 ngày trước.

{Tôi nên làm sao đây?}

{Tôi không thích cũng không ghét đồ ngọt..... nhưng tôi nghĩ đừng nên ngọt quá là được.}

Có vẻ cô nàng đã nhớ rõ đoạn hội thoại đó giữa cậu với Chitose nên đã áp dụng vào món quà này.

Cậu thật sự cảm động trước những cảm xúc tinh tế đó của Mahiru, cô nàng đã nhớ rõ khẩu vị của cậu, và quan trọng hơn cả là Mahiru đã làm và tặng nó cho cậu, cả khuôn mặt cậu như nóng lên vậy.

Cậu nhìn xuống miếng Orange Jet, nó chỉ được gói bằng một lớp để dễ dàng tháo ra hơn.

Sự tương phản của các màu sắc đó thật sự rất đẹp, cậu làm một ngụm đầy họng.

Hương vị tỏa ra trong miệng Amane là một vị ngọt chua của kẹo cam với ngọt đắng của chocolate, và nó cũng không quá ngọt.

Cả 2 hương vị hòa trộn vào nhau, tạo thành một bản giao hưởng vị giác tuyệt vời.

(.....Ngon quá)

Có thể lý do nó ngon hơn mấy cái bán trên thị trường là bởi vì nó được Mahiru tự làm hoàn toàn.

Nghĩ thế, cậu cắn thêm một ngụm nữa.

Orange Jet của Mahiru vừa ngọt chua lại vừa ngọt đắng ----- và cùng một số lý do nào đó, ngọt cả tâm hồn cậu.

Chương 52: Ngày kể sau Valentine

“Fujimiya, cảm ơn ông vì hôm qua nhé.”

Ngày hôm sau, khi đến trường, Kadowaki nói chuyện với cậu một cách bình thường khiến cậu hơi mất tự nhiên.

Hôm qua chỉ là một việc nhỏ thôi nên Amane không nghĩ cậu ta lại cảm ơn cậu.

Kadowaki khác với thường ngày khi bị bọn con gái vây quanh, đang cười với một biểu cảm rất tươi, và điều đó làm cho tình hình còn khó chịu hơn khi ai cũng đang nhìn về phía này.

Cậu vốn đã rất tệ khi bị người khác chú ý, nên dù chỉ là những ánh mắt tò mò thôi, cậu đã hơi trầm cảm rồi.

“À, không có gì, vì ông đang gặp khó khăn mà.”

“Ừm....”

Lúc đó Kadowaki nhìn tội đến mức mà cậu chỉ có thể đồng cảm, “Nổi tiếng quá cũng khổ nhỉ”.

Cậu ta không hề tự cao và ngạo mạn dù biết bản thân rất nổi tiếng, đó là lý do tại sao Amane không ghét Kadowaki, và có khi những đứa con trai ghen tị khác cũng chưa chắc gì đã thật sự ghét cậu ta.

Việc cậu ta đến cảm ơn cậu chỉ vì một việc nhỏ nhoi đó cũng có thể là một trong những nguyên nhân khiến cậu ta nổi tiếng.

“Dù sao thì ông cũng đã cứu tôi rồi. Nên tôi muốn cảm ơn ông.”

“Tôi đã nói là không có gì mà, khi thấy ai gặp khó khăn thì đương nhiên tôi phải giúp đỡ thôi.”

Cậu không muốn người khác phải nợ mình, bởi vì cậu không hề tốt bụng, và cũng không hề có lòng biết ơn.

Ông cứ yên tâm đi, cậu nói, còn Kadowaki thì cười một cách nhẹ nhõm.

Mấy đứa con gái xung quanh cũng cười lên, cậu đành phải cười theo một cách miễn cưỡng.

“Ông đã giúp Yuta chuyện gì thế?”

Sau khi Kadowaki rời đi, Itsuki, người có vẻ đã quan sát mọi việc từ nãy giờ đến và hỏi.

Yuta, đó là tên của Kadowaki. Itsuki rất thân thiện và như là người điều hòa bầu không khí của lớp nên cậu ta cũng thường xuyên nói chuyện với Kadowaki.

Amane thường vừa biết ơn vừa khó hiểu làm cách nào mà một người như cậu ta lại chịu làm bạn với cậu.

“Ờ, thì tôi chỉ đưa cho cái túi mua sắm tái sử dụng mà tôi để phòng hờ trong cặp cho Kadowaki khi cậu ta đang không biết phải xử lý đồng chocolate ra sao....”

“À, vậy à. Tội cậu ta quá nhỉ. Mà, ông tốt bụng hơn tôi nghĩ đây.”

Itsuki nhớ lại đồng chocolate hôm qua trên bàn Kadowaki và có vẻ thuyết phục trước câu trả lời của Amane, trong khi cười một cách đồng cảm.

Vậy nên Amane giúp cậu ta cũng là điều dễ hiểu, chính bản thân Itsuki cũng cảm thấy đau đầu trước một đồng chocolate như vậy.

Với cậu thì đó chỉ là một việc cón con nên cảm ơn là không cần thiết.

“Mà, nói chung là vậy đó. Nên cậu ta cũng không cần phải cảm ơn làm gì.”

“Đúng là ông nhỉ..... Cơ mà, túi mua sắm của siêu thị à.....bộ ông phải làm việc nhà nhiều lắm à..... khi tôi thấy mấy cái quảng cáo của siêu thị trên điện thoại ông thì tôi mém tưởng ông là mấy bà nội trợ rồi cơ.....”

“Tôi là con trai mà, ông bị sao thế. Mà, chắc đó là do ảnh hưởng của ai đó.....”

Nên trách Mahiru hay nên cảm ơn cô nàng đây?

Tiền thức ăn sẽ được chia đôi, vậy nên cả 2 thường lên mạng xem quảng cáo để tiêu ít tiền nhất có thể, và sẽ dựa trên khuyến mãi để lựa những món ỏn nhất. Với Itsuki thì nhìn cậu như mấy bà nội trợ chuyên nghiệp vậy.

Mà, đúng là cậu giống mấy cô vợ nội trợ hơn là người chồng, dù nấu ăn phải dựa vào Mahiru.

“Tôi cũng muốn có người bạn đời giống như ông quá.....”

“Ông điên à..... mà, Chitose thì sao?”

“Chi~? À, ừm. Trừ phi cậu ấy làm chuyện kì lạ gì đó..... Mà, chắc cũng không đến nỗi lắm.”

“Bả mà không làm gì kì lạ á?”

“.....Thì, bộ ông không thấy cậu ấy như vậy rất dễ thương à?”

“Oi, đừng có nhìn sang chỗ khác.”

Chitose không tốt, nhưng cũng không xấu, luôn tùy theo cảm xúc, cô ấy như gacha vậy, lúc thì 3 quazt ra SSR, lúc 3000 quazt đéo ra nổi 1 con SR.

Khi bình thường, Chitose có thể làm việc nhà như vào nữ sinh trung học khác, nhưng khi cô ấy muốn quậy hay thay đổi cảm xúc, cô sẽ làm đủ trò.

“Mà, nếu tôi kết hôn với cậu ấy thì cũng ổn thôi.”

“Phải mất bao lâu mới thuyết phục được ông già của ông đây...”

Hiện tại thì bố của Itsuki, người khát khe bất thường đối với mối quan hệ yêu đương của con mình, đang cực kì không thích Chitose, vậy nên để mà kết hôn thì trước đó phải làm cho ông ấy đồng ý mối quan hệ hiện giờ của cả 2 người họ đã.

Ngược lại thì bố mẹ của Chitose luôn hoan nghênh Itsuki,..... quái lạ thật.

“Mà, tôi sẽ thuyết phục ông ấy khi lớn lên. Không lẽ ông ấy còn không chịu nhìn mặt cháu trai của mình sao.”

Bây giờ thì những gì cậu ta có thể làm là im lặng, nhưng trong đôi mắt ấy ẩn chứa sự quyết liệt một cách nghiêm túc, cậu ta chưa bao giờ từ bỏ.

Cậu biết Itsuki rất yêu Chitose, nên cậu luôn ủng hộ cậu ta, cơ mà mới cao trung mà đã tính đến kết hôn thì đúng là đáng khâm phục thật.

“....Mà, tôi biết ông chắc chắn sẽ không bao giờ từ bỏ mà, nên hãy cố gắng lên nhé.”

“Ou, ông cũng thế nhé.”

“Tôi cố gắng cái gì cơ?”

“Thì với ‘người ấy’đó”

“.....Tôi với cô ấy không như ông nghĩ đâu.”

Đừng có mà đoán mò chứ, cậu vặn lại, nhưng Itsuki chỉ quay mặt đi trong khi cười vui vẻ nhưng đầy ẩn ý.

Chương 53: Thiên thần – sama và lời hứa

Sau khi mua những thứ cần thiết và về nhà, cậu thấy Mahiru đang ngồi trên ghế sofa.

Đây là một khung cảnh rất quen thuộc như thường ngày, chỉ có điểm khác là Mahiru đang ôm đầu gối và cuộn cả người lại, kẹp chiếc gối ưa thích của mình giữa 2 đầu gối và ngực.

Tư thế này giống như những đứa trẻ bị bệnh thường hay làm, chỉ là ‘bé’ này đang xấu hổ thì đúng hơn là bệnh, và cậu vừa mới về nhà đã phải đương đầu với sự dễ thương vô đối này.

Rất may là cô nàng đang mặc váy dài, cậu dời ánh mắt sang chỗ khác rồi đi cất đồ vào tủ lạnh, sau đó quay lại phòng khách, Mahiru ngược lên nhìn cậu.

Cậu ngồi xuống kế bên cô nàng, còn ánh mắt của Mahiru thì như lảng tránh đi.

“Mahiru, cảm ơn vì hôm qua nhé. Nó ngon lắm.”

“.....Vậy là ổn rồi.”

Khá chắc là Mahiru đang rất quan tâm về hôm qua, nên cậu đã cảm ơn cô nàng một cách trung thực, Mahiru rút đầu xuống và chôn cả mặt vào chiếc gối khi cậu nhìn sang.

“Cô muốn tôi tặng lại thứ gì thì ổn đây?”

“Tôi không tặng cậu chỉ vì để nhận lại đâu mà.”

“Tôi hiểu mà, nhưng thành thực thì tôi cũng nên tặng lại đúng không? Đó là yếu tố cuối cùng để giữ cho tôi vẫn là một thằng đàn ông chân chính rồi.”

Amane tin rằng chắc chắn mình phải tặng lại, Mahiru còn đã nấu rất nhiều món ăn ngon cho cậu nữa, nên chắc chắn cậu sẽ đáp ơn cô nàng, nếu không thì chặt cu đi là vừa.

Mahiru đã không tặng bất cứ đứa con trai nào khác ngoài cậu, chẳng những thế cô nàng còn cố gắng làm nó để cho phù hợp với khẩu vị của cậu nên chắc chắn Mahiru đã phải cố gắng rất nhiều.

“.....Amane – kun đã giúp đỡ và tặng tôi rất nhiều rồi.”

“Đó là điều tôi phải làm mà, cô đã luôn nấu ăn và chăm sóc cho tôi.”

“Vì tôi chỉ thích làm những việc đó thôi.....có thể Amane – kun cũng không để ý. Nhưng mà, tôi rất hạnh phúc khi được nhận những món quà ấy nên thật sự thì cái gì cũng được cả.”

Amane cho rằng, bản thân cậu chưa bao giờ đưa cho Mahiru thứ gì cả. Vậy nên cậu luôn phải làm mọi cách để trả ơn cô nàng khi càng ngày Mahiru càng làm nhiều thứ cho cậu hơn, nhưng có vẻ đối với Mahiru thì không như vậy.

“Nhưng việc đó khác với việc này.....Mà, cô cứ nghĩ xem bản thân thích gì đi.”

Việc tặng lại vào Valentine Trắng rất đặc biệt, vậy nên cậu không thể chọn đại vài thứ được.

Hành động trả ơn vào ngày Valentine Trắng như thể hiện sự nhả nhận và luôn là điều bắt buộc.

Cậu không hề nhượng bộ và nghiêm túc nhìn Mahiru, cô nàng lảng ánh mắt đi và trả lời “....Vâng”.

“Từ giờ thì còn những 1 tháng để tôi quyết định mua thứ gì mà. Nên tôi mong sẽ tìm thấy thứ mà cô thích.”

“.....Liệu có kịp không? Sau bài kiểm tra cuối năm vào tuần sau sẽ là lễ kết thúc năm học đó.”

Mahiru nhắc và cậu giật mình, cũng phải, tuần sau là đã bắt đầu kiểm tra cuối năm rồi.

Hôm nay trong trường vẫn còn dư âm của Valentine hôm qua, nhưng sớm thôi thì chắc chắn mọi thứ sẽ chuyển sang bầu không khí căng thẳng trước khi thi.

Thật ra thì Amane cũng không sốt ruột lắm.

“Chắc chắn tôi sẽ vượt qua kì thi một cách dễ dàng nếu cứ làm như bình thường thôi vậy nên cũng không cần vội vã làm gì. Mahiru cũng vậy mà.”

“Phải ha, chỉ cần sắp xếp thời gian hợp lý là được rồi.”

Vì cậu vẫn luôn học hành chăm chỉ, và vẫn luôn ôn tập, chuẩn bị kĩ càng bài vở nên những thứ như kiểm tra thường không làm khó được cậu.

Vậy nên cậu nghĩ rằng mình vẫn sẽ giữ vững được điểm số như thường mà không cần phải học gấp học nhồi, và cậu đã từng làm như vậy. Mà, cùng lắm thì cậu ngủ muộn hơn bình thường một chút những ngày trước khi thi thôi.

Mahiru có vẻ đã lên kế hoạch sớm từ trước rồi, và cô nàng cũng là loại người không bao giờ chảnh mắng việc chuẩn bị và ôn tập bài vở nên trông cô nàng còn bình chân như vại hơn cả cậu nữa. Mà, có khi Mahiru còn làm xong bài thi một cách dễ dàng trước khi cả tiếng chuông vang lên cơ.

“Mà, cô cứ chờ đi, nhưng đừng đặt quá nhiều mong đợi vào tôi nhé.”

“.....Um, tôi luôn trân trọng tất cả những thứ mà Amane – kun đã tặng.”

“Hơi phóng đại đấy.”

“Tôi vẫn chăm sóc Kuma – san cẩn thận mà.”

Có vẻ như cô nàng vẫn luôn chăm chút cẩn thận cho chú gấu nhồi bông cậu tặng hồi sinh nhật.

Cậu cũng đã thấy chiếc hộp đựng chìa khóa mà Mahiru đã dùng rất cẩn thận. Cậu cũng từng lo lắng cho con gấu bông kia, sợ cô nàng không thích.....nhưng từ biểu cảm của Mahiru thì có vẻ cô nàng cực kì thích nó.

Kuma – san, cách Mahiru gọi nó cực kì dễ thương, cộng thêm vẻ ngoài dễ thương vô đối nữa, cậu mém nữa đã không nhận được mà nhìn chăm chăm vào mặt Mahiru.

Nếu năm nay cả 2 vẫn ở bên nhau, vậy.....cậu nên tặng cô nàng thứ gì vào ngày sinh nhật đây?

Cậu cười và nói, “May là cô thích nó”, rồi bỗng nhiên Mahiru quay sang nhìn vào mắt cậu.

“.....À mà, tôi vẫn chưa biết ngày sinh nhật của Amane – kun.”

“À, của tôi hửm? Vào ngày 8 tháng 11.”

Mà, đúng là cậu quên nói cho Mahiru thật, và mắt cô nàng hơi híp lại khi sau khi nghe câu trả lời của cậu.

Vì đã ở cùng nhau vài tháng nên cậu cũng hiểu phần nào biểu cảm của Mahiru, và lần này là cô nàng đang hơi giận.

“.....Này, Amane – kun.”

“.....N?”

“Chúng ta cũng đã quen biết nhau một quãng thời gian rồi nhỉ?”

“Ừm.”

“Vậy tại sao cậu lại không nói cho tôi biết điều đó chứ?”

“Bởi vì cô cũng đâu có hỏi đâu. Cô cũng không nói cho tôi còn gì, tôi chỉ biết được ngày sinh nhật của cô qua cái thẻ học sinh mà.”

“U...”

“Vớ lại vào lúc đó chúng ta cũng chưa quá quen nhau nữa, nên tự nhiên tôi nói ngày sinh nhật của mình ra thì cô sẽ nghĩ gì?”

Lúc đấy nếu cậu nói cho Mahiru biết ngày sinh nhật của bản thân, chắc chắn Mahiru sẽ chỉ trả lời “Vậy à” rồi thôi.

Và trông cậu lúc đó sẽ như là một thằng tởm lợm đòi hỏi đủ thứ và không biết xấu hổ.

Cậu không nói ra bởi vì điều đó hoàn toàn không cần thiết, trong một mối quan hệ thì khi độ tin cậy đạt đến mức nhất định nào đó, bạn sẽ không cần phải nói mà đối phương sẽ tự hỏi bạn.

“.....Nhưng mà”

“Cũng đâu có gì to tát đâu đúng không?”

“.....vậy, sinh nhật năm nay của cậu, chắc chắn tôi sẽ ăn mừng.”

Mahiru không hài lòng, nói và quay sang nắm tay áo cậu như để thể hiện sự quyết tâm của mình.

Chắc chắn cô nàng sẽ không đồng ý nếu cậu cứ mặc kệ như vậy. Khi nhìn thấy ánh mắt nghiêm túc đó, nó còn hơn cả thái độ của cậu khi chúc mừng sinh nhật Mahiru, Amane cười tự trách.

Mà, dù sao Amane cũng rất vui khi Mahiru đã quyết tâm như vậy..... cậu chỉ biết mỉm cười một cách vui vẻ.

Cuối cùng, Mahiru cũng đã làm điều tương tự như Amane đã từng làm.....và nghĩ đến việc cả 2 chỉ cách nhau một khoảng cách rất gần, cậu như mừng hơn cả.

“Vậy hãy cùng hứa rằng kể từ nay chúng ta sẽ luôn ở cùng nhau nhé.”

Ngay lập tức, con người màu caramel ấy tròn vo, cả khuôn mặt thì nhuốm đỏ, và Mahiru đập cái gối vào ống tay áo của cậu mà cô nàng chỉ mới vừa cầm ban nãy.

Rõ ràng nói trước mặt nhau như vậy sẽ rất xấu hổ.

Và cô nàng đang xấu hổ thấy rõ, còn cậu thì chỉ mỉm cười dịu dàng.

“.....Tôi cũng không ghét Amane – kun, vậy nên..... ở cùng nhau.... cũng không có vấn đề gì.”

“Vậy à, cảm ơn cô nhé.”

“.....Vớ lại, tôi cũng không có ý gì khác đâu đấy.”

“Tôi hiểu mà.”

Cậu gật đầu trước câu nói đó của Mahiru, và không biết vì sao mặt cô nàng lại hơi thất vọng.

Chương 54: Cách để chọn quà

Amane luôn rất cần cù trong việc học tập và nghiêm túc khi nghe giảng nên nói chung là cậu đã vượt qua kì thi cuối năm một cách nhẹ nhàng.

Sau khi xem kết quả của Mahiru, cô nàng vẫn có số điểm cao kinh khủng, vẫn là top 1 của khối, với lại vì Mahiru luôn cực kì nghiêm túc khi ở trường vậy nên ‘thi lại’ là một khái niệm chưa từng có đối với cô nàng.

Itsuki cũng đạt số điểm khá tốt, Chitose thì vừa đủ để thoát khỏi ‘vạch đỏ’, tóm lại là những người quen của cậu và bao gồm cả cậu không ai phải thi lại cả.

Sau đó sẽ là lễ bế mạc năm học, rồi lễ tốt nghiệp dành cho những học sinh năm 3..... nhưng có một sự kiện ở chính giữa 2 sự kiện trên đang khiến cậu đau đầu.

“.....Nên tặng thứ gì đây?”

Vâng, đó là việc tặng lại quà vào ngày Valentine Trắng.

Dù sao đi nữa, Mahiru và Chitose cũng đã tặng chocolate cho cậu, vậy nên chắc chắn cậu phải đáp lễ lại.

Chỉ là, cậu không biết phải tặng thứ gì cho phải.

Chitose thì cậu đã đặt sẵn set tráng miệng ở cái tiệm bánh mà cậu đã đến hội Giáng Sinh, kèm theo cả mấy nhân vật mà bộ sưu tập của cô ấy vẫn chưa có.

Vấn đề là ở Mahiru.

Theo ý cô nàng là thứ gì cũng được.

Mahiru sẽ nhận bất cứ thứ gì mà cậu tặng, có vẻ cô nàng quan trọng về cảm xúc và tình cảm hơn là vật chất. Và thật sự điều đó khiến cậu đau đầu cực kì.

Cậu biết cô nàng rất thích ngọt và những thứ dễ thương, nhưng vấn đề là nó quá chung chung khiến cho việc chọn quà trở nên rất khó khăn.

Tất nhiên là cục đá mài dao cậu từng tặng lần trước có thể loại trừ vì nó vừa vô nghĩa vừa vãi loz, với túi tiền lần này của cậu cũng không quá sâu, vậy nên cậu muốn tặng Mahiru một thứ gì đó hợp với sở thích của cô nàng hơn là một thứ thực dụng.

Nói chung hiện tại tạm thời thì cậu đang đi dạo quanh góc đặc biệt dành cho Valentine Trắng của mấy cửa tiệm bách hóa, thật sự thì cậu không biết nên tặng thứ gì để cô nàng vui nữa.

Nếu được thì ít nhất phải là cái biểu cảm hồi cậu tặng cô nàng con gấu nhồi bông.

(Nếu tặng thêm con thú bông nữa thì nhạt nhẽo quá ha)

Có rất nhiều con thú nhồi bông dễ thương được đặt trên kệ, nhưng nếu tặng lặp lại một món quá thì sẽ rất tẻ nhạt.

Tuy nhiên thì trí tưởng tượng nghèo nàn của Amane chỉ có thể nghĩ đến phụ kiện trang sức hoặc mấy thứ tương tự thôi.

Cơ mà tặng trang sức á, cậu cũng chẳng thể đồng ý với cái ý nghĩ này.

Có thể cô nàng vẫn sẽ nhận nó, nhưng vui hay không lại là một chuyện khác.

Theo cậu nghĩ thì tặng trang sức cũng sẽ rất ổn kể cả khi đối tượng là nam hay nữ..... nhưng liệu cô nàng có vui mừng khi nhận được một món quà là đồ trang sức vô bổ hay không?

Chắc chắn đó sẽ là một lựa chọn tốt nếu Itsuki tặng cho Chitose, nhưng nếu Amane tặng cho Mahiru thì sao?

Bởi vì vừa dẫn đo suy nghĩ vừa đi lòng vòng ở cái góc đặc biệt này, có vẻ Amane đã bị nhiều người hiểu lầm là kẻ đáng nghi.

Dù cậu vẫn ăn diện dàng hoàng khi ra ngoài, nhưng chắc chắn việc đi qua đi lại ở một nơi dễ toàn đồ dễ thương như này sẽ rất đáng nghi.

Không phải như mọi người nghĩ đâu, cậu định thanh minh thì một giọng nói từ phía sau vang lên, “Cháu đang kiếm gì à?”.

Cậu quay ra sau, một người phụ nữ đứng tuổi lạ mặt mặc tạp dề đang đứng đó và mỉm cười.

Có vẻ bà ấy đã chú ý đến vẻ lo lắng trên mặt của cậu, chứ không thì chẳng ai sẽ đi bắt chuyện với một người cứ đi tới đi lui một chỗ cả.

“A, vâng..... cháu đang không biết nên tặng lại thứ gì vào ngày Valentine Trắng.”

“VẬY cháu đã chọn được món nào chưa? Ở đằng kia cũng có rất nhiều góc chuyên trưng bày quà dùng để tặng vào Valentine Trắng đấy.”

“A, không phải thế ạ..... nói sao nhỉ, cháu đang không biết phải chọn thứ gì để mà cô ấy không ghét nó.”

“Ý cháu là?”

“Bởi vì cô ấy rất thân với cháu nhưng không phải là người yêu..... Ví dụ như là, không biết liệu cô ấy có thích hay không khi nhận được trang sức từ người mà mình không thích.....”

Nó khá khó để giải thích nên cậu hơi lúng túng, còn bà bán hàng thì mỉm cười. Có vẻ điệu bộ của cậu rất hài hước.

“Cô cũng thường thấy cánh đàn ông hay lo lắng như vậy lắm đó.”

“Tiện thể thì những người họ thường quyết định như thế nào vậy ạ?”

“Dù có lo lắng nhưng cuối cùng họ vẫn mua quà thôi. Nếu 2 cháu thân thiết với nhau thì chắc chắn cô ấy sẽ không ghét những món quà mà cháu tặng đâu.”

Cậu nhẹ cả người khi nghe thấy rằng cô nàng sẽ không ghét, nhưng việc tặng Mahiru trang sức vẫn hơi có gì đó ngượng ngịu.

Cô nàng thường ăn diện rất đẹp, nhưng lại không hay đeo trang sức. Nếu có đeo thì đó cũng toàn là những thứ cực kì đẹp mắt.

Cậu không hề có tự tin với cái khiếu thẩm mỹ của mình khi so với con mắt tinh tường của Mahiru.

“Nếu được thì cháu có muốn cô giới thiệu cho cháu những thứ thường ăn mắt phái nữ không?”

“.....Vâng ạ”

Một lời đề nghị hết sức cần thiết, cậu gật đầu đồng ý.

“Và thế là tôi đã mua nó.”

Khi cậu kể lại câu chuyện đó cho Itsuki, cậu ta cũng cười theo cái cách mà bà bán hàng lúc đó cười.

Cả 2 đang ăn trưa ở phía cuối căn tin và đang nói chuyện về Valentine Trắng.

“.....ông im đi nào. Mà, việc tặng trang sức khi mà còn chưa hẹn hò quả nhiên là không ổn mà.”

“Ông yếu đuối quá đấy, mạnh mẽ lên nào. Nếu mà ông là người nhận thì ông có vui hay không?”

“.....Phải ha.”

Mahiru sẽ hoàn toàn chấp nhận bất cứ thứ gì cậu tặng.

Amane rất muốn tặng Mahiru thứ gì đó mà cô nàng thực sự có thể dùng nên cậu mới phải đắn đo nhiều như vậy.

“Vậy cuối cùng thì ông đã mua thứ gì thế?”

“.....một chiếc vòng tay màu hồng pha với màu vàng với hoa văn là những bông hoa.”

Cậu nghĩ rằng màu hồng pha với màu vàng có độ dịu dàng và đáng yêu sẽ hợp Mahiru hơn là màu bạc lạnh hay màu vàng chói.

Vì còn là học sinh nên cậu cũng không mua những thứ làm từ kim loại đắt tiền, vậy nên cậu chỉ chọn bề ngoài sao cho tinh tế để hợp với Mahiru trong những màu có sẵn đó thôi.

“Này, chẳng phải cô ấy sẽ rất thích nó sao?”

“.....liệu cô ấy có coi tôi là tởm lợm không?”

“Nào, ông lo lắng thái quá rồi đây. Sao ông cứ bi quan khi liên quan đến mấy việc này thế nhỉ.”

“Cô ấy là người đầu tiên mà tôi tặng quà một cách chính thức mà.”

Mẹ cậu thì không tính, Chitose thì khỏi nói. Bởi vì cô ấy muốn đồ ngọt nên cậu mới tặng Chitose thứ cô ấy muốn, vì vậy nó cũng không tính là quà.

“Ông tự ti thế nhỉ.....”

“Đúng hơn là làm sao mà tôi lại có thể tự tin được....?”

“Chẳng phải con gấu bông đã có kết quả rất tốt sao?”

“Thì cũng đúng”

“Amane, quan trọng là cảm xúc. Ông đã bỏ công sức và tiền ra để mua nó rồi, bây giờ chỉ cần tập trung vào cảm xúc của bản thân khi đưa món quà đó cho cô ấy thôi.”

Nghe Itsuki nói thế, cậu vỗ trán và thì thầm, “Nếu đơn giản thế thì tôi đã không phải chật vật như vậy rồi”.

Trước khi đến Valentine Trắng, thì có vẻ quyết định này của cậu vẫn là đúng đắn.

Chương 55: Thiên thần – sama và Valentine Trắng

Vào ngày Valentine Trắng, Amane ngồi nhà chờ Mahiru sang với vẻ mặt bồn chồn lo lắng.

Không khí trong trường cũng không nhộn nhịp như hồi Valentine, tuy nhiên bầu không khí hồi hộp vẫn là có khi những thằng được

nhận chocolate run rẩy tặng lại cho những bạn nữ đang mong chờ được nhận lại đó.

À tiện thể, Kadowaki cũng tặng lại mấy đĩa con gái bằng đồ ngọt thông thường, cơ mà chỉ nhìn số lượng cậu ta đem theo để tặng lại là Amane cũng muốn ngất rồi.

Amane không hẹn Mahiru ở trường mà cậu về thẳng nhà để chờ cô nàng sang.

Cậu đang cố gắng bình tĩnh lại bởi vì đây là lần đầu tiên cậu tặng quà cho người khác phải một cách chính thức.

Hôm nay cậu mặc bên ngoài một chiếc áo len cổ cao màu xám theo lớp, bên trong là áo T-Shirt màu trắng và một chiếc quần Chinos, khác với sweatshirt hoặc áo thun thường ngày.

Cậu nghĩ rằng bản thân đã cố gắng ăn mặc chỉnh chu nhất rồi, nhưng không biết cô nàng sẽ nghĩ ra sao.

Trong lúc chờ đợi Mahiru trong lo lắng, cậu bỗng nghe thấy tiếng mở khóa cửa phát ra từ cửa trước.

Có vẻ do căng thẳng nên phản ứng và giác quan của cậu nhạy hơn bình thường.

Như thường lệ, Mahiru mở cửa bằng chiếc chìa khóa dự phòng rồi bước vào phòng khách. Khi nhìn thấy Amane ngồi đấy, cô nàng như đơ người lại.

“Ê, t-tại sao, kiểu tóc đó..?”

“Vì hôm nay là Valentine Trắng nên tôi nghĩ mình nên ăn mặc
đàng hoàng hơn một tí.....Nếu cô thấy khó chịu thì để tôi ăn mặc
lại như thường ngày vậy.”

Có vẻ như cậu đã làm Mahiru bất ngờ, nhưng cậu cho rằng có vẻ
không hề thích nó----- nhưng Mahiru vẫy tay liên tục và phủ
nhận lời nói của cậu.

“K-không phải như vậy, chỉ là, tôi hơi bất ngờ thôi.”

“Thật sao?”

Mahiru trông không có gì là ghét cả, vậy nên có thể nó vẫn tốt hơn
‘bộ cánh’ thường ngày của cậu.

Mahiru ngồi xuống kế bên cậu, tuy nhiên thì cô nàng vẫn hơi bồn
chồn.

“.....Mà quả nhiên là tôi nên đổi lại nếu cô không quen ha.”

“Đ-đừng, kh-không sao mà, chỉ là....., trông cậu ngẫu một
cách bất thường quá thôi.....”

“Bất thường là sao?”

“V-vì bình thường khi cậu lười thôi, tôi luôn cảm thấy bình tĩnh và
an toàn hơn..... vậy nên khi cậu ăn mặc như vậy, nó khiến tôi
hơi không bình tĩnh được.”

“Vậy để tôi đổi lại.”

“.....Không sao đâu, cứ để vậy cũng được mà.”

Kyu, Mahiru nắm ống tay áo cậu rồi ngược lên nhìn cậu.

Tim Amane như trệt một nhịp khi nhìn thấy hai gò má đỏ nhợt ấy và đôi mắt ẩm ướt trên khuôn mặt dễ thương của cô nàng.

Cậu nghĩ rằng Mahiru cũng không cố ý làm thế, chỉ là tư thế nắm ống tay áo rồi ngược lên nhìn là tư thế dễ để người khác chú ý nhất. Bởi khoảng cách quá gần đó, cậu cảm giác được một mùi hương ngọt ngào thoang thoảng cũng như nhiệt lượng tỏa ra từ người Mahiru.

Những thứ đó cứ lảng vảng trong tâm trí cậu, còn Mahiru thì có vẻ vẫn đang cố gắng tập trung vào vẻ ngoài của Amane trong khi vẫn nắm lấy ống tay áo của cậu và run rẩy, thế là cả 2 cùng xấu hổ và ngượng chín mặt.

Nói chung là bầu không khí rất quái lạ.

Cậu quay mặt đi và giả bộ kêu lên, “À-à” một cách vụng về rồi lấy chiếc túi giấy đặt ở bên cạnh cậu để giấu nãy giờ ra rồi đưa nhanh cho Mahiru.

“Đây, là quà đáp lại nhé. Mà cô cũng đừng hi vọng gì quá.”

“.....Cảm ơn. Tôi mở nó ra luôn được không?”

“Ừm.”

Sẽ rất xấu hổ nếu cô nàng mở nó ra ngay trước mặt cậu, nhưng cậu cũng muốn nhìn thấy biểu cảm của Mahiru.

Cậu cũng mua một chiếc hộp nhỏ bằng nhung rất đẹp để đựng nó, nhưng có thể làm vậy là hơi thừa vì cái hộp và món quà quá chênh lệch nhau.

Ngón tay trắng tuyết ấy từ từ mở chiếc hộp màu xanh đen ra, bên trong là chiếc vòng tay màu hồng vàng mà cậu mua hôm bữa, kèm theo mẫu giấy gấp lại.

Mahiru không thích trang sức quá nổi bật, nên cậu đã chọn một chiếc vòng với hoa văn là những bông hoa làm nổi bật tính đơn giản nhưng chất lượng vẫn cực kì tốt.

Ở vài chỗ trên chiếc vòng là những mẫu kính thủy tinh lấp lánh phản chiếu lại ánh sáng, khiến cho thiết kế của nó vừa dễ thương vừa trang nhã.

Đôi mắt màu caramel đỏ như dính chặt vào chiếc vòng ánh lên màu hồng vàng ở trong cái hộp ấy.

“Nó, cô không thích nó à?”

“Không, nó dễ thương lắm.”

“Vậy thì được rồi. Tôi mua nó vì tôi nghĩ nó rất hợp với Mahiru.”

“.....Cảm ơn”

Cô nàng cúi mặt xuống một cách xấu hổ khi nghe cậu nói thế.

Với đồng cảm xúc lộn xộn đang diễn ra trong tâm trí, hơi thở của cậu bắt đầu dần mất nhịp.

“Còn cái này là.....?”

Khi Amane định dời ánh mắt ra chỗ khác thì Mahiru quay sang hỏi cậu, thấy cô nàng đã phát hiện ra món quà tặng thêm đó, cậu gãi gãi má.

“À, nó, thì, vì tôi nghĩ chỉ chiếc vòng tay thôi thì vẫn không đủ. Vì cô đã chăm sóc tôi rất nhiều nên tôi muốn thực hiện lại những mong muốn của cô.”

Như đề tặng thêm, cậu đã bỏ vô đó một cái vé tự làm, ‘Sẽ làm bất cứ thứ gì mà cô yêu cầu’ – khá giống mấy trò lừa trẻ em và có thể sử dụng 3 lần với ảnh một con gấu bông cậu tự vẽ trên nó. Amane cho rằng đó là một thành quả rất quan trọng của cậu.

Vì cô nàng thường xuyên chăm sóc cậu nên cậu đã làm nó như đề chí ít là thực hiện những mong ước của Mahiru, nhưng có vẻ cô nàng đang chú ý vào hình vẽ con gấu bông mà cậu tự vẽ hơn.

“Fu, fu fu~~, đây là hình mà Amane – kun tự vẽ à?”

“Này--- nó xấu lắm à?”

“Không ~, trông đẹp lắm.”

Lúc đầu cậu cho rằng Mahiru sẽ chê nó nên định quay mặt sang chỗ khác, nhưng khi thấy nụ cười trong sáng của Mahiru, cậu cũng chẳng thêm mà nói thêm về nó nữa.

“.....Vậy, tôi có thể dùng nó luôn bây giờ được không?”

“Hửm?”

Cậu không ngờ cô nàng sẽ dùng ngay lập tức, mà, nếu Mahiru muốn thì cậu cũng sẽ cố gắng hết sức có thể để hoàn thành thôi.

Nhìn cậu, Mahiru nhẹ nhàng đặt chiếc hộp đựng cái vòng lên tay cậu.

“.....Amane – kun, hãy đeo cho tôi nhé.”

“Cô không có nhiều lần với cái vé đấy đâu đó..... mà, như cô muốn.”

Ước muốn đó lại cực kì đơn giản, Amane cười gượng, bởi nếu dù không có cái vé đó thì cậu vẫn sẽ làm như vậy.

Cô có thể dùng nó để làm những việc khó khăn hơn mà, sự nhẹ nhàng và dễ thương đó của Mahiru đã làm cho tim cậu như tan chảy hẳn đi.

Amane nhận lấy cái hộp, đặt nó lên đùi cậu rồi từ từ lấy cái vòng ra.

Tiếng dây kim loại lách cách vang lên, cậu nhẹ nhàng tháo nơi gài dây kim loại ra rồi nhẹ nhàng vòng nó quanh cổ tay của Mahiru.

Một cách cẩn thận, cậu gài lại dây kim loại, chiếc vòng có tông màu nhẹ đó thật sự như dành riêng cho làn da trắng tuyết của Mahiru vậy.

Quả nhiên, màu này là hợp với Mahiru nhất.

Bởi vì cô nàng đẹp một cách tinh tế, vậy nên cậu cho rằng thứ gì đó nhẹ nhàng và trang nhã sẽ hợp với Mahiru hơn là những thứ hào nhoáng, và cậu đã đúng.

“N, nó hợp với cô lắm.”

“.....Cảm ơn cậu nhé”

Như không nỡ rời nó, Mahiru mỉm cười dịu dàng, cầm cánh tay đeo chiếc vòng đó lên và giữ trước ngực.

Nụ cười đó như làm khuôn mặt của Mahiru sáng hơn hẳn, khóe môi của cô nàng cũng nhấc lên, và nó quá quyến rũ để cậu có thể nhìn đi chỗ khác.

Một nụ cười ngọt ngào và trong sáng, nó như hắt sâu vào tâm trí Amane.

Nó khác hẳn với nụ cười thuần túy vui vẻ thường ngày của Mahiru, đó là một nụ cười quyến rũ của một cô gái trẻ, và sức hấp dẫn của nó như hút hết cả ánh nhìn của cậu.

(.....Thật sự là...)

Mahiru có thể thể hiện ra nụ cười đó, hay đúng hơn là chỉ khi với cậu Mahiru mới có thể hiện ra nụ cười đó, nó khiến cậu rất khó chịu.

Amane cố gắng nhìn sang chỗ khác để kiểm soát lại con tim đang đập liên hồi của bản thân, nhưng vô vọng và cậu vẫn tiếp tục nhìn chăm chăm vào Mahiru cho đến khi cô nàng phát hiện rồi che cả khuôn mặt mình lại bằng cái gò một cách xấu hổ.

Chương 56: Ngày kể sau Valentine Trắng

“Sao rồi, hôm qua ấy?”

Hôm sau, Itsuki tò mò hỏi thăm, còn cậu thì đờ người lại.

Có lẽ vì để cẩn thận nên khi ở trường cậu ta không hỏi gì cả, nhưng khi vừa đặt mông ngồi xuống ghế trong một nhà hàng thức ăn nhanh trên đường về nhà, cậu ta liền hỏi ngay với một nụ cười ỡm ờ.

Lâu lâu thì cậu cũng ghé qua chỗ này để ăn khoai tây chiên, đơn giản là cậu thèm mặn, nhưng nếu biết trước Itsuki sẽ hỏi câu này thì chắc chắn Amane sẽ không đi cùng cậu ta.

“Thì....vẫn như bình thường thôi.”

“Cô ấy có vui không?”

“.....Thì”

Nếu nói về vui hay không thì chắc chắn là cô nàng rất vui.

Bởi vì đó không chỉ là một nụ cười trong sáng nữa, do Mahiru đã rất hạnh phúc đến nỗi mà nụ cười đó pha trộn chút gì đó ngọt ngào, thùy mị.

Nó khiến cậu chộn rộn cực kì.

Cậu cố gắng trả lời một cách bình thường nhất có thể trong khi che giấu sự ngượng ngịu của bản thân, Itsuki thì khoanh tay lại rồi gật gật đầu, “Ừm ừm”.

“Nhìn biểu cảm của ông thì có vẻ mọi chuyện vẫn ổn nhỉ. Hẳn là cô ấy đã cười rất dễ thương nhỉ.”

“N~~”

“Thấy chưa, 2 người đang ngày càng thân nhau hơn đấy.”

Itsuki nói một cách vui mừng chứ không hề có ý chọc cậu, Amane thì cắn môi.

Itsuki không hề giẫm vào nơi cậu ta không nên giẫm, mà cậu ta lại chỉ rõ ra ý nghĩ của cậu với tư cách là một người bạn thân nên cậu cũng chẳng thể làm gì được. Dù cậu có muốn phản ứng lại nhưng Itsuki lại là bạn trai của Chitose.....nên đành chịu thôi.

Itsuki cười nhẹ khi Amane cầm như hến. Thật khó chịu khi bị chọc với một gương mặt hiền lành như vậy.

Cậu đành lảng đi bằng cách bắt đầu cặm cùi ăn khoai tây chiên mà cậu gọi ban nãy, Itsuki thì nhếch mép.

“Ông biết tôi vui lắm không? Cúi cùng thì ông cũng đã tới mùa xuân của mình rồi đây.”

“Không phải như vậy.”

“Hay là ông vẫn không rõ ý cô ấy như thế nào?”

“.....Không phải, nói chung là không đúng.”

Mà cũng đúng, vì Amane cũng biết Mahiru rất tin tưởng cậu. Đúng hơn là cậu sẽ trở thành người đàn ông mà Mahiru tin tưởng nhất. Vậy nên nếu đứng trên lập trường của một người bạn của Amane thì rõ ràng cậu sẽ là người duy nhất có thể trở thành người yêu của Mahiru.

Chỉ khác là cả 2 không có cảm xúc lãng mạn cho nhau.

Lâu lâu thì họ cũng có đụng chạm nhau và xấu hổ, nhưng đó chỉ là phản xạ giữa 2 người khác giới. Dù cậu cũng đã nhận được tình cảm từ phía Mahiru, nhưng cậu không cho rằng đó tình cảm lãng mạn giữa 2 người khác giới.

Dù dạo gần đây Amane cũng ăn mặc đàng hoàng hơn một chút, nhưng cậu vẫn là cậu. Và cậu nghĩ rằng Mahiru sẽ không thích những người như bản thân.

“Ông cứng đầu thật. Chính cái sự tự ti của bản thân mà ông luôn cho rằng cô ấy không thích mình đây.”

“Đúng hơn là ông trời đã cho tôi tất cả..... À, không, là do sự cố gắng của cô ấy. Cô ấy vừa chăm chỉ vừa dễ thương, nhưng tôi lại không có gì cả. Ông nghĩ cô ấy sẽ thích một người như tôi à??

“Nói kiểu ông thì chẳng nhẽ tất cả những cô gái xinh đẹp trên thế giới này đều luôn phải đi với một người đàn ông đẹp trai à? Nếu thế thì chắc những người không đẹp trai đã trở thành khủng bố cả rồi.”

Cậu không cho rằng đó là một điều mà Itsuki, một thằng đẹp mã nên nói.

“Mà, nếu ông cứ như vậy thì..... bây giờ tạm thời vẫn là được rồi, cứ đặt trước mục tiêu nhỏ là trở thành bạn của cô ấy đi.”

“Hả?”

“Ông đã thay đổi rồi, hay đúng hơn là ông đã xuất hiện dấu hiệu sẽ thay đổi bản thân. Ông chỉ đang bước dần bước chân đầu tiên để trở thành một người đàn ông thực thụ thôi.”

“.....Làm ơn lắng nghe tôi đi.”

“Hahaha, thế ông nghĩ chúng ta đã là bạn của nhau bao nhiêu năm rồi?”

“Vừa đủ 1 năm.”

Cậu ta vẫn tiếp tục cười và nói, “Phải ha”.

Dù hay chọc nhau, Itsuki, một học sinh cao trung, lại là người thấu hiểu và quan tâm đến Amane nhất.

“Mà này”

“N?”

“Ông nói rằng ông không đáng là gì với cô ấy, nhưng ông lại thừa nhận bản thân được cô ấy chăm sóc một cách kĩ càng.”

“Nào, cùng ăn khoai tây chiên thôi.”

“VẬY Ạ, XIN LỖI NHÉ.”

Cậu hơi bất ngờ khi Itsuki lại nói xin lỗi ngay lập tức, mà cuối cùng thì cả 2 cùng ăn khoai tây chiên một cách ngon lành.

“Cậu về trễ nhỉ.”

Khi cậu về đến nhà trễ hơn 1 tiếng so với bình thường, Mahiru, người đang mặc một chiếc tạp dề, ra đón cậu.

Sau cuộc trò chuyện với Itsuki thì cậu cảm thấy cô nàng giống như vợ mới cưới vậy. Rất tồi tệ khi mà cậu lại có một ảo tưởng như thế về Mahiru dù cho cậu không có bất kì cảm giác nào với cô nàng.

“À, tôi đi ăn khoai tây chiên với Itsuki.”

“.....có bữa ăn tối rồi mà.”

“Không sao đâu, tôi vẫn ăn được tất.”

Món ăn của Mahiru làm là ở một đẳng cấp hoàn toàn khác rồi, đồng khoai tây chiên chỉ là ăn chơi nên không thể nào mà cậu no được.

Cậu tự tin rằng mình vẫn có thể ăn với số lượng như thường ngày.

“Cậu không mập à.....tôi định nói thế nhưng nhìn thân hình gầy gò của Amane – kun thì tôi vẫn có thể cho thêm tí thịt.”

“Cô cũng nên đầy đặn hơn một tí đây, tôi sợ xương cô chịu không nổi mà vỡ mất.”

“Chưa đến mức đó đâu.”

“Đây này, cô gây quá đó.”

Thực ra thì hình thể của Mahiru rất mảnh mai và nữ tính. Nếu cô ấy mà tập thể dục thì sẽ còn tuyệt vời hơn nữa, mà, dù mảnh mai nhưng lại căng tràn và mềm mại.

Chắc chắn là trông cô nàng như sẽ vỡ tan vậy, cậu ôm thử eo của Mahiru, và cậu hoàn toàn có thể ôm nó bằng những ngón tay. Và nếu cậu dùng lực thì chắc chắn cô nàng sẽ vỡ tan, vậy nên giờ cậu mới hiểu tại sao bố cậu thường nói “Phụ nữ cần phải được đối xử nhẹ nhàng và tôn trọng”.

Khi nắm tay Mahiru, cậu cũng cho rằng bàn tay của cô nàng quá mảnh khảnh, thậm chí cậu còn lo rằng không biết mình lỡ làm Mahiru đau lúc nào không hay.

Những ngón tay ấy rất mảnh mai, đến mức cậu sợ rằng chúng sẽ gãy nếu chịu một tác động mạnh nào đó.

Mahiru hơi vặn vẹo người trong khi cậu lần dò và cảm nhận sự mềm mại từ bàn tay của mình.

Cô nàng từ từ cúi mặt xuống, nhưng ánh nhìn của cô nàng vẫn ở bàn tay của mình nơi mà Amane đang nắm.

Nhìn thấy khuôn mặt hơi hồng hào ấy, cậu giật mình chợt nhận ra mình đã đụng chạm Mahiru mà chưa được phép.

“.....X-xin lỗi. Vì đã chạm cô mà chưa xin phép.”

“K-không sao.... khi Amane – kun chạm, tôi không ghét nó.”

Cậu nhìn chăm chăm Mahiru, người vừa nói một câu thật sự rất là....., cô nàng cũng nhận ra bản thân vừa nói gì và bất ngờ ngẩng mặt lên.

Mặt Mahiru còn đỏ hơn lúc nãy, và đôi mắt của cô nàng ẩm ướt sự xấu hổ.

“N-nó không phải về vấn đề đụng chạm. Tôi chỉ không muốn những đứa con trai khác chạm vào tôi thôi.”

“U-ừm”

Dù vậy, tim cậu vẫn đập liên hồi.

Việc Mahiru cho Amane là một người bạn cực kì gần gũi là rất rõ ràng, nhưng nếu cô nàng mà nói những lời như thế sẽ rất dễ làm cho cậu nghĩ ngợi lung tung, nên cậu vẫn mong rằng Mahiru không làm như vậy nữa.

“.....À, ừm.... hôm nay cô không đeo nó nhỉ. À, không phải tôi có ý gì đâu.”

Cậu hỏi để giấu đi sự xấu hổ của bản thân, Mahiru thì nhìn xuống cổ tay của mình, nơi Amane vừa mới nắm.

“.....Nó sẽ gây vướng víu và có thể sẽ bị hư nếu đeo nó trong khi làm việc nhà.....Tôi muôn trân quý nó, vậy nên tôi chỉ đeo những lúc không phải làm việc nhà thôi.”

“.....V-vậy à.”

Cậu đơ cả người lại khi nghe thấy những lý do đó và mém nữa ngồi bệt xuống đất.

Sẽ chẳng có thằng đàn ông nào có thể đứng vững trước một câu nói dễ thương như vậy.

Cô nàng nói rằng cô nàng sẽ trân quý nó, và sẽ giữ gìn nó cẩn thận, Amane như bị những cảm xúc dồn dập ở trái tim lấn át mất lý trí.

Bịch bịch, tiếng tim đập của cậu như có thể nghe rõ mà chẳng cần áp tai gần vào, và Amane cố gắng hít một hơi thở thật sâu để bình tĩnh lại.

“.....Tôi rất vui vì cô thích nó như vậy.”

“Tôi yêu quý và trân trọng tất cả chúng, Kuma – san, túi đựng chìa khóa, và cả chiếc vòng tay này nữa.”

Kem dưỡng tay tôi cũng đã dùng ngay luôn mà, Mahiru thì thăm một cách ngượng ngùng, Amane đã đến giới hạn của sự chịu đựng rồi, cậu dựa vào góc tường, nhanh chóng tháo giày ra rồi nói.

“.....Tôi sẽ đi thay đồ đây.”

“V-vâng, cậu đi đi, Amane – kun.”

Rõ ràng là vừa về nhà, nhưng Amane lại có cảm giác như được một cô vợ mới cưới tiễn đưa khi rời khỏi nhà vậy, và tim cậu lại tiếp tục đập liên tục, cậu chạy nhanh vào phòng, đóng cửa lại rồi ngồi bệt xuống sàn nhà.

Chương 57: Lễ bế mạc năm học và lời thỉnh cầu của Itsuki

Trong khi thần thờ nhìn thầy hiệu trưởng chào cả trường với khuôn mặt nghiêm túc đứng trên sân khấu, sẽ rất không khó đoán vì ai cũng sẽ như thế, cu cậu ngáp ngáp ngáp dài.

Hôm nay là lễ bế mạc năm học và cũng là lễ tốt nghiệp, và cả bọn học sinh đang chán nản ngồi nghe lão hiệu trưởng lải nhải gì đấy, thực lòng thì cậu chỉ muốn ngủ quách đi cho xong.

Những người xung quanh Amane cũng cảm giác y chang cậu, chỉ có số ít là nghiêm túc lắng nghe, còn lại đa số thì mơ mơ màng màng hay gục đầu xuống thiếp đi luôn rồi.

Cậu cố gắng làm một khuôn mặt nghiêm túc nhất có thể, nhưng nhìn cách thầy hiệu trưởng nói thì có vẻ còn lâu mới kết thúc.

Nói đến lễ bế mạc năm học thì chắc ai cũng nghĩ sẽ có rất nhiều cảm xúc, nhưng thực sự thì cái lễ này ngoài tiếng oang oang trên sân khấu ra thì chỉ còn có mỗi tiếng mấy con muỗi bay vo ve.

Sẽ là không đúng nếu như nói lễ bế mạc này chẳng đáng quan tâm tí nào cả, nên Amane đang cố gắng đóng giả thành một học sinh gương mẫu hết sức có thể.

“.....A, vai tôi...”

“Thầy hiệu trưởng nói nhiều quá nhỉ.”

Khi kết thúc buổi lễ, ai về lớp nấy và những lời như trên vang ra khắp nơi.

Tuy nhiên trong giọng than thở đó vẫn có gì đó hưng phấn, bởi sau buổi sinh hoạt lớp hôm nay thì bọn học sinh sẽ có 2 tuần được tự do.

Amane thở dài nhẹ nhẽo trong khi nhìn những bạn học của mình, trên mặt cậu cũng có một nụ cười vì cuối cùng cậu cũng có thể thoát khỏi cái lớp học tẻ nhạt này.

Bắt đầu từ ngày mai là kì nghỉ xuân rồi đó, nên làm gì bây giờ?

Hiện tại thì do bố mẹ cậu cũng vừa thăm cậu rồi nên về nhà là việc không cần thiết, và tốn tiền di chuyển nữa, vậy nên cậu có một đồng thời gian rảnh rồi. Dù cho có chuẩn bị bài học cho năm 2 thì cũng vẫn sẽ dư rất nhiều thời gian.

Với việc làm bán thời gian thì cậu không tìm được công việc ngắn hạn nào cả do chỉ có 2 tuần, còn Itsuki và Chitose thì thuộc loại chơi suốt cả kì nghỉ.

“Ái chà chà Amane – kun à”

Amane vừa nghĩ đến Itsuki trong đầu thì ngay lập tức cậu ta gọi cậu từ phía sau lưng.

Nhìn ra phía sau, đó là một nụ cười khoan khoái..... Và cậu như đánh hơi được điều gì đó. Itsuki sẽ cười như thế này mỗi khi cậu ta định nhờ vả hay mang phiền phức đến cho cậu.

“Gì thế?”

“Mai ông rảnh không?”

“Cũng rảnh.”

“Un un, vậy thì ổn rồi.”

“.....Clgt?”

Với một nụ cười thật tươi, cậu ta đặt chiếc cặp xuống kế bên cái ghế.

Hôm qua cả lớp đã mang hết tất cả đồ đạc trong học bàn và tủ đựng đồ về cả rồi, nhưng nhìn cặp của cậu ta lại có vẻ chứa rất

nhiều đồ. Vì hôm nay cũng không học tiết nào nên cùng lắm là chỉ mang hộp bút, hồ sơ, ví hay những thứ tương tự.

“Cái đó là?”

“Đồ để thay.”

“Để làm gì?”

“Ngủ lại qua đêm.”

Mặt Amane cứng lại khi giọng nói của Itsuki có vẻ rất thành khẩn, thậm chí còn có cảm giác như cậu ta nháy mắt đưa tình nữa cơ.

“Này, ông có biết ‘báo trước’ là gì không?”

“Biết chứ biết chứ. Vậy từ nay tôi nào tôi cũng sẽ gọi nhé.”

“Đó là quấy rối hàng xóm vào ban đêm đấy tên điên này. Ông định làm thế thật à?”

“Đùa thôi mà. Mà thật sự thì ông cho tôi sống tạm ở nhà ông nhé.”

Thật ra thì Itsuki ít khi nào mà quên báo trước lắm.

Trừ phi cậu ta đang thật sự rất vội vàng, Amane đang rất thắc mắc lý do tại sao.

“Tôi với bố tôi vừa cãi nhau.”

Itsuki trả lời thẳng thắc mắc của Amane.

“.....Tại sao ông không qua nhà Chitose?”

“N~. Vì bố tôi đang cực kì tức giận nên phải đợi vài ngày nữa thì may ra mới về được. Nên qua nhà Chii~ vào lúc này là không nên.

Mà, chắc chắn thì bố mẹ Chii~ sẽ đồng ý cho tôi ở lại nếu tôi xin phép họ”

“Vậy qua chỗ tôi thì lại ổn à?”

“Mà, tôi nghĩ ông sẽ đồng ý thôi.”

Cậu nghĩ cũng không có vấn đề gì lắm vì cả 2 đã từng ở chung với nhau vài lần vào lúc mà phòng cậu vẫn còn là bãi rác.

Amane cũng không ngại khi cho cậu ta ở nhà mình.

Chỉ là Mahiru sẽ qua nhà cậu nấu ăn, liệu cô ấy có cảm thấy khó chịu hay không?

Phải chăng sẽ rất khổ sở khi Mahiru buộc phải vô hình thái Thiên thần – sama ở nơi mà đáng ra cô nàng phải được nghỉ ngơi thoải mái?

Cô nàng chỉ là bản thân mỗi khi ở cùng với Amane, nên chắc chắn Mahiru sẽ cố gắng che đậy mọi thứ khi ở trước mặt Itsuki.

Một vấn đề khác nữa là dạo gần đây Mahiru thường hành động khá kì lạ và hay xấu hổ, giống như cô nàng đã ý thức được Amane là một đứa con trai chứ không như lúc trước vậy, nên cậu sợ rằng Itsuki sẽ hiểu nhầm nó.

“.....Để tôi hỏi cô ấy xem.”

Cậu phải xin ý kiến của Mahiru nên cậu nhắn tin cho cô nàng. Có thể cô nàng sẽ trả lời sau khi nhắn cho cậu những thứ cần mua của ngày hôm nay.

Nhìn Amane nhắn tin cho Thiên thần – sama một cách quen thuộc, Itsuki thở dài vì một lý do nào đó.

“Gì thế? Cả 2 người sống chung rồi à?”

“Ông muốn ngủ trên mặt đất không đắp chăn và bật máy lạnh không?”

“Tôi nên cảm ơn lòng nhân từ của ông hay rên rỉ vì ý muốn cho tôi chết cồng đò của ông đây?”

“Tôi chỉ muốn bóp nát cái tượng tượng phi thực tế đó của ông thôi.”

Ông nói cái quỷ gì thế, đó là ánh mắt của Amane, còn Itsuki thì nhún vai.

Đúng hơn người nhún vai là cậu mới phải. Cậu không muốn làm phiền Mahiru bằng những hiểu lầm không đáng có.

Itsuki ắt hẳn cũng hiểu được bầu không khí nên chắc cậu ta cũng sẽ không chọc Mahiru, cơ mà cậu chắc chắn rằng cậu ta sẽ chọc cậu mỗi khi Mahiru không có mặt.

Cậu thở dài trước nụ cười khà khà đó của Itsuki, và tin nhắn của Mahiru đã đến, “Vậy cậu mua nguyên liệu cho 3 người luôn nhé”, vâng, đó là lời đồng ý từ bà chủ nhà.

“Được rồi đó.”

“Ngon, tôi được ăn đồ ăn nấu tại nhà rồi.”

“Đáng ra ông không nên mong chờ cái đó mới phải.”

“Có một chút thôi mà. Tôi cũng muốn nếm thử những món ăn mà Amane khen suốt ngày.”

“.....Đừng có làm phiền cô ấy đấy.”

“Tôi sẽ làm phiền ông chứ không làm phiền cô ấy đâu mà lo.”

“Đừng có mà làm phiền tôi chứ.”

Cậu búng trán Itsuki, người đang cười một cách vui vẻ, “Đau quá đấy”, nhưng cậu ta vẫn tiếp tục cười cười, Amane thở dài ngán ngẩm.

Chương 58: Tình huống của Itsuki

“Vậy, ông định ở đây đến khi nào?”

Sau khi đi mua đồ và quay trở về nhà rồi nghỉ ngơi một chút, cậu thấy Itsuki thoải mái như đang ở nhà cậu ta vậy.

Dạo gần đây cậu cũng không rủ cậu ta qua nhà mình nhiều bởi vì có Mahiru. Nhưng Itsuki cũng đã đến căn phòng này nhiều lần rồi nên chắc cậu ta cũng cảm thấy rất quen thuộc.

Itsuki, người đang ngồi uống cà phê, bắt chéo chân và đảo mắt qua lại như đang suy nghĩ.

“N~, tạm thời thì chắc là 3 ngày. Vì tình hình ở nhà vẫn chưa ổn lắm.”

“Bố ông cũng phải tệ, chỉ là ông ấy thiếu sự linh hoạt khi phải chấp nhận người khác thôi.”

“Một ông già cứng đầu, cứng nhắc và cổ lỗ sĩ.”

“Này”

“Chẳng lẽ ông ấy không thể nào chấp nhận người mà con ông ấy yêu à”

Itsuki nói rằng cậu ta sẽ rời khỏi nhà khi lớn lên, nhưng thực chất cậu ta không hề ghét bố của mình tí nào.

Bố cậu ta là một người rất khôn khéo, những ai vừa mắt ông thì ông sẽ đối xử rất tốt với người đó, và Chitose thì hoàn toàn không lọt nổi vào mắt của ông, mà, ông ấy cũng rất tốt đối với Amane.

Lý do mà cậu ta không được hẹn hò với Chitose là vì gia giáo của nhà Itsuki rất tốt và nghiêm túc, vậy nên cậu ta có nghĩa vụ phải chọn một người phụ nữ công dung môn hạnh.

Thành thật mà nói thì đơn giản là do bố của Itsuki không thích Chitose.

Tuy nhiên, có vẻ như Itsuki đã liên tục bênh vực cô ấy, thế nên tình trạng cậu ta mới như này.

“Amane sướng thật nhỉ. Ông được tự do hoàn toàn.”

“Bố mẹ tôi rất thoải mái, họ luôn muốn đưa con trai của mình chọn được người mà nó thực sự yêu.”

“Tôi ghen tị thật đấy.”

Có vẻ như Itsuki trở thành như bây giờ là hậu quả của việc cậu ta đã bị nuôi dưỡng quá khắt khe, cậu cũng không biết làm gì hơn.

Cậu ta đã trở nên nổi loạn hơn, nhuộm tóc bằng một màu cực kì chói mắt và lúc nào cũng có biểu cảm như ve vãn ai đó.

“Dù nói thế nhưng ông vẫn tôn trọng bố mình đúng không?”

“Tôi tôn trọng ông ấy như một người chín chắn, chứ không tôn trọng ông ấy như một người bố. Khi mà ông ấy chèn ép tôi như

vậy..... Đáng ra ông ấy có thể dùng kẹo, nhưng ông ấy chỉ toàn dùng roi thôi, vậy nên tôi mới cản trả lại.”

“Liệu khi biết được, ông ấy chuyển sang dùng kẹo thì có tốt hơn không?”

“Tôi sẽ bị thuyết phục nếu ông ấy cho tôi sự tự do khi ăn cây kẹo ấy, nhưng không, ông ấy nhốt tôi vào một cái lồng rồi buộc cổ tôi lại như một con chó, và tôi cản ngược lại ông ấy.”

Ông ấy đã sống hàng thập kỷ rồi nhưng vẫn không hiểu được việc đó, Itsuki nhún vai rồi uống hết số cà phê còn lại trong tách.

“Tôi đã không còn là một đứa trẻ nữa, tôi đã biết lo liệu mọi thứ rồi.”

“Lo liệu?”

“N~, thật sự thì việc phải ăn bám bố mẹ cho đến khi học đại học khiến tôi rất bức mình, và sau đó tôi sẽ lo liệu mọi thứ, phải tốn bao nhiêu tiền để 2 đứa có thể dọn ra ở chung và phải làm như thế nào.”

“Đó là những tiền đề trước khi ông có thể tách khỏi bố mẹ đấy.”

“Phải ha.”

Itsuki, một chàng trai đã lo liệu những chuyện đó ngay còn khi học cao trung, thật sự thì cậu thấy rất ngưỡng mộ, nhưng cậu mong cậu ta sẽ làm lành với bố của mình hơn, như mối quan hệ giữa bố cậu ta và cậu vậy.

Mà, từ giờ thì có vẻ Itsuki sẽ ở đây cho đến khi bố cậu ấy nguôi giận, cơ mà cậu hi vọng cả 2 có thể làm lành càng sớm càng tốt.

“Mà, hãy cứ thư giãn vài ngày đi, may là chúng ta đã bắt đầu kì nghỉ xuân.”

“Có bạn thân thật tuyệt.....!”

“Tỏm lợm và ông dính người quá đấy.”

“Tồn thương! Tôi muốn ăn đồ ăn của Shiina – san để bồi thường!”

“Dù gì ông cũng ăn.”

“Te~~”

“Ông đừng có giả làm một cậu bé dễ thương, kinh vãi loz.”

“Tồn thương sâu sắc.....*huhuhu*”

Dù Itsuki giả bộ khóc, khuôn mặt cậu ta vẫn luôn có nụ cười tươi, nhìn cái tình huống dị hợm này, Amane vừa nhẹ nhõm vừa cạn lời.

Cậu ta thường xuyên ‘đánh trận’ với bố mình, nhưng thật sự sáng nay khuôn mặt của Itsuki cực kì tồi tệ. Khi ở trường, cậu cảm giác Itsuki như người mất hồn vậy, mà, có vẻ cậu ta cũng đã phục hồi lại đôi chút.

Tốt nhất là không nên nhắc lại nó, cậu thở dài và lầm bầm khi nhìn Itsuki trong khi cố tỏ ra kinh tởm.

Sau hoàng hôn, Mahiru qua nhà cậu.

Lý do cô nàng không mang theo gì qua là do cậu đã mua hết tất cả những thứ mà cô nàng cần rồi.

Do cậu cũng báo trước cho Mahiru rồi nên cô nàng không có vẻ gì là ngạc nhiên với sự xuất hiện của Itsuki cả. Ngược lại, Itsuki thì lại đang có vẻ hơi lúng túng.

“Lâu rồi mới gặp, Akazawa – san.”

“Lâu rồi mới gặp. Tôi xin lỗi vì đã chen vào tổ ấm tình yêu của cả..... rồi rồi, tôi đùa thôi mà. Xin lỗi vì sự bất tiện bất ngờ này, chắc hẳn tôi đã làm phiền cậu rất nhiều.”

Amane im lặng đập lên chân cậu ta một cái, còn cậu ta thì vẫn cười cười như không có chuyện gì xảy ra.

“Không sao đâu, càng đông càng vui mà.”

“Chỉ toàn phiền phức khi cậu ta ở đây thôi.”

“Cậu không nên nói vậy đâu đó.”

Amane ngậm miệng lại khi bị nhắc nhở, còn Itsuki thì nhếch mép cười, cậu bức quá nhéo hông cậu ta ở một góc mà Mahiru không thấy.

Mà, thực ra Itsuki thuộc dạng đầy đặn cơ bắp nên cũng khá ít chỗ để nhéo.

“Vậy tôi sẽ đi nấu ăn nhé, cậu cứ thoải mái đi.”

Mahiru mỉm cười bằng nụ cười của thiên sứ rồi đi vào phòng bếp với một chiếc tạp dề trong khi 2 thằng trời đánh kia vẫn đang cãi nhau.

Có vẻ cô nàng cũng không biết phải nói gì với Itsuki nên cô nàng đã để phần đó lại cho Amane.

Nhìn lưng Mahiru, Itsuki cười cười.

“.....Thân nhau đến mức cô ấy có cả chìa khóa phòng cậu rồi ha.”

“Im đi.”

Có vẻ đã quá quen thuộc khi Mahiru dùng chiếc chìa khóa dự phòng để mở cửa. Và Itsuki đã nhận ra chi tiết nhỏ đó khi cô nàng đến mở cửa mà không có tiếng chuông reo.

“Từ từ chắc Shiina – san cũng qua đây ở luôn nhỉ? Nhìn thái độ của cô ấy chẳng khác gì một người vợ cả.”

“Ông muốn tôi tống ông ra khỏi đây không?”

“Tôi định nói chỉ là đùa thôi....., nhưng rõ ràng là ông cũng nhìn ra điều đó đúng không? Theo một cách khách quan.”

Khi cậu cố nắm cổ cậu ta, Itsuki đã chạy thoát được và ngồi trên tấm thảm và bắt đầu chơi game, Amane đứng dậy rời khỏi sofa và đá vào đầu cậu ta một cái bằng đầu gối rồi ngồi xuống kế bên cạnh.

Sau một lúc, tiếng bát đĩa vang lên, cậu không thể để Mahiru làm hết mọi thứ được nên cậu đứng dậy rồi đi vào phòng bếp.

“Tôi giúp cho. Thật sự thì tôi mang đang đến đây một người lạ có ổn không vậy?”

“Cảm ơn cậu nhé.”

Khi cậu sắp xếp mọi thứ trên bàn như thường lệ, Itsuki nhìn cậu với ánh mắt sững sờ.

“.....Sao trông như.....”

“Có chuyện gì à?”

“Không có gì, tôi không nên nói ra thì hơn.”

Với Itsuki, người đang dọn dẹp mấy thứ để chơi game, không nói hết câu của mình, Amane bối rối hỏi lại “Có gì sao?”.

Chương 59: Bữa tối 3 người

Bắt đầu ăn tối và 3 người họ ngồi xung quanh những món ăn do chính tay Mahiru nấu, và vì một lý do nào đó mà Itsuki trông rất vui vẻ.

“Ngon quá....”

“Cảm ơn cậu.”

Mahiru, người đang ăn từ tốn, bình tĩnh trả lời. Cô nàng vẫn đang giữ nụ cười Thiên thần – sama trên mặt như khi ở trường, nhưng có vẻ do Itsuki cũng đã biết bí mật giữa 2 người họ rồi nên cô nàng cũng không quá căng thẳng.

Còn Itsuki thì liên tục bỏ thức ăn vô miệng và khen ngon.

Cậu ta cũng có báo trước là mình sẽ ăn nhiều hơn Amane nên Mahiru cũng đã làm bữa ăn thịnh soạn hơn, nhưng có vẻ vẫn còn hơi thiếu.

“Yaaa, Amane luôn được ăn những món như vậy thường ngày, sung sướng quá ha.”

“Tôi biết mà, món ăn hôm nay cũng rất ngon nữa.”

“.....Cảm ơn nhé.”

Cậu khen không ngớt miệng sau khi húp một ngụm miso.

Như thường lệ, cả khuôn mặt cậu như lỏng ra, hương vị của nước dùng dashi và súp miso thật sự là khó cưỡng. Thật kinh ngạc khi mà dù cậu uống nó hằng ngày nhưng cậu chẳng bao giờ ngán cả, cùng với đó là lời khen quen thuộc hằng ngày dành cho cô gái đã nấu những món ăn này, khi mà cô nàng này có vẻ không quá nhận thức về sức hấp dẫn của những món ăn mà mình nấu.

Hương vị thanh nhẹ đó không chỉ làm ngon vị giác mà còn làm ấm trái tim, vậy nên cậu không có cách nào ngăn cản Itsuki hóa chaos cả.

“Waaaa, ngon quá”

Hôm nay cô nàng nấu món khoái khẩu của Amane là trứng cuộn vị dashi, và số lượng thức ăn thì nhiều hơn 20% so với thường ngày. Tất nhiên bình thường những món của cô nàng vẫn rất ngon, nhưng khi có thêm món trứng cuộn này vô thì sức ăn của Amane sẽ tăng lên hẳn.

Ngon thật đấy, Itsuki nói sau khi nếm xong những cao lương mỹ vị trên bàn rồi nhìn về phía cậu và Mahiru.

“.....như một cặp trời sinh.”

“Ông nói gì à?”

“Không, không có gì.”

Amane cũng chả buồn mà gặng Itsuki khi cậu ta lắc lắc đầu rồi tiếp tục đại nghiệp ăn uống của mình, cậu nhún nhún vai khi Mahiru nhìn sang.

Sau bữa tối, Mahiru về phòng mình sớm hơn mọi khi. (Suu: Có cái bóng đèn, kh ve vồn nhau được :>)

Thường thì trước khi Amane đi tắm, Mahiru sẽ ở đây đến trước 10 giờ đêm rồi mới về, nhưng chắc do hôm nay có Itsuki nên cô nàng quyết định về sớm. Trong lúc cậu rửa bát, hình như cô nàng đã có 1 một cuộc trò chuyện ngắn với Itsuki, có vẻ đó là lý do.

Khi cậu hỏi Itsuki cả 2 đã nói gì thế, cậu ta chỉ nói “Chỉ là một cuộc đối thoại ngắn về Chi~ thôi mà”, và cậu cũng không thể rặn ra được thứ gì khác nữa, nhưng cậu chắc chắn là 2 người họ đã nói về một vấn đề khác nữa.

“Này Amane”

Trước khi đi ngủ, Itsuki đã trải tấm futon ra trên sàn nhà trong phòng ngủ của Amane rồi nhìn lên cậu, người đang ngồi trên giường.

“Có chuyện gì à?”

“Khi nhìn Shiina – san, ông luôn có một biểu cảm dịu dàng mà ông lại bảo là ông không thích cô ấy à?”

“Im đi”

“Bởi vì rõ ràng khi nhìn Chii~, khuôn mặt ông lúc nào cũng như chuẩn bị nổi điên vậy.”

“Tôi đập ông ra khỏi đây bây giờ.”

“I~yan~”

Ông còn dám mở mồm nữa không, cậu nhìn Itsuki nhưng trông cậu ta chẳng có vẻ gì là ăn năn cả.

“Mà, ông vẫn luôn cứng đầu nhỉ. Nhưng tôi vui lắm đấy, vì đã có một ai đó đã có thể nhìn ra được những ưu điểm của ông.”

“Hà?”

“Ông đánh tôi làm gì..... Quá rõ ràng mà, trong lớp ông như người tàng hình vậy.”

“Tôi biết.”

Hình ảnh của cậu ở trong lớp là, một thằng con trai mờ nhạt, ít nói và không có sở trường đặc biệt nào cả. À với khá thông minh nữa, ấn tượng tốt duy nhất đó đến từ kết quả trên bảng xếp hạng của cậu sau mỗi kì kiểm tra.

Một Ikemen luôn cười tươi như Itsuki, hay một chàng hoàng tử hòa hảo với mọi người như Kadowaki, những người như Amane ở trong lớp gần như chẳng có tí gì là nổi bật cả.

Dù cậu cố tình giữ mọi thứ kín đáo về bản thân, nhưng nói thật thì danh tiếng của cậu cũng chẳng thể gọi là cao.

“Nhưng đó chỉ là sự đánh giá qua vẻ bề ngoài, chứ không phải tính cách của ông. Dù cho có ai đó muốn thật sự hiểu rõ về con người ông, sẽ rất khó để họ có thể nhận ra những ưu điểm đó trừ phi họ tiến sâu một phần vào trong thế giới nội tâm của ông.”

Jii~, cậu ta nhìn chằm chằm Amane.

Cậu cảm thấy hơi khó chịu vì ánh mắt của Itsuki cực kì nghiêm túc, nó không hề pha lẫn chút đùa giỡn nào trong đó cả.

“Vậy nên việc ai cũng không biết ông là một người cực kì đáng hoàng là điều không thể tránh khỏi. Bởi thế tôi mới rất vui khi thấy Shiina – san và ông thân nhau đến vậy.”

“Itsuki....”

“Vậy nên hãy cố gắng làm một buổi hẹn hò kếp nào!” (Suu: Bruhhh)

“Thật là, kiểu gì thì chú mày cũng lại như vậy.”

Mà, lâu lâu cảm động như vậy cũng không phải là điều gì đó quá tệ.

Mà, Itsuki chắc chắn không thể làm một việc gì đó mà không đùa giỡn được, cơ mà má cậu ta đang hơi đỏ, nên hoàn toàn có thể đoán được câu nói đùa khi đó của cậu ta là dùng để che giấu sự xấu hổ.

“Chi~ cũng sẽ rất vui đó”

“Đừng có rủ tôi.....2 người tự mà đi. Với lại nếu bọn tôi mà có mối quan hệ đó thì cái kiểu hẹn hò này thực sự ổn à?”

“Ông nên ăn diện theo cái bộ dạng đứng đắn của mình hồi vụ lời đồn nhá. Tôi muốn thấy lắm đó.”

“Tôi ghét nó lắm.”

“Hay là, ông chỉ muốn ăn mặc như vậy trước mặt Shiina – san thôi?”

“Itsuki, ông có thể chọn một là ngủ một giấc nghìn thu dưới bầu trời giá lạnh, 2 là ngủ trong một căn phòng yên tĩnh ấm áp.”

“Tôi xin lỗi.”

“Ông cà chớn thật”, cậu nói bằng một giọng chán nản với Itsuki, người đang ngồi trên futon và xin lỗi.

Nhưng trong lòng thì Itsuki cho rằng, nếu Amane mà có bạn gái thì chắc chắn cuộc sống của Amane sẽ toàn là màu hồng.

(.....Hẹn hò với Mahiru, rõ là không thể mà)

Amane đã được Mahiru chăm sóc rất nhiều thứ, và cũng đã gây cho cô nàng rất nhiều phiền toái. Cậu sợ rằng nếu cả 2 mà hẹn hò thì chắc cậu sẽ hoàn toàn dựa dẫm vào Mahiru mất. Rất rõ ràng Amane chỉ là một thằng vô dụng, nên khi mà cả 2 đã thực sự hẹn hò thì chắc chắn lúc đó cậu sẽ hoàn toàn vô dụng luôn.

Với Mahiru có thể sẽ luôn tránh những người khác giới.

Dù cô nàng không tỏ vẻ gì là từ chối và xa lánh Amane, Shuuto, hay Itsuki, người mà cậu tin tưởng, nhưng đôi khi ở trường, Mahiru luôn dựng một bức tường dày hơn rất nhiều so với những cô gái khác để chặn những người khác giới lại. Cô luôn giữ một khoảng cách nhất định với vẻ mặt thản nhiên trong khi đeo chiếc mặt nạ của Thiên thần – sama.

Bởi vì Mahiru có lẽ đã nhận được rất nhiều lời tỏ tình nhưng lại không hề có kinh nghiệm trong việc hẹn hò, nên cô nàng đã tránh hết tất cả những đứa con trai mà cô ấy gặp.

Dù cho có là Amane đi nữa thì chắc cậu cũng sẽ bị từ chối.

Với lại sẽ rất thô lỗ khi tỏ tình với một người mà cảm xúc của bản thân đối với người đó chỉ mới là nửa vời, vậy nên hiện tại, cậu không muốn làm bất cứ điều gì đối với Mahiru cả.

Với chưa chắc Mahiru đã có những cảm xúc đó, vậy nên ảo tưởng cô nàng thích mình chỉ là một việc làm ngu ngốc.

“.....Mà này, Shiina – san tin tưởng ông đến như vậy. Vậy nên trước khi nhắm mắt phủ nhận tất cả mọi thứ đều là không thể, ông hãy cảm nhận và quan sát thật kỹ lưỡng nhé.”

Nghe Itsuki bảo rằng ông hãy nhìn thẳng vào con tim của bản thân, Amane làm bầm “.....Ừm” rồi vùi đầu vào đồng chăn mềm ấm áp trên giường.

Chương 60: Tấn công vào bữa ăn trưa ở nhà của bạn của bạn trai

“Ikkun kì quá! Tớ cũng muốn ăn thử đồ ăn của Mahirun!”

Sáng ngày hôm sau, Amane đã nhận được một cuộc gọi như vậy đến từ Chitose.

Có vẻ như Itsuki đã liên hệ với Chitose vào tối hôm qua. Cậu có nhớ là lúc ăn Itsuki cũng có chụp hình lại nên chắc chắn cậu ta đã gửi những tấm ảnh đó cho Chitose.

“Bà gọi tôi cũng như không, gọi hỏi Shiina ấy.”

“Vậy nếu Mahirun đồng ý thì tôi qua nhà ông được không?”

“Mà, chắc cũng được.”

“Ngon! Vậy tôi đi hỏi Mahirun đây ~!”

Và cô ấy cúp máy.

Amane bỏ ngay cái điện thoại ra khỏi lỗ tai vì cảm thấy quá phiền phức, mà, cậu cũng không biết nên ấn tượng trước khả năng ‘nói là làm’ của Chitose hay sự phiền toái của nó nữa.

Còn Itsuki nhìn cậu và mỉm cười.

“Chii~ lúc nào cũng tràn đầy năng lượng nhỉ.”

“Thường thì ông sẽ làm gì trước cái thói quen chạy xông lòng như con ngựa của bà thế?”

“Chịu thôi. Đó là tính cách của cô ấy mà, Chii~ thuộc tuýp người sẵn sàng cho tất cả mọi người biết thứ mà mình thích và yêu quý mà không ngần ngại.”

Un un, bởi vậy Itsuki mới yêu cô ấy ha, cậu nghĩ.

Amane cho rằng sức mạnh và điểm nổi trội nhất của Chitose chính là khả năng có thể làm thân với bất kì một ai đó, và cậu rất ghen tị với cô ấy bởi chính bản thân cậu lại dở khoản đó nhất, mà, tạm thời thì chắc Mahiru cũng khổ sở với mấy cuộc gọi đó của Chitose ha.

Trong khi cầu nguyện cho Mahiru được yên lành một cách thành khẩn nhất, cậu hâm lại bữa tối hôm qua để ăn sáng.

“Đến rồi đây ~~!”

Chitose ngay lập tức xuất hiện trước buổi trưa. Cô ấy mang theo một cái ba lô, có vẻ là đựng hành lý và đang cầm một cái túi mua sắm chứa đầy nguyên liệu nấu ăn, Mahiru thì mỉm cười đứng bên cạnh.

Có vẻ như 2 người họ đã hẹn gặp nhau ở ngoài và đến đây sau khi Mahiru rủ Chitose đi mua sắm cùng. Nếu không thì họ đã không xách theo túi mua sắm rồi, và Chitose cũng sẽ không thể mở được cửa phòng cậu.

“Nhanh dữ vậy.....”

“Bởi tôi không thể chờ được khi được ở lại phòng của Mahirun!”

“.....Ở lại?”

“May là tôi không đi đâu chơi cả, và Mahirun cũng đã đồng ý rồi!”

Đúng hông, Chitose cười và nhìn Mahiru, Mahiru cũng nở nụ cười và gật đầu đáp lại.

(Cô ấy chịu áp lực nhiều quá nhỉ)

Có vẻ Mahiru đã chịu thua trước cơn bão tố mang tên Chitose.

Mà, thật ra cậu cũng không ghét gì việc đó, chỉ là hơi bất ngờ thôi.

“Đừng lo mà, tôi đã đồng ý rồi.”

Mahiru đi đến tủ lạnh để cất đồ, khi đi ngang qua cậu, cô nàng nói bằng một giọng rất nhỏ mà chỉ cả 2 mới nghe thấy.

Amane cười khỏ khi mà Mahiru lại có thể dễ dàng nhận ra được sự lo lắng của cậu như vậy trong khi nhìn cô nàng cất những nguyên liệu nấu ăn đó vào tủ lạnh.

Chitose cười nói “Món ăn do Mahirun làm, mong quá đi ~” và ngồi xuống bên cạnh Itsuki, thế là Amane mất chỗ ngồi nên cậu tạm thời đi vào phòng bếp cùng Mahiru.

“Cô có cần phụ gì không?”

“.....Amane – kun, đâu biết nấu ăn đâu.”

Mahiru gọi tên cậu bằng một giọng rất nhỏ để ngoài phòng khách không thể nghe thấy được, Amane nhẹ nhàng mỉm cười.

“Những việc như lật rau cũng được mà? Hoặc mấy việc đơn giản khác, chỉ cần cô hướng dẫn là được rồi.”

“.....Vậy nhờ cậu nhé. Mà, cậu không ở ngoài kia được đúng không?”

“Cô hiểu rõ quá nhỉ. 2 người họ bắt đầu tán tỉnh nhau rồi.”

Nhún vai, rồi cậu rửa tay bằng vòi nước bồn rửa bát.

Dù những việc cậu giúp Mahiru được rất ít, nhưng không có nghĩa là cậu không giúp được. Như việc bày biện hay mấy việc nặng chẳng hạn, vậy nên cậu sẽ phụ Mahiru và tránh cặp đôi đang tán tỉnh ngoài kia ra.

“Mà, trưa nay ăn gì thế?”

“Omurice, súp rau củ và salad. Chitose bảo cậu ấy muốn ăn trước omelette chín vừa để có thể cắt nó ra bằng một con dao và phủ hết phần cơm.” [note22018]

“YEAH!”

“Cậu thích những món ăn liên qua đến trứng nhỉ.”

“Vì trứng rất tốt mà. Với lại điều tiên quyết là cô nấu rất ngon, nên tôi mong chờ lắm.”

Những món ăn của Mahiru nấu thì ngon khỏi nói, nên chắc hẳn món trứng khoái khẩu của cậu cũng sẽ ngon không kém. Món bò hầm omurice hôm nọ cũng rất tuyệt nữa. Cậu tự tin rằng mình có thể ăn nó cả tuần mà không ngán.

Chitose, bà tuyệt lắm, Amane vừa lấy gạo đủ cho 4 người và vo gạo vừa khen thầm Chitose trong lòng, còn Mahiru thì đang đứng đơ người trước tủ lạnh.

“.....Sao thế?”

“.....Dù tôi rất vui khi cậu nói thế, nhưng không được tấn công bất ngờ như vậy nữa đâu đây.”

“Hửm...?”

“Thôi cậu không cần phải hiểu đâu.”

Pui, Mahiru đã quay sang thái rau củ để làm món súp, còn cậu thì nghiêng đầu khó hiểu.

“Vì chưa hẹn hò với ai bao giờ nên thật sự tôi chẳng hiểu lắm.”

“Phải ha ~”

Chương 61: Thiên thần – sama và người thiếu hiểu

“Wa~~n, ngon quá!”

Sau bữa ăn trưa, Chitose vỗ vỗ bụng một cách hạnh phúc.

Mahiru cười vui vẻ trước biểu cảm thỏa mãn đó. Dù đúng là Chitose thường xuyên có những quyết định bất ngờ, nhưng có vẻ buổi tấn công bất ngờ ngày hôm nay cũng không đến nỗi tệ lắm.

“Iya~, Shiina – san đúng là có thể làm được bất cứ món nào ha, omelette chín vừa, ước gì tôi cũng có thể làm được như thế.”

“Tất cả là nhờ người đã dạy tôi cách nấu ăn thôi.”

“Cậu có học nấu ăn à?”

“E--, ừm, để tôi có thể sống một mình và không phải dựa dẫm vào người khác một cách xấu hổ.”

“Hê--! Ất hẳn người đó nấu ăn rất giỏi ha, cậu có thể làm được nhiều món như vậy mà!”

Người mà Mahiru nhắc đến chắc là người mà lúc trước cô nàng đã từng nói qua với cậu.

Cô ấy có vẻ là người duy nhất yêu thương Mahiru ở chính ngôi nhà của mình.

“Không biết cô ấy có thể dạy tớ nấu ăn được không nữa”

“Chắc chắn là được nếu bà không sáng chế biến tấu tùm lum.”

“Ờ, phải thử nghiệm với tìm được những món mới đúng không?”

“Này, nếu không phải cái thói quen đó của bà thì bà có thể hoàn toàn làm được tất cả mọi thứ đấy biết không..... chính sự tò mò và quậy phá đó đã phá hỏng hoàn toàn đấy..... bà chỉ cần đàng hoàng làm theo công thức là được.....”

Chitose có thể làm tất cả mọi thứ tốt hơn hẳn bình thường nếu không có thói quen tinh nghịch đấy, nhưng cái tính cách cà chớn và thói quen xấu trên đã hạ tất cả khả năng của cô ấy xuống 1 bậc.

Chitose có một tính cách rất lơ đãng, giống như mèo vậy, nhưng cô ấy lại không hành động giống mèo chút nào, và đó là một vấn đề nan giải. Cô ấy vẫn có thể làm mọi thứ một cách bình thường, nhưng trông Chitose sẽ cực kì chán chường.

Nếu cô ấy có thể hành động và suy nghĩ giống như một con mèo thì Chitose sẽ trở thành một người phụ nữ cực kỳ khôn khéo, tuy nhiên thì bản tính của cô ấy có vẻ vốn đã nằm ngoài tầm kiểm soát của ý thức rồi.

“Nấu ăn cũng vậy thôi, bà cũng nên kiềm chế bản thân lại một chút, cô ấy là một ví dụ đấy.”

“Ê---, tôi không muốn giống y chang Mahirun đâu. Trông tù túng lắm.”

“Này, như vậy là bất lịch sự với Shiina đấy.”

“Un, nhưng mà tôi cảm thấy rõ ràng nó rất tù túng và khuôn mẫu, rập khuôn lắm.”

Lâu lâu, Chitose lại có một ánh nhìn thấu đáo một cách bất ngờ.

“Và ở trường trông Mahirun nhàm chán lắm.”

“.....Cậu thấy như vậy thật à?”

“N~. Tớ cũng không biết chính xác lắm vì bọn mình không chung lớp, nhưng trông cậu cực kỳ nhàm chán luôn. Cậu thường tự lùi một bước so với tất cả mọi người rồi lại ngấm nhìn họ từ nơi đấy. Cậu trông có vẻ rất thân thiện với mọi người, nhưng thực sự thì cậu chẳng mở cửa trái tim cho bất kì ai cả.”

Có thể, hay đúng hơn, nhận xét của Chitose là hoàn toàn chính xác.

Mahiru luôn tỏ ra thân thiện và hữu hảo với tất cả mọi người, chỉ có rất ít người mới có thể nhìn ra được khuôn mặt thật sau lớp mặt nạ đó.

Bởi vì Mahiru luôn muốn bản thân là hoàn hảo nhất, nên cô nàng đã tự che dấu đi khuyết điểm và tính cách thật sự của bản thân.

Có vẻ Mahiru cũng nhận biết được điều đó, biểu cảm của cô nàng xám lại, còn người ngồi kế bên cô nàng là Chitose thì vươn tay ra.

“Ồ những nơi riêng tư thì Mahirun thật sự rất dễ thương đó, cậu biết chứ? Tớ thật sự yêu thích một Mahirun như vậy!”

Ể ể, Mahiru chớp mắt bối rối khi Chitose vừa nói vừa cười và ôm cô nàng, nhưng Mahiru không tỏ vẻ gì là không thích cả, cô nàng rụt rè ôm Chitose lại.

“Mahirun nè, tớ nghĩ cậu có thể trở nên vô tư hơn được mà đúng không? Ví dụ khi ở với Amane này, cậu ta có thể nuông chiều cậu thoải mái luôn đúng không? Khi mà đã cho rằng ai đó rất thân quen thì cậu ta sẽ cực kì ngọt ngào và mềm lòng, nên nếu là Mahirun thì chắc chắn là được nhỉ?”

“Tớ không làm vậy đâu ~!”

“Ể--?”

“.....Không có mấy thứ như Chitose – san nghĩ đâu.”

Pui, Mahiru quay mặt đi chỗ khác, Chitose cười cười và trả lời “Vậy sao?~” rồi vì một lý do nào đó nhìn về phía Amane.

Có nhìn sang đây cũng không giải quyết được gì đâu. Trừ phi những lúc Mahiru yếu đuối hoặc cần một chỗ dựa, bình thường thì

chắc chắn cậu sẽ không nuông chiều cô nàng. Bởi vì Mahiru luôn muốn bản thân có thể tự lập, và cậu tôn trọng tinh thần đó của cô nàng.

Chỉ là, nếu Mahiru nói cậu rằng..... cô ấy muốn được giúp đỡ.....thì cậu sẽ rất sẵn lòng.

Cậu chắc chắn sẽ không chần chừ. Nếu cô nàng tự nguyện chia sẻ khó khăn của mình cho Amane, thì cậu sẽ luôn sẵn sàng đỡ lấy tám lưng mảnh mai ấy bất cứ lúc nào.

Vừa nghĩ như thế, cậu ngay lập tức cảm thấy xấu hổ và cố gắng che giấu tâm tư của mình đi trong khi nhìn Mahiru và Chitose đang ôm nhau.

“Iyaa~, nhìn 2 mỹ nữ thân nhau thật sự là bổ mắt ha.”

“Cũng đúng.”

Cậu đồng ý với cái câu nhận xét quái dị của Itsuki, mà, bởi vì cả 2 cô gái đều là mỹ nhân cả, và cậu cảm thấy nhẹ nhõm phần nào khi Mahiru có một người bạn thân cùng giới có thể thấu hiểu và đồng cảm với bản thân.

Và cuối cùng tất nhiên là Chitose sẽ ở lại bên phòng của Mahiru.

Cậu thắc mắc cô ấy không muốn ở cùng với Itsuki à thì cô ấy trả lời, “Lúc nào tôi cũng đã ở cùng với Ikkun rồi nên lần này ở chung với Mahiru cũng được mà”, rồi sau bữa tối, Chitose vui vẻ đi cùng Mahiru về phòng của cô nàng ở kế bên.

Cậu cũng biết 2 người họ rất tình tứ và thường xuyên ở nhà của Chitose, cơ mà chính cái đó lại hơi là lạ..... cái sự thật rằng 2 đứa nó thường xuyên ở chung nhà khiến cậu hơi xấu hổ một chút.

Itsuki thì thâm vào tai cậu, “Đang tưởng tượng cái gì thế hả, tên làm lì?” và cậu đập một cái vào chân cậu ta. Không đập vào ngón út đã là lòng nhân từ của Amane rồi.

“Ông nha, đừng có đập chân tôi để che giấu sự xấu hổ nữa.”

“Đoán mò bậy bạ gì đây?”

Amane quay đầu sang chỗ khác với cái lời phàn nàn trước giờ ngủ này của Itsuki.

Cậu cũng thật sự không giẫm hoàn toàn lên chân cậu ta, và Itsuki cũng không phàn nàn vì đau. Đây chỉ là cách bạn thường đùa với đứa bạn thân của mình mà thôi. Với Itsuki cũng thường đập cậu nên chuyện này cứ như thường ngày ở huyện.

“Mà, tôi cũng ở nhà cô ấy nhiều lần lắm rồi. Nên bình thường thôi.”

“Tôi biết rồi. Vậy nên dừng cái chủ đề này lại đi.”

“Thường bọn con trai hay nói về mấy cái này mà nhỉ.”

“Chẳng thường chút nào cả.”

Amane chẳng muốn nghe câu chuyện tình tứ của cái cặp đôi mặn nồng này tí nào nên cậu kết thúc ngay cái chủ đề này, khi cậu nhìn sang Itsuki thì cậu ta đang nở một nụ cười với hàm răng trắng bóng.

“Ông thật sự ăn cỏ ha.”

“Là sao?”

“Mà, đó là lý do tại sao Shiina – san có thể mở trái tim của cô ấy cho ông. Ông sẽ chẳng bao giờ làm gì cô ấy dù cho ông có thèm muốn đến cỡ nào.”

Làm tốt lắm, cậu ta cười rồi đưa ngón cái lên với cậu, Amane tối sầm mặt lại nhìn Itsuki, một biểu cảm mà Mahiru cũng chưa bao giờ nhìn thấy.

Tuy nhiên thì Itsuki vẫn mặc kệ và cười khà khà.

Trong khi tặc lưỡi nhìn cậu ta, một tiếng động vang lên từ chiếc smartphone của cậu.

Đó là tiếng báo hiệu có tin nhắn, cậu rời mắt khỏi Itsuki và nhìn xuống màn hình điện thoại, có vẻ đó là tin nhắn đến từ Chitose.

Cậu mở ứng dụng tin nhắn ra trong khi nghĩ rằng có thể cô ấy hỏi kế hoạch của ngày mai, trong đó là một tin nhắn kèm theo một tấm ảnh.

<Nhìn nè nhìn nè, Mahirun dễ thương cực! #Tôi đã xin phép rồi nha>

Một dòng chữ và một tấm ảnh đính kèm.

Trong tấm ảnh, Mahiru đang ngồi kiểu seiza (Chính tọa) trên giường, phía sau là quang cảnh phòng ngủ của cô nàng.

Nếu vậy thì có gì đặc biệt đâu, cậu nghĩ, nhưng vấn đề là nằm ở bộ đồ và biểu cảm của cô nàng.

Cô nàng đang mặc một bộ đồ ngủ.

Cũng bình thường thôi, nhưng bộ đồ ngủ mà cô nàng đang mặc có ống tay dài, rất rộng và một mảnh, vàng, cái bộ đó gọi là Negligee, tô đậm vẻ ngăn nắp và sự quyến rũ của Mahiru. Việc nó màu hồng cũng tăng thêm độ nữ tính cho cô nàng, và cực kì dễ thương. [note22053]

Cô mới tắm à, cậu thắc mắc khi nhìn thấy làn da qua ống tay áo và cổ áo của Mahiru hơi đỏ, có vẻ là do hơi nóng trong phòng tắm.

Nhờ sự nửa kín nửa hở đó mà trông cô nàng quyến rũ lạ thường nhưng đồng thời lại cho cậu một ấn tượng trái ngược là tinh tế và ngay ngắn.

Và đáng chú ý nhất là-----biểu cảm của Mahiru.

Mahiru đặt chú gấu bông mà Amane tặng lên đùi và cố gắng cúi mặt xuống một cách ngượng ngùng để tránh nhìn thẳng vào máy ảnh.

Tuy nhiên thì biểu cảm của cô nàng không được che giấu hoàn toàn do không cúi đầu xuống hoàn toàn, và sự e lệ của một thiếu nữ đã được ghi lại bằng một tấm ảnh.

Sắc hồng trên khuôn mặt ấy chắc chắn không phải chỉ vì phòng tắm.

Cái biểu cảm vừa xấu hổ vừa ngượng ngùng đã phóng đại vẻ quyến rũ thường ngày lên rất nhiều lần.

Nhưng, với con gấu bông đặt trên đùi, vẻ quyến rũ đó lại được pha trộn thêm chút đáng yêu, nên dù chỉ là một bức ảnh nhưng mặt cậu đã nóng từ trong ra ngoài.

(-----Thật là, ngốc quá đây)

Bà có ý định gì khi lại gửi cho tôi một tấm ảnh như vậy thế?

Tại sao lại cho Amane xem cái tấm này thế? Chắc chắn rằng cậu không thể ngủ như không có chuyện gì xảy ra sau khi được thấy một thứ như vậy.

“Ông nhìn cái gì mà nhìn chăm chăm vào màn hình thế, lại còn đỏ mặt nữa? Lén coi cái gì mờ ám à?”

“Làm méo gì có!”

“Vậy ông đang xem cái gì thế?”

Trước khi cậu kịp giấu điện thoại đi, Itsuki đã thò mặt vô và nhìn thấy bức ảnh đó, cậu ta cười cười.

“Ra vậy ra vậy. Amane – kun thật là ngây thơ quá nhỉ.”

“Ông ngủ giấc nghìn thu luôn đi.”

“Ý ông là muốn tôi chết à?”

“Ông muốn tôi nói thẳng ra luôn đúng không?”

“Đừng lạnh lùng thế chứ--. Mà, khi nhìn thấy Thiên thần – sama với bộ dạng như vậy thì bất cứ thằng con trai nào cũng sẽ ‘cứng’ ha. Ai da, Chii~ là số một chứ.”

“Ngớ ngẩn thật đây.”

Thật là, cậu che trán và thở dài, bỗng một tiếng tách vang lên.

“.....Itsuki”

“Ày, Chitose nhấn bảo tôi cũng nên chụp một tấm biểu cảm của ông để làm kỷ niệm. Mà, chụp ảnh một thằng con trai cũng đâu có sao đâu nhỉ?”

“Ừ, cơ mà tự nhiên chụp tôi làm gì?”

“Yên tâm đi, nó sẽ không bị lộ ra ngoài đâu. Với nó cũng có ý nghĩa khác nữa.”

Amane chịu, chẳng biết vụ này là sao nữa, cậu nhìn Itsuki một cách bất lực trong khi Itsuki thì cười liên tục.

Chụp ảnh tôi để làm cái gì cơ chứ, Amane thở dài, còn Itsuki thì thì thầm lại bằng một giọng nhỏ hơn cậu rất nhiều, “Sao cái tên này ít quan tâm đến bản thân thế nhỉ”.

Chương 62: Thiên thần – sama và pha tự hủy

“.....mệt thật.....”

Itsuki và Chitose cuối cùng cũng về. Cậu và Mahiru đang ngồi trên ghế sofa cùng nhau.

Vào ngày thứ 3, sau khi rời khỏi nhà Amane, có vẻ cậu ta sẽ ở bên nhà Chitose thêm 2 ngày nữa. Và bố mẹ Chitose sẽ chào đón cậu ta một cách cực kì nồng hậu.

(Việc cậu ta gần như ở nhà Chitose cũng tốt, nhưng tốt nhất là nên hạn chế lại đi)

Sau bữa ăn trưa do Mahiru nấu, cậu ta rời đi với một nụ cười và nói “Vậy tôi đi nhé, 2 người cứ tự do mà ‘ấy ấy’ đi nhé”. Như có ảo giác cậu ta đang ám chỉ bậy bạ gì đó, mà, cậu cũng lười mà phản bác lại vì nó chỉ làm mọi chuyện rắc rối thêm thôi.

“Mahiru không mệt à?”

“.....Mệt, đúng hơn là cực, nhưng mà tôi thấy rất vui.”

“Vậy à.”

Kể từ khi cả 2 quen nhau thì cậu chưa bao giờ thấy cô nàng mời ai đó tới nhà cả, nên cậu mừng là kì này Chitose là người chủ động xin ở lại.

Có vẻ như Mahiru và Chitose cũng thường hẹn nhau đi chơi ở những nơi mà cậu không biết, mà, cậu cảm thấy rất vui mừng khi cô nàng có một người bạn thân như vậy.

“.....À, mà hôm qua ấy, tôi hơi bất ngờ khi cô lại đồng ý vụ bức ảnh đấy.”

“A, a, vụ đó hả”

Bức ảnh, nó khiến cậu nhớ lại vẻ ngoài ngăn nắp nhưng quyến rũ ấy, và má cậu từ từ đỏ lên.

Dù nó không quá hở hang, nhưng việc mặc một bộ negligee lỏng lẻo và vẻ mềm mại của cơ thể con gái được thể hiện rõ ràng khiến cho nó cực kì độc hại với cánh đàn ông. Với lại, kiểu nửa kín nửa hở đó thật sự rất quyến rũ.

Cậu ‘vô tình’ lưu nó vào bộ sưu tập cấm địa của mấy thằng con trai, và cảm thấy hơi tội lỗi.

“Hôm qua cậu ấy nói ‘Kawaii-!’ rồi đã chụp rất nhiều tấm, nhưng tôi không biết cậu ấy đã gửi bức nào? Dù tôi đã cho phép, nhưng nếu bức ảnh xấu hổ quá thì tôi sẽ rất khó xử.....”

Có vẻ Chitose đã không cho Mahiru thấy bức ảnh mà cô ấy đã gửi.

Có thể Chitose đã gửi bức ảnh đẹp nhất cho cậu, nhưng liệu cô ấy có để ý thấy biểu cảm được ghi lại khi đó của Mahiru không?

Mà, nếu cậu mà cho cô nàng xem bức ảnh đó thì chẳng biết phản ứng của Mahiru sẽ là gì nữa.

Dù nó không quá thật sự xấu hổ hay hở hang, nhưng lại cực kì mang tính sát thương.

“Ê, ừm, thì, bức ảnh mà cô đặt chú gấu bông lên đầu gối ấy.”

“.....T-tấm có Kuma – san à?.....”

“Cô thật sự yêu quý nó ha.”

Cậu cũng không nói dối.

Tuy nhiên, vì cảm thấy tội lỗi nên cậu sẽ khóa nó ở nơi cuối cùng trong bộ sưu tập. Cậu không xóa nó bởi trái tim của một thằng đực rựa tuổi xuân đã cản cậu lại.

Khi Mahiru nghe đến chú gấu bông, cô nàng mỉm cười như thể nhớ lại thứ gì đó.”

“.....Tôi đã nói là mình sẽ trân quý nó mà, bởi nó rất quan trọng.”

Ánh mắt ấm áp với nụ cười như nhớ thương thứ gì đó khiến cậu thở dài.

Khác hẳn hoàn toàn với nụ cười của một Thiên thần – sama, nụ cười nhạt nhòa pha lẫn với sự ngây thơ và sự yêu quý đó đẹp đến mức khiến cậu say đắm.

Chỉ là, nó không những đẹp mà còn chứa đựng sự yêu thương, làm cậu chỉ muốn ôm Mahiru vào lòng.

“.....À, mà, thì, cậu thực sự rất thích nó ha.”

“Tất nhiên rồi, vì Amane – kun đã chọn nó và tặng cho tôi mà.”

Amane lấp bắp không biết phải nói gì, còn Mahiru thì trả lời với một nụ cười thật tươi.

“Cậu cứ yên tâm đi mà, tôi thật sự rất yêu quý nó. Ngày nào tôi cũng chăm sóc cho nó, ôm và ngủ cùng với nó..... à cái đó không tính, coi như tôi chưa nói gì nhé.”

Chăm sóc và chải chuốt, cậu rất vui khi nghe thấy.

Nhưng cái về sau thật sự khiến cậu nghi ngờ vào lỗ tai của mình.

Ôm và ngủ cùng.

Mahiru này, cô thật sự ngủ cùng với nó à?

Cậu đã từng thấy khuôn mặt khi ngủ của Mahiru rồi, giống như một Thiên thần vậy.

Với khuôn mặt khi ngủ ấy, ôm một con gấu nhồi bông và ngủ thật say. Một mỹ nhân ngủ cùng với con gấu bông.

Mới chỉ tưởng tượng thôi mà nó đã dễ thương đến nỗi mặt cậu từ từ đỏ lên luôn rồi.

Và Mahiru cũng đang rất xấu hổ với những gì mình vừa nói, cô nàng chảy nước mắt và bám vào tay cậu.

“X-xin cậu hãy quên nó đi mà.”

“K-không được, đó là điều bất khả thi mà.”

“Tôi đang rất khó xử đây ---”

Thật sự Mahiru đang cực kì xấu hổ, tai cô nàng đỏ chót cả, đôi mắt thì uơu ước ngược lên nhìn Amane.

Chính bản thân Mahiru cũng không biết cái biểu cảm hiện giờ của cô nàng thật sự là một cú chí mạng vào tim cậu.

“V-vậy cô cũng xấu hổ à? Đâu có sao đâu.”

“.....C-chẳng phải rất giống trẻ em sao, ngủ cùng với thú nhồi bông....”

“Đ-đâu nào, chỉ tưởng tượng thôi đã rất đáng yêu rồi, vì cô quá dễ thương mà.”

“.....Cậu đừng tưởng tượng được không?”

Lần này thì Mahiru đã chạm ngưỡng chịu đựng sự xấu hổ, cô nàng thậm chí còn không thể nhìn cậu, và chỉ chôn cả khuôn mặt mình vô chiếc gối rồi ngồi lặng thinh.

Vâng, và hành động này của Mahiru vẫn cực kì dễ thương, dù cậu biết như vậy là không tốt, nhưng đành chịu thôi.

Cậu rất muốn vươn tay ra và xoa đầu cô nàng, nhưng như vậy chỉ làm phản tác dụng nên cậu cố kiềm chế lại.

Thế là cậu ghì tay mình lại trong khi nhìn chăm chăm vào Mahiru, sau một lúc, một đôi mắt xấu hổ lộ ra khỏi cái gối.

Mặt cô nàng vẫn đỏ chót, đôi mắt vẫn rom róm nước mắt vì xấu hổ, nhưng trông cô nàng có vẻ đã đỡ hơn, rồi Mahiru nhìn cậu một cách không đồng tình.

“.....Đáng nhẽ Amane – kun cũng phải nói ra những thứ xấu hổ của bản thân chứ. Thật bất công.”

“Ê.....?”

Dù trông Mahiru cứ như cô nàng tự hủy vậy, nhưng nói Amane không có trách nhiệm cũng là không đúng.

Cơ mà thật sự thì dù Mahiru có lỡ nói ra những điều cô nàng cho là xấu hổ thì cậu cũng chẳng suy nghĩ nhiều về nó lắm.

“Nếu cậu không nói, tôi sẽ nhắn tin để hỏi Akazawa – san.”

“Lúc nào mà cô đã có số điện thoại của Itsuki thế.....”

“Thì Chitose – san đã bảo tôi nên trao đổi số điện thoại với cậu ấy. Còn bức ảnh hôm qua..... Mà không có gì cả..... hãy dừng ở đây nào.”

Cô nàng bỗng dừng chân chừ rồi lại vùi đầu vào chiếc gối lần nữa.

Amane thật sự rất bối rối bởi Mahiru, người có vẻ lại mèm tự hủy lần nữa.

Chương 63: Thiên thần – sama và thảm họa

Kỳ nghỉ xuân là một quãng thời gian cực kì rảnh rỗi, đặc biệt là đối với những người không có sở thích hay kế hoạch gì cả.

Amane cũng không phải là không có sở thích, như đọc sách và đi dạo chẳng hạn, và chắc chắn cả bọn trong lớp sẽ cười vào mặt cậu bởi cái sở thích như ông già này.

Với mấy cái sở thích trên thì cậu gần như không đi chơi bên ngoài hay đến các trung tâm giải trí. Trừ khi được ai đó mời, chứ những lúc ra ngoài của cậu đều là đi dạo, chạy bộ hoặc đi mua sắm nguyên liệu nấu ăn.

Itsuki luôn lo lắng rằng Amane sẽ không bao giờ được nếm trải quãng thời gian xanh xuân của mình dù đã học cao trung rồi. Mà, cậu nghĩ cũng ổn thôi vì cậu cũng tập thể dục thường xuyên và chăm sóc cho sức khỏe của bản thân.

Còn Mahiru thì về cơ bản cô nàng chẳng đi đâu ra ngoài cả.

Tất nhiên là cô nàng vẫn đi tập thể dục và mua những thứ thiết yếu, nhưng hiếm khi đi chơi.

“Cô muốn đi đâu chơi không?”

Cậu chưa từng mời ai đi chơi cả, liệu không biết có ổn không khi hỏi một nữ sinh cao trung như vậy..... và cậu hỏi Mahiru sau bữa tối, sau một lúc, cô nàng mỉm cười.

“Hiện tại thì.....tôi cũng không muốn đi đâu ra ngoài lắm. Tôi thuộc kiểu người thích ở trong nhà.”

“Mà, tôi cũng thế. Chỉ là tự nhiên muốn rủ cô đi ra ngoài thôi.”

“.....Cậu không về thăm Shihoko – san và Shuuto – san à?”

“Gặp nhau hồi Năm Mới là ổn rồi mà. Tôi sẽ về vào mùa hè này. Với lại tôi cũng không thể ăn bất cứ món ăn nào khác ngoài của Mahiru, vì chúng rất nhạt nhẽo.”

“.....V-vậy sao?”

Cậu đã mê mẩn đến mức cả người sẽ cảm thấy mệt mỏi nếu không được ăn thức ăn do Mahiru nấu, và cậu luôn thèm muốn được ăn chúng hằng ngày. Thật sự không có gì bất ngờ khi cậu đã quen việc có Mahiru ở bên cạnh bản thân rồi.

Dù cậu cũng liên tục được thấy mặt dễ thương và hơi bừa bộn của Mahiru, cũng như cô nàng luôn khiến cậu bình tĩnh lại và quan tâm về sức khỏe của bản thân hơn. Cứ như bầu không khí mà Mahiru tạo ra lại vừa khớp với tính cách của Amane vậy.

“Mà, với tôi mà về nhà thì cũng sẽ bị lôi đầu đi lung tung nên mệt lắm.”

“.....Cậu thường bị như thế à?”

“Đi resort nghỉ dưỡng hoặc đi mua sắm chẳng hạn. Nếu mà tôi không có kế hoạch gì thì chắc chắn sẽ bị kéo đi khắp nơi. Hồi sơ trung, tôi đã bị lôi đi suối nước nóng vào kì nghỉ đông đấy.”

Shihoko thuộc tuýp người vừa thích ở nhà vừa thích đi chơi, mà, đúng hơn là luôn năng động và ham vui.

Bà ấy là người luôn trân trọng những khoảnh khắc cả gia đình ở bên nhau, và sẽ cố rủ cậu đi đâu đó nếu cậu không có kế hoạch hay bận bịu gì. Cậu được quyền lựa chọn, nhưng một khi đã đồng ý thì bà ấy đúng kiểu ‘sống chết mặc bay’, và cứ lôi cậu đi chơi khắp nơi thôi.

Thường thì công viên giải trí và trung tâm mua sắm cũng ổn thôi, nhưng lâu lâu bà ấy lại kéo cậu đi leo thác hoặc mấy trò chơi sinh tồn như Airsoft, “Tất cả mọi thứ sẽ đều là thử thách hết”, bà ấy nói. Chẳng hiểu bà ấy lấy sức mạnh đâu ra trong cái thân hình mảnh khảnh đấy nữa.

Cậu đã học được rất nhiều thứ cũng như rèn luyện sức khỏe cho bản thân từ những chuyến đi đó, nhưng tác dụng ngược là chúng khiến cậu chỉ muốn ở trong nhà và làm mọi thứ trong yên bình.

“.....Nghe vui thật đấy.”

“Ngày nào tôi cũng mệt hết, với cái sức ép cao như vậy, nên tôi chỉ muốn đi học càng sớm càng tốt thôi.”

“Fu fu~, tôi cũng tưởng tượng được.”

“.....Cô chỉ cần đến nhà tôi là hiểu ngay thôi. Cơ mà nếu mà cô đến thì chắc mọi sự chú ý đều sẽ dồn về phía cô hết.”

“U-ừm thì....”

Nếu mà Mahiru đến thì chắc hẳn họ sẽ rất muốn kéo cô nàng đi chơi.

Tất nhiên là sẽ không khiến Mahiru chơi những trò nguy hiểm, nhưng đi mua sắm và trung tâm giải trí là tất nhiên. Shihoko rất muốn có một đứa con gái bằng tuổi Mahiru, nên chắc bà ấy sẽ rất vui sướng nếu cô nàng đến nhà cậu.

“Hè này cô qua nhà tôi là hiểu thôi. Có thể cô sẽ bị bà ấy quay mòong mòong hoặc trở thành con búp bê thử đồ.”

“.....Mùa hè”

“Chắc chắn họ sẽ bảo tôi mời Mahiru đến đây.”

Khi đến kì nghỉ hè thì chắc chắn Shihoko sẽ trực tiếp mời cô nàng.

“.....A, nếu cô không thích thì cô cứ từ chối với tôi nhé.”

“K-không phải! Tôi vui lắm!”

Bunbun, Mahiru lắc lắc mái tóc của mình, mùi thơm của dầu gội xâm nhập vào mũi cậu.

“N. Mà, tôi sẽ hỏi mẹ xem. Chắc chắn là bà ấy sẽ đồng ý thôi.”

“.....Cảm ơn cậu.”

“Đáng nhẽ tôi phải cảm ơn cô vì đã chia bớt sát thương với tôi cơ.”

“Mồ”

Peshi, cô nàng đánh nhẹ vào phần cánh tay trên của cậu.

Tất nhiên là tay cậu không hề đau, vì nó đúng hơn chỉ là đẩy một cái, nhưng tim cậu lại đau cực kì.

Mỗi khi cả 2 chạm nhau, dù chỉ phần nhỏ thôi nhưng cũng khiến cậu bị kích thích.

“.....Amane – kun?”

“À, ừm, không có gì...”

“Nói thế nhưng mắt cậu như đang suy nghĩ gì đó.....”

“Không có gì hết mà. À, cô nhận được tin nhắn kia.”

Cậu không muốn bị truy hỏi thêm nữa nên đã cầm điện thoại của Mahiru đang có biểu tượng thông báo lên để lái chủ đề đi.

Mahiru hơi bối rối hỏi “Có gì à?” rồi tò mò mở tin nhắn đó ra với cái smartphone trên tay.

Đọc tin nhắn của người khác là bất lịch sự, và Amane cũng không muốn mắt nhìn mắt với cô nàng nữa nên cậu quay sang chỗ khác, nhưng..... *posu*, một tiếng động vang lên, cậu ngay lập tức quay lại.

Cậu nhìn Mahiru xem có chuyện gì đã xảy ra, và cậu đơ cả người lại.

Mahiru đánh rơi chiếc smartphone của mình lên cái gối để trên đùi, và run rẩy, như một đứa trẻ đi lạc.

Không phải là cô nàng đang khóc hay mếu máo,..... nhưng mọi thứ trông như sẽ vỡ tan nếu cậu chạm vào vậy.

Biểu cảm này, hình như cậu đã trông thấy khi nào rồi thì phải?

Đó chính là biểu cảm mà lần đầu tiên cả 2 nói chuyện với nhau ở công viên.

“.....Mahiru?”

“K-không có gì đâu. Cậu đừng lo.”

Trước khi Amane kịp hỏi hết, cô nàng đã trả lời bằng một giọng rất dữ dội.

“Tôi xin lỗi. Tôi xin phép về trước. Và ngày mai tôi có việc bận nên sẽ không thể làm bữa tối. Tôi thật sự xin lỗi.”

Mahiru nói nhanh đến mức cậu chưa kịp trả lời thì cô nàng đã lấy đồ của mình rồi ra về.

Cậu đã vươn tay ra, cô ấy không để ý sao, hay cô ấy cố tình không để ý? Bàn tay của cậu quơ vào hư không.

(.....Gì vậy, tại sao lại bất ngờ như vậy?)

Rất rõ ràng, nguyên do chính là cái tin nhắn ấy.

Theo như cậu biết thì chỉ có một thứ có thể làm Mahiru trông như vậy.

“.....bố mẹ của Mahiru”

Mahiru rất ít trao đổi số điện thoại với người khác, và chỉ có rất ít người biết được ID của cô nàng.

Như Amane, Shihoko, Chitose, Itsuki và một vài cô gái mà Mahiru hay nói chuyện trong lớp. Nếu còn bất kì ai khác nữa thì chắc chắn chỉ có thể là bố mẹ cô nàng.

Có vẻ bố mẹ cô nàng đã nhắn tin.

Cô nàng cũng không nói gì lạ cả từ hôm qua đến giờ, nhưng bỗng nhiên bây giờ lại nói rằng ngày mai có việc bận, vậy thì chắc chắn là đi gặp bố mẹ.

Vì cậu biết quan hệ của cô nàng với bố mẹ mình không được tốt lắm, nên những người có thể làm Mahiru có biểu cảm như vậy chỉ có thể là họ.

Nhưng mà sau khi đoán được, cậu lại chẳng thể làm gì cả.

“.....Mahiru”

Khi rời đi, khuôn mặt của Mahiru như méo lại và sắp khóc, nhưng dù có rõ ràng rành rành trước mặt, cậu vẫn không làm gì được.

Một cách vô lực, cậu gọi tên cô gái nhỏ nhắn ấy, người đã không còn ở đây nữa và đắm vào cái gối đã từng ở trên đùi của cô ấy.

Chương 64: Thiên thần – sama và bông hoa hồng có độc

Ngày hôm nay, thời tiết như phản chiếu lại tâm trạng của cậu vậy.

Nhìn ra ngoài cửa sổ, mây đen sẫm màu che phủ khắp cả bầu trời, không một ánh nắng nào có thể len lỏi qua chúng. Nếu có thứ gì đó rơi xuống trước thì chắc chắn sẽ là mưa chứ không phải là nắng.

Bởi thế nên trời như lạnh đi rất nhiều, dù đã nửa cuối tháng 3.

Cậu bật lò sưởi và ngồi trên sofa, nhưng lòng cậu thì hỗn độn vô cùng, không như không khí yên tĩnh kia. Cậu nhìn về phía phòng của Mahiru.

Có vẻ như bố mẹ của Mahiru sẽ gặp cô nàng vào ngày hôm nay.

Và lý do Mahiru không nấu bữa tối hôm nay có thể là do cô nàng không muốn cho cậu thấy cảm xúc của mình sau bữa gặp này.

Nhớ lại biểu cảm khi ấy của Mahiru, lồng ngực cậu nghẽn lại, như thể có gì đó chặn đứng tất cả mọi thứ.

Cậu cũng đã nhắn tin cho Mahiru một cách lo lắng, <Nếu có gì thì hãy cho tôi biết nhé>.

Cậu không chịu nổi việc ngồi nhìn quanh căn phòng một cách bồn chồn nữa, nên đã đến siêu thị để mua đồ cho bữa tối hôm nay.

Trong khi mua sắm, biểu cảm của Mahiru cứ tái hiện lại trong đầu cậu. Dù chỉ đi gặp bố mẹ thôi, nhưng biểu cảm đó là sao?

Cậu mím môi lại, biểu cảm đó của Mahiru rõ ràng như đang sợ hãi một thứ gì đó vậy.

Cậu cố thả lỏng khuôn mặt để không bị người khác nghi ngờ, nhưng bên trong thì chẳng tốt hơn được bao nhiêu.

Bàn tay cầm mấy món ăn làm sẵn đó bóp chặt lại, và mọi thứ bên trong bao bì lộn xộn hết lên, cậu hơi hối hận khi làm vậy rồi.

Ha, thở dài, cậu kiểm tra lại mọi thứ rồi tính tiền, và đi bộ về nhà dưới cái bầu trời âm u đó. Khi lên đến nơi, bước ra khỏi cái thang máy, cậu cảm thấy có gì đó là lạ.

Cậu tạm thời núp vào cái góc trên hành lang dẫn đến phòng cậu.

Đang có 2 người đứng trước cửa phòng Mahiru.

Một trong hai người có một mái tóc màu nâu lụa quen thuộc, đó là Mahiru.

Và người còn lại là một người phụ nữ lạ mặt.

Dù chỉ đứng nhìn từ xa, nhưng cậu có thể thấy bà ấy rất đẹp.

Người phụ nữ đó rất cao, trái ngược hẳn với Mahiru nhỏ nhắn. Nhìn điểm cách biệt đó với Mahiru, có thể nói bà ấy có một chiều cao của một người đàn ông thấp.

Tuy nhiên trông bà ấy không có gì là quá khổ bởi những thứ khác vẫn rất đều đặn. Một thân hình lồi lõm có thể nhìn thấy được dù bà ấy đang mặc một bộ đồ pantsuit dành cho nữ. Có thể nói thân hình của bà ấy như là hình mẫu dành cho tất cả phụ nữ.

Mái tóc hơi dài màu nâu sáng xõa đến vai khiến bà ấy trông rất quý phái.

Đôi mắt với đường mi được kẻ nhẹ đó tô đậm cá tính mạnh mẽ của bà ấy, và ánh nhìn đó không hề dịu đi khi nhìn Mahiru.

Nói chung là bà ấy rất đẹp, về cả ngoại hình lẫn khí chất, và sự nổi bật hợp với cá tính mạnh mẽ ấy tạo nên hình mẫu về một nữ doanh nhân thành đạt.

Nếu Mahiru là một bông hoa ly trang nhã thì bà ấy là một bông hoa hồng tuyệt diệu.

“Thật sự, mày quả là một cô gái dễ thương ha. Nhưng lại rất giống người đó. Chẳng có gì khó chịu hơn điều đó cả.”

Đôi mắt Amane mở to ra khi nghe những lời từ đôi môi đỏ đầy.

Cậu biết người phụ nữ đang nói chuyện với Mahiru là mẹ của cô nàng, nhưng cậu thật sự kinh ngạc khi những bà ấy lại nói những lời chửi rủa đó với chính đứa con gái của mình.

Đó không phải là một lời nói hay biểu cảm mà một người mẹ thực sự có thể nói với đứa con gái của mình.

Nếu một người mẹ thực sự mà có thái độ như vậy thì chắc tất cả những đứa trẻ trên đời này đã bị tổn thương trước khi kịp vào đời rồi. Và Mahiru đã phải chịu đựng điều này sao?

“Nếu mày mà giống tao thì đã tốt rồi..... nhưng mày lại giống người đó. Mà quên đi, sau khi mày tốt nghiệp đại học thì mày chẳng còn liên quan gì đến tao nữa, nên cũng chả sao. Máy tài liệu cần thiết thì sẽ được gửi qua mail như mọi khi.”

“.....Vâng”

“Vậy nhé, đừng có làm phiền tao thêm nữa.”

Bà ấy khịt mũi trước câu trả lời lí nhí đó của Mahiru rồi quay gót.

Khi bà ấy gần đến thang máy, cậu cảm thấy hơi khó chịu và rời khỏi cái góc đó.

Lúc đi ngang qua cậu, bà ấy chỉ liếc cậu một cái rồi im lặng rời đi.

Mahiru đứng đó và thấy sự xuất hiện của Amane, biểu cảm cô nàng như quặn lại.

“.....Cậu nghe hết rồi à?”

“Tôi xin lỗi.”

Amane cũng không nói dối và xin lỗi.

Cậu cũng không định nghe lén, nhưng cậu không thể rời đi vào lúc đó được.

Và cậu cũng thể rời Mahiru vào lúc này được.

“Bà ấy là?”

“.....Shiina Saya. Mẹ ruột của tôi.”

Dạo gần đây biểu cảm của Mahiru đã dịu dàng hơn hẳn, nhưng chỉ sau cuộc gặp lúc này, biểu cảm của cô nàng như cứng ngắc lại, mỗi lần cô nàng nói thì như có một tiếng nghiến răng vang lên vậy.

“Tôi cũng biết rõ là mẹ tôi rất ghét tôi rồi. Lúc nào cũng như vậy hết, nên Amane – kun đừng lo.”

Giọng nói đó đều đều không chút cảm xúc.

Amane đã ở chung với Mahiru lâu đến mức cậu có thể rõ ràng cô nàng ngoan cường như thế nào.

Đau đớn, quần quai----- rất dễ dàng nhận ra đó là những gì mà cô nàng đang cố giấu đi.

Nhìn Mahiru im lặng trở về phòng mình, cậu nắm tay cô nàng một cách vô ý thức.

Nhưng sự vô ý thức lần này lại rất chính xác.

Nếu cứ để Mahiru như vậy thì có thể cô nàng sẽ dễ dàng suy nghĩ những thứ còn tiêu cực hơn nữa.

Kyuton, Mahiru lắc nhẹ tay Amane để cậu buông ra với một nụ cười nhạt nhòa, nhưng Amane nhẹ nhàng giữ chặt lấy nó.

Một cách nhẹ nhàng, cậu giữ chặt lấy cổ tay của Mahiru, nó thật mỏng manh.

“Đi theo tôi nào”

Amane nói bằng một giọng chắc nịch, cậu thường không dùng khi nói chuyện với Mahiru, còn Mahiru thì đờ cả người lại và nở một nụ cười xấu hổ.

“.....Ồn mà, tôi trông đâu có sao đâu. Amane – kun không cần phải lo lắng đâu.”

“Ý tôi là tôi muốn cô ở cùng với tôi.”

Cậu không biết liệu câu nói đó của mình có quá kiêu căng hay không, nhưng cậu không hề có ý định rút lại câu nói đó.

Cậu nhìn thẳng vào Mahiru, cô nàng nhẹ nhàng mỉm cười, và không phản kháng nữa.

Amane cho rằng đó là đồng thuận, cậu nắm tay Mahiru và dắt cô nàng và phòng cậu.

Chương 65: Lời tự thoại và nước mắt của Thiên thần – sama

Cậu mời Mahiru vô phòng rồi ngồi trên sofa.

Mahiru cười một cách yếu ớt, trông như sẽ lị tẩn ngay khi một ngọn gió nhẹ thổi qua. Amane, ngồi xuống trong khi nắm tay Mahiru, cậu chuyển từ cổ tay sang bàn tay và bao bọc lấy nó.

Khi cậu làm vậy, đôi lông mày của cô nàng hạ xuống.

“.....Đó là một câu chuyện rất buồn chán, cậu có muốn nghe không?”

Khi Mahiru nói thì đã 10 phút trôi qua ở trong phòng cậu.

“Bố mẹ tôi cưới nhau không phải vì tình yêu. Máy chi tiết khác thì có thể bỏ đi, nhưng họ cưới nhau chỉ vì gia thế 2 bên và lợi ích.”

Mahiru nói một cách nhỏ nhẹ, nhưng thực sự thì việc có một cuộc hôn nhân như vậy là rất hiếm ở Nhật Bản thời hiện đại như bây giờ.

Thường khi nói về hôn nhân thì là do cả 2 người cùng yêu nhau, dù việc cưới nhau vì lợi ích và gia thế cũng không phải là không thể, nhưng nó như là một việc của thời trước đây thì hợp lý hơn.

Mahiru trông rất giống một người con đến từ xã hội thượng lưu nên chắc chắn bố mẹ cô ấy cũng thuộc tầng lớp thượng lưu. Vậy

nên việc nói rằng hôn nhân vì lợi ích là không thể là bất khả thi..... nhưng cho dù vậy, Amane vẫn hơi khó tin.

“Nên..... thật sự thì họ không hề muốn có con, nhưng bởi vì một đêm lỡ làng.....tôi được sinh ra. Bởi vậy họ không còn cách nào khác ngoài nuôi tôi bằng tài chính, dù cho họ chẳng bao giờ có ý định chăm sóc tôi.”

“Không chăm sóc chính đứa con mà mình sinh ra-----”

“.....Họ cũng chẳng thường về nhà, bởi đối với họ đó chỉ như là một nơi ‘để ở’ chứ không phải ‘để sống’.”

Tôi đã không nhìn thấy mặt bố mẹ mình nhiều từ lúc vẫn còn nhỏ, Mahiru thì thậm chí một cách đau đớn.

“Họ chẳng bao giờ có một hành động như một người bố người mẹ thật sự. Người đã nuôi nấng tôi lại chính là người giúp việc. Còn cả 2 người họ đều có người yêu khác ở bên ngoài và chăm sóc những người đó. Còn tôi như chỉ là một thứ để mặc kệ. Dù cho có ngoan cỡ nào, có cố gắng cỡ nào, họ cũng chẳng thèm nhìn tôi một lần.”

Giờ cậu đã hiểu tại sao Mahiru đã luôn cố trở thành một đứa trẻ ngoan (Thiên thần – sama).

Mahiru chỉ muốn bố mẹ cô ấy để ý mình, dù chỉ là một chút.

Nếu là một đứa trẻ ngoan thì có thể họ sẽ để ý đến mình và khen mình---- cô nàng đã luôn đóng giả là một đứa trẻ vâng lời với một hy vọng nhạt nhòa và cứ thế cho đến bây giờ.

Chẳng phải bây giờ vẫn dừng lại được sao, hay chính cô là người đã quyết định đeo chiếc mặt nạ đó vĩnh viễn bởi cô không muốn những cảm xúc sâu trong lòng mình lộ ra?

Cậu không biết là trường hợp nào, nhưng ít nhất cậu không muốn cô nàng đeo chiếc mặt nạ đó vĩnh viễn.

“Nhưng cuối cùng thì, họ chẳng thêm đoái hoài gì đến tôi. Dù cho tôi lớn lên xinh đẹp cỡ nào, học giỏi ra sao, biết tập thể dục, biết làm việc nhà, nhưng họ chưa từng nhìn đến tôi dù chỉ một lần.... Mà tôi thật sự ngu ngốc khi đã cố gắng như vậy....., dù biết rằng tất cả đều vô dụng.”

Dù biết rằng làm vậy cũng không được gì, vậy đó.

Ngực cậu như thắt lại khi nghe lời thở dài vô lực đó.

“Bởi vì có tôi, nên họ không thể li dị. Họ không muốn phải làm người bảo hộ cho tôi. Gia đình tình nhân của họ rất quan tâm đến tôi, nhưng tất nhiên là ông bà tôi không thể nào tin tưởng vào họ được. Vậy nên họ mới chờ cho đến khi tôi tốt nghiệp đại học, cho đến khi tôi có thể tự đứng bằng đôi chân của mình, thì tôi sẽ không còn bất cứ mối quan hệ nào với gia đình của mình nữa.”

“Nó thật là.....”

“....Tôi đã thật rất sốc khi họ đã nói thẳng vào mặt tôi rằng họ không cần một đứa con như tôi.....tôi đã tuyệt vọng đến mức chỉ có thể bất lực để cái xích đu đưa đẩy như cách mà dòng đời đã đẩy đưa mình trong cơn mưa.”

Giờ thì cậu đã hiểu lý do tại sao Mahiru lại ngồi trên cái xích đu một mình trong cơn mưa ở công viên vài tháng trước.

Có lẽ cô ấy đã bị tổn thương nặng nề bởi những lời vô tâm ấy đến từ bố mẹ của mình.

Bởi vào lúc ấy, cô cảm giác như bản thân đã không còn nơi để trở về, nên cậu mới thấy biểu cảm lúc đó của cô như một đứa trẻ đi lạc giữa sự vô tâm của cuộc đời.

Chẳng có ai để cô có thể xin sự giúp đỡ, không thể nào tin vào những lời như đâm vào tim ấy, và không biết phải làm gì, nên cô đã đến công viên ấy, đứng im lặng giữa cơn mưa vô tình.

Chỉ tưởng tượng đến đó, một sự mĩa mai như nảy ra trong miệng cậu.

Cậu cắn môi, với một chút cảm giác đau và vị của máu. Có thể bởi chính sự thật vô lý này, cơn giận dữ đã chiếm dần tâm trí cậu một cách vô ý thức.

“.....Nếu biết bản thân gây ra những rắc rối như vậy, thà tôi không sinh ra thì hơn.”

Chỉ là một lời thì thầm, nhưng nỗi đau chất chứa trong ấy thì lại to lớn hơn cả, nó như đóng một chiếc cọc vào lồng ngực cậu, khiến cậu lặng đi như trời trồng.

Nghe đến đây, cơn giận dữ của Amane đối với bố mẹ của Mahiru, những người đã bỏ mặc đứa con của mình, gần như đã đạt đến đỉnh điểm.

Chính bởi sự thiếu tình thương của bố mẹ đã khiến Mahiru lớn lên trong tình trạng yếu ớt về mặt tinh thần. Về ngoại cường bên ngoài chỉ để che giấu đi những giọt nước mắt sâu thẳm trong tim cô ấy, bởi sự thật rằng cô ấy không thể van xin sự giúp đỡ từ bất kì ai cả.

Khi tháo rời chiếc mặt nạ đó ra, thứ còn lại chỉ là một tâm hồn yếu ớt, đang trên bờ vực lụi tàn.

(Tại sao lại dồn ép cô ấy đến mức như thế?)

Cậu thật sự muốn hét lên như thế với 2 người đã bỏ rơi Mahiru, nhưng họ không có ở đây.

Và, cậu cũng chẳng biết phải làm gì nữa.

Dù bất bình trước hoàn cảnh gia đình của cô ấy, Amane chỉ là một người lạ đứng ở bên ngoài mà thôi.

Nếu một người lạ còn can thiệp vào gia đình của cô ấy, tình hình thậm chí có thể sẽ trở nên tồi tệ hơn. Nếu điều đó là thật và Mahiru sẽ phải chịu đựng nhiều hơn nữa, cậu thà không làm gì còn hơn.

Tuy nhiên nếu cứ để cô ấy một mình như vậy, cậu sợ rằng cô sẽ tan biến trong gió mất---vậy nên lấy một cái chặn chặn một bên đầu của Mahiru

Dùng nó như để che giấu khuôn mặt mình, cậu ôm chầm lấy Mahiru, người đang thật sự bối rối.

Cái cơ thể cậu đang ôm lần đầu tiên này thật sự rất mỏng manh và yếu ớt, chỉ cần dùng chút lực là nó như thể sẽ vỡ tan vậy.

Amane bao bọc lấy Mahiru, ôm chặt cái cơ thể đã phải chịu đựng tất cả mọi thứ mà không dựa dẫm vào bất kì ai này.

“Ê, a, Amane – kun...?”

“....Cảm giác như, tôi đã hiểu lý do tại sao cô lại có tính cách như vậy.”

“Nó không dễ thương lắm sao?”

“Một chút. Bởi cô rất tốt trong việc kiên nhẫn chịu đựng nhưng lại không muốn người khác nhìn thấy mặt yếu ớt của mình.”

Mahiru phải chịu đựng, bởi khi cô nài cho người khác thấy sự yếu đuối của bản thân, cô sẽ không thể nào đeo chiếc mặt nạ đó được nữa.

Dù có vẻ người giúp việc đã chăm sóc và yêu quý Mahiru, nhưng họ cũng chỉ là người được thuê, không phải là người thực sự có thể giúp đỡ cô.

Trong tình huống không thể xin sự giúp đỡ của bất kì ai, cô ấy đã phải chịu đựng một mình một quãng thời gian dài, nên cô rất giỏi nói dối.

“.....Mà, tôi không thể nói chuyện với gia đình của cô được. Tôi không thể nào tự nhiên xen vào việc nhà của người khác.”

Amane là một người lạ, vậy nên cậu không thể dựa vào một gia đình với kết dính mong manh đến vậy.

Tuy nhiên, điều này không có nghĩa là cậu không thể giúp đỡ và che chở cho Mahiru.

“.....Tôi sẽ vờ như không thấy, vậy nên nếu cô muốn khóc, hãy cứ khóc đi. Về mặt chịu đựng ấy chỉ làm tôi cảm thấy ghét hơn thôi.”

Thật sự thì Amane không muốn Mahiru phải khóc.

Nhưng nếu cô nài cứ tiếp tục chịu đựng như vậy, chẳng sớm thì muộn cô nài cũng sẽ tự hủy hoại bản thân.

Vậy nên cậu muốn cô khóc. Để giải tỏa tất cả những thứ mà cô đã kìm nén bấy lâu nay.

Nếu cô đau đớn, hãy làm ơn nói rằng mình đau đớn, nếu cô cô đơn, hãy làm ơn nói rằng mình cô đơn, và tôi sẽ luôn ở kế bên để lắng nghe.

Dù cho cô ấy có ở trong bất cứ tình huống nào đi chăng nữa, Amane sẽ luôn chịu chung nỗi đau mà Mahiru phải gánh chịu, và cậu sẽ luôn làm như vậy.

Mahiru từ từ ôm lấy cậu, rồi vùi đầu cô ấy vào trong ngực cậu, mọi lo lắng trong đầu cậu như tan biến hết.

“.....cậu hứa đừng cho ai biết đấy.”

“Tôi không nhìn thấy gì cả, nên tôi chẳng biết gì cả.”

“.....vậy, một chút thôi.....hãy cho tôi mượn một chút nhé.”

Cậu không trả lời câu thì thầm một cách run rẩy đó của Mahiru, cậu chỉ đơn giản là kéo cái chăn lên để che đầu cô ấy lại rồi ôm chặt lấy tấm lưng yếu đuối ấy.

Từ từ, một tiếng nấc nhỏ vang lên.

Dù không lớn, nhưng cậu vẫn nghe thấy được, tiếng khóc đến từ Mahiru.

Mahiru, người đã phải chịu đựng một khoảng thời gian rất dài, lần đầu tiên nhờ vả Amane, [Hãy giúp tôi với], cậu như muốn khóc vậy, và ôm chặt tấm lưng đó hơn nữa.

“.....Cậu có thấy gì không?”

Cô ấy không khóc quá lâu.

Cậu cũng không tính thời gian, nhưng tầm cỡ 10 phút gì đấy.

Cậu mừng vì cô ấy có thể thả lỏng sau 16 năm chịu đựng, nhưng nếu khóc quá nhiều thì Mahiru sẽ mệt và có thể cơ thể cô ấy cũng sẽ rã rời. Nếu sau khi mệt mỏi về tinh thần mà cơ thể còn mệt mỏi thêm nữa thì não bộ sẽ tự động tiến vào quá trình ngủ say.

Mahiru ngược lên nhìn cậu. Đôi mắt của cô nàng vẫn còn ẩm ướt, nhưng có vẻ đã khôi phục một chút.

“Dù sao thì cô cũng đang dựa vào ngực tôi mà đứng không. Mà, tôi cũng không có nhìn đâu.”

Kéo cái chăn đã rớt từ lúc nào ra, cậu nhìn thấy một nụ cười nhẹ trên khuôn mặt của cô nàng.

“.....Amane – kun”

“Có gì sao?”

“.....Cảm ơn cậu.”

“Chẳng hiểu cô cảm ơn vì cái gì nữa”

Đây là việc tôi phải làm, nên chẳng có gì phải cảm ơn cả, cậu thì thầm, và Mahiru một lần nữa vùi đầu vào ngực cậu.

“Cho tôi mượn thêm chút nữa nhé.”

“.....Ừm.”

Một Mahiru như này thật sự là không thể nào bỏ rơi được. Với lại cậu cũng muốn giúp cô ấy.

Cậu ôm Mahiru trong khi cố gắng làm cô ấy bình tĩnh lại, và nhẹ nhàng xoa đầu cô.

Nếu không ai khen Mahiru, thì cậu sẽ khen.

Cô đã cố gắng rất nhiều rồi, vậy nên cô cũng không cần ép buộc bản thân phải hoàn hảo khi ở cùng với tôi đâu, với cảm xúc như vậy, cậu nói thế trong khi dịu dàng xoa đầu Mahiru, và trông cô ấy có vẻ đã bình tĩnh lại và ngược lên Amane với một ánh mắt thư thái.

Tuy nhiên, có vẻ cô nàng vẫn còn lo lắng nên biểu cảm của cô cũng không thật sự sáng hẳn lên.

“.....Vậy từ nay nên làm gì đây?”

Mahiru thì thầm với một nụ cười bần khoản trong khi nhìn vào mắt Amane.

“Dù cho tôi tiếp tục cố gắng đi nữa thì chắc chắn họ vẫn sẽ chẳng đoái hoài đến tôi. Những người khác cũng vậy, dù họ có nghĩ rằng tôi là Thiên thần đi chăng nữa, họ cũng chẳng thực sự cần tôi. Thứ họ thích và cần là một Shiina Mahiru hành động như một Thiên thần....., chứ không phải là bản thân tôi. Dù đây là hậu quả do chính tôi tạo ra, nhưng thực sự nó đau đớn và mỉa mai thay.”

Bởi tôi đã tự dần vặt bản thân quá nhiều, cô cười một cách cay đắng và nắm chặt ngực áo của Amane.

“Thật sự, tôi rất đáng ghét, rụt rè, ích kỷ, suy nghĩ tồi và giao tiếp tồi.... chẳng có gì để người khác thích cả.”

“Tôi thật sự thích nó.”

Một cách vô thức, cậu nói ý nghĩ thực sự của mình ra.

Cậu nhìn Mahiru, người đang chớp mắt liên tục, rồi tiếp tục nói.

“Mà, đúng là có những lúc cô không dễ thương thật, nhưng còn lại thì cô cực kì dễ thương và tôi muốn bảo vệ điều đó. Với thói quen nói thẳng của cô cũng rất tốt nữa, vậy nên cô đừng quan tâm khi người ta cho rằng tính cách của cô tệ.”

Cô tiêu cực quá đấy, cậu búng nhẹ trán của Mahiru, dù trông cô nàng có vẻ hơi xấu hổ, nhưng những cảm xúc tiêu cực trong biểu cảm của cô nàng đã biến mất.

Amane thật sự không hiểu nổi tại sao Mahiru lại nghĩ về bản thân một cách tồi tệ như vậy.

Dù nhìn kiểu nào đi chăng nữa, cậu cũng chỉ thấy một cô gái siêng năng, tốt bụng. Dù đôi lúc cô nàng nói chuyện và làm việc hơi quá thẳng thắn, nhưng việc đó cũng chỉ bắt nguồn từ cảm xúc lo lắng cho đối phương mà thôi.

Cô nàng nói rằng mình rụt rè. Nhưng nó cũng chẳng xấu tí nào, bởi có lẽ vì bản thân Mahiru đã đau quá nhiều, nên cô nàng tự động đặt bản thân vào thế phòng bị, tránh để bị đau thêm nữa.

Nếu không dễ thương thì Amane đã không phải liên tục nhận sát thương từ Mahiru như vậy.

Cậu chỉ muốn cô nàng hiểu được bản thân dễ thương đến mức nào khi tháo chiếc mặt nạ kia xuống.

“Đừng quá xem nhẹ bản thân nhé, có một người ngồi ngay trước mặt cô biết được những tính cách thật của cô nhưng vẫn thích chúng đấy.”

Có lẽ bởi do không được yêu thương trong một quãng thời gian rất dài, một cách vô thức Mahiru đã tự ti về bản thân. Nhưng cô ấy không chỉ được Amane yêu quý, mà còn được những người xung quanh Amane quý mến, nên sự tự ti đó thật sự làm cậu cảm thấy tiếc nuối.

Chitose cũng cảm thấy rằng bản chất thật của Mahiru đáng yêu hơn và cô ấy đã bám dính Mahiru suốt ngày. Bởi rõ ràng không thể nào Chitose dính chặt vào Mahiru chỉ vì ngoại hình của cô nàng được.

Cậu nhìn thẳng vào con ngươi màu caramel của Mahiru và nói, nhưng cô nàng ngượng ngùng quay mặt đi.

Và từ từ màu đỏ trong mắt chuyển thành màu đỏ trên má.

Ngay lập tức, gò má của cô nàng gần như đỏ chót. Cậu nhận ra rằng Mahiru đỏ mặt là do xấu hổ bởi cô nàng co người lại và hơi uồn ẻo.

Nhìn biểu cảm đó của Mahiru, rồi nhớ lại những lời mình vừa nói, cu cậu cũng đỏ mặt theo luôn.

“H-hơn nữa, Chitose cũng nghĩ như vậy mà! Tôi không có ý gì khác đâu, chắc chắn luôn đó! Không chỉ tôi, mà còn bố mẹ tôi, Chitose, Itsuki cũng quý mến cô khi cô không phải là Thiên thần – sama mà! Nên tôi nghĩ rằng thật sự thì tính cách của cô tốt hơn cô nghĩ nhiều!”

Cậu bắt đầu giải thích trong hoảng loạn, và cuối cùng thì Mahiru cũng nhìn qua cậu.

Dù chỉ một chút thôi, nhưng việc cậu nói dễ hiểu lắm đó của cậu vẫn khiến Mahiru đỏ mặt run rẩy trong xấu hổ một lúc. Cậu cũng

hơi xấu hổ, nhưng tất nhiên người nghe là Mahiru vẫn sẽ xấu hổ hơn.

“Nếu cô không thể chịu đựng được nữa, hãy cứ đến nhà tôi ở nhé. Bố mẹ tôi chắc chắn sẽ đồng ý sau khi họ biết được tình huống của cô. Cũng coi như là khôi phục sức khỏe tinh thần cho cô ha.”

“.....Un”

“Bố mẹ tôi rất yêu quý cô mà, vậy nên gần như họ sẽ đồng ý ngay lập tức khi cô muốn ở lại nhà của tôi.....có khi họ còn không cho cô đi nếu cô chưa vui vẻ nữa cơ. Dù chúng tôi không thể xen vào chuyện của cô và bố mẹ của cô, nhưng chúng tôi sẽ cố gắng giúp đỡ hết sức có thể cho đến khi cô hoàn toàn hồi phục và thoát khỏi bóng ma tâm lý đó.”

“Un.....”

Cậu giải thích rõ ràng nhất có thể để tránh hiểu lầm, nhưng không hiểu vì sao Mahiru lại chảy nước mắt.

“S-sao cô lại khóc nữa thế?”

“Vì tôi được quan tâm chăm sóc.....”

“Đáng ra cô có thể nói những thứ ích kỷ hơn là ‘được quan tâm chăm sóc’ ấy chứ.”

Có thể cô nàng được chăm sóc về mặt tài chính, nhưng tất cả những thứ khác đều bị tước đi cả. Cô nàng chưa từng được biết cảm giác ‘yêu thương’ là gì, và cậu thật sự ấn tượng khi Mahiru có thể lớn lên mà tinh thần không bị vụn vẹo.

Mahiru thật sự đã quan tâm đến người khác quá nhiều rồi. Cô nên ích kỷ hơn một chút đi chứ. Nhưng bởi vì chẳng có bất kì ai để cô nàng ích kỷ cả, nên Amane sẽ cố gắng đền bù cho cô nàng nhiều nhất có thể.

“.....Vậy, tôi có một lời thỉnh cầu được không?”

“Hửm?”

Nếu nó trong khả năng của tôi, cậu thêm vào, Mahiru cười dịu dàng và thì thầm “Đây là điều mà chỉ có Amane – kun có thể làm”.

“.....Hãy quan sát tôi nhiều hơn nữa nhé.”

“Tôi luôn quan sát những nỗ lực của cô mà. Với lại nếu tôi mà không quan sát thì không biết cô sẽ bay đi đâu mất.”

“.....Hãy giữ chặt lấy tôi nhé.”

“Tôi vẫn luôn nắm chặt tay cô đấy.”

Chỉ vậy thôi sao?, cậu nhìn Mahiru và hỏi, cô nàng nhìn cậu một lúc rồi ngượng ngùng nói.

“Ngày hôm nay, xin hãy giữ chặt lấy tôi bằng cơ thể của cậu nhé.”

Nói xong, Mahiru vòng tay ra sau lưng cậu rồi vùi đầu vào ngực cậu, tim Amane tăng tốc một lúc, nhưng những suy nghĩ xấu xa bây giờ là không tốt, cậu quảng chúng đi rồi ôm chầm lấy cơ thể mảnh mai ấy.

Chương 66: Khoảng cách giữa Thiên thần – sama

Ngày hôm sau, Mahiru trở lại như bình thường.

Có vẻ cô nàng đã khôi phục sau vụ hôm qua, và đang ngồi kế bên Amane với một biểu cảm bình thường như mọi khi. Không có bất cứ vẻ đau đớn gì cả, chỉ có một sự điềm tĩnh.

Chỉ là có một điểm khác biệt nho nhỏ..... Mahiru ngồi sát cậu hơn hẳn mọi khi.

Lúc trước, mỗi lần ngồi kế bên nhau, khoảng cách giữa cả 2 vẫn là một nắm tay, nhưng hôm nay thì gần như tay kề tay luôn rồi.

Mùi thơm ngọt ngào ấy như nồng hơn mọi khi, và nhiệt độ cũng cao hơn một chút.

Nhờ đó mà cậu nhớ lại cái ôm hôm qua, mùi hương, sự mềm mại cũng như nỗi đau Mahiru. Lúc đó cậu cũng chẳng nghĩ được gì nhiều nên cứ ôm cô nàng luôn, giờ nghĩ lại thì thấy hành động đó táo bạo thật.

Mà, Mahiru cũng không ghét nó, cô nàng còn ôm ngược lại cậu cơ mà.

Hành động đó chứng tỏ cậu đã thật sự là điểm tựa và là người mà Mahiru hoàn toàn tin tưởng.....Amane vừa vui nhưng cũng vừa băn khoăn.

(.....Sau khi làm những chuyện như vậy rồi, mình muốn mọi thứ rõ ràng hơn)

Cậu rất vui lòng làm những hành động nuông chiều Mahiru như vậy, nhưng từ từ bản thân cậu lại tự cho rằng cô nàng thích cậu theo ý nghĩa là người khác giới.

Nếu vậy thì phải làm sao đây?

Giờ thì cậu đã không thể tự phủ nhận rằng bản thân đã quá bị Mahiru thu hút rồi, vậy nên cậu không biết khoảng cách giữa mình với Mahiru trong tương lai sẽ ra sao?

Liệu cậu có thể tiếp tục chạm vào cô nàng như bình thường không? Và cậu được phép chạm đến cỡ nào? Thật sự thì cậu cũng không ngờ có lúc bản thân lại phải băn khoăn những vấn đề như vậy.

Chẳng biết là may hay không may, Mahiru không hề biết gì về những rắc rối trong đầu cậu và cứ dựa vào người cậu với một khuôn mặt bình thản.

Và Amane đang phải kiềm chế bản năng của một thằng đàn ông lại, thật sự là khổ hết chỗ nói.

Do những chấn thương tâm lý từ bố mẹ, cũng như gần như không hiểu biết gì về những mối quan hệ khác giới, nên cậu không muốn cho cô nàng biết về cảm xúc của mình. Và dù Amane cũng biết là Mahiru cũng sẽ không coi khinh cậu và những cảm xúc ấy, nhưng cậu vẫn sợ, rồi bỗng cậu bị nhẹ nhàng kéo một cái.

Một người đàn ông muốn ôm bạn, đụng chạm cơ thể bạn hay thậm chí là hôn bạn, nhưng lại chưa hẹn hò với bạn, thì nếu bạn là một người phụ nữ, thứ duy nhất bạn nghĩ được là sự kinh tởm và sợ hãi.

Bởi cậu rất trân quý Mahiru, nên cậu không muốn cô nàng biết những cảm xúc đó của mình.

“.....Amane – kun, sao vậy?”

“N, không có gì.”

“Vậy sao?”

Mahiru để ý thấy cậu vẫn đắm chìm trong suy nghĩ nên đã kéo nhẹ ống tay áo cậu, còn Amane thì vẫn lắc đầu như mọi khi.

Cậu không thể nào nói rằng mình đang suy nghĩ về một thứ gì đó ghê tởm, nên cậu muốn đổi chủ đề sang việc khác.

“À, đúng rồi, chúng ta sắp là học sinh năm 2 rồi ha.”

“Ừm”

Chỉ còn vài ngày nữa là kì nghỉ xuân sẽ kết thúc nên cậu gọi chuyện về việc này, có vẻ cô nàng cũng quên đi sự tò mò của mình lúc này và bắt đầu nói về chủ đề này theo cậu.

“Lên năm 2 thì sẽ phải đổi lớp ha.”

“Đổi lớp à --. Mà, chắc tôi cũng sẽ họ chung với Itsuki hoặc Chitose thôi.”

“.....Phải ha..... Tôi rất mong đợt đổi lớp lần này đó.”

“Nó vui lắm sao?”

“Không biết có được học cùng lớp với Amane – kun hay không nữa.”

Mahiru cười một cách ngượng ngùng, còn cậu thì muốn đập đầu vào cái dựa tay ghế sofa. Và muốn xé rách cả lồng ngực bản thân nữa.

“.....Nhưng cũng đâu nói chuyện với nhau được đâu.”

“Dù vậy, nhưng tôi vẫn sẽ yên tâm hơn. Với lại.... cậu sẽ quan sát tôi thật kỹ càng mà đúng không?”

“Tất nhiên, nhưng sẽ không đến độ stalker.”

“.....Đề Amane – kun nhìn thì, tôi không giận đâu.”

Mahiru nói câu đó một cách cực kỳ ngây thơ và trong sáng, đến mức cậu không dám đối mặt với cô nàng nữa khi mà bản thân lại cảm thấy xấu hổ.

‘Nhìn’ thì ý cô nàng cũng chỉ là ‘quan sát’ thôi, nhưng cái câu đó nghe cứ ra nghĩa khác.

Bởi Mahiru không có ý gì khác, nên cậu cũng im lặng và không suy đoán bậy bạ nữa.

Cậu hắng giọng để vớt cái ý nghĩ đó đi rồi hơi nhún vai.

“Nhưng nếu tôi cứ nhìn chăm chăm thì chắc chắn sẽ bị người khác kinh tởm, ý tôi là thế.”

Khi cả 2 ở một mình thì được, chứ khi ở trường thì cậu sẽ bị gán cái mác ‘Cái thằng tởm lợm đáng ngờ’ mất.

Và cậu cũng không muốn ai khác nữa biết về mối quan hệ giữa cậu và Mahiru nên cậu định giả vờ cả 2 chỉ là người dung khi ở trường.

Tuy nhiên thì Mahiru hơi không hài lòng.

“Dù cho cô có nhìn tôi như thế đi nữa”

“.....Amane – kun, cậu vẫn chưa cắt tóc à?”

“Sao đột ngột thế, mà, lâu lâu tôi có tỉa nó một chút, nhưng tôi không định cắt.”

“Phí quá....”

“Này”

“Mà, Amane – kun ngẫu đó sẽ là bí mật của mỗi mình tôi thôi, nên vậy cũng không sao.”

Ngày hôm nay cách Mahiru đối xử với Amane như ngọt hơn bình thường, mà, từ chuyên môn là dere.

Bình thường thì lâu lâu cậu vẫn chịu đựng được, nhưng sau khi rõ ràng cảm xúc của mình thì những câu nói và hành động như vậy chẳng khác gì một đòn đánh full chí mạng cả.

Để che giấu khuôn mặt đang dần đỏ lên của mình, cậu nói “Tôi có ngẫu gì đâu”, xong bị Mahiru đánh một cái vào đùi và cô nàng nhìn cậu một cách không hài lòng.

Cậu biết ý cô nàng là gì, nhưng cậu quá xấu hổ để nhìn thẳng vào mắt cô nàng.

“Rồi mà, tôi hiểu rồi, xin lỗi mà. Theo ánh nhìn thẩm mỹ của cô thì tôi vẫn luôn đẹp trai, vậy là được rồi đúng không?”

“Không được lắm nhưng cũng gọi là tạm.”

Có vẻ đã thỏa mãn rồi, Mahiru vươn tay ra và nâng cái mái tóc dài phía trước của cậu lên.

Một tầm nhìn rộng rãi bỗng xuất hiện, và nổi bật nhất chính là đôi mắt nghiêm túc của Mahiru.

“Amane – kun, chính bản thân cậu luôn coi khinh mình đấy, cậu ngẫu như thế này mà”

“.....Nói thẳng như vậy khiến tôi rất xấu hổ.”

“Amane – kun cũng hay nói như vậy với tôi lắm mà, nên Amane – kun đáng nhẽ phải quen với nó chứ?”

Tôi cũng luôn xấu hổ chứ, Mahiru nói một cách tự tin, cậu bỗng nhớ lại khoảnh khắc cậu khen cô nàng dễ thương và mặt cô nàng vẫn luôn đỏ lên.

Mỗi lần cậu khen Mahiru, cô nàng sẽ rất xấu hổ, và nó rất dễ thương khiến cậu lại khen thêm nhiều lần nữa, có vẻ cô nàng cũng không dễ dàng gì với những lần chùng chắt như vậy.

“.....Bởi mới chỉ có cô nói như thế với tôi”

“Amane – kun cũng phải tự tin lên chứ? Đừng để một người đã an ủi và quan tâm tôi lại thiếu tự tin đến vậy chứ.”

“.....nhưng mà”

“Amane – kun đã giúp tôi và khiến tôi tự tin vào bản thân hơn, và tôi rất biết ơn cậu.....vậy nên tôi muốn Amane – kun cũng hãy tự tin hơn vào bản thân, bởi Amane – kun là một người rất tốt bụng và đẹp trai mà.”

“...Ừ-ừm”

Thật sự cậu không còn cách nào khác ngoài xấu hổ khi nghe những lời có cánh đó.

Với một người như Amane, thường không được khen ngợi, lại được khen ngay trước mặt, bởi một người con gái mà cậu thích, thật sự thì cậu chịu không nổi.

Tất nhiên là cậu rất vui, nhưng sự xấu hổ thì lại đến trước.

Hay đúng hơn, cảm xúc xấu hổ nó đã chiếm gần hết, và cậu đưa tay rồi xoa đầu Mahiru để làm bản thân phân tâm đi.

“Ái, Amane – kun....”

“Nhiều chuyện quá đấy nhé”

“.....C-cũng được thôi, nhưng đừng làm rối tóc tôi đấy.”

Amane cũng nhận ra hành động của mình hơi thô lỗ, cậu ngay lập tức thay đổi cách làm rồi nhẹ nhàng vuốt mái tóc của cô nàng như một chiếc lược, và Mahiru thì như dựa gần hơn vào người cậu nữa.

Ý cô nàng như là, [Xin hãy xoa tiếp đi], cơ mà có khi đó chỉ là ảo tượng của cậu.

Mà, Mahiru cũng không có vẻ gì là ghét nên cậu tiếp tục vuốt ve mái tóc như nhung lụa đó.

(.....Hình như cô ấy đang làm nũng)

Có thể là do từ trước đến giờ Mahiru không có ai để làm nũng cả, nên khi có một người biết rõ tình huống của mình và thông cảm đã khiến cô nàng trở nên nũng nịu hẳn.

Vậy mình nên chiều chuộng cô ấy hơn, cậu vút hết tất cả những ý nghĩ tầm lum này giờ của mình đi, và nhẹ nhàng vuốt nó như mong muốn của Mahiru.

Sau đó, Mahiru cúi khuôn mặt đỏ ửng của mình xuống vì xấu hổ, và cũng theo lẽ tự nhiên, cu cậu cũng đỏ mặt và quay đầu sang chỗ khác.

End Vol 1

Tập 02

Chương 67: Thiên thần – sama và năm học mới

“Năm nay cả bọn đều chung lớp luôn kìa.”

Nhìn vào tờ danh sách xếp lớp, Itsuki như rằng cười và nói với Amane.

Nhìn vào tờ giấy có rất nhiều tên trên đó, cậu thấy tên mình, Chitose, Itsuki và cả Mahiru đều chung lớp. À với lại Kadowaki nữa, vậy là bộ đôi Thiên thần và Hoàng tử đều học chung lớp luôn rồi.

Xung quanh cậu liên tục vang lên những tiếng hét thất thanh, “Tôi chung lớp với Shiina – san này” và “Tớ chung lớp với Hoàng tử này”, thật sự là không thể tưởng tượng nổi.

Còn nụ cười của Itsuki là do cuối cùng Amane và Mahiru cũng học cùng lớp.

“Cái lớp này sẽ ồn ào lắm đây”

Cậu cũng chẳng muốn bị cậu ta chọc nữa nên chỉ đơn giản là im lặng quay về lớp học, Itsuki thì vẫn giữ nụ cười toe toét đó và đuổi theo.

Dù trong lòng thì cậu vẫn mừng thầm do Itsuki năm nay vẫn học chung lớp với cậu, nhưng nếu nói ra thì chắc chắn cậu sẽ lại bị chọc tiếp. Itsuki thuộc loại người chỉ cần Amane nói quá 2 câu thì chắc chắn cậu ta sẽ lải nhải không thôi, nên để tránh gặp rắc rối, tốt nhất là cậu cứ nói đôi lời cho qua là được.

Khi vừa vào lớp, cậu đã phải bật cười trước 2 đám đông với 2 tiêu điểm là Thiên thần – sama và Hoàng tử - sama.

Vẫn nổi tiếng như mọi khi ha, cậu cười khỏ cùng với Itsuki, còn Kadowaki có vẻ đã chú ý đến sự hiện diện của cả hai và cậu ta vẫn nở nụ cười như mọi khi.

“Yo, năm nay chúng ta lại chung lớp nhỉ.”

“Tôi với Yuuta cũng lại tiếp tục học cùng lớp ha. Cũng đã 3 năm liên tục rồi, kể từ hồi sơ trung.”

“Thật à?”

“N. Bọn tôi học cùng trường hồi sơ trung mà.”

Hèn chi mối quan hệ cả 2 lại thân nhau đến vậy, ra là họ đã học chung với nhau từ sơ trung rồi.

“Năm nay cũng thế ha, Fujimiya.”

“Ừ”

Kadowaki, một người cực kì nổi tiếng, quay sang Amane, một người cực kì nhạt nhòa, với một nụ cười vô tư lự,..... chắc đây là bí quyết để nổi tiếng ha.

Bất ngờ trước sự điềm tĩnh của Kadowaki trước một đám đông như vậy, cậu trả lời cậu ta một cách nửa vờ rồi ngồi xuống chỗ của mình.

Cậu không nhìn về phía Mahiru.

Mà, do cậu cũng không muốn mình trở nên quá đáng nghi, và cô nàng vẫn đang bận bịu với đám đông cả nam lẫn nữ bao vây lấy mình rồi.

Nên chắc hẳn cô nàng cũng không chú ý đến bên này, nên cứ án binh bất động là được.

“Oaaaa! Năm nay được chung lớp rồi!!!~~”

Trong khi cậu đang kiểm tra mọi thứ xem đầy đủ hay chưa, thì Chitose, người có vẻ đã ngủ nướng hơi lâu, đến.

Năm nay thì cả Itsuki và Chitose đều học cùng lớp, vậy nên cả cậu lẫn đám còn lại chắc chắn sắp được ăn thức ăn cho chó suốt cả năm luôn rồi.

“Chào buổi sáng. Nay bà không đến trường cùng Itsuki à?”

“Un, tôi lỡ ngủ quên—và quên mất hôm nay là ngày bắt đầu năm học mới nên phải nhờ mẹ tôi đánh thức. Ikkun đâu ời?”

“Cậu ta vừa đi mua đồ ở máy bán hàng tự động rồi.”

“Oke~, vậy tôi sẽ nhờ cậu ấy mua hộp ly trà sữa. Aaaa, Mahirun Mahirun! Năm nay tớ mong chờ lắm đó, vì tụi mình chung lớp rồi!”

Chitose không sợ trời không sợ đất, lao thẳng vào đám đông rồi vẫy tay với Mahiru.

Mahirun, đám đông xung quanh cô nàng đờ người lại, nhưng Mahiru chấp nhận việc đó một cách bình thường và nở một nụ cười thánh thiện, thế là cả cả đám đông quay sang nhìn Chitose đầy ghen tị.

“Tí nữa tan trường đi ăn bánh crepe nhé! Chỗ bán trước ga tàu ngon thật đó ~~”

“Ừm, như ý cậu.”

Không biết phải là ảo giác hay không, Amane cảm thấy Mahiru có hơi liếc về phía cậu, mà, cậu cho rằng cô nàng nếu muốn đi thì cứ đi thoải mái, đừng xin ý kiến cậu làm gì. Bởi vì cậu không cấm cô nàng và cũng không có quyền cấm cô nàng, nên nếu thích thì cô cứ đi thôi.

Trưa này thì chắc là cậu sẽ ăn fast food hoặc đồ làm sẵn ở cửa hàng tiện lợi như mọi khi.

Nhìn thấy Mahiru có một cô bạn thân như vậy, cậu mỉm cười vui vẻ.

Cậu nghĩ rằng tính cách đó của Chitose có khi lại rất tốt, cô ấy sẽ kéo Mahiru đi khắp nơi, người mà ít khi đi chơi với bạn bè, và khiến cô nàng tận hưởng được tuổi thanh xuân của mình hơn.

Thật sự việc Chitose học cùng lớp với Mahiru quả là tuyệt vời.

Amane nhẹ nhõm phần nào khi nhìn thấy nụ cười tươi của Mahiru khi bị Chitose kéo theo.

Chương 68: Thiên thần – sama và gối đùi (do không còn lựa chọn nào khác)

“Tôi không ngờ chúng ta lại học chung lớp đây.”

Sau bữa tối, cậu dành chút thời gian thư giãn ngồi trên ghế sofa như mọi khi rồi nói và Mahiru đang ngồi bên cạnh thì mỉm cười đáp lại, “Phải ha”.

Mà, do khoảng cách giữa 2 người đang rất gần nên Amane hơi bồn chồn, còn cô nàng thì vẫn đứng đung như đây là chuyện bình thường.

“Tôi vui lắm luôn đó. Chitose – san cũng học chung lớp nữa.”

“Mà, Chitose chắc năng động lắm nhỉ.”

“Ừm. Năm nay sẽ là một năm rất thú vị đây.”

“Tôi nghĩ cái lớp này sẽ rất ồn ào thì đúng hơn, bởi vì giờ cả Thiên thần – sama và Hoàng tử - sama đều xuất hiện cùng lúc trước mắt họ, thêm cái cặp đôi ngu ngốc Itsuki và Chitose nữa, chẳng biết là phúc hay họa đây.”

Cả Thiên thần – sama và Hoàng tử - sama đều nổi tiếng một cách phi giới tính. Mà, chắc chắn sẽ có những người cùng giới ghen tỵ với họ, nhưng ngoài vẻ ngoài hoàn hảo ra, cả 2 còn là những người rất tài năng và tốt bụng, nên gần như không ai nói xấu họ cả.

Cặp đôi Itsuki và Chitose cũng rất nổi tiếng và gần như không ai trong khối là không biết. Mà, lý do chủ yếu là 2 đứa nó lúc nào cũng ve vãn nhau trong trường, với cả 2 cũng đều ưa nhìn nên thường khá bắt mắt.

Thêm nữa, cả 2 người họ như là người cầm lái cho mọi hoạt động của lớp nên cũng khá nổi tiếng với tư cách là một học sinh chứ không phải cặp đôi.

Và khi cả bốn người họ tập trung lại thành 1 lớp thì chắc chắn mọi sự chú ý xung quanh đều dồn vào đây, khiến cho giáo viên chủ nhiệm sẽ có một năm đầy ‘thách thức’. Thật sự thì 4 người họ cũng không có vấn đề gì, nhưng chắc chắn cô hay thầy ấy sẽ phải chuẩn

bị tinh thần cho mọi sự kiện xảy ra xung quanh họ, và thường là cực kì ồn ào.

“.....Amane – kun không thích sao?”

“Không phải là tôi không thích, chỉ là tôi cảm thấy khá hài hước khi nhìn tình huống này thôi.”

“Cậu không muốn tham gia cùng sao?”

“Tôi á? Tất nhiên là không rồi, tôi chỉ muốn có một quãng thời gian khiêm tốn và bình thường thôi. Tôi vẫn sẽ nói chuyện với Itsuki, nhưng với cô và Kadowaki thì không trừ phi có việc cần thiết. Và tôi cũng sẽ không giao tiếp với cô khi ở ngoài, vì tự nhiên tôi xuất hiện và đi cùng với cô thì sẽ rất đáng nghi.”

Mà, cậu vẫn có thể nói chuyện với Kadowaki vì mấy thằng con trai cũng thường trao đổi với nhau, nhưng Mahiru lại là con gái, và còn là mỹ nhân số một của trường nữa.

Bỗng nhiên cậu lại đi nói chuyện với Mahiru thì chắc chắn những người xung quanh sẽ có rất nhiều thắc mắc.

Vậy nên, cậu không muốn giao tiếp với cô nàng mỗi khi ở ngoài.

Tôi thì không nghĩ như thế đâu, Mahiru bỗng nhiên cắn môi và lên tiếng phản đối cậu, một nụ cười không hài lòng xuất hiện trên mặt cô nàng.

“Sao tự nhiên cô lại ừ ừ thế.”

“.....Không có gì”

Dù nói thế nhưng cậu rõ ràng Mahiru đang có một tâm trạng rất xấu, nên trước tiên cứ xoa đầu cô nàng đã. (Suu: Lol)

“.....Cậu nghĩ xoa đầu tôi là sẽ qua loa được à?”

“.....Chẳng phải thế sao?”

“Mà thôi, hôm nay tôi vui lắm đó, vì cậu đã luôn thực hiện yêu cầu đó.”

“Cái đó thì tất nhiên mà.”

Bằng một cách nào đó, cậu đã xua tan được tâm trạng xấu của Mahiru.

Khi Amane nhẹ nhàng xoa đầu Mahiru, mặt cô nàng như nhũn ra, khiến cậu không thể nào nhìn thẳng được.

Biểu cảm của cô nàng chứa toàn niềm hạnh phúc, nó làm cậu vừa vui nhưng cũng vừa xấu hổ và cậu gần như không thể bình tĩnh được.

“Cô thích được xoa đầu quá nhỉ.”

Gần đây cậu mới nhận ra, Mahiru hình như rất thích được cậu xoa đầu.

“Bàn tay của Amane – kun rất ấm, nên tôi cảm thấy rất thanh thản.”

“Mà, nhiệt độ cơ thể của nam luôn cao hơn của nữ ha.”

“.....tôi muốn được cậu chạm vào nhiều hơn nữa.” (Suu: Má ơi bạo thế)

“Đừng nói theo kiểu dễ hiểu làm đó chứ. Vâng vâng, như cô muốn.”

Cậu nhắc nhở Mahiru trong khi tiếp tục xoa đầu cô nàng, bởi cái câu vừa rồi của Mahiru nếu như để người khác nghe được thì chắc chắn họ sẽ nghĩ theo một hướng khác nguy hiểm hơn nhiều.

Cậu không thể giấu được tiếng tim đập thành thịch của mình khi ngửi thấy mùi hương ngọt ngào từ mái tóc của Mahiru, người vừa mới tắm ban nãy, nên cậu đành cố gắng nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của cô nàng để cô nàng không chú ý đến tiếng đập rõ mồn một kia.

Nghĩ đến việc mình là người duy nhất được phép chạm vào Mahiru khiến trái tim của cậu đập liên hồi, nhưng cô nàng thì có vẻ vẫn không biết gì cả.

Cậu cứ tiếp tục làm như vậy, còn Mahiru thì có một biểu cảm hơi mơ hồ, lâu lâu còn hơi ngửa nĩa, rồi bỗng cô nàng ngược lên nhìn Amane một cách cân nhắc.

“.....Sao thế?”

“Tôi cũng muốn xoa đầu cậu.”

“Xoa đầu một thằng con trai có gì vui à?”

“Vui mà, chắc vậy. Chạm vào Amane – kun vui lắm.”

“Tôi là đồ chơi hay gì thế..... mà, tùy cô thôi, nhưng mà chẳng có gì vui đâu đây!”

Dù tóc của Amane cũng được coi là mượt, nhưng tất nhiên chẳng là gì khi so sánh với Mahiru. Nhưng việc tóc cậu khá mềm mại thì không thể sai được.

Mà, nếu cô nàng muốn thì cậu cũng chẳng từ chối làm gì, “Xin mời” cậu nói và ngừng xoa đầu cô nàng lại, rồi Mahiru vỗ vỗ đùi của mình.

“.....Hửm?”

“Do khác biệt về chiều cao nên tôi sợ cổ của Amane – kun sẽ bị đau..... Hay là Amane – kun muốn tôi ôm chặt như cậu từng làm?”

“Không, gồi trên đùi là được rồi.”

Nếu mà Mahiru ôm cậu, thì chắc chắn ở cái tư thế này cả khuôn mặt cậu sẽ được áp vào nơi ngọt ngào sữa mẹ, nên cậu sẽ từ chối bằng mọi cách.

Thật sự cậu cho rằng ý kiến đó cũng không tồi, nhưng cậu sẽ giữ im lặng bởi nói ra thì trông cậu rất đáng khinh.

Đáng ra cậu nên từ chối ngay bây giờ.

Nhưng khi bắt buộc phải chọn 1 trong 2, niềm ham muốn được gồi lên đùi một cô gái với tư thế như trong mơ chắc chắn sẽ không bỏ lỡ cơ hội này, nên cậu đã đồng ý.

Thật sự có ổn không vậy, cậu nhìn Mahiru nhưng cô nàng chỉ vỗ vỗ phần trên cái váy của mình như hỏi cậu nhanh lên, nên cậu cũng không chần chừ nữa và xoay người sang ngang rồi nằm lên đùi của Mahiru.

Đùi của Mahiru rất thanh mảnh và mềm mại.

Nó không hề cứng do cơ, mà lại rất mềm. Dù săn chắc nhưng độ mềm đặc trưng của con gái vẫn có thể dễ dàng cảm giác được qua

lớp vải mỏng của chiếc váy, nói chung là, cậu cảm thấy thật tuyệt vời.

Nó có mùi rất ngọt ngào và thật sự rất khó cưỡng.

Nếu ngược lên nhìn thì một khung cảnh thần tiên sẽ hiện ra trước mặt Amare, nhưng cậu sợ bản thân sẽ không kiềm chế nổi nữa nên cậu quyết định là nằm yên một chỗ và chỉ nhìn sang ngang.

Mahiru không để ý đến sự bối rối của Amare, và đang chăm chú vuốt ve những sợi tóc của cậu bằng bàn tay thanh mảnh của mình.

Những ngón tay mảnh khảnh luôn qua mái tóc cậu.

Cảm xúc da đầu được vuốt ve đó chưa đến nỗi khiến cậu nở nụ cười hạnh phúc như Mahiru, nhưng cũng đủ để làm cậu thư giãn đầu óc. Không biết tại sao nó rất dễ chịu nữa, và cậu dần cảm thấy buồn ngủ.

Dù cậu không nhìn thấy khuôn mặt của Mahiru lúc này, nhưng chắc cô nàng đang rất vui vẻ.

“Tôi nghe Chitose – san nói rằng gói đùi là một giấc mơ lãng mạn của con trai đúng không?”

“.....Chitose đã kêu cô làm những việc này đúng không?”

“Có chuyện gì sao?”

“Rất tuyệt vời”

Dù cậu khen Chitose “Good job”, nhưng không có nghĩa là cậu đã hết xấu hổ.

Nếu cứ tiếp tục như vậy thì chắc cậu sẽ thiếp đi mất.

Dù chỉ mới đổi lớp vào đầu năm học mới, tinh thần cậu đã rã rời vì phải tự giới thiệu và nói chuyện với người lạ cả ngày.

“VẬY Ờ? Do không còn lựa chọn khác nên tôi không biết liệu cậu có vui hay không. Mà do cậu vui rồi nên chắc cũng ổn thôi.”

“Lựa chọn?”

“Chitose bảo rằng sẽ tốt hơn khi vừa gói đùi vừa ngoáy lỗ tai, tôi sẽ thử nó vào lần sau nhé.”

(Con nhỏ kia đã dạy cô ấy thứ gì thế?)

Toàn dạy mấy thứ không cần thiết không.

“K-không cần đâu, gói đùi ấy”

“Cậu không thích sao?”

“.....Tôi rất vui, nhưng”

“Vậy thì được rồi.”

Cậu không thể thấy Mahiru do đang quay sang chỗ khác, nhưng có vẻ cô nàng đang cười.

Những ngón tay ấy nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc cậu, khiến cậu ngày càng buồn ngủ hơn. Với ý nghĩ ‘Mà thôi kệ đi’, cậu nhắm mắt lại một cách thư thái.

Chương 69: Omake (Bonus)

Khi vừa mới tỉnh dậy, thứ đầu tiên đập vào mắt cậu là bộ đồ một mảnh mà Mahiru đang mặc.

Có vẻ như lúc ngủ cậu đã quay sang hướng ngược lại, nên giờ đối diện mặt cậu là cơ thể của Mahiru.

Nhờ hương thơm của nước xả quần áo và mùi hương sữa tự nhiên của cơ thể Mahiru, mặt cậu lại bắt đầu nóng lên.

Amane không thể tiếp tục nhìn chăm chăm vào bụng cô nàng nữa nên đã ngước đầu lên, và Mahiru vẫn đang cúi đầu nhìn cậu với một biểu cảm dịu dàng.

Chết dở, cậu nghĩ, bởi từ góc nhìn này thì cậu có thể thấy ngực của cô nàng có vẻ lớn hơn bình thường, mà, khi nhìn từ dưới lên thì thường mọi thứ như được phóng đại hơn, ‘cu cậu’ sắp chịu hết nổi rồi.

“Cậu tỉnh rồi à?”

“.....ừm.”

“Cậu ngủ ngon quá nhỉ.”

Mahiru thì thầm với một nụ cười mỉm, trông cô nàng như vui mừng hơn là có ý chọc cậu. Giống như một người mẹ mừng rỡ khi thấy đứa con của mình có một giấc ngủ tốt vậy. [note22255]

Mahiru vẫn giữ tư thế cũ và vẫn đang dịu dàng xoa đầu cậu, còn Amane thì đang rất muốn xoay mặt sang chỗ khác.

Dù cậu cũng không xấu hổ khi bị nhìn thấy khuôn mặt lúc đang ngủ, nhưng nghĩ đến việc tiếp tục được Mahiru vuốt ve với biểu cảm như vậy thật sự khiến cậu cực kì xấu hổ, bởi cậu không chỉ không cảm thấy khó chịu mà lại thấy hơi thoải mái nữa.

“.....tôi đã ngủ bao lâu rồi?”

“Chắc khoảng 1 tiếng?”

“Xin lỗi nhé.”

“Không sao đâu, xoa tóc Amane – kun thú vị lắm.”

“Vậy sao.”

Có vẻ Mahiru vẫn đang cảm thấy thích thú trước xúc cảm đó mỗi khi xoa tóc Amane, còn cậu thì cố lảng mắt đi bởi cậu không thể nào nhìn thẳng vào mắt của cô nàng nổi nữa.

“Cậu ghét nó sao, Amane – kun?”

“.....nếu không thích thì tôi đã không ngủ thiếp đi rồi.”

“Ừm, khi nào cậu muốn tiếp tục như vậy thì cậu cứ nói với tôi nhé.”

“.....Đừng nói nó một cách nhẹ nhàng như vậy chứ.”

“Tại sao thế?”

“.....Nói chung là đừng nhé.”

Bởi nó sẽ rất dễ làm tôi hiểu nhầm, cậu nói, dù Mahiru nghiêng đầu thắc mắc, hành động xoa đầu đó của cô nàng vẫn tiếp diễn.

“Tôi thích chạm vào Amane – kun lắm luôn đó.”

(Đã bảo là đừng nói mấy thứ như thế một cách nhẹ nhàng rồi mà....)

Chắc hẳn Mahiru không hề có ý nào khác cả.

Do tình huống gia đình nên Mahiru rất muốn có những tiếp xúc thân mật như vậy, ví dụ như cô nàng cảm thấy bình tĩnh lại mỗi khi

cậu xoa đầu cô nàng, nhưng nếu người khác nghe thấy thì họ có thể sẽ hiểu thành vì Mahiru rất có hảo cảm với Amane nên cô nàng rất vui mỗi khi được tiếp xúc thân mật với cậu.

“.....nói như vậy rất dễ hiểu nhầm thành xâm phạm tình dục đó.”

“Xâm phạm tình dục?”

“Như đụng chạm vào cơ thể ấy.”

“Chỗ nào cơ?”

“Chỗ nào.... thì.... đừng để tôi phải nói thẳng ra chứ.....”

Chắc bạn cũng biết bọn con trai thường rất muốn con gái chạm vào chỗ nào rồi ha.

Mặt Amane bắt đầu đỏ lên, nhưng Mahiru vẫn không hiểu, và sau khi chớp mắt vài lần, cô nàng nói “Aa” rồi gật gật đầu.

“Amane – kun cũng muốn được chạm vào đó sao?”

“.....Nếu mà tôi có hẹn hò với ai đó, thì phải được sự đồng thuận từ người đó đã.”

“Mà, cuối cùng thì Amane – kun chắc cũng không làm gì hết nhỉ.”

“Cô phiền quá nhỉ.”

“Fu~, fu fu~, Amane – kun quả là một người đàn ông chín chắn ha.”

“Ồn quá đấy.”

“Nhưng mà, tôi rất thích Amane – kun ở điểm đó.”

Mahiru vui vẻ cười, còn Amane thì như chạm mắt một nhịp thờ.

Chắc chắn cô nàng vẫn không có ý gì khác.

‘Thích’ ở đây của cô nàng là một người đang hoàng và trưởng thành, chứ không phải là một người khác giới.

Dù biết thế, nhưng trái tim cậu vẫn quặn đau.

Với lại việc được gói lên đùi của Mahiru cũng đã khiến cậu bắt đầu mơ tưởng, như mình là người mà Mahiru thích khi được cô nàng nuông chiều như vậy.

Thực ra, theo một cách nào đó Mahiru vẫn rất có hảo cảm đối với cậu, nhưng đến mức nào thì cậu vẫn không biết. Vậy nên những lời nói đó của Mahiru thực sự như giáng một đòn trí mạng vào tim cậu.

“.....Ừm, thì, cảm ơn”

Gặt mãi mới ra được một câu, Amane xoay người sang chỗ khác và đưa lưng về phía Mahiru.

Chương 70: Mong muốn trân quý một ai đó

Dù năm học mới này Amane đã học chung lớp với Mahiru, nhưng cuộc sống của cậu vẫn diễn như thường.

Nghe giảng trên lớp một cách nghiêm túc, ăn trưa cùng với Itsuki, rồi về thẳng nhà bởi cậu không tham gia câu lạc bộ nào cả. Bình thường, khi ở bên ngoài cậu gần như không tiếp xúc gì với Mahiru.

“Như vậy có ổn không đấy?”

Trong khi đang ngồi ăn trưa ở căn tin giống như hồi năm nhất, Itsuki dẫn đo hỏi cậu.

Thường thì Chitose cũng sẽ đi theo cả 2 người luôn, nhưng có vẻ hôm nay cô ấy đã đi ăn trưa cùng với Mahiru. Có vẻ Chitose đã thật sự trở thành bạn thân của Mahiru, cậu hơi mỉm cười.

“Cái gì cơ?”

“Với ‘người đó’ ấy”

“Khi ở trường chúng tôi cũng không nhất thiết phải nói chuyện với nhau.”

Hay đúng hơn khi làm vậy thì mọi ánh mắt sẽ như “Cái gã đó là ai thế?” khi nhìn về phía cậu.

Amane, một thằng con trai vừa luộm thuộm vừa ít nói, nếu như cậu mà nói chuyện trực tiếp với Mahiru thì chắc chắn sẽ không khác gì tự sát.

“Ài, ý tôi là trông cô ấy như rất muốn nói chuyện với ông mà.”

“.....Maa, cái đó thì tôi cũng biết.”

Dù Mahiru vẫn luôn cố gắng không nhìn về phía cậu hết sức có thể, nhưng lâu lâu cô nàng vẫn bẽn lẽn liếc nhìn cậu qua khóe mắt.

Cũng may là những lúc như vậy đều không có người xung quanh cô nàng, nhưng thay vào đó Chitose cũng sẽ liếc xéo cậu như thể “Tên bội bạc này” khiến cậu vừa khó chịu vừa không biết phải làm sao.

“Chỉ còn cách là ông trở thành ‘nhân vật bí ẩn’ lúc lời đồn thôi nhỉ.”

“Phiền phức lắm. Với tôi cũng chẳng muốn trở nên ngẫu nhiên để làm gì.”

Dù bây giờ cái tin đồn đó đã lắng xuống, nhưng ai cũng biết rằng đã có một nhân vật nam bí ẩn xuất hiện và đi chơi cùng Mahiru. Một khi mà danh tính của người đó bị lộ ra – là cậu, thì nó có thể sẽ ảnh hưởng đến tương lai học đường của cậu.

“Ông thật là..... ít ra thì bộ dạng đó cũng nổi tiếng mà.”

“Nổi tiếng chỗ nào cơ?”

Cậu không cho rằng chỉ cần chỉnh lại mái tóc một tí thì mình lại có thể nổi tiếng, nhưng Itsuki vẫn cứ khẳng khẳng một mực.

“Tính cách của ông ấy, dù ông không hay nói những lời hoa mỹ, nhưng những thứ ông nói đều là sự thật, và nó cũng đều bắt nguồn từ việc ông lo lắng quan tâm cho đối phương nên thật sự thì bất cứ cô gái nào cũng sẽ đổ trước một quý ông như vậy.”

“.....Chẳng phải những cái đó đều là nên làm sao?”

“Rất ít người có thể thực sự làm được như vậy, quan tâm lo lắng cho cô gái mà bản thân yêu quý nhưng vẫn dựa trên cảm xúc của cô ấy. Vậy nên ông đừng có tự nhốt bản thân mình lại nữa, hãy nhanh chóng làm những việc mà mình nên làm đi.”

“.....Tại sao ông có thể khẳng định như vậy?”

“Không phải thế thì tại sao người đó lại không cảnh giác trước một thằng con trai có vẻ ngoài đáng nghi như ông?” (Suu: Nhắc lại, tóc main che mắt .-.)

Cậu không thể phản bác lại.

Gu, cậu cắn môi, còn Itsuki thì cười cười.

“.....À, tôi hỏi ông một câu nhé?”

“Hả?”

“Nếu mà ông không thích cô ấy thì tại sao ông lại nuông chiều và quan tâm cô ấy đến vậy, hửm?”

“Ông phiền quá đấy. Làm vậy có gì xấu à?”

Từ biểu cảm của cậu ta thì chắc chắn Itsuki cũng đã biết được một phần rồi, giấu cũng vô dụng thôi.

Cậu trả lời buống rồi cắm đầu vào tô ramen mình vừa kêu lúc nãy.

Itsuki gật gật đầu một cách thuyết phục chứ không chọc cậu nữa, có vẻ cậu ta cũng khá ấn tượng.

“Tôi mừng cho ông lắm đấy, khi ông đã gặp được một người mà bản thân muốn quan tâm yêu quý.”

“Vậy sao?”

“Ước gì tôi cũng có thể làm được như vậy.”

“.....Tôi thì thấy đó cũng phải là một việc bắt buộc gì cả. Nếu có người khác có thể làm cô ấy vui vẻ thì cũng được thôi, không nhất thiết phải là tôi.”

Tất nhiên hiện tại thì người đó đang là cậu, nhưng nếu Mahiru chọn một người con trai khác mà cậu không hề quen biết, và cô nàng vẫn vui vẻ thì cậu cũng không phản đối gì cả.

Bởi vì cậu muốn Mahiru được hạnh phúc, để cô nàng có thể hạnh phúc thì cậu sẵn sàng hy sinh bản thân. Mahiru nên được hạnh phúc. Nhưng lỡ như thần may mắn không mỉm cười, thì mọi công sức của cậu cũng dần như trở nên vô nghĩa.

“.....Bố cái thằng nhút nhát.”

“Ông ồn ào thật đấy.....Thì như tôi nói, tôi chỉ muốn cô ấy được hạnh phúc.”

“Vậy sao ông không thực hiện nó luôn đi.”

“Ông ngu học à?”

Cậu vẫn không chắc cô nàng có thích cậu như một người khác giới hay không, nên tỏ tình bây giờ là quá vội vã. (Suu: Đây là lời của tác giả, làm sớm thì hết cái đề viết =])

Và Mahiru rất cẩn trọng khi liên quan đến vấn đề hẹn hò, bởi vậy cậu không muốn tỏ tình với cô nàng chỉ để thử, hay chỉ với một cảm giác mơ hồ.

Cộng thêm những lời mà bố mẹ Mahiru đã nói với chính đứa con của mình, chắc chắn cô nàng sẽ không thể nào dễ dàng gạt đầu đồng ý. Vậy nên để có thể chắc chắn, cậu cần phải có một sự chuẩn bị kĩ càng cũng như cảm xúc của cả 2 đã đến lúc thăng hoa, còn không thì thật sự việc này rất khó.

“.....Thật là, ông chậm tiêu quá đấy.”

“Ông im đi nào. Như vậy cũng tốt mà, tôi sẽ khiến cô ấy thích tôi theo cách của riêng tôi.”

“.....Với tư cách là bên thứ ba thì tôi muốn nói huých toẹt ra hết lắm rồi đấy.”

“Hả?”

“Mà, bỏ đi..... cố lên nhé. Tôi trông chờ vào ông lắm đấy.”

Không hiểu tại sao tự nhiên Amane lại nhận được một lời cổ vũ với tông giọng nghe ngu học đến vậy, nhưng mà thôi kệ, cậu rất biết ơn và chấp nhận nó bằng một cái cau mày.

Chương 71: Nỗi niềm của Hoàng tử - sama

“Ề Fujimiya, hiếm thấy ghê.”

Amane đang ở một trung tâm arcade sau khi tan trường, và khi cậu đang mua xu, một giọng nói vừa xa lạ nhưng lại vừa quen thuộc vang lên.

Trong khi cho tiền thối vào lại ví, cậu quay người ra phía sau, đang đứng đó là Kadowaki, cũng với ví tiền của mình trên tay, có vẻ cậu ta cũng đến đây sau giờ học để chơi.

“Kadowaki, hiếm thấy thật. Hoạt động của cậu lạc bộ thì sao?”

“Hôm nay tôi xin nghỉ. Ngày nào cũng làm nhiều việc như vậy cũng không tốt.”

“Vậy à”

Bởi vì cậu ta là người nổi tiếng nên chắc không chỉ có hoạt động câu lạc bộ không. Lâu lâu thư giãn như này cũng tốt.

Khi nhận hết xu, cậu nhường chỗ cho Kadowaki để cậu ta mua xu trên cái máy bán xu tự động này.

Cậu ta mua lượng xu cỡ 2000 yên rồi đóng ví lại, sau đó quay sang cười với Amane, người đang đứng nhìn.

“Fujimiya là một học sinh gương mẫu, nên khi thấy ông ở đây tôi đã rất bất ngờ đấy.”

“Lâu lâu tôi cũng có đi mấy chỗ trung tâm trò chơi mà, chỉ là tôi không muốn phung phí tiền quá thôi chứ không phải là không bao giờ đi.

“Hm? Vậy hôm nay sao ông đến đây thế?”

“Tôi đến vì trò gấp thú bông, để tặng cho một người bạn.”

Cậu cũng không hỏi, chỉ là vô tình nghe được Chitose nói “Cậu thích cái nào thế, Mahiru~?” trong khi cả 2 nhìn vào mục ‘Hàng mới về’ trên trang web của một trung tâm trò chơi, và sau đó Mahiru đã say mê nhìn nó nên cậu đã quyết định tặng cô nàng như một món quà.

Với cậu nhớ lại bức ảnh mà Chitose gửi lần trước thì phòng của Mahiru cũng không trang trí gì nhiều. Nên cậu muốn tặng cô ấy một con thú nhồi bông dễ thương khác để làm bạn với Kuma – san.

“Thế ông biết cách gấp nó không?”

“Tôi chuyên mấy trò này mà.”

Cái cần gấp của trung tâm trò chơi này cũng khá khỏe, nên bạn chỉ cần canh được trọng tâm của vật mà mình muốn gấp rồi điều chỉnh lực gấp cho phù hợp là có thể lấy được nó một cách dễ dàng.

Hỏi cậu còn học tiểu học, Shihoko có hướng dẫn rằng “Con đừng có gấp vào chỗ này nhé, hãy gấp vào cái thẻ gắn tem ấy” và đã nói như thế với cậu rất nhiều lần.

Nhờ vào sự uyên bác của mẹ mình mà lâu lâu Amane có những biệt tài rất quái đản.

Với sự kinh ngạc trên mặt, Kadowaki đi theo cậu đến khu gấp thú nhồi bông rồi đến cái máy có cái bảng ‘Hàng mới về’ để ở phía trước, bên trong máy là rất nhiều con thú nhồi bông.

Khi mà tính toán đúng được lực gấp của cánh tay máy thì chỉ cần 1 xu là đủ. Có những người đã bỏ ra hàng trăm yên lại chẳng gấp được gì, nhưng có những người chỉ cần gấp một lần là được ngay là vậy.

Dù cậu không quá rành, nhưng cậu vẫn biết khi gấp những thứ tương tự như một con thú nhồi bông, thì phải gấp vào nơi giao nhau giữa thân trên và đầu, và khi nhấc cần gấp lên, đầu của con thú sẽ móc vào cánh tay máy.

Sau đó, cậu thả cần gạt ra và chú thú tự động rơi xuống nơi để nhận quà.

Cậu lấy nó ra rồi lắc lắc vài cái trong khi Kadowaki thốt lên “Quào-”.

“Cần gấp ở đây rất mạnh, và nhân viên cũng rất tốt bụng nên nếu ông gặp vấn đề gì thì họ sẽ hướng dẫn ông cách làm, bởi vậy nên đây cũng là nơi để tân thủ tập tành chơi trò này.”

“Ra đó là lý do tại sao Itsuki lại đánh giá rất cao nơi này à?”

Kadowaki gật gù, “Ra vậy”.

“À với cái này ông định đưa ai à?”

“Ừm, người đó thường xuyên chăm sóc tôi nên tôi muốn tặng nó như một lời cảm ơn.”

Mà, cậu cũng không nói dối.

Chỉ là cậu không nêu tên Mahiru ra mà thôi. Còn việc cậu được chăm sóc và cậu rất biết ơn vẫn là sự thật.

À, với trong đó cũng có một chút ý muốn riêng của cậu, đơn giản là vì Mahiru được bao vây bởi thú nhồi bông sẽ rất dễ thương.

“Fujimiya quả là một người con trai đáng hoàng ha. Mà, tôi cũng hiểu cho ông.”

“Ý ông là sao?”

“Thì-, Fujimiya rất thông minh và tốt bụng, ông luôn giúp đỡ người khác mà.”

“Chỉ do tình cờ thôi.”

“Dù chỉ là tình cờ thôi nhưng ông đã thực sự cứu tôi đấy. Như vụ cái túi mua sắm chẳng hạn.”

Cậu lại được cảm ơn lần nữa với một nụ cười khoan khoái từ Kadowaki, và nó khiến cậu hơi xấu hổ.

Đó cũng chẳng phải việc to tát gì, nhưng hình như Kadowaki vẫn nhớ kĩ nó. Vì cậu có rất nhiều cái túi như vậy nên cậu không cho rằng mình đã thật sự tốt bụng.

“.....À Kadowaki, ông đã ăn hết đồng quà hồi Valentine à?”

Cậu đổi chủ đề để che giấu sự xấu hổ của mình, và ngay lập tức mặt Kadowaki tối sầm lại.

“À.....tôi cũng không chắc? Tôi chỉ ăn mấy cái được mua thôi.”

“Vậy ông không ăn mấy cái tự làm à?”

“.....Mấy cái tự làm à,.... nói sao nhỉ..... có rất nhiều cái khá là quái đản.”

“Nó dở quá hay sao?”

“Không phải, chỉ là lâu lâu họ lại bỏ tóc hay bất cứ thứ gì mà họ có thể nghĩ ra được vô....”

“Làm ma thuật à.....”

Cậu cũng không biết liệu có ai làm trò đó không, nhưng khi nghe thấy nỗi niềm của Kadowaki thì có vẻ việc này đã xảy ra rất nhiều lần rồi, và thường thì đều là cố tình.

Cho một thứ gì đó của bản thân vô như để làm thành một bùa phép hồi xưa vậy, mà, cậu cho rằng đó là một việc làm cực kì vô nghĩa khi mà thứ đó sẽ không ở bên người mà lại chui tọt vô bao tử.

“.....Trước đây tôi đã từng nhận được rất nhiều cái như vậy, nên tôi đã có nói trước với họ là tôi sẽ không nhận đồ handmade. Nhưng mà thật ra họ cũng đâu có ý gì đâu, đó chỉ như là cảm xúc của họ mà thôi. Và cuối cùng trong đồng đồ mua đấy vẫn có người lén nhét đồ tự làm của họ vào, thật sự thì tôi thấy rất có lỗi.....”

Cậu ta lảm nhảm một cách bất lực khi kể những câu chuyện về ‘Những thứ huyền bí và nơi bạn tìm thấy chúng’, khiến cho cậu cũng phải đồng cảm.

“.....Người nổi tiếng khổ quá ha.”

“Vậy nhưng tôi vẫn bị người khác ghen tị và khó chịu,..... tôi cũng đâu muốn được nổi tiếng đâu. Thà tôi bị tẩy chay còn hơn là phải chịu những nỗi niềm như vậy.”

“Phải ha.”

“Chỉ nghĩ đến nó thôi thì chắc cậu cũng đã sợ rồi. Một cô gái với một nụ cười thật tươi đưa cho cậu một món đồ ăn có bỏ ‘những thứ huyền bí’ vào trong đó.”

Cũng đúng, Amane gật đầu đồng ý.

Thường thì đồ tự làm sẽ rất quý giá, nhưng đối với cậu ta thì đó chỉ như là một thứ gì đó trong phim kinh dị. Thật sự rất tệ khi mà cậu ta đã phải trải qua cái tình huống hiểm hoi này năm này qua năm khác.

“Sẽ tốt hơn nếu tôi chọn và yêu một cô gái nhất định nào đó.....nhưng...., tôi sợ cô ấy lại bị ức hiếp.”

“.....Sự ghen tỵ quả thật là đáng sợ.”

“Ừm.....”

Kadowaki, người đã phải trải qua những sự việc kinh khủng như vậy trông thật rã rời.

Với tâm thế đồng cảm, cậu lấy một bịch snack khoai tây rồi đưa cho cậu ta.

“Nói sao nhỉ..... nếu ông cần, ông cứ việc tâm sự với tôi hoặc Itsuki. Giờ thì ăn nó và vui vẻ lên đi.”

“Ông lại giúp tôi nữa rồi.....thật là.....”

Nhìn thấy biểu cảm phiền não của Kadowaki, cậu càng thêm khẳng định rằng nỗi tiếng chỉ là một cái gì đó rất phiền phức, và nó chẳng hề vui tí nào cả.

Chương 72: Thiên thần – sama và thú nhồi bông

Hôm nay, khi vừa về đến nhà, Mahiru ra đón cậu với một chiếc tạp dề và mái tóc được búi lên.

Khi nấu ăn thì Mahiru thường cột hoặc búi tóc, nhưng dù thế cô nàng vẫn dễ thương theo một cách rất khác.

Mahiru ra tận cửa để đón cậu với một nụ cười nhẹ nhõm, có vẻ cô nàng cũng vừa nấu ăn xong.

Dù cậu đã báo trước rằng mình sẽ về muộn như có vẻ Mahiru vẫn rất lo lắng. Sau khi rời khu trung tâm giải trí, cậu đã đi uống cà phê cùng Kadowaki và lắng nghe những lời phàn nàn của cậu ta nên mới về trễ đến vậy.

“Mừng cậu về nhà, Amane – kun..... cái túi đó là gì vậy?”

“Ban nãy tôi đến trung tâm giải trí ấy mà. Còn đây là thành quả.”

Ngoài bé thổ thì cậu cũng đã lấy thêm một vài thứ khác, vậy nên cái túi cậu đang xách mới căng phồng như vậy. Mahiru có vẻ cũng đoán được cậu đã mang về rất nhiều thứ.

“.....Nhiều quá nhỉ.”

“Đồng này chỉ mất có 2 buổi ăn trưa ở trường thôi đó.”

“Oh, vậy trong đó có gì thế?”

“Để lát nữa nhé. Tôi đói bụng lắm rồi.”

Cậu có thể đưa cô nàng luôn bây giờ, nhưng cậu muốn thưởng thức phản ứng của Mahiru nên mới hoãn lại đến sau bữa ăn.

Với cũng do cậu đang rất đói bụng và chỉ muốn ăn đồ ăn do Mahiru nấu ngay và luôn.

“Vậy cậu hãy rửa tay súc miệng và thay đồ đi nhé, tôi sẽ đi dọn cơm.”

“R~ồ~”

Mấy việc đó Amane vẫn luôn làm thường ngày, nhưng việc Mahiru quan tâm đến cậu như vậy khiến cậu rất vui.

Dù trong đầu cậu vẫn nghĩ sao cô ấy giống mẹ mình thế, cậu cũng không dám nói ra và ngoan ngoãn đi vào phòng tắm.

“.....Vậy, cậu đã mang gì về mà nhiều thế?”

Sau bữa tối, Mahiru tò mò liếc cái túi đựng toàn thành quả của cậu đặt bên cạnh ghế sofa.

“N? Thú nhồi bông.”

Cậu nhấc cái túi lên, đặt trên đùi và tháo đồng băng keo ra trong khi trả lời, mà, cậu cũng không định giấu diếm để làm gì.

“Thú nhồi bông?”

“Mahiru thích chúng mà đúng không?”

“Ừ-ừm...”

“Vì Mahiru thích nên tôi mới lấy chúng mà.”

Thành quả đáng nhắc đến nhất hôm nay của cậu chính là chú thỏ bông có kích thước sêm sêm với Kuma – san.

Dù nó khá to, nhưng cậu chỉ cần 1 xu là lấy được nó nên cậu khá tự hào về chiến thắng đó của mình.

Cậu lấy chú thỏ bông lông trắng mắt nâu đỏ ra và đặt lên trên đùi Mahiru.

Dù cậu không biết chú thỏ này là nhân vật nào, nhưng có vẻ Mahiru rất thích nó nên cậu lấy nó thôi, và cô nàng cứ nhìn chăm chăm vào chú thỏ đang ngồi trên đùi mình.

“Chú thỏ đó, cô thích nó mà đúng không?”

“.....Vì nó dễ thương quá.”

“Vậy là tốt rồi.”

Giống như bình thường cô nàng hay làm với chiếc gối yêu thích của mình, Mahiru cầm chú thỏ lên bằng hai tay và dụi dụi mặt vào nó, cậu đã định lấy smartphone ra chụp một tấm rồi, nhưng đã kịp kiềm lại ham muốn của mình.

Cậu mỉm cười và ghi nhớ hình ảnh đó thật kỹ vào trong trí nhớ của mình, rồi lấy một con thú nhồi bông khác từ cái túi vẫn còn khá căng đó ra.

“Vẫn còn nữa đó, như chó hoặc mèo này.”

Cái cánh tay máy để gấp ở trung tâm giải trí đó khá mạnh, nên Amane gần như có thể lấy được tất cả mọi thứ chỉ với một hầu bao rất thấp, và cậu đã lấy tất cả những thứ mà Mahiru có vẻ thích.

Cậu lấy ra một chú mèo có bộ lông màu nâu vàng pha với trắng, trông nó rất giống Mahiru và một con thú nhồi bông có tạo hình giống Shiba-Inu ra. Trông cô nàng bối rối hẳn.

“A-ano.... Nhiều như vậy sao.....?”

“Chúng lộn xộn quá à?”

“Không phải! Chỉ là do phòng tôi cũng không trang trí gì nhiều, và chúng quá dễ thương, nên tôi hạnh phúc quá thôi.”

“Vậy thì đâu có vấn đề gì ha.”

Chỉ mới tưởng tượng ra cảnh Mahiru được thú nhồi bông bao vây là cậu thấy dễ thương quá thể rồi.

Hiện giờ Mahiru vẫn cầm chú thỏ trên tay, và cô nàng đang run rẩy khi nhìn chú chó và chú mèo, như thể không biết phải chọn phe nào.

Khi nhận ra Amane đang mỉm cười và nhìn mình, Mahiru đỏ mặt và lấy chú thỏ đang cầm trên tay để che nửa mặt mình đi.

Mà, do chú thỏ đó màu trắng nên màu đỏ trên má Mahiru như được tô điểm thêm.

Đôi mắt liếc nhìn qua khoảng trống giữa 2 cái tai của chú thỏ đang rất ẩm ướt và trông nó dễ thương quyến rũ đến lạ thường, khiến cậu gần như không thể rời mắt khỏi nó.

Cuối cùng Mahiru có vẻ như chịu không nổi nữa, cô nàng đập trán vào vai cậu rồi cúi gằm xuống.

Mà, đúng hơn là đụng nhẹ một cái, nên cậu cũng không thấy đau gì.

“.....Đừng cười mỉm như vậy.”

“Tôi có cười đâu nhỉ.”

“Có, cậu vẫn còn cười kìa. Cười tính trẻ con của tôi.”

“Không phải như thế, chỉ là tôi thấy dễ thương quá thôi.”

“.....Chẳng phải là cười rồi sao?”

“Ấy”

Cô không nói đạo lý thế, Amane bật cười và lần này thì Mahiru đánh vào đùi cậu, mà, trước tiên cứ xoa đầu cô nàng đã.

Cô nàng từ từ bình tĩnh lại, còn cậu thì chú ý để không đụng vào hồ lửa nữa.

“.....sao hôm nay cậu thích trêu tôi vậy....”

“Lỗi tôi lỗi tôi mà.”

“.....Nhưng chỉ hôm nay thôi đó, tôi sẽ tha thứ cho cậu.”

Mồ, Mahiru thì thầm một cách khó chịu và phồng má lên, nhưng hành động và lời nói của cô nàng chẳng đồng bộ tí nào cả.

Có vẻ cô ấy theo tôn giáo mèo và thỏ, cậu nhìn chú mèo trên đuôi và chú thỏ trên tay Mahiru và nghĩ trong khi tiếp tục xoa đầu cô nàng. Sau một lúc, cô nàng ngẩng mặt lên.

Má cô nàng vẫn đang phồng lên như cũ, nhưng đôi mắt thì chứa đựng sự khó chịu theo một cách khác hẳn ban nãy.

“.....Tôi, lúc nào cũng được nhận từ Amane – kun”

Có vẻ cô nàng bắt đầu lo lắng vì đã nhận được quá nhiều.

“Đó chỉ đơn thuần là ý muốn của tôi thôi mà, cô đừng lo lắng quá.”

“Nhưng, lúc nào tôi cũng là người được nhận thứ gì đó từ Amane – kun hết. Từ những món quà cho đến sự quan tâm ấm áp của cậu....”

“Chỉ là tôi muốn làm vậy thôi, đừng lo lắng làm gì.”

Cậu cũng không muốn cô nàng đáp lại hay gì cả, nó chỉ đơn giản là cậu tặng Mahiru vì Mahiru yêu thích và hài lòng thôi.

Dù có thể coi niềm hạnh phúc của Mahiru là món quà tặng lại dành cho cậu, nhưng nếu nghĩ kỹ thì chúng đều bắt nguồn từ lòng ham

muốn của bản thân của Amane cả. Nên cô nàng không cần phải suy nghĩ nhiều làm gì.

Nhưng có vẻ Mahiru vẫn đắn đo vì đã nhận được quá nhiều.

Ngược lại, Amane nghĩ rằng Mahiru đã chăm sóc cho cậu quá nhiều, nhiều đó có khi vẫn còn chưa đủ để trả ơn cô nàng.

“Tôi cũng muốn tặng lại thứ gì đó”

“Cô cứng đầu nhỉ.....mà, nếu cô quan tâm nó đến vậy thì cô cứ tặng tôi thứ gì đó cũng được.”

“Chỉ cần có thể, tôi sẽ tặng cậu bất cứ thứ gì.”

Cậu cảm thấy rằng Mahiru chắc chắn sẽ làm bất cứ thứ gì mà cậu yêu cầu, nên nó thật sự rất khó khăn, bởi cậu không hề muốn gây thêm bất cứ phiền phức gì cho cô nàng cả.

Tuy nhiên nếu cậu không yêu cầu thứ gì cả thì chắc chắn cô nàng sẽ lại tiếp tục ủ rũ.

“Vậy làm pudding được không?”

Cuối cùng, Amane mở lời yêu cầu một cách vui vẻ, bởi như thế sẽ không khiến Mahiru chịu thêm phiền phức.

“.....Pudding à?”

“Pudding nhân trứng. Tôi muốn ăn nó mà do chính tay Mahiru làm luôn đó.”

“.....Cậu định dùng nó để qua loa sao?”

“Đâu có, bởi vì nó được Mahiru làm nên nó mang ý nghĩa rất đặc biệt đối với tôi đây.”

Cậu không hảo món ngọt lắm, trừ những món làm từ trứng sữa (Custard).

Cậu rất thích món pudding và bánh xốp kem trứng sữa, và khi chúng được Mahiru tự tay làm thì chắc chắn chúng sẽ là một thứ gì đó hết sức tuyệt vời.

Cô gái mà cậu thích rất giỏi nấu ăn, vậy nên chắc chắn cậu sẽ rất muốn ăn thứ gì đó do chính tay cô ấy làm.

Cậu yêu cầu một cách cực kỳ nghiêm túc, rồi Mahiru nhìn cậu và gật đầu đồng ý.

“.....Vậy, tôi sẽ làm nó vào ngày nghỉ cuối tuần kế tiếp. Nhiều trứng và đặc hơn bình thường ha.”

“Ừm.”

“Tôi sẽ cố làm cho nó thật ngon!”

“Cô cũng không cần phải cố gắng đến thế đâu mà.”

“Đó là ý muốn của riêng tôi đó.”

“Vậy à”

Vì một lý do nào đó mà trông Mahiru quyết tâm cực kì, cô thật sự không cần phải cố gắng thế đâu, Amane nghĩ nhưng cậu cũng không có quyền được kêu ca bởi cậu chính là người được ăn những món ngon mà Mahiru quyết tâm làm đó mà.

Như đề cở vũ, cậu tiếp tục xoa đầu Mahiru, và cô nàng lại tiếp tục giấu khuôn mặt của mình phía sau chú thỏ trắng đó.

Chương 73: Pudding của Thiên thần – sama

Pudding bình thường cũng rất ngon, có nhân là rất nhiều loại kem khác nhau, nhưng cậu thích pudding có nhân là trứng sữa hơn cả. Nó rất đặc và không bị nhão ra mỗi khi cậu múc một miếng.

Cái bánh pudding của Mahiru ấy, nó vẫn giữ được vị béo của trứng và độ đậm đặc của kem tươi, nhưng nó chỉ hơi ngọt thôi và còn lâu mới bằng vị ngọt đẳng của caramel.

Nó có hậu vị rất ngon, khiến cậu như chỉ muốn tiếp tục ăn không ngừng.

Amane, một người không quá hảo ngọt lại đang phát rồ trước món pudding của Mahiru, nó gần như biến mất khỏi cái đĩa trong tích tắc.

“Ha--- ngon quá!”

“Tôi rất vui vì cậu thích nó.”

Đây như là một món tráng miệng sau bữa trưa, nhưng cậu thậm chí nuốt tận 2 cái vì quá ngon.

Là một nam sinh Cao trung, cậu cũng không quá thèm ăn uống, nhưng món pudding của Mahiru là một thứ khác biệt hoàn toàn.

Niềm hạnh phúc của Amane còn lớn hơn cả số lượng thức ăn cậu đã nhét vào trong bao tử, cu cậu xoa xoa bụng và vui vẻ thấy rõ.

“Cô đúng là có thể làm được bất cứ thứ gì ha.”

“Vì tôi đã được dạy rất kỹ mà.”

Dù Mahiru không nhắc gì về vấn đề đó, nhưng cô nàng biết làm rất nhiều món ăn và lâu lâu lại nháy ra một món mới mà Amane chẳng biết gì cả.

Tất nhiên, chúng đều rất ngon và cậu ăn không ngán. Việc có Mahiru bên cạnh và luôn nấu cho cậu những món ăn như vậy quả là phước do trời ban.

“Đó là thứ mà cô xứng đáng để đạt được mà. Với nhờ cô mà tôi đang rất hạnh phúc đây.”

“.....hạnh phúc?”

“Ừm. Được ăn những món ngon như vậy hằng ngày, tôi không hạnh phúc sao được. Nó như trở thành thú vui mỗi ngày của tôi luôn rồi.”

Thức ăn của Mahiru đã chiếm một nửa thú vui hằng ngày của cậu rồi, và được ăn những món ngon đó của cô nàng vào mỗi cuối ngày sẽ khiến mọi phiền toái trong lòng cậu biến mất hết.

Cậu rất hạnh phúc vì được cô nàng nấu ăn cho mỗi ngày, và cậu luôn thưởng thức những món ăn đó một cách sung sướng, nhưng có vẻ Mahiru lại không biết giá trị thật sự của những món ăn mà cô nàng đã làm.

Như cậu nói lúc nãy, thức ăn của Mahiru là vị ngọt của sự hạnh phúc, nhưng nếu cậu không khen cô nàng thì cô nàng gần như chẳng biết gì về giá trị của chúng cả.

Với lại, nói một thứ gì đó ngon là ‘Ngon’ như một phép lịch sự vậy, vậy nên cậu luôn trung thực với ý nghĩ của mình.

“.....V-vậy sao”

Được khen ngay trước mặt, Mahiru ngượng ngùng đỏ mặt và co người lại.

“.....Tôi thật sự rất vui vì Amane – kun đã khen tôi như vậy.”

“Vậy nếu được thì tôi sẽ khen bất cứ khi nào cô muốn. Tôi cũng không biết liệu chỉ nói ngon thôi đã đủ chưa nữa? Nếu cô muốn tôi nhận xét một cách đầy đủ hơn thì cứ tự nhiên nhé.”

Thứ chủ yếu làm cho mối quan hệ vợ chồng tan vỡ chính là họ đã quên nói lời cảm ơn cho nhau.

Dù Mahiru không phải là vợ hay bạn gái của Amane, cậu vẫn luôn biết ơn cô nàng vì cô nàng đã nấu ăn hằng ngày cho cậu. Với lại hương vị của chúng cũng luôn mang lại động lực cho cậu, vậy nên nếu cô nàng muốn cậu khen một cách đầy đủ hơn, cậu sẽ rất sẵn lòng.

Chỉ là, Mahiru lắc đầu như thể từ chối.

“Đ-đừng khen nữa mà.... tôi chết mất.”

“Cô phóng đại quá đấy.”

“Tôi không có phóng đại đâu, như vậy là ổn rồi mà.”

“Vậy sao? Tuy nhiên, tôi vẫn phải tiếp tục nhờ cậu vào thức ăn do cô làm mỗi ngày trong tương lai nên tôi vẫn phải cảm ơn cô. Thế nên, cảm ơn cô vì tất cả nhé!”

Tất cả những bữa ăn chính của cậu gần như đều được Mahiru nấu cho, vậy nên cậu không thể nào mà không biết ơn cô nàng được. Tất cả mọi thứ đều nhờ ơn của Mahiru cả.

Nếu không có Mahiru, cậu cũng không biết cậu có thể gọi bản thân là ‘con người’ không nữa, vậy nên cậu rất muốn cô nàng tiếp tục ở bên cạnh mình trong tương lai.

Cậu cười một cách biết ơn, và cả người Mahiru run lên như thể cô nàng đang trong chế độ im lặng vậy, rồi cô nàng đứng dậy.
[note22362]

“.....Amane – kun no baka!”

Không biết vì sao, Mahiru lại nói cậu ngu ngốc bằng một giọng dễ thương đến vậy, rồi cô nàng mang bát đĩa của mình vô bồn rửa, cậu cũng làm tương tự và đi theo sau cô nàng.

Cậu vắn vắn cổ vì đã đứng dậy sai tư thế, và vì rửa chén sau mỗi bữa ăn là nhiệm vụ của cậu nên Mahiru không cần phải làm, cậu nhẹ nhàng giữ tay Mahiru lại, rồi cô nàng đột ngột quay sang nhìn cậu.

Ban này mặt cô nàng đã rất đỏ rồi, còn bây giờ là đỏ thẫm luôn, cậu lấy làm kỳ lạ.

“....T-tôi sẽ rửa bát cho, cô cứ ngồi chờ trên sofa đi nhé, được không?”

Amane đẩy nhẹ đầu của Mahiru rồi dắt cô nàng ra khỏi phòng bếp, còn Mahiru thì làm bầm cái gì đó rồi lao thẳng lên ghế sofa.

Cậu chớp mắt ngạc nhiên, có vẻ Mahiru đang hơi mất bình tĩnh.

Rồi, cậu sực nhớ lại khuôn mặt cực kỳ xấu hổ đó. Thế là cậu quyết định sẽ rửa bát bằng nước lạnh để cho cái đầu đang nóng lên của mình được dịu lại.

Chương 74: Quyết tâm của Thiên thần – sama

“Itsuki, Fujimiya, ăn trưa cùng nhau không?”

Như mọi khi, vào giờ nghỉ trưa ở trường, Amane đang chuẩn bị rủ Itsuki đi ăn trưa thì nghe thấy một giọng khá quen thuộc dạo gần đây.

Cậu nhìn sang thì thấy Kadowaki, với một nụ cười thật tươi, đang vẫy tay.

Sau lần gặp gỡ hôm nọ, có vẻ Kadowaki bắt đầu thích nói chuyện với Amane hơn nên dạo này cậu ta cứ thường xuyên bắt chuyện với cậu.

“Tôi thì cũng được.....”

“Itsuki cũng không có vấn đề gì đúng không?”

“Ông cũng biết là tôi sẽ không từ chối mà. Mà, đúng là không sao, chỉ là tôi cảm thấy hơi bất ngờ, hay đúng hơn là hơi hiếm thấy khi ông lại rủ bọn tôi đây.”

Thường thì Kadowaki gần như chẳng quan tâm gì đến Amane lắm, nên đối với Itsuki thì điều này rất hiếm thế. Chứ còn người bất ngờ nhất mới là cậu.

“Amane, ông xoa đầu gãi cổ cho Yuta à?”

“Gãi cổ....tôi có phải là chó đâu.”

“Về cơ bản thì Yuta giống một con chó vậy. Chỉ cần chiếm được niềm tin của cậu ta thì cậu ta sẽ vĩnh đuôi lên và cố gây sự chú ý về phía mình. Như con Golden Retriever vậy.”

“Ông đừng có nói tôi giống chó trong khi đứng ngay trước mặt tôi chứ.”

Kadowaki tsukkomi ngược lại Itsuki, còn cậu thì bật cười, thú thật thì cậu ta có một bầu không khí giống như một con Golden Retriever thật. [note22417]

Cậu ta chú ý đến đôi vai đang run lên bần bật của Amane và trông hơi bất mãn. Nhưng đó không phải là do tức giận, chỉ là do cậu ta hơi khó chịu vì bị trêu chọc là giống chó mà thôi.

“Fujimiya, ông cũng đừng có cười chứ.”

“Ài--- xin lỗi.”

“Chắc hẳn Amane cũng nghĩ như vậy ha.”

“Tại tôi thấy giống thật mà.....”

“Kewk, tùy ông thôi, Fujimiya. Chỉ là tôi muốn làm thân với ông bởi tôi nghĩ ông không phải người xấu thôi mà.”

“Mà, càng nhiều người biết mặt tốt của Amane thì càng tốt thôi, có gì thì ông cứ hỏi tôi nhé, tôi thân với cậu ta nhất mà.”

“Ông nghĩ mình là ai thế?”

Peshi-n, Kadowaki vừa tsukkomi vừa đánh vào lưng Itsuki rồi đi đến bên cạnh Amane, đôi mắt của cậu ta lấp lánh ngôi sao với một nụ cười tươi tắn trên môi trong khi nhìn cậu.

Bất cứ cô gái nào mà nhận được nụ cười này chắc chắn đều sẽ đỏ từ đầu đến đuôi luôn, còn cậu thì gượng cười.

“.....---mà vậy có ổn không?”

“N?”

“Thì một người nổi tiếng như ông lại đi cùng với một thằng chẳng thể nào bình thường hơn như tôi ấy.”

Có thể Kadowaki muốn làm thân với cậu bởi sự tò mò cũng như vì tình bạn, nhưng cậu lại không có bất cứ thứ gì để có thể cùng sánh vai với Kadowaki.

Cậu ta có rất nhiều bạn, nên liệu cậu ta có thật sự cần làm bạn với cậu không?

Tất nhiên cậu cũng hiểu là không phải ai cũng chọn bạn chỉ vì lợi ích, và Itsuki là người như thế, cậu ta tiếp cận và làm quen với cậu chỉ vì cảm xúc và tình bạn. Nhưng điều khiến Amane thật sự khó hiểu là tại sao lại là cậu?

Kadowaki có một biểu cảm quái dị trước câu nói đó của cậu.

“Chẳng phải Fujimiya cũng chọn bạn không phải vì lợi ích sao?”

“Cái đó thì đúng, nhưng...”

“Thì tôi cũng vậy đó, tôi nói chuyện với Fujimiya bởi vì tôi muốn làm bạn với ông thôi.”

Nhìn thấy nụ cười tỏa nắng ấy, mắt cậu như chói lòa.

“.....Ừm”

“Un un, có một mối quan hệ tốt cũng là chuyện vui mà.”

Itsuki cười và thốt ra những ấn tượng thật lòng của mình về chuyện này, rồi bỗng dời mắt đi chỗ khác.

Đích đến của ánh nhìn đó là cảnh Chitose ôm Mahiru và nói “Mahirun dễ thương quá aaaa~” và Mahiru thì hoàn toàn như chuột rơi vào tay mèo.

Chitose rất hay làm những việc skinship như vậy, và khung cảnh này đã trở thành một thứ rất quen thuộc đối với lớp học của bọn tôi. Ai cũng cho rằng đây là một cách giao tiếp giữa 2 mỹ nữ với nhau, và họ đều mỉm cười hoặc quăng đến ánh mắt ghen tị.

Amane cũng đã quá quen với việc này, còn Itsuki thì vừa khúc khích cười vừa nhìn cả 2 cô gái chơi đùa với nhau.

“Có gì sao?”

“N~ không có gì.”

Cậu ta cười một cách qua loa rồi dẫn đầu đi về phía căng tin, Amane và Kadowaki cũng đi theo sau.

“Tôi quyết định rồi”

Sau khi về nhà và ăn xong buổi tối, cậu đã phải cực kỳ ngạc nhiên trước câu nói đầy quyết tâm đó của Mahiru.

“Có chuyện gì à?”

“Tôi đã quyết định rồi. Tôi sẽ không chịu đựng nữa.”

“O-Ồ, ừm, tôi không biết, nhưng tôi sẽ luôn chia sẻ mọi thứ cùng cô nên cô không cần phải gắng sức chịu đựng làm gì đâu.”

Có vẻ cô nàng đã quyết định một thứ gì đó, nhưng cậu không biết đó là gì.

Tuy nhiên, Mahiru đã luôn chăm chỉ, nhẫn nại và ích kỷ với bản thân, nên cậu rất vui mừng nếu cô nàng chịu buông xuống những gánh nặng đó.

“Thật sao?”

“Ừm.”

“Tôi ghi nhớ nó kỹ rồi đó nhé.”

“Cô định làm cái gì thế.....”

“.....Cậu muốn biết không?”

“Thì..”

“Cậu có giận không?”

“Nó là thứ gì đó sẽ khiến tôi tức giận à?”

Nghe cô nàng nói thế, có vẻ nó sẽ liên quan đến cậu, nên cậu muốn nghe thử xem.

Cậu cũng không lo lắng bởi Mahiru sẽ không bao giờ làm hại ai cả, nhưng mà cô nàng tính làm gì thế nhỉ?

Khi cậu nhìn chăm chăm vào Mahiru, khuôn mặt cô nàng đỏ cả lên như thể đang rất xấu hổ vậy.

“.....Tôi muốn có thể thân thiết với Amane – kun khi ở trường.”

Ngưng chịu đựng có nghĩa là ngưng không muốn giả vờ cả 2 là người dung nỡ.

“Này”

“Bởi vì tôi như là người duy nhất lạc lõng vậy.”

“....”

Cô nàng nhẹ nhàng nói với một biểu cảm hơi mất mát.

Vì ngay từ ban đầu cậu cũng đã hay nói chuyện với Chitose và cô ấy cũng biết về mối quan hệ giữa cậu và Mahiru nên cả 2 có thể thoải mái nói chuyện với nhau ở trường. Nhưng cậu lại không thể nói chuyện với Mahiru. Vậy nên mỗi khi Chitose đến bên cạnh Itsuki, Mahiru như bị cho ra rìa vậy.

Cô nàng cũng có quen một số người khác trong lớp, nhưng lại không thân bằng Chitose nên cô nàng cảm thấy hơi cô đơn. Tất nhiên, Mahiru khi ở trường lúc nào cũng sẽ giấu mọi cảm xúc bằng cái nụ cười của một Thiên thần – sama ấy, nhưng bởi cậu đã quá quen thuộc với cô nàng nên cậu vẫn cảm nhận được.

Cậu hiểu, và cậu muốn làm điều đó giúp Mahiru, nhưng dù bằng bất cứ cách nào thì đây cũng vẫn là một vấn đề rất nan giải.

“.....Nhưng sẽ rất kỳ lạ khi bỗng nhiên một Thiên thần – sama lại thân với một con mèo hoang như tôi đúng không?”

“Tôi đã suy nghĩ về vấn đề này rồi. Và tôi cũng đã cân nhắc mọi thứ.”

“Cô có thật sự nghĩ kĩ chưa đấy?”

“Tất nhiên rồi.....Nhưng vấn đề khó nhất là do Amane – kun vẫn luôn tự khinh miệt và phủ nhận tất cả những thứ tốt về bản thân. Vậy nên để giúp Amane – kun tự tin hơn, tôi sẽ cố gắng hết sức!”

“Cô đang nghĩ cái gì thế.....”

Dù cậu biết Mahiru cảm thấy cô đơn, nhưng cậu lại không ngờ rằng bản thân lại dính líu nhiều đến vậy.

Nhìn thấy độ thân mật giữa cả 2 bây giờ đã khăng khít đến nhường này, cậu không biết là nên vui hay nên buồn nữa.

“.....K-không được sao? Chỉ cần nói chuyện với nhau ở trường thôi.....”

“Tất nhiên là tôi không ghét nó. Nhưng trông tôi....”

“Amane – kun!”

Mahiru nói như là hét lên và chặn họng cậu lại. Giọng nói của cô nàng cực kỳ nghiêm túc, giống như cậu đang là người có tội vậy.

“Đừng có nói mấy thứ như ‘những người trông như tôi’ nhé.”

Trong khi cậu lại phạm vào cái tính tự hạ thấp mình xuống, Mahiru đã dùng ngón tay trở chọc vào mũi của cậu như thể cô nàng đang rất tức giận.

“Lần sau mà cậu còn nói như vậy nữa.....thì tôi sẽ chọc vào mũi cậu đấy.”

“Chọc?”

“Ừm, chọc, còn bây giờ thì hình phạt là xoa đầu tôi cho đến khi tôi thỏa mãn”

“Nó là phần thưởng thì đúng hơn.....”

“Hả?”

“Ec..”

Cậu vô tình thốt ra ý nghĩ thật sự của mình.

Vì rõ ràng việc được xoa đầu Mahiru như là phần thưởng đối với cậu vậy, nhưng đáng ra cậu không nên nói thành lời.

Bởi hậu quả là Mahiru đờ cả người trước câu nói hùng hồn đó của cậu, rồi hai gò má của cô nàng như đỏ chót lên.

Cô nàng chưa từng nghĩ rằng ‘hình phạt’ của mình lại được coi là phần thưởng. Bởi cái ‘hình phạt’ đó dễ thương đến mức nó hoàn toàn biến thành một phần thưởng đối với cậu.

Amane cũng cứng đờ cả người, vì cậu đã lỡ nói sự thật—hay đúng hơn là ham muốn của mình ra. Một bầu không khí im lặng bao trùm 2 bạn trẻ.

Cả 2 cùng lảng mắt đi và cả người thì run lên vì xấu hổ, trong giây phút đó, bỗng biểu cảm của Mahiru trở nên quyết liệt và cô nàng nhẹ nhàng vươn tay ra rồi cầm lấy tay Amane.

“.....C-cậu muốn làm không?”

Ý của Mahiru là bảo cậu nhanh lên và xoa đầu cô nàng đi.

Giờ mà làm thế thì chắc đầu cậu bốc khói luôn quá. Với lại dù cậu rất hưng phấn trước lời đề nghị đó, xoa đầu Mahiru trong khi có những ý nghĩ không tốt trong đầu là một điều hết sức tồi tệ, dù cho cô nàng cũng không nghi ngờ Amane có ý nghĩ gì khác.

Cậu kiềm chế cảm xúc của mình lại rồi lắc đầu và trả lời một cách kính cẩn, “Không cần đâu”.

Tận hưởng sự mềm mại với một poker face, đó là điều cậu không thể nào làm được.

“Với cô đừng có đề nghị như thế với người khác giới nhé, với Chitose thì được.”

“.....Chẳng phải Chitose – san sẽ nguy hiểm hơn sao?”

“Nếu không quấy rối tình dục thì cô ấy cũng ổn thôi. Nhưng mà nếu cô ấy có làm bất cứ điều gì điên rồ thì đừng ngần ngại mà tấn Chitose một trận nhé.”

“Nếu là Amane – kun nói thì tôi sẽ không bao giờ nghi ngờ.....n-nhưng mà nói chúng là lần sau nếu cậu mà còn nói những lời như vậy nữa, thì chuẩn bị tinh thần mà xoa đầu tôi đi nhé.”

Cuối cùng thì Mahiru cũng không thay đổi hình phạt, còn Amane để tránh phải xấu hổ trước mặt cô nàng, cậu tự hứa với lòng mình là sẽ không bao giờ tự khinh miệt bản thân nữa.

Chương 75: Ăn trưa cùng Thiên thần – sama

“Amane~~, kể từ hôm nay chúng ta hãy ăn trưa cùng nhau nhé!”

Chitose nói, cô ấy đi tới gần cậu cùng với Mahiru, người cũng nở một nụ cười vui vẻ, nó khiến Amane đơ một lúc và nhớ lại lời tuyên bố hôm qua của Mahiru, ‘Tôi có một ý tưởng’.

Chắc chắn, khi Chitose rủ cả bọn Itsuki trong đó có cậu đi ăn cùng và dẫn Mahiru theo, nó chỉ như là những người bạn rủ rê nhau mà thôi. Nên có thể sẽ có người ghen tỵ với cậu, nhưng sẽ không quá đáng nghi.

Mahiru thì vẫn mỉm cười bên cạnh Chitose và hành động giống như một Thiên thần – sama thường ngày.

Không biết có phải ảo giác hay không nhưng biểu cảm của Chitose như thể “Tôi chẳng biết gì hết”, nó khiến cậu muốn bóp trán Chitose ngay và luôn.

“A---, vậy tôi xin phép đi trước.”

“Không phải như thế. Kể từ nay cậu sẽ đi ăn trưa cùng cả bọn luôn.”

Giọng nói của Mahiru chắc nịch, kiểu “Cậu đừng hòng chạy trốn”.

Có vẻ Mahiru đã cho phép Chitose làm thế.....hay đúng hơn là đây hoàn toàn là ý xấu của cô ấy. Cậu lờm cô, nhưng Chitose chỉ nhếch mép cười và hành động như thể “Chẳng liên quan đến tôi”.

Chẳng biết có phải Itsuki cũng đã bị mua chuộc hay không, hay cậu ấy chỉ đơn thuần là vui mừng khi được đi ăn cùng với Chitose và đã trả lời “Hay đó, đi cùng nhau đi” ngay lập tức.

Như cậu đã nói, cậu cũng phản đối, nhưng cái áp lực từ những ánh mắt ghen tỵ này thực sự khiến cậu chịu không nổi.

“Ờ, ông sẽ ăn trưa cùng với Shirakawa – san và Shiina – san à?”

Có vẻ hôm nay Kadowaki cũng định rủ cậu đi ăn cùng, và sự xuất hiện của cậu ta càng khiến cậu đau đầu hơn nữa.

“Ừm...”

“Vậy à, sẽ vui lắm đây.”

Kadowaki cười cười, nhưng cậu thì chẳng thấy vui chút nào cả.

Kadowaki cũng không có vẻ gì là từ chối cả, cậu ta chỉ bất ngờ trước sự xuất hiện của Mahiru thôi.

Vâng, cậu bị đã bao vậy.

“.....Từ bỏ thôi Amane, ông bị 2 mặt giáp công rồi.”

Amane thở một hơi thật dài trong ngán ngẩm khi Itsuki thì thầm vào tai cậu bằng một giọng mà Kadowaki không thể nghe thấy.

“Shiina – san mang theo bento à?”

Amane và Itsuki thường xuyên đến căng tin ăn, nên Mahiru và những người còn lại thường hay ăn trong lớp cũng quen thuộc với việc đó.

Khi cả bọn ngồi xuống bàn ăn và mấy đứa con trai cũng đã gọi món ăn xong, Kadowaki để ý đến hộp bento mà Mahiru đang mở ra.

À tiện thể, Mahiru thì đang ngồi đối diện với Amane. Chitose đã hỏi cô nàng ngồi ở đây, khiến cho cậu không còn đường để mà thoát thân.

“Ừm, nó là đồ ăn dư của buổi tối.”

Thường thì đồ dư buổi tối sẽ là buổi ăn sáng của Amane, nhưng lâu lâu cô Mahiru cũng lấy chúng để làm bento, và có vẻ hôm nay cô nàng đã làm như thế. Bởi trong hộp bento của cô nàng là món gà teriyaki làm thành dạng bánh tối hôm qua cả 2 đã cùng ăn.

“Hề, nó là đồ tự làm sao?”

“Ừm, nhưng tôi cũng chỉ làm được vài món đơn giản thôi.”

“Mahirun~, nói dối không tốt đâu đó, cậu nấu ăn cực giỏi mà.”

“Chi~, hay cậu nhận Shiina – san làm sư phụ đi?”

“Ikkun kì quá đó”

“Chi~ chỉ cần học cách nêm nếm là được rồi. Cô ấy vẫn có thể tự nấu ăn.....chỉ là hương vị sẽ rất quái lạ.”

Chitose không hẳn là không thể nấu ăn, nhưng cái tính cách nhoi nhoi quậy phá của cô ấy đã biến nấu ăn thành nấu ‘thuốc’. Itsuki cũng thường hay than vãn “Nếu cô ấy sửa được cái thói quen xấu đó thì đỡ biết mấy”.

“VẬY ~, lần sau Mahirun hãy chỉ tớ mọi thứ cơ bản về nấu ăn nhé ~ Amane sẽ là con chuột bạch~”

“Tính bắt tôi thử độc hay gì? Với bà đừng có đề nghị đột ngột như thế, phiền Shiina lắm.”

“Không, tôi thấy ổn mà. Vì nấu ăn với Chitose – san rất vui.”

“Waii~ tớ yêu Mahirun nhất! Nhờ cậu cả đấy! Amane, ông cũng cứ chờ đợi đi nhé ~”

Chitose ôm chầm lấy Mahiru, người đang ngồi kế bên mình.

Mahiru thì mỉm cười và đồng ý. Và cậu bất ngờ nhận ra không biết từ bao giờ mối quan hệ giữa họ đã tốt đến như vậy.

(Mà, dù sao thì cô ấy cũng đã hứa sẽ giả bộ như không có gì khi ở trước mặt mọi người rồi ha)

Chitose thì đang cười đùa với Mahiru, chẳng biết ban nãy cô ấy vô tình hay cố ý nữa.

Mặt cậu co rúm lại khi phải hứng chịu những ánh mắt xung quanh đang quan sát này giờ khi chúng như thể nói, “Ghen tỵ thật đó”.

“.....này, Itsuki”

“N?”

“Tôi cảm giác như mình sắp toi đời đến nơi. Liệu có ổn không vậy?”

“Ổn mà, chắc vậy.”

Thành thực thì cậu cũng không quan tâm đến những ánh nhìn của đám fanboi của Mahiru.

Hiện tại thì cậu vẫn sống tốt bởi người khởi xướng là Chitose, nhưng sau khi đã ‘quen biết’ nhau với Mahiru và nói chuyện với cô nàng thường xuyên hơn thì chắc chắn thứ đầu tiên cậu sẽ nhận được là, “Thằng mặt lờ đó là ai thế chứ?”.

“Chẳng phải rất tốt sao, Fujimiya.”

“....Nếu tôi mà giống ông thì tôi đã không bị người khác ghen tỵ đến mức này.”

Nếu cậu mà đa tài như Kadowaki thì khi nói chuyện với Mahiru, dù họ vẫn sẽ ghen tỵ, nhưng sẽ từ từ rút đi hết.

“Tôi thì ghen tỵ với Fujimiya thật đấy.”

“Chỗ nào cơ?”

“Nhiều lắm”

Kadowaki với một lời nói đầy ý nghĩa, mỉm cười vui vẻ, còn cậu thì chỉ còn biết lắc lắc đầu.

“Mà, ngay cả tôi cũng không biết Yuuta đang nghĩ gì cơ.”

“Thật á?”

“Con người thường không nhận ra thứ mình đang có quý giá như thế nào, và luôn mong cầu những thứ gần như không thể. Chi~ cũng vậy mà.”

“Ví dụ như?”

“Một thứ mà Shiina – san có nhưng Chi~ lại không có....”

“Ikkun, cậu lại đang nghĩ thứ gì đó quái đản rồi ha?”

Chitose mỉm cười và xen vào, nhưng đôi mắt của cô ấy không hề cười.

Hây da, Itsuki đập nhảm bãi mìn rồi, cậu chỉ còn cách ngồi nhìn 2 bạn trẻ quẩn nhau rồi quay sang nhìn Mahiru.

Mahiru cũng hơi ngượng ngùng khi Itsuki và Chitose lại bắt đầu tán tỉnh nhau, nhưng ngay sau khi bắt gặp ánh mắt của Amane, một nụ cười xuất hiện trên khuôn mặt của cô nàng.

Đó không phải là một nụ cười của Thiên thần – sama, mà là một nụ cười ngượng ngùng cậu thường xuyên thấy khi ở nhà, và lần này thì tới lượt cu cậu quay mặt đi vì xấu hổ.

Chương 76: Thiên thần – sama muốn cố gắng hết sức

“Cậu có ngạc nhiên không?”

Mahiru cười cười và hỏi, còn Amane thì cũng mỉm cười theo.

“Tất nhiên rồi, tôi ngờ cô lại làm quyết liệt đến như vậy.”

“Bởi vì dạo gần đây tôi mới hiểu ra được, đối với Amane – kun thì phải dùng tí lực cậu mới chịu nghe lời.”

“...Cũng phải”

Lý do Mahiru lại chủ động đến vậy là vì cô nàng biết chắc chắn nếu chỉ nói bằng lời, Amane sẽ tìm mọi cách để chạy trốn. Cơ mà trong cái tình huống 2 mặt giáp công đó thì cậu có muốn trốn cũng không được.

Cậu đã hơi sợ hãi khi thấy Mahiru làm quyết liệt đến vậy, nhưng may thay là không có skinship hay mấy thứ tương tự, chỉ có nói chuyện bình thường với nhau thôi.

Chứ nếu mà làm những hành động như ở nhà thì chắc cậu đã bị sự ghen tỵ kinh khủng đó giết chết rồi mất. Có thể đối với Mahiru, Amane là người đáng tin cậy nhất, nhưng những người xung quanh cô nàng thì lại không biết điều đó.

“Tôi sẽ cố gắng hết sức từng tí một mà không làm ảnh hưởng đến cuộc sống thường ngày của Amane – kun. Nhưng nếu có chuyện gì thì cứ báo cho tôi biết nhé.”

Có vẻ Mahiru cũng hiểu được tầm ảnh hưởng của mình, nên cô nàng rất cẩn thận khi không tiếp cận cậu một cách quá bất ngờ.

Thật ra cậu cho rằng như vậy là vẫn còn quá đột ngột, nhưng cậu quyết định giữ im lặng.

“Mà, hiện tại thì nó vẫn ổn thôi. Chỉ là lâu lâu lại có một lưỡi dao ghen tỵ bay xoẹt qua cổ tôi...”

“Vậy sao... khi nói chuyện với tôi ở trường.....cậu không thích sao?”

Có vẻ cô nàng vẫn lo rằng cậu phải hợp tác một cách bất đắc dĩ.

“Không đâu, tôi biết Mahiru rất cô đơn khi ở trường. Và tự nhiên đẩy người bạn của mình sang một bên cũng là một việc làm tồi tệ, với Mahiru chắc cũng rất mệt mỏi nữa.”

“.....bạn”

“N?”

“K-không có gì.”

Dù cậu hơi thắc mắc không biết tại sao biểu cảm của Mahiru lại chuyển từ băn khoăn sang cực kì khó chịu, nhưng có vẻ cô nàng cũng không có ý định nói ra.

Mahiru quay mặt sang chỗ khác, còn Amane thì bối rối, tự hỏi phải chăng cô nàng đang có một tâm trạng không tốt, mà, trước tiên thì cứ xoa đầu đã.

“.....Không phải cứ xoa đầu là mọi chuyện đều sẽ được giải quyết đâu đó.”

“Ừ thì tôi biết, nhưng tôi nghĩ cô sẽ khá hơn khi làm vậy.”

“Thì tôi vui lên thật ~..... nhưng đừng có làm như vậy với bất kì ai khác chỉ để qua loa nhé.”

“Tôi chỉ làm như vậy với mỗi Mahiru thôi.”

Với lại ngoài Mahiru thì cậu chỉ có mối quan hệ tốt một cô gái khác là Chitose mà thôi. Nhưng cậu ít khi làm thế với Chitose, và chưa chắc gì cô ấy đã vui.

Vậy nên cậu chỉ xoa đầu Mahiru, và chỉ muốn xoa đầu Mahiru mà thôi. Ngay từ ban đầu, người duy nhất mà cậu muốn nuông chiều là Mahiru nên cậu cũng chẳng có ý định sẽ làm như vậy với người khác.

Amane nói điều đó một cách nghiêm túc, nhưng Mahiru lại cúi đầu xuống và ôm cái gối của mình, có vẻ cô nàng vẫn chưa thấy khá hơn.

Amane nghĩ có vẻ mình nên ngưng lại nên cậu dừng tay lại, và bỗng nhiên Mahiru dùng đầu đập vào vai cậu.

Nó cũng không đau, nhưng cậu thực sự bối rối trước sự công kích liên tục gần đây của Mahiru.

“.....Amane – kun no baka.”

“Gì thế?”

“Không biết tôi còn phải cố gắng đến mức nào nữa....”

“Thì, tôi cũng không biết Mahiru đang nói về cái gì nữa, nhưng đừng có làm quá sức mình nhé, chỉ làm cho bản thân mình mệt thêm thôi.....”

“Đây là thứ phải cố gắng hết sức mới có thể thành công.”

Ji~to, Mahiru ngẩng đầu lên. Đôi mắt vừa rời khỏi vai Amane đó hàm chứa một nỗi oán giận đối với cậu, nhưng đồng thời cũng chứa một thứ gì đó như vừa xấu hổ vừa mong đợi.

Đôi mắt long lanh đỏ của Mahiru gần đến mức cậu buộc phải nhắm mắt đi để tránh nhìn thẳng vào chúng.

“V-vậy cuối cùng thì Mahiru muốn tôi phải làm gì?”

“.....Trước tiên cậu cứ tiếp tục xoa đầu tôi đã.”

‘Trước tiên’, nghĩa là Mahiru vẫn còn muốn cậu làm thứ gì đó, vậy nên cậu lại tiếp tục hành động ban nãy để khiến cô nàng hài lòng.

Chương 77: Lời hứa đi chơi cùng với Thiên thần – sama

“Sắp đến Tuần lễ Vàng rồi ha.”

Nhìn vào cuốn lịch đặt trên kệ, Amane nhỏ giọng nói.

Trong tháng 4 này, cậu đã phải bận rộn nhiều thứ liên quan đến việc lên lớp, giờ nhìn lại thì cũng đã sắp hết tháng 4, và Tuần lễ Vàng, kỳ nghỉ mà cả học sinh và những người làm việc đều đang rất mong chờ đã sắp đến.

Cậu không hề ghét học tập, và dù có hơi rắc rối mỗi khi đến trường, cậu cũng không cảm thấy quá khó khăn. Vậy nên Tuần lễ Vàng cũng không khiến cậu quá vui vẻ là mấy.

Chỉ như cậu có thêm thời gian để thư giãn thôi.

Với Tuần lễ Vàng năm nay sẽ có Mahiru, nên chắc chắn nó sẽ không quá buồn chán như năm ngoái.

Và một ngày trong kì nghỉ này sẽ có chương trình ‘Lớp học nấu thuốc độc cùng Mahirun’ của Chitose, vậy nên thay vì buồn tẻ, nó chắc chắn sẽ rất bận rộn và ‘khó khăn’ đối với cậu.

“Chúng ta lại có một kì nghỉ dài nữa ha.....”

“N? Cô không thích sao?”

“Không phải là không thích, mà là tôi không biết phải làm gì để giết thời gian.”

Mahiru có vẻ cũng thuộc tuýp người giống cậu.

À mà ngay từ ban đầu cả 2 đều hướng nội, nên gần như họ chẳng có kế hoạch đi ra ngoài nào cả.

“Tôi cũng mừng vì được nghỉ, nhưng tôi lại chẳng có gì để làm.”

Chỉ cần chăm chỉ ôn bài và soạn bài vào cuối tuần thì tình hình học tập của Amane vẫn sẽ luôn quá quan, vậy nên cậu không hề muốn vùi đầu vào học tập trong khi đang được nghỉ như vậy.

Còn với sở thích đọc sách và đi bộ của cậu, nó chỉ là một ý nghĩ chợt nảy ra mà thôi nên cậu cũng không thực sự coi nó là sở thích, bởi thế nên chúng cũng không nằm trên chương trình giết thời gian của cậu. Với game cũng thế, vậy nên thật sự thì cậu chẳng có kế hoạch nào cho riêng mình cả.

“.....Amane – kun có rảnh không, vào kì nghỉ ấy?”

“Tôi có một đồng thời gian luôn.”

Hiện tại thì cậu chỉ có kế hoạch là đi karaoke cùng với Itsuki và Kadowaki vào ngày ‘Lớp học nấu thuốc độc’ diễn ra. Và kì nghỉ này tận 1 tuần lận nên số ngày rảnh của cậu cũng khá nhiều.

Mà, cậu cũng chỉ định ở nhà thư giãn thôi, rồi cậu để ý thấy Mahiru đang nhìn chăm chăm vào bản thân.

“Có chuyện gì à?”

Có vẻ Mahiru muốn nói gì đó, cậu nhìn cô nàng trong thức mắt, rồi cô nàng vươn tay đến cái smartphone của mình đang để trên bàn.

Đúng hơn là cái ốp lưng.

Cái ốp lưng của smartphone của Mahiru có một cái khe để chứa thẻ hoặc mấy thứ tương tự, nhưng một chiếc túi zip nhựa nhỏ được lấy ra từ đó chứ không phải là thẻ.

Bên trong nó có vài tờ giấy được gấp lại, Mahiru lấy một cái ra rồi đưa cho Amane.

Thì ra nó, cậu tự nhủ, đó chính là cái vé ‘Sẽ làm tất cả mọi thứ mà cô yêu cầu’ mà cậu đưa cho Mahiru khoảng 1 tháng trước.

Cậu nhận lấy nó, cái vé có hình Kuma – san mà cậu cho rằng mình đã vẽ khá tốt ở trên đó, rồi Mahiru lại ngược lên nhìn cậu.

“Tôi dùng nó được không?”

“Cô cứ yêu cầu bất cứ thứ gì nhé.”

“.....tôi muốn Amane – kun dành riêng một ngày cho tôi trong kì nghỉ Tuần lễ Vàng sắp tới. Đi mua sắm, hoặc đi chơi chẳng hạn.”

Liệu có được không, Mahiru hỏi với một giọng rất nhỏ, còn cậu thì mỉm cười dịu dàng.

“Nếu cô muốn mua thứ gì đó thì cứ nói với tôi, tôi chắc chắn sẽ đi theo cô, vậy nên cô không cần phải dùng nó đâu.”

Dù cậu sẽ phải dùng cái ngoại hình kia để đi ra ngoài cùng với Mahiru, nhưng chỉ cần cô nàng vui vẻ thì nhiều đó chẳng hề gì cả. Nên cậu cho rằng Mahiru không nhất thiết phải sử dụng tấm vé đấy.

Bởi thế nên cậu mới bật cười khi cô nàng lại dùng nó cho một yêu cầu đơn giản như vậy, nhưng Mahiru lắc lắc đầu và nghiêm túc nhìn cậu.

“Tôi muốn dùng nó.....và cậu phải hứa là sẽ làm bất cứ thứ gì tôi yêu cầu vào ngày đó.”

“C-cũng được thôi, nhưng mà cô định bắt tôi làm gì thế.....”

“.....G-giúp tôi xách đồ.”

“Vâng vâng, nghe theo cô hết.”

Cô định mua nhiều đồ thế sao?, cậu định tsukkomi, mà, nếu Mahiru chỉ yêu cầu nhiều đó thì chắc chắn cậu sẽ đồng ý thôi.

Cơ bản là Mahiru-hướng-nội muốn lâu lâu ra ngoài chơi một lần, vậy nên cậu sẽ phục vụ cô nàng tốt nhất có thể.

Với lại điều đó cũng có lợi cho cậu nữa.

Dù cậu cũng không muốn cái bộ dạng của mình lại bị đem ra bàn tán tiếp, nhưng nếu cứ sợ sệt mãi thì cậu sẽ chẳng bao giờ ra khỏi nhà được.

“Vậy, cô muốn đi đâu thế?”

“--- à, thì....tôi vẫn chưa quyết định.”

“Vẫn chưa quyết định à....”

“....Bởi vì tôi không biết Amane – kun thích đi chỗ nào, nên.....”

“Ể? Tôi á?”

“.....Vì cuối cùng cả 2 mới đi ra ngoài chơi, nên tôi muốn chúng ta vui vẻ cùng nhau.”

Không được sao?, sẽ chẳng ai có thể từ chối khi Mahiru vừa rung rung nâng mặt lên vừa nắm ống tay áo đối phương như vậy.

Gu, cậu hít một hơi và cố né ánh mắt của cô nàng đi, rồi cuối cùng cậu che trán và nhẹ nhàng thở dài.

“.....Tôi chỉ cần đi theo Mahiru là được mà. Nhưng nếu cô nói thế thì đúng là có một chỗ tôi muốn chúng ta cùng nhau đến.”

Có một nơi cậu rất muốn tới một lần, nhưng đi một mình sẽ rất xấu hổ.

“Chỗ nào thế?”

“Đừng cười nhé.”

“Tôi sẽ không cười đâu.”

“.....Một quán cà phê thú cưng.”

Yep, cái quán cà phê mà có rất nhiều boss dễ thương ấy.

Amane cực kỳ yêu thích động vật, nhưng cậu không thể nuôi thú cưng ở trong chung cư được, nên cậu chỉ có thể ngắm chúng qua mấy tạp chí động vật mà cậu có.

Nếu cậu mà đi đến đó một mình thì cậu sẽ không chịu nổi những ánh nhìn tò mò xung quanh khi một thằng con trai lại đến một quán cà phê dễ thương như vậy.

Nhưng nếu có Mahiru đi cùng, cậu sẽ không cần lo lắng đến việc đó nữa. Dù có thể họ vẫn sẽ nhìn cả 2 nhưng với một ẩn ý khác, nhưng với bộ dạng đó thì cậu vẫn có đủ tự tin.

Hơn nữa, khung cảnh Mahiru chơi đùa với những chú mèo sẽ cực kì dễ thương, đó cũng là ý đồ riêng khác của cậu, nhưng tất nhiên cậu không thể nào nói ra miệng được.

“.....Thì, khi đi 2 người, nó sẽ đỡ xấu hổ hơn, tôi nghĩ thế. Không được sao?”

“K-không phải! V-vậy..... chúng ta đi cùng nhau nhé.”

“.....Ou”

Amane vừa xấu hổ vừa biết ơn trước sự đồng ý của Mahiru.

Cả mặt cậu như nóng lên, nhưng cậu cố gắng che giấu nó và mỉm cười nhẹ nhàng với Mahiru, người cũng đang khá bồn chồn.

“Vậy sau đó cô muốn đi đâu không?”

“Sau đó thì tôi muốn cùng đi mua sắm..... à còn trung tâm trò chơi nữa. Tôi chưa từng đến đó bao giờ.”

Dù sao Mahiru vẫn là một thiếu nữ, nên cô nàng có hứng thú với trung tâm trò chơi và chưa bao giờ đến đó cũng là chuyện thường tình. Vậy thì với mục đích mở mang kiến thức, cậu sẽ hướng dẫn cô nàng từ A đến Z.

Có thể những con thú nhồi bông yêu thích của Mahiru đã có hàng trở lại, vậy nên rủ cô nàng đi gặp thú cũng không tệ tí nào.

“Như vậy là ổn rồi ha? Đi cà phê thú cưng, xong đi ăn, rồi đi mua sắm và cuối cùng đến trung tâm trò chơi.”

“Ừm”

Sau khi đã quyết định được kế hoạch cơ bản cho ngày hôm đó, cậu cũng thở một hơi nhẹ nhõm, còn Mahiru thì ngẩng mặt lên và quay sang nhìn cậu.

“Tôi rất mong chờ đấy!”

Một sự vui vẻ hạnh phúc tốt cùng pha với chút xấu hổ như rỉ ra từ biểu cảm của cô nàng, khiến cho cậu lỡ mất một nhịp thở.

“Kỳ nghỉ hãy đến nhanh lên nào.”

Như thể rất mong đợi từ sâu thẳm trong trái tim của mình, Mahiru thì thầm với một nụ cười hạnh phúc trong khi ôm chặt chiếc gối yêu thích.

Nụ cười đó khiến cậu sững sốt một lúc và tim cậu thì đập ngày càng mạnh hơn, “Phải ha...” cậu thì thầm.

Chương 78: Lớp học nấu ăn của Thiên thần – sama

“Lớp học nấu ăn đầu tiên cùng Mahirun!”

Chitose la lên và ngân nga một điệu nhạc BGM được sử dụng trong mấy chương trình nấu ăn được thực hiện trong vài phút thường thấy trên TV. Amane không hề che giấu vẻ mặt phiền toái của mình đối với cô ấy.

Lớp học nấu ăn của Mahiru sẽ được tổ chức vào ngày đầu tiên của Tuần lễ Vàng, và nơi diễn ra là phòng của cậu.

Lý do rất đơn giản: Chitose và Mahiru có thể dễ dàng đến đây, và cậu cũng có thể tham gia.

Nhà của Chitose thì có gia đình của cô ấy, vậy nên không thể làm ồn được, còn phòng của Mahiru thì cậu sẽ rất miễn cưỡng nên quyết định cuối cùng là phòng cậu.

Chitose mặc tạp dề vô và hét lên “Yeah!”, Mahiru thì cũng giống như vậy và mỉm cười đứng bên cạnh cô ấy.

“Và hôm nay người hướng dẫn sẽ là Shiina Mahiru – san, do tôi mời đến ~~!”

“Mời cái gì, bà mới là người được mời đây.”

“Còn người thử độc..... tôi xin giới thiệu, đây vị khách mời Fujimiya Amane – san, một người cực kì khó tính ~~”

“Ồn ào quá. Và đây là nhà của tôi.”

“Ông chán quá đây.”

Chỉ mới sáng sớm thì cậu không thể nào chịu nổi cái dây thần kinh thô to của Chitose được.

Hiện tại chỉ mới có 9 giờ sáng.

Vì để sẵn tiện làm luôn bữa trưa nên lớp học nấu ăn mới bắt đầu vào khung giờ này. Dù mọi thứ diễn ra rất đúng kế hoạch, nhưng do cậu dậy hơi muộn nên cái tính tung tung của Chitose đang khiến cậu cực kì nhức đầu.

“.....Tôi xin lỗi, chỉ mới sáng sớm mà.....”

“Không sao đâu, dù sao tôi vẫn sẽ được ăn trưa những món mà cô làm mà. Mà bỏ qua vấn đề này đi, cô nhớ kiểm soát Chitose đó, đừng để bà bỏ mấy thứ gì đó quái lạ vô.”

“Ông chả tin tưởng tôi gì hết vậy.”

“Tôi có thể quên vụ Valentine sao.....?”

Cậu chắc chắn sẽ không quên được vị của đồng chocolate mà Chitose đã tặng cậu một cách ác ý.

Tất nhiên, cái bình thường thì rất ngon, nhưng những cái còn lại có hương vị sốc đến nỗi đến giờ cậu vẫn còn bị ám ảnh.

Nhưng Chitose lại bảo rằng cô ấy có thể ăn nó một cách bình thường, vậy nên cậu không thể nào tin tưởng vào vị giác của Chitose được.

“Ahaha, tại cái đó tôi cố tình thôi, chỉ cần làm bình thường là được mà. Chắc vậy.”

“.....Cái chữ ‘chắc vậy’ của bà thực sự làm tôi lo lắng lắm đây..... làm ơn hãy làm thứ gì đó mà tôi có thể ăn được đi.”

“Oke con bê!”

Cô ấy khoanh tay lại và nói một cách tự tin, nhưng cậu vẫn rất lo lắng, mà thôi kệ, Amane quyết định tin tưởng vào Mahiru.

Mahiru chắc chắn sẽ không khoan nhượng khi đó là thứ mà ai đó sẽ ăn, với đây cũng là một ‘Lớp học nấu ăn’ nữa, vậy nên chắc chắn sẽ chỉ là nấu ăn bình thường thôi.

Mahiru dẫn Chitose vào phòng bếp mà cô nàng đã rất quen thuộc trong khi nói về tên món ăn, có vẻ đó sẽ là thực đơn của ngày hôm nay.

À tiện thể, trưa nay sẽ bao gồm bánh tart mặn, salad, súp tôm bisque và phần tôm dư sẽ được áp chảo. Đây có thể là do Mahiru muốn hoàn thành ước nguyện được ăn tôm của cậu.

Dù nhiều đây cũng khó để mà Chitose thất bại, nhưng cậu sợ cô ấy sẽ bỏ mấy thứ nguyên liệu quái lạ vô cái bánh tart mặn mất.

“.....Cảm giác như ai đó vẫn đang nghi ngờ tôi thì phải.....”

Cậu ngồi trên sofa và nhìn Chitose, người đang có một biểu cảm không hài lòng khi nhận ra có một ánh mắt hoài nghi nào đó vẫn đang nhìn mình.

Thành thật thì sự có mặt của Amane chỉ để ném thử thuốc độc mà thôi..... nên cậu chẳng có việc gì để làm cả.

Cậu không thể giúp Mahiru được, với đây cũng là nhiệm vụ của Chitose, và chính Mahiru cũng đã yêu cầu cậu ngồi yên nên bây giờ cậu rảnh ới là rảnh.

Phải, đúng nghĩa là ngồi yên một chỗ vì chẳng có gì làm.

Cậu nhìn vào phòng bếp, 2 cô gái đang mặc tạp dề vừa vui vẻ nói chuyện vừa bắt đầu chuẩn bị nấu ăn.

Dù cả 2 có tính cách khác nhau, nhưng họ đều là những mỹ nhân cả, bất cứ thằng đàn ông nào cũng sẽ thèm thuồng khi được 2 người như vậy mặc tạp dề và nấu ăn trong nhà của mình, cậu lim dim trong khi suy nghĩ lung tung.

Thời gian dần trôi qua, sự buồn ngủ đã lấn át nỗi lo lắng con mèo quạ phá kia sẽ thêm cái gì đó bậy bạ vô, và cậu từ từ thiếp đi.

Việc nấu nướng sẽ mất vài tiếng nữa, nên chớp mắt cũng không sao. Với lại đây là phòng cậu và người duy nhất có thể quở trách cậu là Mahiru mà thôi.

Ku~a, Amane ngáp một chút rồi ngả người lên ghế sofa.

Chương 79: Thiên thần – sama và Tiểu Ác ma

Bỗng một mùi hương ngọt ngào thoang thoảng xâm chiếm khứu giác của cậu.

Nói sao nhỉ, nó có mùi ngọt như sữa, phải nói là rất giống sữa, nhưng lại vẫn có hương thơm của một bông hoa, nó rất dễ chịu và cậu tham lam hít lấy nó.

Một cách mơ hồ, cậu cố gắng đưa mặt mình lại gần nơi phát ra mùi thơm đó hơn, và một cảm giác mềm mại bỗng chạy lên não cậu.

Cảm giác đó rất thoải mái, nên cậu cố gắng dấn mặt mình vào gần hơn nữa, rồi bỗng cậu cảm thấy một sự run động nhẹ nhẹ.

“.....U-ừm....., nó hơi nhột.”

Một giọng nói lí nhí và hơi bồi rồi vang lên bên tai Amane, và đuôi cậu thì bị đánh vào liên tục.

Sự mơ hồ nhanh chóng biến mất, cậu lấy lại được ý thức và cố gắng mở mắt ra, một màu trắng noãn đập vào tầm mắt của cậu.

Ngược khuôn mặt còn hơi ngái ngủ của mình lên, cậu nhìn thấy khuôn mặt của một Mahiru đang đỏ ửng và cực kì xấu hổ.

“.....Mahiru?”

“Ừm”

“.....Chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng.....nhưng bây giờ đã là buổi trưa rồi.”

Cậu nhìn sang cái đồng hồ trên tường, kim giờ đã quá giữa trưa luôn rồi.

Amane nhận ra mình đã ngủ một giấc hơi dài, cơ mà cậu hoàn toàn không hiểu tại sao Mahiru lại đang ngồi kế bên cậu.

“Tôi chỉ mới ngồi xuống kế bên thì cậu bỗng dựa lên người tôi.”

Trong khi trả lời thắc mắc của cậu, gò má của Mahiru đỏ như nhũ máu.

Có vẻ như cậu đã tựa mặt vào vai cô nàng. Hôm nay Mahiru mặc một chiếc áo có cổ khá rộng và làn da của cô nàng hơi lộ ra ngoài, vậy nên chắc đó là chỗ mà cậu đã nhấn mặt mình vào.

Đây có thể coi là quấy rối tình dục, và cậu cho rằng cô nàng sẽ rất tức giận, nhưng thay vì như vậy, đôi mắt của Mahiru chỉ hàm chứa một sự xấu hổ.

Ngược lại, Amane hi vọng cô nàng sẽ tức giận, nhưng biểu cảm của Mahiru khiến cậu bối rối cực kì. Có vẻ như cô nàng đã tha thứ cho cậu, điều đó khiến cậu rất khó chịu.

“Ừm,.....xin lỗi, chắc hẳn nó rất khó chịu đúng không?”

“K-không phải như vậy!”

“Thay vào đó, Mahiru lại nói ‘Amane – kun đang ngủ và làm nũng nè’.”

“Chitose – san!”

Chitose, người đang đứng ở phía xa cười cười và nói thêm vào, khiến cho mặt của Mahiru còn đỏ hơn nữa.

“Và tôi tự hỏi không biết từ khi nào 2 người đã bắt đầu gọi nhau bằng tên riêng vậy nhỉ.....”

“.....Chitose”

“Đừng có mà lừa tôi. Nói sao nhỉ, 2 người đều bắt cần như nhau, thật là.”

Amane không còn cách nào khác ngoài ngậm miệng lại.

Cậu đã ngủ rất thoải mái, và dù Chitose đang có mặt ở đây, cậu vẫn gọi Mahiru bằng tên riêng. Đây là sự cầu thả của cậu.

“Mà, Mahirun cũng đã nói cho tôi biết về việc đó rồi.”

“Thật là...”

T-tôi xin lỗi”

“K-không phải, ý tôi không phải là Mahiru.”

Mahiru tưởng cậu trách cô nàng khi cậu vô tình thốt lên, cậu lắc đầu nguầy nguậy và sửa lại ý của mình, còn Chitose tiếp tục cười một cách vui vẻ.

“Mà, với tôi thì Mahirun và Amane có một mối quan hệ rất tốt, và điều đó quan trọng hơn hết thảy đúng không? Đâu có gì là không tốt đâu.”

“Bà suy diễn nhiều quá đấy, bọn tôi không phải như những gì bà đang nghĩ đâu.”

“Fu~n?”

“Có gì à?”

“Un~, Không ~~~ có gì hết á ~~~”

Dù Chitose bảo không có gì, nhưng cậu chắc chắn cô ấy đang có một suy nghĩ cực kì lệch lạc, nhưng cô ấy chỉ nhún vai, có vẻ như Chitose cũng không muốn nói gì thêm nữa.

Tình huống này thì tra hỏi tiếp cũng chỉ vô dụng thôi, nên cậu cũng mặc kệ.

Mahiru, người đang ngồi kế bên, thì hơi cúi mặt xuống.

“.....Mahiru?”

“Ê-ê, k-không có chuyện gì đâu.”

Khi cậu hỏi, Mahiru chỉ mỉm cười và lắc đầu như thể đáp lại. Cậu đành phải tiếp tục im lặng.

“.....À, buổi trưa đã xong rồi đó, chúng ta ăn được chưa?”

“Tất nhiên là ăn thôi, cơ mà không ngờ tôi lại ngủ đến tận quá trưa....”

“Thật ra cũng lâu rồi tôi mới được thấy khuôn mặt khi ngủ của ông, cũng khá vui đấy chứ nhỉ?”

“.....Chắc bà không làm gì đó kỳ quái đâu ha”

“Tất nhiên rồi ~”

Dù Chitose nói thế nhưng cậu cũng không hoàn toàn tin tưởng vào cô ấy, chắc là do cái thói quen thường ngày của cô.

“Sao thế chàng trai ~?”

“VẬY chắc bà đã làm cái gì khác mấy trò chơi khăm thường ngày nhỉ...”

“Không ~ Tôi có làm cái gì đâu ~”

“Thật không vậy? Mahiru, con nhỏ này không có làm gì quái đản đúng không?”

Cậu quay sang Mahiru để xác nhận, còn Mahiru thì cúi đầu xuống như thế hơi bối rối, rồi cô nàng gượng cười.

“Chitose – san không có làm gì đâu.....”

“VẬY à. Nếu mà bà có làm gì thì tôi chắc chắn sẽ xoắn hết hai cái thái dương của bà đấy.”

“Phản đối bạo lực!”

Dù nói thế nhưng Chitose vẫn tiếp tục cười khà khà, còn Amane thì lặng lẽ thở dài.

Cuối cùng thì cả 3 cũng ngồi vào bàn ăn để ăn trưa, do cậu đã ngủ suốt quãng thời gian còn lại nên cậu cũng không cảm thấy phải chờ quá lâu.

Và lần này thì có vẻ Chitose đã rất nghiêm túc, trên bàn ăn là món bánh tart mặn nướng được bày biện một cách đẹp đẽ cùng với món súp tôm bisque thơm ngào ngạt.

Kiểu ăn lần này là bày đĩa theo phần, salad, bánh tart mặn, súp tôm bisque và tôm áp chảo được để chung lại với nhau theo từng phần. Chúng rất bắt mắt và giống như một bữa trưa trong những quán cà phê vậy.

“Trông ngon quá..... Mahiru, vị của chúng như thế nào?”

“Ồn lắm đó. Cậu ấy không cho thứ gì quái lạ vào đâu, và tôi cũng đã nếm thử chúng rồi.”

“Vậy thì tốt”

“Thật là, sao ông đa nghi thế? Hôm nay tôi đã quyết tâm làm một cách đang hoàng đó.”

Dù Chitose tỏ vẻ giận giữ khi Amane có vẻ vẫn còn nghi ngờ. nhưng cậu không bao giờ bớt cảnh giác được, bởi cô ấy rất hay dùng chiêu tung hỏa mù này.

Tuy nhiên thì lần này chúng được làm dưới sự giám sát của Mahiru, vậy nên cậu vẫn có thể tin tưởng.

“À, cái bánh tart mặn này là của Mahirun làm đó. Tôi thì làm một cái khác cho Ikkun ~”

“Bà định cho ông ăn cả một cái bánh à....”

“Không sao vì tôi chỉ làm nó với kích cỡ bằng một nắm tay mà thôi. Ehehe, không biết Ikkun sẽ vui vẻ đến cỡ nào haa.”

Chitose nói với một nụ cười rất tươi, còn Mahiru thì nhìn cô ấy và cũng cười theo.

Nếu bỏ những trò đùa quái đản của Chitose ra thì cô ấy chỉ là một cô gái luôn quan tâm đến bạn trai của mình. Vì thế, Amane cho rằng Itsuki đã tìm được cho mình một cô bạn gái rất tốt, điều đó khiến cho cậu ấm lòng phần nào.

Chỉ là lâu lâu cô ấy làm quá mọi chuyện lên, vậy nên hoàn toàn tin tưởng vào Chitose là một điều cực kì nguy hiểm.

Nhìn cái người vẫn đang cười toe toét kia, Amane cũng nở một nụ cười nhẹ rồi chấp tay trước phần ăn đã được bày sẵn trên đĩa của cậu.

“VẬY, itadakimasu.”

“Xin mời. Hãy ăn thật ngon miệng nhé ~”

Một Chitose ngượng ngùng cũng rất cuốn hút, khiến cậu có một ý nghĩ như, “Ra con nhỏ này cũng có lúc nữ tính ha”.

Chương 80: Trò đùa ác của Thiên thần – sama

“.....Ừm..., xin lỗi.”

Mahiru bất ngờ xin lỗi sau khi Chitose ra về.

Cậu tròn mắt ngạc nhiên vì không biết tại sao Mahiru lại xin lỗi, trong khi cô nàng thì run rẩy co người lại và cúi đầu xuống.

“.....Cái trò đùa ác ấy...”

“Trò đùa ác?”

“Chitose – san không làm gì Amane – kun cả.....người làm là tôi.”

“Ờ, Mahiru á?”

Rất rõ ràng, Chitose nói rằng mình không làm gì cả, và Mahiru cũng nói rằng cô ấy không làm gì cả. Nhưng không có ai nói rằng Mahiru không làm gì cả.

Amane thậm chí cũng không cho rằng Mahiru sẽ làm gì nên cậu tự động gạch cô nàng ra khỏi danh sách, nhưng không ngờ cô nàng lại là người chủ mưu.

Có vẻ do cảm thấy tội lỗi nên cô nàng đã ‘đầu thú’, nhưng thực sự việc Mahiru ‘xảo quyết’ như vậy quả là hiếm thấy.

“Vậy cô đã làm gì thế?”

“Ừm--, như chọc vào má *puni puni*.....”

“.....Cái đó có trong danh sách những trò đùa ác không thế?”

“R-rồi sau đó, tôi đã ngắm nhìn khuôn mặt khi ngủ của Amane – kun và vuốt tóc cậu.....”

“Mahiru, tôi thích được làm như vậy mà.”

“.....V-vâng.”

“Chỉ có nhiều đó thôi à?”

“.....Ừm”

Shun, biểu cảm của Mahiru rõ ràng là đang hối lỗi, nhưng cậu cảm thấy mấy việc đó còn chẳng thể gọi là ‘trò đùa’ nữa.

Việc mà Mahiru làm thay vì gọi là trò đùa, nó như là skinship thì đúng hơn.

Nếu đó mà là trò đùa thì nghĩa là Amane đã đùa ác Mahiru suốt bao lâu nay, và việc đánh giá định nghĩa ‘trò đùa ác’ sẽ cực kì phiền toái.

“Tôi không tức giận đâu. Mà, chỉ cần Mahiru vui vẻ thì sao cũng được hết, với đó cũng là lỗi của tôi vì đã ngủ thiếp đi một cách bất cẩn như vậy.”

“C-cảm ơn cậu.....”

“Cơ mà tôi không nghĩ việc nhìn khuôn mặt khi ngủ của tôi lại vui đến thế đâu.”

“.....Nó dễ thương mà?”

“Cô là người duy nhất nói khuôn mặt khi ngủ của một thằng con trai dễ thương đấy.”

“Không đúng! Chitose – san cũng nói vậy mà.”

“Đó chắc chắn là cô ta đang chọc tôi....”

Chắc chắn Chitose đã nói chữ ‘dễ thương’ một cách đầy ác ý.

Cái ‘dễ thương’ mà cô ấy nói khác hẳn với cái ‘dễ thương’ mà Mahiru nghĩ, vậy nên cậu cho rằng cô nàng không nên quá tin tưởng vào những lời nói Chitose.

“.....Vì nó dễ thương quá, nên....”

“Nên?”

“Nên tôi đã chọc má cậu rất nhiều”

“Chọc má một thằng con trai vui đến thế sao?”

“Nó vui mà....”

Theo Amane thì bởi má con trai rắn chắc hơn hẳn của con gái nên làm vậy cũng chẳng có gì là vui cả.

Dù cậu không biết chỗ nào lại khiến Mahiru vui như vậy, nhưng chỉ cần cô nàng cảm thấy thích thú với hành động đó thì cậu cũng chẳng có lý do gì để mà phàn nàn cả.

“Mà, tôi cũng không biết má tôi cảm giác ra sao, nhưng má của Mahiru thì rất mềm mại và dễ chịu đó.”

Vì Mahiru coi nó là trò đùa, nên cậu cũng làm ngược lại với cô nàng.

Tuy nhiên thì tự nhiên bất ngờ chọc má Mahiru cũng không tốt, nên cậu làm nó một cách chậm chậm và nhẹ nhàng.

Má của Mahiru có một độ mềm đặc trưng của con gái, và nó rất phúng phính nữa. Tất nhiên là chúng không tí thịt thừa nào cả, nhưng có thể nói rằng do tính chất thịt ở 2 má cô nàng đã mềm sẵn rồi.

Một làn da mềm mại và mượt mà, chỉ chạm nhẹ vô là cậu đã cảm thấy thỏa mãn cực kì rồi.

Vì Mahiru đã chọc má mình rồi nên mình làm lại cũng đâu có sao, với lời tự bào chữa đó, cậu nhẹ nhàng chọc chọc má của Mahiru.

Uni, má cô nàng lún vào rồi lại nảy ra.

Mahiru ngược lên nhìn cậu một cách hơi bất mãn, có vẻ mình không nên làm quá mức, cậu tự nhủ rồi nhẹ nhàng vỗ vỗ vào má cô nàng như thể để xin lỗi.

Phải, một cách nhẹ nhàng và từ tốn, như khi nựng một bé mèo con vậy.

“.....N”

Ngay lập tức, biểu cảm bất mãn đó của Mahiru biến mất hoàn toàn, thay vào đó là một nụ cười dịu dàng như ẩn chứa một thứ gì đó.

Một nụ cười rất ngọt ngào, nó như chứa đựng mật ong ấy.

(.....Mặt cô ấy trông thư thái nhỉ)

Cậu đã hơi lo lắng vì Mahiru lại có một biểu cảm thoải mái với một nụ cười như vậy khi được một người con trai chạm vào, cơ mà sự nhớ lại việc Mahiru không bao giờ cho bất kì đứa con trai nào chạm vào cô nàng, nó lại khiến cậu cực kì xấu hổ.

Amane nhận ra hình như bản thân đã có một vị trí rất đặc biệt trong lòng của Mahiru, khiến cậu chỉ muốn đập đầu vào ghế sofa.

Như để che giấu sự bối rối và bồn chồn của mình, cậu đưa tay đến vị trí dưới cằm của Mahiru. Lần này thì đúng nghĩa là nựng mèo, cậu hơi gãi gãi chỗ đấy một chút rồi bỗng Mahiru thốt lên “Hyah~”.

“.....C-cậu làm gì đó?”

“Luyện tập để chuẩn bị cho lúc chúng ta đến cà phê thú cưng.”

“Nhưng tôi là con người mà.....”

“Vì Mahiru như một bé mèo vậy. À, nhưng cô cũng giống một chú chó hay một chú thỏ nữa.”

“Ý cậu là sao.....”

“Ý tôi là thế.”

Gần đây cậu mới nhận ra, tính cách của Mahiru như thế là một kết hợp hoàn hảo giữa mèo, chó và thỏ.

Khi lần đầu gặp nhau, Mahiru như một chú mèo hoang vậy, luôn cảnh giác với tất cả mọi thứ.....sau đó, khi mối quan hệ giữa cả 2 gần nhau hơn, cô nàng luôn mỉm cười mỗi khi gặp cậu và sẽ đi theo cậu đến mọi nơi, như một chú chó.

Còn thỏ thì cậu chỉ mới thêm vào, bởi cậu luôn cảm giác khi cô đơn, Mahiru rất giống một chú thỏ.

Trông cô ấy dễ thương quá, cậu nghĩ rồi tiếp tục gãi cằm Mahiru, cậu cũng khá mừng vì có vẻ cô nàng không ghét nó, nhưng được một lúc thì Mahiru lí nhí nói, “Xoa đầu tốt hơn mà”, thế là một cách ngoan ngoãn, Amane chuyển tay lên đầu cô nàng và xoa nó.

Và chỗ này là giống một chú chó nhất, nhưng cậu không dám nói ra.

“.....Nếu tôi là một chú mèo, chú chó và chú thỏ.....thì Amane – kun sẽ là một con chó sói.”

“Trông tôi giống một tên hay tấn công phụ nữ đến thế à.....?”

“Ý tôi không phải thế. Thường thì sói hay đi theo bầy đàn, và chúng coi đàn của mình như là gia đình vậy. Dù cậu hơi khác nếu xét theo nghĩa đó nhưng, Amane – kun theo một cách nào đó, cậu luôn trân quý những người mà cậu cho rằng đáng để trân quý.”

“.....Mà, chắc thế...”

Vòng bạn bè của Amane rất nhỏ, và số bạn thân của cậu chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Tuy nhiên, đối với những người đó, cậu luôn cố gắng yêu quý và giúp đỡ họ tốt nhất có thể, như một con chó sói giúp đỡ bầy đàn của mình vậy, cậu không thể nào phủ nhận nó.

“V-với lại..... tôi mong rằng...”

“Mong rằng?”

“.....không có gì. Cậu đừng bận tâm. À, với lại mái tóc của cậu cũng rất bông bênh giống như chó sói nữa.”

“Đó không phải là một đặc tính của chó sói.”

Mahiru có vẻ định nói gì đó với cậu nhưng lại thôi, rồi cô nàng chuyển sang xoa tóc cậu, mà, Amane cũng không muốn truy đến cùng và cậu cũng mặc kệ tùy ý cô nàng.

Chương 81: Thiên thần – sama và Amane hình mẫu lý tưởng

“Chào buổi sáng, Amane – kun.”

Thường thì khi cùng hẹn đi ra ngoài, chúng ta sẽ chọn một địa điểm nào đó để gặp nhau, nhưng trong trường hợp của Mahiru thì cô nàng qua thẳng nhà cậu.

Lý do của Mahiru rất chính đáng, vì cả 2 sống cạnh bên nên không cần phải hẹn gặp nhau ở một nơi nào đó bên ngoài làm gì.

Hôm nay Mahiru khác hẳn với một Mahiru của thường ngày.

“Chào buổi sáng..... hôm nay cô cột tóc lên nhỉ”

“Vì nếu không làm vậy thì khi chơi với mấy bé mèo chúng sẽ rất vướng víu. Trông nó có ngố quá không?”

Mái tóc xõa xuống lưng thường ngày giờ đây đã được bện lại thành búi tóc. Và cậu có thể thấy rõ ràng cô nàng đã bỏ rất nhiều công sức để bện chúng lại, khác hẳn với búi tóc khi làm bếp.

“Không đâu, trông cô đẹp lắm.”

“VẬY thì được rồi.....nh-nhưng mà...., nếu cậu muốn cười thì cậu cứ cười nhé.”

“Sao đột nhiên thế?”

“.....chắc hẳn cậu đang nghĩ rằng tôi đã quá phần khích.”

Mahiru hơi gập người lại và có một biểu cảm dịu dàng hơn bình thường rất nhiều.

Dù nhìn có vẻ hơi hờ hang, nhưng đó chỉ là do cô nàng đang mặc một chiếc áo cánh the khoét cổ. Do cổ cô nàng lộ ra ngoài hơi nhiều nên mới khiến cho cậu cảm giác là hờ hang.

Cánh tay áo của cô nàng dài và hơi phồng lên, ở phía ngang bên trên thì có rạch một đường và nối lại với nhau bằng những sợi len khiến cho một phần vai trên của Mahiru lộ ra, trông cực kì quyến rũ.

Tất nhiên Mahiru có mặc đồ lót, vậy nên dù nhìn từ trên xuống cũng sẽ không thấy gì cả. Tuy nhiên trong vẻ nữ tính này, Amane vẫn cảm giác được một chút gì đó tinh tế và đầy mê hoặc.

Có thể vì xét đến việc sẽ chơi đùa với mèo nên cô nàng mặc một chiếc quần skinny vừa vặn với cơ thể, làm tôn lên vẻ mảnh khảnh của đôi chân của mình.

Cổ tay cô nàng thì đeo cái vòng tay có hoa văn là những bông hoa mà cậu tặng. Nhìn đến đó bỗng khiến cậu nhớ lại lời nói sẽ trân quý nó hết mức có thể của Mahiru, làm cho tim cậu như đập nhanh hơn.

“Tôi không có nghĩ thế đâu. Tôi thấy nó dễ thương hơn bình thường mà.”

“.....cậu có thể khen tôi một cách thoải mái như vậy chắc là nhờ giáo dưỡng nhĩ.”

“Mà, bố tôi luôn bảo rằng khi thấy một người phụ nữ ăn diện đẹp đẽ thì hãy khen họ..... à, cô đừng lo vì tất nhiên là tôi không hề có ý tâng bốc đâu.”

“.....Tôi luôn tin tưởng Amane – kun.”

Nhìn thấy Mahiru xấu hổ và ôm chặt túi xách của mình, cậu mỉm cười và định xoa đầu cô nàng, nhưng cậu khựng lại.

Dù sao thì cậu không thể nào làm rối mái tóc mà Mahiru đã bỏ ra nhiều công sức để bện được.

Nhìn thấy hành động dờ dang của cậu, Mahiru chớp mắt vài giây rồi như chợt hiểu nỗi lo lắng của cậu, cô nàng cũng nhẹ nhàng mỉm cười.

Mahiru liếc qua bàn tay phải của cậu với một ánh mắt hơi tiếc nuối.

“...Amane – kun, dạo gần đây hình như cậu nghiện xoa đầu tôi rồi thì phải.”

“N-, vì nó rất thoải mái và dễ chịu, nhưng nếu cô không thích thì tôi sẽ dừng lại.”

“Y-ý tôi không phải thế..... Với lại, t-tôi cũng muốn được xoa đầu cậu mỗi khi tôi thích.”

“Tôi thì thoải mái, nhưng do hôm nay tôi đã wax tóc rồi nên chắc không được.”

Do đi ra ngoài cùng với Mahiru nên cậu đã ăn diện thành Amane-đẹp-trai-ngầu-lòi.

Mà, nó cũng không tốn quá nhiều công sức như Mahiru, cậu chỉ cần chỉnh lại tóc là được.

Quần áo thì cũng khá bình thường, như là áo khoác Denim bên ngoài, bên trong thì là một chiếc áo phông cổ V và một chiếc quần dài bó màu đen, nên cũng không quá thời thượng là mấy.

Dù cậu cho rằng ăn mặc như vậy vẫn không thể sánh vai với Mahiru, cơ mà ngay từ đầu khuôn mặt đã không sánh được rồi nên cậu cũng đành chịu thôi.

“.....tôi làm nó được không?”

“Tôi thì không có vấn đề gì, nhưng hôm nay còn có vuốt lông mèo nữa đó.”

“K-không phải, ý tôi không phải là làm ngay bây giờ nên cậu yên tâm đi.....Ra vậy, tôi cũng có thể xoa đầu cậu tùy thích.....”

“Vì tôi đã làm như vậy với cô nên cũng có quyền làm lại như vậy với tôi mà.”

Cậu không hề ghét khi được Mahiru chạm vào tóc mình..... mặt khác nó còn rất thoải mái nữa, nên tất nhiên là cậu không từ chối.

Nếu Mahiru thỏa mãn với những việc như vậy, thì cậu không hề ngần ngại mà chiều theo ý cô nàng.

Lúc đầu thì cô nàng hơi phồng má bởi câu nói phía trên của cậu, nhưng sau khi cậu nhẹ nhàng gật đầu đồng ý thì cô nàng cười tươi lên hẳn.

“....Vậy lần sau tôi sẽ xoa đầu cậu nhé. Còn hôm nay thì hãy nựng thật nhiều bé mèo nào ~~~~”

“Ou”

“Chúng ta đi thôi nhỉ?”

“Ừm”

Hai người hẹn nhau ra ngoài lại lên đường cùng một chỗ, hơi xấu hổ nhỉ. Với ý nghĩ đó trong đầu, cậu và Mahiru cùng nhau rời khỏi căn hộ.

Để cùng nhịp với Mahiru, Amane cũng đi chậm lại bằng với cô nàng. Rồi cậu như sực nhớ một thứ gì đó và đưa tay ra cho Mahiru.

“Hãy để tôi nắm tay cô nhé”

Cậu nói như thể chọc Mahiru, còn cô nàng thì đỏ mặt nắm lấy tay của cậu với một nụ cười hạnh phúc.

Chương 82: Thiên thần – sama với bộ râu trắng và những chú mèo

Cho dù cậu đã nghiên cứu từ trước, nhưng khi đến nơi thì cậu hoàn toàn bị bất ngờ bởi nó rộng hơn cậu tưởng rất nhiều.

Sau khi rửa tay bằng nước tẩy trùng tại quầy tiếp tân, cả 2 cùng nhau bước vào bên trong, nơi những chú mèo đang đi qua đi lại, cuộn tròn một chỗ hoặc đang chơi với khách.

“Ồ.....nó khá lớn nhỉ. Và đẹp quá.”

Cũng phải thôi vì đây cũng là nơi để ăn uống mà, chỉ là nó có vẻ sạch hơn trong ấn tượng của cậu rất nhiều.

Gần như không hề có mùi đặc trưng của thú vật, mọi thứ cực kỳ thông thoáng.

Cậu có đọc một vài bình luận trên mạng thì quán cà phê thú cưng này rất vệ sinh và những chú mèo cũng rất thân thiện.

Dù chỗ này rất nổi tiếng, nhưng chỗ ngồi của nó không quá nhiều để không tạo ra bầu không khí căng thẳng cho những chú mèo.

Ở đây cũng có nơi nghỉ ngơi riêng tư dành cho những chú mèo, có vẻ thái độ của họ là, “Hãy ở chung với mèo chứ đừng chơi với mèo”.

Dù xét về mặt bằng chung thì chỗ này có giá hơi mắc hơn những chỗ khác nhiều, nhưng với khung cảnh đẹp đẽ và bầu không khí yên tĩnh này thì cậu vẫn sẽ chi thẳng tay.

“Fuwa~~aaa..... mèo nè..... Amane – kun nhìn kia, bé nào cũng dễ thương hết ó.”

Mahiru thốt lên với một giọng rất nhỏ nhưng đầy phấn khích, có lẽ là bởi vì còn những vị khách khác và những chú mèo nữa, rồi kéo ống tay áo Amane.

Đôi mắt của cô nàng lấp lánh niềm hạnh phúc khi có thể trông thấy nhiều loại mèo đến vậy.

Dù Mahiru ít khi nói chuyện về thú cưng, nhưng chỉ cần nhìn biểu cảm bây giờ của cô nàng là đủ hiểu Mahiru yêu thích mèo đến mức nào, còn Amane thì mỉm cười nhìn cô nàng.

“Ừm, dễ thương thật.”

“Un~~~. A, bé mèo kia tên là Silk – chan thì phải”

Có vẻ như Mahiru không biết ý cậu đang nói là ai, cô nàng vẫn đang chăm chú nhìn bé mèo Thái ngồi bên cạnh mình rồi nhìn vào cái bảng thông tin kèm theo hình ảnh nhận được ở quầy tiếp tân.

Đó là một bé mèo với lông màu đen ở mặt và đuôi, còn thân thì có màu trắng.

Cùng với đôi mắt xanh biển đặc trưng, trông nó cực kỳ quý tộc.

Mahiru rất muốn chạm vào nó, nhưng làm như vậy bất ngờ thì không thể được, nên cô nàng quỳ và cúi mình xuống để ngang tầm mắt rồi từ từ lấy tay chạm vào mũi nó.

Nó hơi nhăn nhăn mũi lại rồi ngửi bàn tay của Mahiru.

Chỉ mới nhìn thấy hành động đó, Mahiru đã thì thầm “Dễ thương quá”, xem ra cô nàng thật sự rất yêu quý mèo.

Tuy nhiên, sau khi ngửi xong, Silk bỗng quay ngoắt lại và bước đi theo phong thái của một quý tộc chính hiệu.

Rồi biểu cảm của Mahiru hơi có gì đó thất vọng.

“Tôi không nghĩ là nó ghét cô đâu, chắc chỉ là do đã hoàn tất xong nghi thức chào hỏi mà thôi.”

“V-vậy à.....”

“Mà, cứ từ từ là được thôi. Giờ thì mình nên kiếm chỗ nào ngồi trước đây.”

Sau khi Mahiru đứng dậy, cậu nắm lấy tay Mahiru rồi dắt cô nàng đến một cái ghế sofa trông trải.

Sau khi ngồi xuống, cậu có thêm thời gian để quan sát nơi này hơn, quả thật là ở đây có rất nhiều loài mèo khác nhau.

Ngoài con mèo Thái ban nãy thì còn có rất nhiều loài đặc biệt khác nhau như Ba Tư lông ngắn Exotic, Nga Mất xanh, Munchkin và Bengal.

Ở chỗ ngồi bên cạnh, cậu thấy một con mèo Ba Tư lông ngắn Exotic đang nằm trên bàn cuộn tròn người lại, và một người phụ nữ đang nhẹ nhàng vuốt lông nó.

“Dễ thương quá....”

Mahiru quan sát những vị khách khác và không giấu nổi vẻ ghen tị trong mắt mình, Amane thì mỉm cười rồi liếc qua cái thực đơn.

Nơi này cũng rất nổi tiếng bởi đồ ăn thức uống cũng rất ngon.

Thứ được đề cử nhiều nhất là Latte Art, được làm từ milk foam và họ sẽ vẽ thành hình một con mèo. Có vẻ như nhân viên ở đây rất lành nghề Latte Art vì có rất nhiều bức ảnh đã được đăng lên SNS.

Mahiru vẫn còn đang ngắm nhìn những chú mèo đi dạo xung quanh, còn cậu thì gọi nhân viên phục vụ và đặt một ly Latte Art bình thường.

“Tôi gọi luôn cho cô nhé?”

“Ê? A, ừm.”

Hiển nhiên, cô nàng đã hoàn toàn bị những chú mèo thu hút và giật mình khi Amane bất chợt gọi mình.

Vì Mahiru uống trà hay cà phê gì đều được nên cậu quyết định không nói ra món mình đã gọi cho cô nàng như một bất ngờ nho nhỏ.

Sau một lúc, nhân viên phục vụ bung món mà cậu đã yêu cầu lên với một nụ cười như thường lệ.

Một cách nhẹ nhàng, cô ấy đặt chúng lên bàn để không phá vỡ hình vẽ ở phía trên, rồi cúi đầu và rời đi. Ngay lập tức, đôi mắt của Mahiru bị cốc latte thu hút.

“Cô không thích nó à?”

“K-không phải, chỉ là nó dễ thương quá.....!”

“Vậy thì ổn rồi.”

Trong chiếc cốc đặt trước mặt Mahiru, có một chú mèo đã được vẽ ở trên lớp milk foam, còn viền ngoài và biểu cảm của nó thì được làm từ cocoa, còn của Amane thì là một chú mèo đang dựa lên mép cốc.

Với hình dáng tinh xảo kèm theo sự dễ thương, việc chúng nổi tiếng là điều hiển nhiên.

Như để ghi giữ lại khoảnh khắc này, Mahiru lấy smartphone của mình ra để chụp hình với một biểu cảm cực kỳ hạnh phúc. Rồi bỗng nhiên cô nàng hơi khựng lại.

“Nó dễ thương quá, tôi không muốn uống tí nào.....”

Nghe thấy tiếng thở dài nặng nề đó của Mahiru, cậu không nhịn được và bật cười.

“Đ-đừng cười tôi chứ.”

“Không phải, chỉ là do cô lại lo lắng về một thứ dễ thương đến như vậy...”

“T-tại vì.....bé mèo này dễ thương như thế, phá đi thì sẽ phí lắm...”

“Không uống nó cũng sẽ rất phí đó.”

“Uuuuu”

Mà, dù cậu không biết cảm xúc của Mahiru như thế nào, nhưng nếu cứ để nó yên như vậy thì từ từ cũng sẽ tan đi, vậy nên để cho người tạo ra nó được vui lòng thì tốt nhất là nên uống hết trước khi nó bị vỡ ra và biến mất.

Sau một loạt những đánh giá khách quan của Amane thì có vẻ cô nàng cũng không quá lo lắng nữa.

Dù vậy, *A~a*..... một tiếng thì thâm buồn bã vẫn vang lên bên cạnh Amane, khiến cậu mèm nữa lại cười lên, nhưng cậu đã kịp thời kiềm chế bản thân lại và từ từ uống cốc latte của mình.

Vì Mahiru vẫn đang hơi xụ mặt xuống, nên cậu cố gắng uống nó một cách cẩn thận nhất có thể để không phá vỡ bức hình quá nhanh. Hương vị của nó cũng rất ngon nữa, cái vị hơi đậm của cà phê pha với vị béo của sữa đã tạo nên một hương vị cân bằng hoàn hảo.

Và nó cũng không quá ngọt, mà, Amane có thể uống được cà phê đen nên việc này cũng phải là vấn đề đối với cậu.

“N, ngon nhỉ”

Cậu hít một hơi và nói, thấy vậy, Mahiru cũng chần chừ một chút, rồi sau khi tiếc nuối rên rỉ, cô nàng từ từ kề môi vào chiếc cốc.

Mahiru cũng uống nó một cách cẩn thận để không phá hủy bé mèo của cô nàng. Cử chỉ đó của Mahiru vừa buồn cười vừa dễ thương, khiến cho khóe môi của Amane như cong lên.

“S-sao cảm giác như tôi đang bị cười thế?”

“Do cô lo lắng quá thôi. Nó rất ngon đúng không?”

“Ừm, tất nhiên rồi.”

Nhìn Mahiru từ từ buông chiếc cốc xuống, lần này thì cậu không nhìn được cười nữa, 2 vai cậu run rẩy cả lên.

“T-tại sao cậu lại cười thế?”

“À, vì cô đang có một bộ râu trắng xóa kia....”

Vì quá chú ý để không làm bé mèo bị vỡ, có vẻ cô nàng đã không để ý đến những phần milk foam còn lại, và giờ thì miệng của Mahiru đã có thêm một bộ râu màu trắng, giống y chang Santa vậy.

Nó dễ thương đến mức cậu không chịu được nữa và lấy ngay smartphone của mình ra để chụp cảnh này lại.

“A, c-cậu vừa chụp hình tôi đúng không?”

“Xin lỗi..... Tôi xóa nó nhé?”

“T-tự nhiên cậu lại làm vẻ mặt tiếc nuối đó là sao?”

“Thì tại nó dễ thương quá.”

Sau đó, Mahiru hơi mím môi lại, khuôn mặt thì hơi ửng đỏ lên, rồi cô nàng lí nhí nói, “.....chỉ một tấm thì được”.

Cô nàng đồng ý trong khi bộ râu trắng xóa của mình vẫn còn đó, khiến Amane gật gật đầu và cười lên, trong khi tim cậu thì như có một dòng nước ấm chảy qua vậy.

Chương 83: Thiên thần – sama đang dối?

Sau khi gần uống xong ly cà phê latte, một chú mèo bông nhảy lên đùi của Amane.

Nó là chú mèo Ba Tư lông ngắn Exotic ở chỗ ngồi bên cạnh lúc này.

Cậu nhìn vào tờ giấy thông tin, tên của nó là ‘Kakao♀’.

Cũng chẳng biết là nó thân thiện hay là dạn với người nữa, nhưng việc bông nhiên nó nhảy lên đùi khiến cho cậu hoàn toàn bối rối không biết phải làm sao.

Dù Amane hiểu rất rõ bản tính không sợ trời không sợ đất của mèo, nhưng việc được một con bất ngờ tiếp cận thực sự khiến cậu lúng túng.

Cậu cảm giác đùi mình ấm hơn bình thường, còn bé mèo thì thu mình lại, như để tuyên bố chủ quyền ‘Nơi này là của mị’.

“Bé này thân thiện quá ~~”

Nó ngược lên nhìn Mahiru trong khi ngửi ngửi tay của cậu, trông cô nàng ghen tị thấy rõ.

Sau khi ngửi xong, Kakao cạ cạ mặt vào tay cậu, còn cậu thì gãi gãi cằm của nó giống như hồi cậu đã làm với Mahiru.

Từ độ rung của cổ họng, cậu có thể nói rằng Kakao đang sung sướng rên rĩ.

Hai mắt nó nhắm nghiền lại trong khi ngửa cổ lên, biểu cảm đó cực kì dễ thương nên cậu tiếp tục nựng nó. Mahiru thì vẫn nhìn sang đấy với một biểu cảm ‘Ghen tị quá à ~’, buộc cậu phải mỉm cười.

“Mahiru, tay”

“N? Ừ-ừm.”

Mahiru ngoan ngoãn đưa tay ra, cậu rời tay khỏi mặt của Kakao rồi đặt tay Mahiru vào chỗ đó.

Có vẻ như bé mèo này cũng rất thân thiện và quen với việc được nựng, nên nếu bạn chào hỏi nó đàng hoàng thì nó sẽ cho phép bạn chạm vào.

Kakao ngử ngử tay của Mahiru rồi kêu lên ‘Nyah~’ và cạ cạ mặt mình vào tay cô nàng, đôi mắt nó thì sáng lên với vẻ thích thú.

“Amane – kun, nó chạm vào tôi rồi nè ~”

Còn cậu thì mỉm cười và vuốt vuốt bộ lông mượt mà của nó.

Có vẻ chúng đã được chăm sóc rất kỹ, bộ lông nó rất mượt và không hề có chút mùi khó chịu nào, cái mùi đặc trưng của mèo cũng rất nhạt. Có vẻ như nhân viên ở đây cũng rất yêu quý nó.

Nhìn sơ qua, gần như mọi con mèo ở đây đều có một bộ lông rất đẹp, tình trạng thể chất cũng rất tốt, không quá béo hay quá gầy. Có vẻ khẩu phần ăn của chúng được kiểm soát rất chặt chẽ, và việc đi lại tự do đóng vai trò như tập thể dục vậy.

“.....Dễ thương quá nhỉ~”

“Phải ha..... tôi ghen tị với Amane – kun lắm đó....”

“Hay cô thử hỏi Kakao xem nó có muốn lên đùi cô ngồi không?”

Tất nhiên không thể nào giao tiếp với mèo bằng tiếng người được, nhưng sử dụng cử chỉ thì nó vẫn có thể hiểu được ở một mức độ nào đó.

Mahiru thử vồ vồ lên đùi mình và nói “Lên đây nè ~”, Kakao hơi kêu lên một tí rồi từ từ trượt sang đùi của cô nàng.

Nhìn thấy biểu cảm hạnh phúc như được lên tiên của Mahiru, Amane cũng vui theo.

“Amane – kun, nhìn nè, nó đang ngồi ở trên đùi của tôi nè.”

“Tốt quá nhỉ. Nào, cô thử nựng nó xem.”

So với 2 cái đùi hơi cứng của cậu thì có vẻ Kakao thích cặp đùi mềm mại của Mahiru hơn, nó kêu lên to hơn hẳn ban nãy và chủ động dụi dụi mặt vào tay của cô nàng.

Mahiru nở một nụ cười rất tươi, cậu cũng cười cười theo và lấy smartphone của mình ra để chụp lại khoảnh khắc đáng ghi nhớ này.

“Tôi chụp có sao không?”

“.....Xin đừng cho ai thấy nhé...”

Amane mỉm cười nhìn Mahiru, người vẫn đang nựng bé mèo rồi cậu đứng dậy khỏi chỗ ngồi.

Có một cái kệ sách đặt ở sát tường với nhiều cuốn sách, tạp chí và manga ở trên nên cậu định lấy một vài cái để đọc.

Ở trong một quán cà phê thú cưng không có nghĩa là bạn sẽ phải chơi với chúng liên tục, mục đích của những tiệm cà phê như vậy là để ta có thể thư giãn cùng với những con vật đáng yêu.

Trong khi Mahiru đang phát cuồng với bé Kakao, cậu thì đi dạo xung quanh kệ sách và bỗng phát hiện ra bé Silk mà Mahiru đã bắt gặp lúc mới bước vào nơi này.

Cậu ngồi chồm hồm xuống và đưa ngón trỏ của mình lại gần mũi nó, ngay lập tức Silk ngửi ngửi như thể để chào hỏi.

Nó dễ thương đến mức biểu cảm của cậu như nhũn ra lúc nào không hay. Sau khi ngửi xong, Silk nhát chân trước của mình lên rồi tựa lên tay cậu.

Nyann~~, nó kêu lên the thé, khác hẳn với Kakao rồi nhảy vào lòng cậu, còn cậu thì ngồi xếp bằng xuống đất và giữ nó trong lòng tay.

Dù có khí chất quý tộc, lần này Silk lại thân thiện đến lạ thường. Nó cho phép Amane chạm vào, và sau khi cậu làm như thế, biểu cảm của nó trở nên cực kì sung sướng.

Như thể muốn cậu tiếp tục nựng, nó hơi rên rỉ và dựa dựa vào người cậu. Thế nên cậu tiếp tục thỏa mãn niềm mong ước của boss Silk.

Nhà Itsuki có nuôi một bé mèo, nên cậu biết mình nên nựng ở chỗ nào.

Cách để làm cho mèo dễ chịu và nựng sao cho đúng, chỉ cần làm được như thế thì biểu cảm của bé mèo sẽ thay đổi ngày càng tốt hơn.

(Dễ thương quá nhỉ)

Nghe thấy tiếng ùng ục phát ra từ cổ họng nó, khóe môi của cậu hơi cong lên.

Bởi vì ban đầu thái độ của Silk rất lạnh lùng, nên cậu không ngờ rằng nó lại dễ thương đến vậy sau khi nó cho phép cậu chạm vào.

(Quả thật là nó rất giống Mahiru ha)

Ban đầu, biểu cảm của Mahiru rất khó chịu và luôn có một bầu không khí ‘Người lạ chớ gần’, nhưng khi cô nàng bỏ đi sự cảnh giác của mình rồi tin tưởng một ai đó thì cử chỉ của Mahiru sẽ hoàn toàn ngược lại, hơi cầu thả và luôn nũng nịu.

Dù cậu cho rằng tính cách cô nàng rất giống mèo, nhưng cậu cũng không ngờ nó lại giống đến mức này, phải nói là y chang luôn.

Amane đặt cho Silk biệt danh là ‘Thiên thần – sama đệ nhị’ và tiếp tục nựng nó một cách cẩn thận để không làm nó khó chịu, rồi cậu bỗng nghe một tiếng ‘Rụp’ như tiếng chụp hình bằng Iphone vậy.

Cậu ngẩng đầu lên, và chẳng biết từ lúc nào Mahiru đã nghiêng người về phía cậu và đang giờ điện thoại lên.

“Vì thấy cậu lâu quá nên.....mà từ bao giờ cậu đã thân với Silk – chan thế?”

“Tôi cũng không biết, nhưng nó tự nhiên lại gần và cho phép tôi chạm vào nó.”

“Cậu láu quá đấy.....tôi cũng muốn được sờ bé nữa....”

“Còn Kakao thì sao?”

“Mèo là loại động vật tùy hứng nên.....”

Có vẻ như nó đã chạy đi đâu đó rồi.

Amane quan sát xung quanh và thấy Kakao đang nằm cuộn tròn lại trên tầng 2 của tòa tháp mèo. Nãy giờ nó đã cho phép Mahiru nựng, nhưng có vẻ nó đã chán nên mới bỏ đi.

“Hay Silk – chan thích Amane – kun rồi?”

“Chắc không đâu vì nó cũng chưa cho tôi chạm vào tất cả mọi nơi.....chỉ là nó có gì đó hơi giống Mahiru nên tôi cứ nựng nó thôi.”

“Giống?”

“Thì, lần đầu tiên gặp nhau trông Mahiru rất lạnh lùng và nghiêm túc. Nhưng một khi đã thân rồi thì lại rất nũng nịu.”

Theo cảm giác của cậu thì dù những lúc làm nũng cô nàng rất giống mèo, nhưng thái độ về sự tin tưởng thì lại cực kỳ giống chó. Vậy nên cậu mới nói tính cách giống với mèo kết hợp với chó của cô nàng rất rõ ràng.

Amane vừa vui nhưng cũng vừa xấu hổ khi Mahiru hoàn toàn tin tưởng và dựa dẫm vào cậu.

“.....Tôi không phải là mèo ~. Với lại chắc gì ai cũng sẽ thích một người như tôi.”

“Mà, bởi vì Mahiru rất cảnh giác nên mới vậy.”

“.....cậu đang xem tôi là mèo à?”

“Không phải không phải.”

Cậu nựng Silk như những đồng tác mà cậu hay nựng Mahiru thường ngày trong khi quay sang hỏi nó “Đúng không?”.

Có thể bằng một cách tình cờ mà nó đọc được bầu không khí, Silk trả lời “Nyann~” với một giọng the thé, và bởi vì thế mà Mahiru cũng không thể nào truy sát cậu nữa.

Tuy nhiên thì cô nàng vẫn còn hơi không hài lòng, nên cậu dùng tay còn lại để vuốt ve đầu của Mahiru.

“.....quả nhiên cậu xem tôi như một con mèo mà.”

“Ày ày, thôi nào. Mahiru cũng có thể chơi với Silk đấy. Cô có thể hỏi mượn đồ chơi ở bàn tiếp tân đó.”

“Đ-đừng tưởng tôi sẽ mắc lừa nhé.”

“Hay cô không thích chơi cùng với bé?”

Nhắc đến việc chơi với Silk, Mahiru mím môi lại rồi nói nhỏ, “Amane – kun kỳ quá đó” rồi đi đến chỗ bàn tiếp tân để mượn một món đồ chơi.

Lúc đầu cậu định đi mượn thay vì để Mahiru, nhưng nhìn thấy cô nàng như vậy nên cậu cũng thôi. Rồi cậu nhớ lại cái biểu cảm khó chịu ban nãy của cô nàng với hàng tá câu hỏi trong đầu.

“Kỳ cái gì cơ?”

Chẳng nhẽ do mình đã chơi với Silk sao?, cậu làm bầm, còn Silk thì trả lời “Ai mà biết được ~” rồi cọ cọ trán của mình vào tay cậu.

Chương 84: Khuyết điểm bất ngờ của Thiên thần – sama

Nói chung cuối cùng thì cậu cũng không hiểu tại sao Mahiru lại có một tâm trạng xấu như vậy, nhưng sau khi chơi với những bé mèo, tâm trạng cô nàng như tốt dần lên và bắt đầu mỉm cười.

Sau khi mượn đồ chơi về thì cô nàng gần như đã nghiện mèo và bỏ Amane sang một bên. Cậu cười khỏ nhìn Mahiru, nhưng không hiểu vì một lý do nào đó mà mấy bé mèo cứ chen lên đúi cậu ngồi.

Khuôn mặt Mahiru lại trở nên khó chịu khi nhìn thấy cảnh tượng này, may thay, Silk với một thái độ như kiểu ‘Đành vậy thôi ha’ và ngồi lên đúi Mahiru nên mọi thứ mới yên bình trở lại.

Có thể là do chính tình yêu dành cho mèo của cậu đã thu hút chúng lại gần cậu hơn, dù cậu không hề đưa thức ăn hay gì cả. Sau khi trải nghiệm xong khoảnh khắc quý báu này, cả 2 kết thúc hành trình nựng mèo của mình.

2 người cùng đi rửa tay và phui hết lông mèo đi, cậu làm xong trước và ra bàn tiếp tân để tính tiền, sau khi quay vô, cậu lại thấy một vẻ gì đó không hài lòng trên khuôn mặt của Mahiru.

“Cô sao thế?”

“Cậu không cần phải chăm sóc tôi đến cỡ đó đâu.”

“Không phải là chăm sóc, đây chỉ là lòng tự trọng của đàn ông thôi nên cô yên tâm đi.”

Thật sự việc để Amane trả tiền là một điều rất bình thường, cô nàng không cần phải lo lắng về nó.

“Ngược lại, tôi rất biết ơn cô vì đã đồng ý đi cùng tôi đến quán cà phê thú cưng này đây, vì rất khó để tôi đến đây một mình, đúng không?”

“.....nhưng mà”

“Những lúc thế này cô thường hay buồn bĩnh nhỉ..... mà, nếu cô vẫn không chịu thì chúng ta hãy cùng nhau đến đây một lần nữa nhé, xem như là huê phải không?”

“.....lúc đó chỉ tôi là người được lợi thôi sao?”

“Tôi cũng được lợi nữa, nên đôi bên cùng hưởng mà.”

Không sao đâu, cậu cười, Mahiru hơi mím môi lại, cô nàng đập đầu vào vai cậu rồi tiếp tục nắm lấy tay của Amane.

Sau khi ăn trưa ở một nhà hàng được đánh giá là xuất sắc chọn trước, cả 2 cùng nhau đến trung tâm thương mại.

À tiện thể chi tiết luôn, đó là một nhà hàng rất nổi tiếng, và thức ăn ở đó ngon ngang ngửa với danh tiếng của nó. Tuy nhiên, đồ ăn do Mahiru làm vẫn có gì đó đặc biệt hơn, quả nhiên, đối với cậu thì đồ ăn vợ nấu vẫn luôn là số một mà.

Dù sao cũng đang là Tuần lễ Vàng nên số lượng người mua sắm còn đông hơn cả vào những ngày cuối tuần. Vậy nên Amane quyết định nắm tay Mahiru thật chặt rồi dựa vào bức tường bên cạnh để quyết định sẽ làm gì tiếp theo.

“Vậy, cô định làm gì ở trung tâm thương mại thế? Cô nói chúng ta sẽ đi mua sắm nhưng cô có muốn cái gì không?”

“T-tôi đâu có nói như vậy bao giờ..... nhưng.....cùng nhau đi dạo như thế này cũng rất vui..... Không được sao?”

“Được mà, tôi cũng không ghét việc đi xem qua như vậy.”

Khi cậu còn ở chung, mẹ cậu thường lôi cậu đi khắp nơi và khi rảnh rỗi, gia đình cậu cũng thường đi ra ngoài chơi. Vậy nên Amane có thể hoàn toàn chịu được tất cả những thứ mà đối với cánh đàn ông sẽ là nỗi đau khôn tả.

Với lại nhìn thấy những thứ mà Mahiru thích cũng không tồi chút nào.

“Vậy cô muốn đi xem gì trước nào? Mấy thứ lật vật, quần áo hay trang sức chẳng hạn, ở đây đa dạng lắm.”

Cái trung tâm thương mại khổng lồ này có cửa hàng quần áo, nhà hàng, bách hóa hay các khu giải trí với số lượng đếm không xuể và hàng loạt cửa hàng khác mà bạn không thể nào đi hết chỉ trong vòng 1 ngày.

Việc ghé thăm tất cả mọi nơi là điều bất khả thi, vậy nên thu hẹp mục tiêu lại thành những nơi mà mình muốn tới là thứ tất yếu.

“Vậy.....bắt đầu bằng cửa hàng quần áo được không.....?”

“Tất nhiên là được rồi, cô định mua trang phục mới hay sao?”

“Nếu tốt thì tôi sẽ mua. Dù đồ mặc cho mùa hè tôi cũng có rồi, nhưng tôi muốn mua thêm vài bộ mới.”

“Mùa hè à.....vẫn còn hơi sớm mà nhỉ”

Dù cái thời tiết khiến bạn vã mồ hôi đã sắp tới, nhưng bây giờ không khí vẫn còn mát dịu và âm ẩm nên cậu cho rằng mua đồ hè vào bây giờ là không cần thiết lắm.

Việc sắm đồ để chuẩn bị trước là điều căn bản, nhưng cậu cảm thấy rõ ràng bây giờ vẫn còn xuân xanh xao chán.

“Mùa hè này..... A, Mahiru cũng sẽ đến nhà tôi.....đúng không?”

“Ờ, ừ-ừm, nếu Amane – kun và Shihoko – san đồng ý thì tôi sẽ đến...”

Mahiru hơi gật đầu, có vẻ cô nàng vẫn còn nhớ lời mời của cậu khá lâu về trước khi cô nàng đang chuẩn bị đi về phòng của mình, “À, Mahiru có muốn đến nhà tôi chơi không?”.

“Sau đó tôi cũng đã hỏi Kaa – san và như đã đoán trước, bà ấy đồng ý ngay lập tức.”

Shihoko lúc đó có vẻ đã đồng ý ngay lập tức, cậu buộc phải nhắc lại về vấn đề phòng ốc và những thứ tương tự, nhưng bà ấy vẫn nói “Không sao, mẹ rất hoan nghênh!”. Vậy nên mùa hè này cậu và Mahiru sẽ cùng nhau về nhà của cậu. (Suu: Một pha 2 bây chung phòng rồi cho t cháu chẳng?)

“Mà, nơi đó cũng không buồn tẻ lắm đâu, có nhiều chỗ để vui chơi giải trí lắm.”

“Vậy sao?”

“Ừm, nhiều đến nỗi mà mẹ tôi không bao giờ lo hết chỗ để đi luôn đấy. Có những trung tâm thương mại như này, một cái công viên tự nhiên cực kì lớn và một cái công viên nước to đến phí phạm.”

Nơi mà cậu đã từng sống không phải là một thành phố lớn, nhưng cũng không phải là một thị trấn nông thôn, bởi vậy nên nơi đó vẫn luôn nhộn nhịp vào mùa đông lẫn mùa hè. Thậm chí cậu còn không có thời gian để mà buồn chán khi mà lúc nào cũng bị lôi đi khắp nơi, vậy nên dành thời gian ở đây cũng không hề tệ một chút nào.

Vào mùa hè thì công viên nước sẽ mở, và trượt trên cầu trượt nước hay bơi từ từ và tận hưởng bầu không khí ở đó sẽ rất thoải mái.

“Ở trường của chúng ta thì bơi là một môn tự chọn, vậy nên nếu không đăng ký thì cũng sẽ không được bơi, cơ mà nếu vào mùa hè mà đi bơi thì hết sảy nhỉ.....Mahiru?”

“K-không có gì.....”

“Aa, yên tâm đi. Cô đang lo lắng việc phải mặc đồ bơi hay những thứ xấu hổ tương tự đúng không? Nếu là như vậy thì tôi đi một mình cũng được mà.”

“K-không phải như thế, chỉ là,.....h-hồ bơi....”

“Có vấn đề gì sao?”

Cậu nghĩ vào mùa hè thì nghĩ đến hồ bơi là chuyện bình thường thôi và không có gì quái lạ cả, nhưng Mahiru thì vẫn đang lắc lắc đầu một cách ngượng ngịu.

“U-ừm.... thì....”

“N?”

“C-chỉ là nếu cậu đồng ý không đi bơi....thì chúng ta có thể.....”

“.....Đừng nói là cô không biết bơi nhé?”

Ngay lập tức mắt cô nàng lảng đi chỗ khác.

Có vẻ như cậu đã đoán trúng rồi.

“.....Tôi cứ nghĩ là cô sẽ làm được tất cả mọi thứ chứ nhỉ..”

“T-tất nhiên là không thể nào rồi. Với tôi nghĩ bơi là môn tự chọn thôi nên tôi cũng không nhất thiết phải nói cho ai biết hết....”

Khuôn mặt ửng đỏ đó chắc là do cô nàng đang rất xấu hổ.

“Tôi thật sự ngạc nhiên đó....”

“Mồ, chúng ta nói về bơi hơi nhiều rồi đó đúng không? Nào, đi thôi.”

Có vẻ như Mahiru không muốn đụng đến việc mình không biết bơi nữa, cô nàng kéo tay của Amane đi với một khuôn mặt đỏ chót. Nhưng thay vì kéo như bình thường, Mahiru kéo tay cậu xích lại gần mình rồi cô nàng ôm lấy nó luôn.

Cậu biết Mahiru đang rất muốn đi xem đồ như để phân tán sự chú ý, nhưng cái tư thế này thật sự không tốt một chút nào.

Vì dù vẫn đang là mùa xuân, thời tiết cũng đang dần ấm lên, nên vải vóc của quần áo cũng sẽ mỏng đi.

Cái áo Chiffon của Mahiru đang mặc chú trọng vào độ nhẹ và thoáng nên nó rất mỏng. Thêm cái cổ áo được khoét sâu nữa, làm cho làn da trắng nõn của Mahiru lộ ra ngoài, dù những phần quan trọng nhất đã được đồ lót che lại, nhưng từ góc nhìn của Amane thì cậu có thể nhìn thấy và cảm giác được độ mềm mại đó.

Nhưng nếu cậu nói ra thì chắc chắn Mahiru sẽ bỏ chạy với một khuôn mặt như nhỏ máu, vậy nên cậu quyết tâm ‘im lặng là vàng’ và nhẹ nhàng rút tay mình ra rồi nắm lấy tay Mahiru.

Cũng chẳng sao nếu cậu hưởng thụ cái thứ mềm mại đó thêm một lúc nữa, nhưng cậu sợ cái cảm giác tội lỗi đó cứ quẩn trong đầu

mình. Mình quả là một thằng ngây thơ nhút nhát, cậu tự cười vào bản thân.

“Được rồi được rồi, đừng chạy chứ, lỡ té thì sao?”

“.....tôi không phải là trẻ con.”

Mahiru, người không hề biết đồng cảm xúc ngồn ngang này giờ của cậu, quay mặt sang ngang, nhân cơ hội này cậu cũng quay mặt ra chỗ khác để tránh nhìn trực diện vào cô nàng.

Amane đang liều mạng cố gắng quên đi cái xúc cảm mềm mại ban này vẫn còn đang vằn vương trên tay mình, rồi cậu thở dài một hơi rất nhẹ để Mahiru không thể nghe thấy.

Chương 85: Lời đề nghị của Amane dành cho Thiên thần - sama

Trong khi được Mahiru kéo đi dọc theo những cửa hàng, cậu nghĩ quả nhiên cô nàng vẫn rất quyến rũ.

Bình thường Mahiru cũng đã rất đẹp rồi nên mới được gọi là Thiên thần – sama, hôm nay thì cô nàng còn tỏa ra vẻ ngây thơ dịu dàng của mình, khiến cho ai cũng muốn chạm vào và cưng chiều hết.

Khi trong chế độ Thiên thần – sama, Mahiru có một vẻ đẹp tuyệt mỹ nhưng lại sớm nở tối tàn, khiến bạn không nỡ đụng vào. Và bởi vì cái đẹp quá hoàn hảo đó mà Amane cho rằng trông cô nàng như một xác chết vậy.

Nhưng bây giờ, Mahiru đang nắm tay cậu với một nụ cười đầy sinh khí. Cái cảm xúc ‘Hạnh phúc’ được thể hiện rất rõ qua từng nhịp chân và đánh tay của cô nàng.

Dù nụ cười khi ở chế độ kia cũng đẹp không kém, nhưng một khuôn mặt mỉm cười như bây giờ lại đáng yêu hơn hẳn những cử chỉ và cảm xúc giả tạo kia.

“.....Có chuyện gì sao?”

“Không có gì, chỉ là khi đi cùng với cô thì lượng mắt đổ dồn về đây nhiều hơn hẳn.”

Cả nam lẫn nữ đều, ai cũng ngoái mắt về phía này, vẻ đẹp của Mahiru quả thật là kinh diễm.

“.....Tôi không nghĩ họ chỉ nhìn mỗi tôi đâu, đúng không?”

“Mà, vì tôi đi theo cô nên chắc tôi cũng được hưởng một tí thôi.”

“Ý tôi không phải là thế, mờ.”

Mahiru không hài lòng ngược lên nhìn cậu, mà có vẻ cô nàng cũng không muốn tiếp tục chủ đề này nữa nên chỉ nắm chặt tay của Amane lại thôi.

Mahiru hơi lẩm bẩm “Amane – kun chẳng bao giờ nhận ra được bản thân cả, thật là..”, nhưng cậu cũng hiểu lý do mình nổi bật là nhờ đi cùng với Mahiru, chứ nếu mà so sánh với Mahiru thì cậu thua xa, nên cậu cũng không cho rằng mình nhận ra được cái gì.

“Mà không sao, tôi sẽ nói cho đến khi nào cậu hiểu được về bản thân thì thôi.”

“Nghe đáng sợ thế”

“Đáng sợ, cậu thô lỗ quá đó..... cậu có biết mình xấu xa lắm không hả?”

Hứ, cô nàng hầm hầm chọc mũi cậu như thể “Cậu đừng nói nữa”.

Tuy nhiên, Mahiru không hề tức giận chút nào, ngược lại cô nàng nở một nụ cười ranh mãnh và tiếp tục chọc chọc mũi cậu. Sau khi thỏa mãn, cô nàng dừng lại và kéo lấy tay Amane, không, đúng hơn là dựa người vào cánh tay cậu rồi ôm lấy nó.

“.....Nếu cậu mà tự tin hơn thì việc nói chuyện sẽ dễ hơn rất nhiều rồi.”

Mahiru lăm bắm trong khi dựa trán vào vai cậu, còn cu cậu thì chịu không nổi sự kích thích này nên buộc phải quay mặt sang chỗ khác.

“Nè, Mahiru – san ơi.”

“Có chuyện gì sao?”

“Đừng nói là cô cố tình nhé?”

“Cố tình?”

“.....ừm, ng-ngực cô chạm vào tay tôi ấy”

Amane chỉ ra việc đó, dù không biết là cô nàng vô ý hay cố tình bỏ qua, và ngay lập tức Mahiru buông tay cậu ra.

Trong khi cố gắng che giấu vẻ xấu hổ của mình, cậu hơi liếc sang Mahiru và thấy cả khuôn mặt của cô nàng đỏ chót.

“K-không phải như vậy...”

“Un, nhìn biểu cảm của cô là tôi cũng hiểu rồi mà. Cô đó, khi đã quá quen thuộc thì cô lại hay vô tình làm như chuyện như vậy, nên làm ơn hãy cẩn thận hơn đi nhé.”

Amane cũng là một đứa con trai khỏe mạnh đang hoàng, vậy nên chắc chắn cậu cũng sẽ có những ham muốn như chạm vào ngực của Mahiru nếu cô nàng cho phép. Vì thế, cậu muốn Mahiru phải cẩn thận hơn nữa.

Ban đầu Mahiru có vẻ rất ghét những ham muốn đó của bọn con trai nên cậu cố gắng đấu chúng hết sức có thể, nhưng khi bị kích thích trong những trường hợp vô ý như vậy cũng sẽ rất khó cho cậu.

Mahiru có vẻ như cuối cùng cũng nhận ra được bộ ngực của mình chết chóc như thế nào đối với cánh đàn ông, cô nàng đỏ mặt, mím môi trong khi cả người thì run rẩy. Còn cậu thì nhẹ nhàng mỉm cười và kéo dài một khoảng cách nhất định giữa 2 người.

Chắc hẳn cô ấy đang rất xấu hổ sau khi nhận ra được việc đó, cậu nghĩ và lấy đó làm cớ để thực hiện ‘giãn cách xã hội’, nhưng Mahiru bất ngờ ngược lên nhìn cậu với một vẻ mặt hơi sốc.

“.....X-xin đừng buông tay ra.”

“E”

“Vì, lẽ đâu tôi đi lạc thì sao.....sẽ rất phiền phức đúng không?”

Cậu không thể nào từ chối trước một ánh mắt như vậy, dù vẫn còn xấu hổ nhưng Mahiru vẫn nhìn vào tay cậu một cách rụt rè.

Thế là cậu nắm lấy tay cô nàng như ban nãy, với một khuôn mặt đang còn hơi đỏ, Mahiru trông nhẹ nhõm hơn hẳn.

Cả 2 lại quay về khoảng cách như ban đầu, nhưng vẫn không quá gần để tránh những trường hợp như lúc nãy.

“.....Ừm, cái đó tôi không phải cố tình..... n-nếu là Amane – kun thì tôi cũng an tâm phần nào.”

“Cô mà nói như vậy nữa là tôi sẽ tự mãn đấy, vậy nên làm ơn đừng.”

Lời thì thâm đó khiến cho tim cậu rớt một nhịp, có thể hiểu là Mahiru sẽ không tức giận nếu người chạm vào ngực cô nàng là cậu, cậu thở dài một hơi.

Nếu mà cậu không kiềm chế bản thân lại thì chắc cậu đã hất mặt lên trời rồi, và cậu sẽ gặp một số vấn đề rất quan trọng như tim mạch, cũng như lý do bào chữa cho bản thân nữa.

“À, Mahiru, bộ đồ trên con ma-nơ-canh đó trông cũng đẹp nhỉ. Cô muốn coi thử không?”

Cậu chỉ vào nó như để che giấu đi việc cả khuôn mặt mình đang nóng hổi lên, và trông Mahiru hứng thú lên hẳn, cô nàng hỏi “Amane – kun thích nó sao?” rồi một cách tự nhiên, bước chân của cả 2 đã hướng về phía cửa hàng đó.

“Cái này sao?”

“N, mà, dù Mahiru mặc gì cũng đẹp hết, nhưng bộ này tôi nghĩ cũng khá hợp.”

Con ma-nơ-canh mà cậu chỉ đang mặc một cái váy hở vai có sọc với màu trắng là chủ đạo.

Vì là đồ mặc cho mùa hè nên nó hơi mỏng cùng với việc hở vai nên trông nó rất mát mẻ.

Cậu cho rằng Mahiru sẽ rất hợp với bộ váy này, bởi vì những người nữ có vùng cổ thon gọn và tinh tế sẽ rất đẹp khi mặc những bộ đồ như vậy.

Nhìn Mahiru đứng bên cạnh con ma-nơ-canh, cậu thử tưởng tượng hình ảnh cô nàng mặc nó, và một Mahiru với ngoại hình mát mẻ dễ thương ngay lập tức xuất hiện trong đầu cậu. Thêm cái mũ rom nữa thì tuyệt.

“Vậy tôi sẽ mặc thử nó nhé.”

Mahiru quyết định một cách nhanh chóng, như thể cô nàng đã lên kế hoạch từ trước vậy, rồi cầm lấy bộ váy đặt kế bên con ma-nơ-canh đó.

Với một biểu cảm hơi có gì đó hưng phấn, Mahiru nhờ Amane cầm hộ cái túi trong khi cu cậu đang hơi hồi hộp, rồi cô nàng đi thẳng vào phòng thử đồ.

Cậu đứng chờ Mahiru trong khi tự hỏi tại sao cô nàng lại hưng phấn đến vậy, rồi khi những ánh mắt xung quanh bắt đầu chú ý về hướng này, nó khiến cho cậu còn hồi hộp và xấu hổ hơn nữa.

Không chỉ nhân viên, mà những người khác cũng hơi mỉm cười khi nhìn cậu, khiến cho cậu cực kì khó chịu.

“Nhanh lên đi mà”, Amane thành thật mà cầu khẩn trong khi đứng chờ Mahiru. Cuối cùng, tấm màn che cửa phòng thử đồ mở ra, và Mahiru từ từ bước ra.

Tuy nhiên, cô nàng vẫn mặc bộ đồ cũ.

“Chào mừng trở lại.....cô không mặc nó à?”

“Không, tôi đã mặc thử để xác định size rồi. Chỉ là..... tôi không thể mặc nó ra ngoài vì do bộ đồ lót.....”

“X-xin lỗi.”

Dù chiếc áo Chiffon cô nàng đang mặc có hơi khoét cổ, nhưng nó lại không hề hở vai.

Vậy nên chắc hẳn Mahiru không thể mặc ngay bây giờ bởi cô nàng đang mặc loại đồ lót khác, không phải loại dành cho váy hở vai.
[note22902]

“Chỉ là, vì Amane – kun đã nói nó sẽ rất đẹp, và sau khi mặc thử tôi cũng rất thích, nên tôi quyết định sẽ mua nó.”

Cô nàng nhận lại chiếc túi của mình từ Amane rồi cầm chiếc váy đến quầy thu ngân, nên cậu cũng nhanh chóng đuổi theo.

Vì cậu đã đề nghị nó nên cậu lấy ví của mình ra để trả tiền, nhưng Mahiru ngăn cậu lại.

“Như vậy là không được. Đây là thứ mà tôi phải mua và mặc nó để cho Amane – kun xem mà.”

“Ừ-ừm.”

“Nhưng tôi không thể mặc nó trừ khi thời tiết nóng lên. Vậy nên hãy chờ đến hè nhé.”

Vậy nên hãy mong chờ đi nhé, Mahiru nói rồi quay sang trả tiền, còn Amane thì cố gắng mím môi lại và ngồi xuống cái ghế bên cạnh.

(Cô nói toàn những thứ dễ thương không vậy, chết tiệt)

Mặc nó chỉ để cho cậu nhìn, cậu cần thuốc trợ tim mắt.

Khi nhân viên tính tiền quay sang nhìn cậu và nở một nụ cười rất thân thiện, cậu phải cắn chặt môi lại rồi quay sang chỗ khác để né ánh nhìn đầy ẩn ý đó.

Chương 86: Thiên thần – sama và trung tâm trò chơi

“.....Đây là trung tâm trò chơi.”

Dù nói là đi xem đồ dạo.....nhưng cuối cùng thì nó trở thành đi mua sắm thật khi Mahiru quyết định mua bộ váy đó, và bây giờ thì cả 2 người đang ở trung tâm trò chơi.

Sau đó thì họ sẽ về nhà thôi và không còn kế hoạch gì nữa nên cả 2 có thể thông thả mà chơi.

“Nó ồn ào quá nhỉ.”

“Ừm, đa số những trung tâm trò chơi đều như vậy.”

Mahiru hơi cau mày lại. Đối với những người chưa quen hoặc đến lần đầu tiên thì những tiếng ồn trong trung tâm trò chơi có thể sẽ rất khó chịu. Nhưng Amane thì bình thường bởi cậu đã quá quen rồi.

Tới gần khu máy đánh bạc hay arcade thì sẽ còn ồn ào hơn nữa, vậy nên cậu cố gắng tránh những chỗ như vậy và nhàn nhã dắt Mahiru đi dạo.

“Vậy, cô định chơi trò gì thế?”

“Tôi muốn chơi gấp thú lắm. Vì tôi rất muốn có được mấy bé thú nhồi bông đó.”

Có vẻ mục tiêu của Mahiru là đi gặp thú, thế nên Amane dẫn cô nàng đến khu vực đó trong khi Mahiru thì cứ nắm chặt tay rồi lại thả ra, như thể rất hồi hộp vậy.

Vì đang trong Tuần lễ Vàng nên số lượng hàng mới nhập về rất lớn, và trong đó có rất nhiều con thú nhồi bông dễ thương dành riêng cho những gia đình có trẻ nhỏ khi đến đây. Bởi thế nên mắt của Mahiru như sáng hẳn lên.

“.....Amane – kun, tôi muốn có nó.”

“Hm, con nào cơ?”

“Đằng kia kia. Chẳng phải bé mèo đó.....rất giống Silk – chan đúng không?”

Mahiru chỉ vào một chú mèo có bộ lông màu trắng và trên mặt thì hơi nâu. Đặc biệt là đôi mắt màu xanh biển đó giống hệt bé mèo Silk mà họ đã gặp ở cà phê thú cưng.

Bởi vì nó rất giống Silk, bé mèo đầu tiên chào hỏi với Mahiru nên có vẻ cô nàng rất thích nó.

“Quả thật là rất giống nhỉ. Cô có muốn lấy nó không?”

“Tất nhiên rồi. Mà, tôi chơi thử có được không thế?”

“N. Tôi nghĩ cái máy này cũng rất dễ chơi. Nếu cô không lấy được thì tôi sẽ lấy giùm cô cho, nên cứ yên tâm đi.”

“Tôi sẽ cố gắng hết sức có thể để không làm phiền cậu!”

Nhìn thấy Mahiru hăng hái đến vậy, cậu quyết định đứng ở bên cạnh và quan sát cô nàng.

Dù Amane có thể dễ dàng lấy được nó, nhưng cậu quyết định tôn trọng tinh thần khiêu chiến và tự chủ của Mahiru.

Sau khi bỏ xu vào, Mahiru cẩn thận nhấn nhẹ vào cái nút điều khiển sang ngang của cần gấp rồi thả tay ra và đánh giá tình hình. Có vẻ như cô nàng đang canh xem phải nhấn bao lần để cái cần đến được nơi.

Chỉ có điều đây là loại máy ngay khi bạn buông nút di chuyển sang ngang hoặc nó đi hết chiều dài là bạn không thể điều chỉnh được nữa, và chỉ còn có thể di chuyển theo chiều dọc.

“A, ề, sao nó không di chuyển nữa ời?”

“Xin lỗi, tôi quên nói trước, nhưng ngay khi cô thả cái nút sang ngang ra thì cô sẽ không di chuyển được nữa, vậy nên chỉ có đúng 1 cơ hội thôi.”

“Ề, vậy cái này----”

“Dù cô có làm gì đi chăng nữa thì cũng sẽ không bao giờ động được vào con thú bông đâu.”

Con thú bông đang nằm ở chính giữa, còn xung quanh là một khoảng trống rất rộng.

Ngược lại, hiện tại cái cần chỉ mới di chuyển được một chút khỏi nơi ban đầu, và giờ thì chỉ có thể cho nó chuyển động theo chiều dọc, đồng nghĩa với việc Mahiru sẽ không thể nào chạm vào được con thú bông.

Cũng có một loại máy khác là dùng cần gạt để di chuyển cần gấp đi mọi hướng và có giới hạn thời gian. Nhưng cái máy này lại là dùng nút bấm, nghĩa là bạn không thể nào quay lại được nữa. Đây

là một điều mà tất cả những người chơi gấp thú lần đầu tiên phải trải qua, và cũng không thể tránh khỏi. (Suu: Vâng, tôi đây, nhắc lại vẫn cay)

“Mà, coi như là phí 100 yên vậy, nhưng vì vẫn còn chuyển động dọc nên cô cứ thử để cảm nhận độ trễ và tốc độ của cái cần cho quen cũng được.”

“Mumu.....được rồi. Tôi chơi tệ và bất cần quá.”

Mahiru trả lời rồi nghiêm túc cảm nhận tốc độ của cái cần khi nó di chuyển xuống.

Như thể cảm thấy có lỗi vì đã không báo trước, Amane nhẹ nhàng nhét đồng 100 yên vào cái máy, còn Mahiru thì trông có vẻ rất bất mãn. Cậu bèn nói “Không sao mà” rồi vỗ vỗ vào lưng cô nàng như để giục, thế là Mahiru miễn cưỡng quay mặt sang lại cái máy gấp thú.

Vì đã biết được tốc độ đi xuống của cái cần nên lần này cô nàng chỉ cần canh di chuyển ngang sao cho chuẩn là được.

Dù vẫn có hơi lệch nhưng vị trí hiện tại của cái cần không phải là không thể gấp được. Khi bị lệch một chút như vậy, bạn vẫn có thể thành công nếu tính toán cẩn thận được trọng tâm của món quà, góc gấp và lực gấp.

Dù cô nàng chỉ là newbie nhưng cậu thực sự thán phục Mahiru khi lại có thể canh khoảng cách di chuyển ngang chuẩn đến vậy.

Mahiru cẩn thận hạ cần gấp xuống, gấp được con thú bông, rồi sau đó nhắc nó lên.

Dù vị trí được canh rất tốt, nhưng vì con thú bông này lại có chiều dọc dài hơn nên ngay khi cô nàng gấp nó lên, trọng tâm của nó ngay lập tức bị lệch và rớt xuống ngay cả khi cái cần gấp có mạnh đi chăng nữa.

“Mumu”

“Tiếc quá nhỉ. Thay vì cố gắng gấp nó lên thì cô có thể dùng một bên của cần để đẩy nó sang ngang, trọng lực sẽ làm phần việc còn lại là kéo nó xuống.”

May thay, cái vách ngăn chỗ thả xuống cũng không quá cao, chỉ cần đẩy được là cô nàng sẽ thành công.

Mahiru chớp chớp mắt rồi ngay lập tức làm theo lời cậu.

Một trong những ưu điểm của Mahiru là cô nàng không hề cứng đầu, và cô nàng sẽ chấp nhận lời khuyên từ người khác một cách thoải mái.

Tính toán xong trọng tâm của con thú bông và vị trí của cái cần gấp, Mahiru lẩm bẩm “Ồ đây.....rồi xong đẩy vào đầu cho bé lăn xuống.....” sau nhiều lần thử và thất bại.

Nhìn thấy biểu cảm nghiêm túc của Mahiru phản chiếu lại trên tấm kính, Amane hơi mỉm cười.

Một lúc sau, sau khi dứt xu vô vài lần, Mahiru đẩy con thú nhồi bông vào được nơi mà trọng lực có thể kéo nó xuống.

A, Mahiru thốt lên, và con thú bông rơi vào nơi để nhận quà.

Sau một lúc im lặng, Mahiru ngược lên nhìn cậu với một vẻ mặt như thể không thể tin được.

“.....nó rơi vào rồi.”

“N, chúc mừng nhé.....đây, thành quả của cô.”

Cậu cúi xuống và lấy con thú bông mà Mahiru đã chắt vật nầy giờ để gấp được nó ra rồi đưa cho cô nàng. Còn Mahiru thì có vẻ như cuối cùng cũng nhận ra mình đã thành công và một nụ cười tươi như hoa nở rộ trên khuôn mặt của cô nàng.

“T-tôi lấy được nó rồi. Tôi đã thành công rồi, Amane – kun!”

“Phải ha, dù chỉ là lần đầu tiên nhưng cô đã làm rất tốt đấy.”

Cô giỏi lắm đó, Amane xoa xoa đầu Mahiru trong khi cô nàng hơi híp mắt lại và ôm chặt lấy con thú nhồi bông giống hệt với bé Silk.

Có vẻ như cô nàng đã cực kỳ thỏa mãn khi đã lấy được nó bằng chính khả năng của mình, Mahiru dụi dụi mặt vào con thú nhồi bông và mỉm cười hạnh phúc.

Trong khi Mahiru làm như thế thì Amane lại cảm thấy mình hơi ghen tỵ với con thú nhồi bông rồi. Hình như gần đây khả năng tự kiểm chế bản thân của cậu ngày càng kém đi.

Sau đó, Mahiru bỗng quay sang nhìn cậu.

“.....ừm, cái này, Amane – kun hãy nhận lấy nó nhé?”

“Ờ, tôi á?”

“Vì tôi đã được Amane – kun tặng rồi, và tôi cứ có cảm giác hình như Amane – kun rất thích Silk – chan đúng không?”

Đúng là Amane rất thích Silk, dù phần lớn là do cậu rất yêu mèo, nhưng phần còn lại thì là do Silk rất dễ thương và giống Mahiru.

Cậu chỉ thăm nghĩ như vậy, và gật gật đầu trong khi tay thì gãi gãi má.

“.....m-mà cậu là con trai nhỉ, chắc cậu cũng không cần thú nhồi bông đâu đúng không?.....”

“Ài, không phải thế. Chỉ là Mahiru đã phải rất cố gắng nhưng lại đưa nó cho tôi....”

“Vì tôi đã cố gắng hết sức để tặng cho Amane – kun, không, ý tôi không phải là bắt buộc cậu phải nhận lấy nó, chỉ là tôi nghĩ Amane – kun rất yêu quý Silk – chan nên hẳn cậu sẽ thích con thú nhồi bông có ngoại hình giống với Silk – chan này.....”

Nếu cậu không muốn thì tôi sẽ dùng nó để trang trí phòng ngủ của tôi vậy, Mahiru nói nhỏ và trông cô nàng rất thất vọng, tất nhiên cậu không thể từ chối được.

“Vậy, tôi sẽ nhận lấy nó và để trong phòng ngủ nhé. Cơ mà quả nhiên tôi cũng không thể nào đặt nó ngay đầu giường hoặc ở bên cạnh như Mahiru được.”

“C-cậu hãy quên việc đó đi được không?.....”

“Tôi sẽ trân quý nó.”

Cậu nhận lấy con thú nhồi bông từ Mahiru rồi lấy cái bọc để đựng quà ở bên cạnh máy gấp thú và bỏ nó vào trong.

Mahiru tiếp tục nở một nụ cười vui vẻ, và ngay khi Amane định xoa đầu cô nàng thì

“Hửm? Shiina – san?”

Một giọng nói vang lên bên cạnh, và cậu đơ người lại.

Mahiru cũng đơ người lại giống cậu và lúng túng quay mặt sang nơi phát ra tiếng nói đó, một chàng trai trẻ tuổi với ngoại hình cân xứng và rất điển trai mà cậu gần đây rất hay gặp.....Kadowaki đang đứng đấy.

Chương 87: Hoàng tử - sama tra hỏi

“Kadowaki – san”

Ngay khi nhìn thấy Kadowaki, Mahiru lập tức nở một nụ cười Thiên thần – sama mà cô nàng thường sử dụng ở trường.

Tuy nhiên thì nụ cười đó hơi mất tự nhiên, có vẻ là vì hiện tại tim cô nàng cũng đang liên tục run rẩy.

Vì là Tuần lễ Vàng nên cậu cũng đoán rằng có thể sẽ bị bắt gặp bởi bạn học nào đó, nhưng cậu không ngờ rằng lại là người mà dạo gần đây cậu rất hay nói chuyện chung.

“Thật bất ngờ khi thấy Shiina – san lại ở trung tâm trò chơi đấy..... À, hay có lẽ tôi đã làm phiền cậu rồi?”

Cậu ta nhìn sang Amane rồi hơi cúi đầu xuống, trông có vẻ hơi bối rối. Hiện tại thì Kadowaki vẫn chưa nhận ra cậu, nhưng một khi cậu mở miệng thì chắc chắn sẽ bị lộ tẩy. Cơ mà Kadowaki thường rất quan sát người khác rất kỹ, vậy nên cho dù có im lặng thì cậu vẫn có nguy cơ bị phát hiện.

“K-không phải.....”

“Đây là lần đầu tiên tôi thấy Shiina – san có bạn trai đấy.”

“Mối quan hệ giữa chúng tôi không phải là người yêu hay tương tự như thế.”

Mahiru phủ nhận hoàn toàn, khiến cho tim cậu như nhói đau lên, nhưng vì đó cũng là sự thật nên cậu cũng không lên tiếng. Đúng hơn nếu cô nàng mà đồng ý thì mới là chuyện lạ, vậy nên cậu cũng không nên mong ngóng thì hơn.

“N-nhưng nhìn kiểu gì thì.....”

Bất ngờ bởi phản ứng của Mahiru, Kadowaki tiếp tục truy hỏi, rồi cậu ta bất ngờ nhìn về phía cậu.

Ngay khi tầm mắt của cả 2 chạm nhau, khuôn mặt cậu như méo lại.

Như thể để chất vấn, Kadowaki nhìn chằm chằm vào Amane. Và với cậu thì đây là tình huống tồi tệ nhất có thể xảy ra.

“.....Fujimiya?”

Tất nhiên rồi, cậu ta đã nhận ra danh tính thật của cậu.

Dù không quá thân nhau nhưng cậu cũng hiểu được Kadowaki có một ánh mắt rất độc. Nên cho dù cậu có chỉnh tóc cỡ nào đi chăng nữa, một khi cậu ta lại đủ gần thì mọi sự giấu diếm sẽ không còn ý nghĩa gì cả.

Những người không quá quen với Amane thì sẽ không nhìn chằm chằm vào cậu làm gì, và sẽ không thể nào liên tưởng khuôn mặt này với khuôn mặt hằng ngày của cậu được. Nhưng có vẻ điều này không áp dụng với Kadowaki.

“Ờ, ông là Fujimiya đúng không.....? Nếu nhìn kĩ thì khuôn mặt và chiều cao này.... chẳng lẽ Fujimiya đã quen biết với Shiina – san từ rất lâu rồi và bất ngờ học chung trường với nhau?”

“Không, thì.....”

Có vẻ như Kadowaki đã bị thuyết phục bởi những lời của Mahiru và cậu ta đang hưng phấn nhìn qua nhìn lại giữa Amane và Mahiru.

Lúc trước thì cậu có thể phủ nhận bởi cả 2 cũng chưa giao thiệp với nhau bao giờ, nhưng bây giờ thì không thể.

Haa, cậu đỡ trán và thở dài, rồi nhìn sang Kadowaki, người đang có một biểu cảm vừa quái dị vừa bối rối.

“.....Ừ thì, là tôi đây.”

“Quả nhiên là vậy. Cái bầu không khí và những đặc điểm này đúng là của Fujimiya mà.”

“Nó dễ nhận thấy đến vậy sao?”

“Không hẳn, tôi nghĩ chẳng ai trong lớp mình nhận ra được ông đâu. Với lại Fujimiya bình thường không hề có vẻ mặt như vậy.”

Dù Amane không hiểu ý cậu ta là vẻ mặt như thế nào, nhưng có vẻ như hiện tại sẽ không ai có thể phát hiện ra danh tính thực sự của cậu, khiến cậu cảm thấy nhẹ nhõm phần nào.

“Cơ mà thành thật mà nói thì mối quan hệ giữa Shiina – san và Fujimiya rất bất ngờ luôn đây.”

“...Giấu diếm cũng không còn ý nghĩa gì nữa ha, vậy nên tôi sẽ nói. Ông đúng rồi đấy, Kadowaki. Bọn tôi đã quen biết nhau trước khi lên năm 2. Và cũng đúng là mối quan hệ của bọn tôi rất tốt, chỉ là không phải như Kadowaki nghĩ thôi.”

“.....vậy à?”

“Yep.”

Vì Mahiru cũng đã phủ nhận rồi nên cậu cũng chỉ nhắc lại lần nữa mà thôi. Dù cậu cảm thấy hơi buồn khi chính bản thân phải nói ra điều đó.

Nếu hiểu nhầm nảy sinh ngay bây giờ thì Mahiru sẽ gặp rất nhiều rắc rối. Dù cậu cũng không lo vì đây là Kadowaki, nhưng lỡ như có ai đi ngang qua và vô tình nghe được thì mọi việc sẽ cực kì rắc rối. Vậy nên tốt nhất là cứ phủ nhận.

Sau khi cậu quả quyết bày tỏ thái độ của mình, Mahiru nắm lấy áo cậu và ngược mắt lên nhìn cậu. Có vẻ như cô nàng muốn nói gì đó, nhưng lại không thể mở miệng nên cậu cũng đành bỏ qua.

Nhìn vào biểu cảm của Mahiru và Amane, Kadowaki hơi nhún vai, còn việc cậu ta có tin hay không thì chịu.

“Fu-n.....Mà, cũng không sao, đúng như Itsuki nói nhỉ.”

“Hả?”

Cậu hơi nheo mắt lại khi nghe thấy cái tên Itsuki, còn Kadowaki thì cười cười và nói “Không phải là điều mà ông đang lo lắng đâu”.

“Cậu ta chỉ khẳng định rằng ông sẽ rất ngẫu lòi khi ăn mặc đàng hoàng thôi.”

“Kadowaki nói mà cảm giác như đang nói móc tôi ấy.”

Cậu ta là người đẹp trai nhất khối, và Amane chỉ có thể gượng cười trước lời khen đó.

Kadowaki là loại người chẳng cần phải làm gì và vẫn đẹp trai sẵn, khiến cho cậu, một thằng phải ăn vận dẽ lăm mới được coi là ngẫu lòi phải đồ kị. Dù cái sự đồ kị này cũng không quá lớn, nhưng

Amane cho rằng nếu mà cậu được tái sinh, thì có thể cuộc đời cậu sẽ tươi sáng hơn như bây giờ rồi.

“Ý tôi không phải thế. Cơ mà nếu bình thường mà ông như vậy thì đã tốt hơn rất nhiều rồi.”

“Khỏi ông ơi, phiền chết được. Khi bỗng nhiên tôi lại nổi bật mỗi lần đến trường như vậy.”

“Mà, cũng đúng.....à, với Shiina – san chắc cũng đã biết bộ dạng này của Fujimiya rồi nhỉ.”

“À, ừm.”

Kadowaki nhìn sang Mahiru, còn cô nàng thì ngượng ngịu gật đầu.

Ánh nhìn của cậu ta không phải là nghi ngờ, gièm pha hay tương tự như vậy, nó chỉ như là để xác nhận lại với Mahiru.

“Unun, tôi hiểu rồi.”

“Ông hiểu cái gì cơ?”

“Shiina – san cũng có những lúc khổ cực như vậy ha.”

Cơ thể của Mahiru run lên và trông cô nàng có vẻ hơi sốc, còn Kadowaki thì mỉm cười rồi nói “Bất ngờ thay, Shiina – san lại dễ bị nhìn thấu nhỉ”.

Trên khuôn mặt của cậu ta có một nụ cười nhạt nhòa, nó chứa đựng cả sự ấm áp và mơ hồ cùng với nỗi đố kỵ và cô đơn.

“Ano, Kadowaki – san”

“Un?”

“V-việc này.... Tôi mong cậu không nói cho ai khác. Như mối quan hệ tốt và mấy thứ tương tự.....”

Vì sẽ rất phiền phức nếu người khác biết được, Mahiru thì thầm, còn Kadowaki thì nhẹ nhàng gật gật đầu.

“A, cậu không cần phải lo lắng về chuyện đó đâu. Tôi cũng hiểu và biết lý do tại sao 2 người lại giấu mối quan hệ này mà. Với lại tôi cũng không thích đi tọc mạch chuyện của người khác.”

Cậu chưa từng biết ơn cái tính cách thân sĩ của Kadowaki hơn bao giờ hết vào lúc này cả.

Hơn nữa, có vẻ như Kadowaki cũng có cảm giác tương tự như vậy. Cậu ta rất nổi tiếng với người khác phái, vậy nên tất cả những người cùng phái đều ghen tỵ với cậu ta. Và Kadowaki cũng từng nói nếu có một cô gái nào đó than với cậu thì chắc chắn cô ấy sẽ trở thành mục tiêu bị nhắm tới. Vậy nên những lời than phiền của cậu ta ắt hẳn đến từ những trải nghiệm của chính bản thân.

Dù cho cả không có một mối quan hệ lãng mạn đi chăng nữa, một thằng con trai nhạt nhẽo như Amane với cái ngoại hình chẳng có gì nổi bật lại là bạn của Thiên thần – sama, chắc chắn cậu sẽ trở thành một con cá trên thớt.

Nên cậu rất biết ơn Kadowaki vì đã thấu hiểu và giữ im lặng.

“Xin lỗi nhé, Kadowaki.”

“Ày đó là chuyện thường thôi mà. Và tôi cũng không muốn mối quan hệ giữa tôi và Fujimiya lại xảy ra vấn đề chỉ vì một vấn đề nhỏ như vậy.”

Ni~tsu, nhìn thấy nụ cười tươi tắn đó của Kadowaki, cậu cuối cùng cũng thực sự hiểu vì sao cậu ta lại nổi tiếng.

Từ góc nhìn của một thằng đực rựa thì Kadowaki là một người rất thẳng thắn dễ gần, và có một vẻ quyến rũ tự nhiên đối với phái nữ. Cậu ta có thể nói là tốt gỗ tốt cả nước sơn, khiến cho tất cả những thằng đực rựa khác không thể nào chấp nhận được.

“À đúng rồi, Fujimiya.”

“N?”

“Hẹn mai gặp lại nhé.”

Kadowaki nói với một giọng đầy ẩn ý, à thì ngày mai chính là ngày mà Amane và Itsuki sẽ cùng nhau đi karaoke đấy.

Ý cậu ta là, hãy cùng nhau bàn bạc về ngày mai nhé.

Khi ánh mắt cậu và Kadowaki gặp nhau, cậu ta hơi nhếch mép như thể đang chọc cậu. Như để đáp lại sự tin tưởng của cậu ta, Amane lí nhí trả lời “Ou” dù cho cậu vẫn còn hơi không yên lòng.

Trông Mahiru thì hơi ghen tỵ khi nhìn cậu và Kadowaki.

Chương 88: Sau khi trở về nhà

“Tôi xin lỗi nhé.”

Sau khi tạm biệt Kadowaki, cả 2 chơi thêm một chút nữa rồi mới về nhà. Rồi tiếp theo, Amane xin lỗi Mahiru, người đang ngồi nghỉ ngơi trên ghế sofa.

Với mái tóc đã được xõa xuống, Mahiru hơi mở to mắt ra khi nghe những lời đó của cậu.

“Sao đột ngột thế?”

“À thì.....vụ Kadowaki ấy.”

“Đó là điều không thể tránh khỏi mà. Và tôi nghĩ kết cục như vậy cũng ổn rồi. Có vẻ như cậu ấy cũng hiểu.....”

Dù đúng là thế, nhưng cậu sợ Mahiru sẽ khó chịu khi bị người khác nghi ngờ là “Liệu cậu có thực sự đang không hẹn hò không vậy?”.

May thay, Kadowaki cũng hiểu được phần nào và rời đi nhanh chóng, tuy nhiên lời phủ nhận dứt khoát của Mahiru vẫn đang đâm vào tim cậu.

“Vả lại, tôi cũng không nghĩ rằng chúng ta sẽ không bị phát hiện khi đi ra ngoài cùng nhau bao giờ cả. Nên tôi cũng đã lường trước được tình huống này rồi, và may mắn rằng đó chỉ là Kadowaki – san chứ không phải những người khác.”

“Phải ha. Kadowaki thật sự thấu hiểu và quan tâm đến chúng ta nữa. Cậu ta quả là một người tốt.”

Cậu cũng cảm thấy may mắn khi người phát hiện lại là Kadowaki.

Cơ mà chắc chắn sau đó cậu ta sẽ truy hỏi tiếp nên cậu cũng đã chuẩn bị sẵn sàng tinh thần rồi, nhưng làm như vậy thì cái cảm giác tội lỗi vì đã giấu diếm với Kadowaki khi ở trường cũng đã biến mất, vậy nên lộ ra cũng không hẳn là một chuyện xấu.

Dù cho cậu ta có biết được ý nghĩ của Amane đối với Mahiru đi nữa, chỉ cần cậu ta không nói với Mahiru thì cũng chẳng có vấn đề gì.

Mặc dù lúc đi karaoke chắc chắn cậu sẽ bị chọc, nhưng vì Itsuki và Kadowaki đều là người quen cả nên họ cũng sẽ không làm quá lên.

“Amane – kun đánh giá Kadowaki – san cao quá nhỉ.”

“Hm? À, thì cũng đúng thôi. Sau khi có nhiều cơ hội để nói chuyện với cậu ta hơn thì tôi thấy cậu ta là một người rất tốt, nên cậu ta nổi tiếng cũng phải thôi. Có thể nói cả ngoại hình lẫn tính cách của cậu ta đều nổi bật cả.”

“Cậu có vẻ tin tưởng cậu ấy ha.”

“Thì, tôi nghĩ cậu ta là một người đáng tin cậy mà.”

Amane cũng biết bản thân là một người chơi chọn bạn và sẽ rất quý trọng họ.

Cậu sẽ không tiếp xúc với những người có tính cách xấu, và cũng không cho phép họ tiếp xúc. Amane có một giác quan như cảnh báo người xấu vậy, và nó không hoạt động đối với Kadowaki.

Theo bản năng, cậu cho rằng Kadowaki là một người tốt, vậy nên khi bị cậu ta phát hiện ra, cậu cũng không lo lắng hay bồi hồi mà còn cho rằng đó là một điều tốt.

“Mà, những thứ giống nhau thường hay tập trung lại với nhau ha.”

“Tôi chẳng biết mình giống cậu ta chỗ nào cơ.....”

“Mà, Amane – kun lại tự ti tiếp rồi.....chẳng phải Kadowaki – san cố gắng làm thân với Amane – kun là bởi vì tính cách của cậu sao? Và Amane – kun cũng nghĩ như vậy đối với Kadowaki – san, chẳng giống nhau là gì? Kadowaki – san, một người mà Amane –

kun tin tưởng đã công nhận cậu, vậy nên Amane – kun cũng cần phải tự tin hơn chứ.”

Mahiru vỗ vỗ vào mặt cậu và chọc chọc bằng ngón trỏ của mình, còn cậu thì dụi dụi mắt mỉm cười.

Quả nhiên là cậu cũng không bao giờ bằng được Mahiru, người đã luôn vực dậy và động viên cậu thoát khỏi cái thói quen tự chối bỏ bản thân. Cậu rất biết ơn cô nàng.

Xin hãy tự tin hơn đi, Mahiru tiến vào chế độ khuyên răn, cậu thì hơi nhún nhẹ vai và khúc khích cười rồi cảm ơn cô nàng.

“Mahiru lúc nào cũng khen tôi nhỉ.”

“Đó là chỉ là lời chính đáng mà thôi. Việc Amane – kun cứ liên tục chối bỏ bản thân thật sự là rất tệ đó.”

“Nó là thói quen luôn rồi.”

“Tại sao cậu lại có cái thói quen đó thế, thật là”

Mahiru lẩm bẩm trong khó hiểu.

Tại sao ư, cậu cũng không biết phải trả lời như nào nữa.

Cậu biết rõ nguyên nhân dẫn đến cái thói quen này bởi vì cậu hiểu rõ bản thân mình, nhưng dù cho có người hiểu được tiền tiền căn hậu quả đi chăng nữa thì cũng sẽ không làm được gì cả.

Đó là một ký ức đầy đắng cay.

Dù cho sự việc đó cũng đã phải mờ trong tâm trí cậu, nhưng chắc chắn di chứng của nó thì vẫn còn.

Cậu cũng biết đây là một thói quen xấu, nhưng cậu vẫn chưa sửa được nó, vậy nên cậu quyết định sẽ chú ý hơn nữa vào những lời Mahiru nói. Đúng là nó không hề đơn giản, nhưng không phải là không thể thay đổi được.

“Mà, tôi sẽ cẩn thận hơn.....này, Mahiru”

“Vâng?”

“.....cảm ơn nhé.”

Niềm hạnh phúc lớn nhất của Amane là gặp được một người có thể phủ nhận những phủ nhận của cậu về bản thân mình.

Cậu chỉ đơn giản là nói ra điều mình nghĩ, còn Mahiru thì ngạc nhiên quay sang nhìn cậu, rồi cô nàng tựa người lên vai cậu.

“Amane – kun thật là.....”

“Thật là?”

“Không có gì”

Baka, Mahiru dựa trán vào vai cậu rồi thì thầm, khiến cho cậu bối rối hoàn toàn, nhưng cậu cũng không nói thêm gì nữa.

Chương 89: Karaoke và tập luyện

“Vậy, ông có thể kể chi tiết hơn về ngày hôm trước không?”

Đã 2 ngày trôi qua kể từ lúc đi chơi cùng Mahiru.

Hôm nay là ngày mà cậu hẹn đi karaoke với Itsuki và Kadowaki, sau khi đến điểm hẹn, cả 3 đi đến quán karaoke rồi tiến vào căn

phòng đã đặt trước, ngay lập tức Kadowaki quay sang mỉm cười hỏi.

Dù Amane đã chuẩn bị tinh thần cho một cuộc tra hỏi lần thứ 2, nhưng khi bị hỏi lại như này thì đúng là xấu hổ thật.

À, có vẻ như Itsuki cũng đã biết mọi chuyện thông qua Kadowaki. Biểu cảm của cậu ta như kiểu “À, lộ rồi hả” nhưng lại không giấu nổi vẻ hả hê của mình.

Cậu cầm ly soda đưa tự phục vụ lên là nhấp một hơi như để thông họng rồi tăng hăng nói.

“.....Cũng không phải là vấn đề gì lớn lắm. Itsuki và Chitose cũng đã vô tình biết được Mahiru là hàng xóm của tôi. Và việc là hàng xóm đó cũng là tình cờ mà thôi. Rồi sau một vài sự việc nhỏ, quan hệ giữa tôi và cô ấy trở nên gần gũi hơn.”

“Đến nỗi mà cả 2 cùng đi ra ngoài hẹn hò luôn.”

“Maa”

Khách quan mà nói, Amane và Mahiru có một mối quan hệ hơn hẳn người quen bình thường, có thể nói là bạn thân, hoặc lâu lâu lại trông như người yêu.

Còn cậu cho rằng mình nên phủ nhận hết tất cả vì danh tiếng của Mahiru.

“Đó không phải là mối quan hệ mà Kadowaki đang nghĩ đâu.”

“Nhưng tôi không nghĩ mọi chuyện giống như lời Fujimiya nói đâu.”

“Này.”

“Thân nhau cỡ nào thì, xin lỗi ông nhé, nhưng ngày nào Shiina – san cũng sang nấu ăn cho Amane hết đấy.”

“E?”

Itsuki thả ngay một quả bom nguyên tử, mặt cậu hơi nhăn lại và nhìn chăm chăm vào cậu ta.

“Itsuki”

“Dù gì cũng bị lộ thôi nên tốt nhất là cứ nói hết ra trước đi.”

Cậu ta nói cũng rất hợp lý, nhưng khi đưa ra cái thông tin Mahiru lúc nào cũng qua nhà cậu nấu ăn, thì chẳng khác nào khẳng định cho cái hiểu lầm cậu đang cố tránh này giờ.

“.....Vợ của ông à?”

“Tất nhiên là không phải. Vì cả 2 đều sống một mình nên làm như vậy để giảm bớt chi phí ăn uống.”

“Vậy à, khó tin thật”

“Chẳng thuyết phục chút nào.....”

“Cả Kadowaki sao...”

Amane và Mahiru chắc chắn không phải là người yêu của nhau, nhưng khi nhìn thấy ánh nhìn kinh ngạc của Kadowaki, cậu cũng chẳng còn tự tin để mà phản bác nữa. À đúng hơn thì ngay từ đầu cậu cũng đã không có chút tự tin nào rồi.

“Thường thì con gái sẽ không ở bên cạnh người mà mình không quan tâm, và chắc chắn sẽ không vào phòng của một thằng con trai

nếu cô ấy cảm thấy thằng đó không an toàn. Còn nếu cô ấy thuộc loại chủ động thì đó sẽ là một vấn đề khác nữa.”

Cậu cảm giác câu cuối cùng của Kadowaki được thêm vào bắt nguồn từ một trải nghiệm không mấy vui vẻ của cậu ta, khiến cho cậu không khỏi suy nghĩ rằng cậu ta đã phải kinh qua những loại con gái kinh khủng nào. Tuy nhiên, những điều mà Kadowaki nói đều đúng cả, cậu không thể nào phủ nhận chúng được.

Con gái, đặc biệt là những người Mahiru thường sẽ rất cảnh giác, và họ sẽ không tiếp cận bất cứ người khác giới nào một mình. Và chỉ nói về kết quả thì bằng một cách màu nhiệm nào đó, Amane đã có thể gần gũi với Mahiru. Cậu cũng biết bản thân mình được đối xử đặc biệt.

Tuy nhiên cậu cho rằng chỉ với nhan sắc của mình thì chắc chắn không thể nào làm cho những người khác giới thích cậu được. Cậu không thể nghĩ ra lý do nào khác dành cho việc Mahiru gần gũi, và đặt hết niềm tin của mình vào cậu chỉ đơn thuần là một sự dựa dẫm mà thôi.

“.....Lâu lâu Fujimiya lại thiếu tự tin và cứng đầu đến bất ngờ nhỉ.”

“Đúng ha”

Việc cả Itsuki và Kadowaki nhìn chăm chăm cậu với một biểu cảm kinh ngạc thực sự rất khó chịu.

“VẬY, tóm lại là, Fujimiya có thích Shiina – san không?”

Kadowaki đâm một phát chí mạng bằng lời, khiến cậu mém nữa phun ngụm soda dứa mà cậu dùng để che giấu sự bất an của mình trong miệng ra.

“.....Tự nhiên ông nói cái gì thế hả?”

“Thì, Fujimiya dù trông rất cảnh giác với mọi thứ, nhưng ông lại bằng lòng sống chung với cô ấy. Chứng tỏ ông ít nhiều gì thì cũng có cảm giác với cô ấy. Tiện thể thì ánh nhìn và biểu cảm của ông, chúng đều nói lên rằng ông rất thích ở cùng với cô ấy.”

“.....tôi thích cô ấy thì đâu có gì không tốt sao.”

Kadowaki thật sự có một ánh mắt rất độc, với ý nghĩ khó chịu đó trong đầu, Amane gật đầu khẳng định điều mà cậu ta nói, nhưng nụ cười trên môi cậu lại đắng chát.

“Không, không hẳn là không tốt,.....chỉ là, có vẻ sẽ rất khó khăn thôi.”

“Tôi cũng không nghĩ mình có thể hẹn hò với Mahiru.”

“Un un, có vẻ như ông vẫn không hiểu y chang lần trước ha. Itsuki cũng quan sát ông mà.”

“Mà, tôi chỉ muốn đá một phát vào lưng ông thôi.”

“Tôi hiểu mà.”

“Này, ông hiểu cái gì cơ.....”

Cậu không hiểu tại sao Kadowaki cũng muốn đá một phát vào lưng Itsuki nữa.

“Cơ mà bọn tôi lo lắng cho ông lắm đấy, ông nên chủ động hơn đi.”

“Đừng có ép tôi thế chứ.”

“Không không, Shiina – san rõ ràng đã bật đèn xanh cho ông rồi, chỉ cần chớp cô ấy một phát là được.”

“Đúng là Mahiru có cảm giác tốt về tôi, nhưng cảm giác đó như là sự dựa dẫm chứ không phải là tình yêu nam nữ....”

Itsuki nhẹ nhàng nói, nhưng tất nhiên cậu không thể làm như vậy được.

Đầu tiên, cậu cũng hiểu và biết rằng Mahiru rất gần gũi với mình. Cứ coi như là cậu quan trọng hơn bất cứ người đàn ông nào khác đi.

-----Tuy nhiên, cậu không nghĩ nó thiên về hướng thích một người khác giới.

Nó như là tin tưởng và dựa dẫm vào người đã biết tất cả mọi thứ về bản thân, chứ không phải là cảm xúc lãng mạn.

“Ông lúc nào cũng nói cái câu đó với vẻ mặt như vậy hết.”

“Thế ông nói xem ngoại hình tôi có gì nổi bật hay cuốn hút không?”

-----Như để trả lời, Itsuki đập một phát thật mạnh vào lưng cậu.

“.....đau đấy.”

“Xin lỗi, dù đánh ông như vậy là không tốt, nhưng thật sự ấy, ông cực kì tự ti luôn, cứ mỗi khi đến điểm mấu chốt là ông lại tìm cách bỏ chạy.”

“.....Dù có nói như thế thì nó cũng là thói quen của tôi rồi, chịu thôi.”

“Và ông phải sửa cái thói quen đó. Cái tính tự phủ nhận bản thân của ông quá lớn.”

“Mahiru cũng thường hay nói thế.”

“.....chắc Shiina – san cũng có một quãng thời gian cực khổ lắm ha.....”

“Và chúng ta sẽ có một quãng thời gian như khổ dâm khi phải quan sát ông đấy. Cái tên này cứ hay cứng đầu cứng cổ.”

“Mấy ông phiền quá đấy.”

Bị nhiều người bàn tán như vậy khiến cậu cảm giác như bản thân là tội đồ vậy.

Đây là bản chất của cậu luôn rồi, chẳng có cách nào khác cả, dù cho muốn sửa lại thì nó cũng sẽ là một vấn đề không hề đơn giản. Những kí ức đau đớn sẽ không bao giờ dễ dàng phai mờ đi. Mọi chuyện cũng không phải là đã quá lâu, nên cậu cũng rất khó quên chúng.

Amane hiểu rằng bản thân rất rụt rè và hay xấu hổ, nhưng cậu không thể làm gì được cả.

“Nếu ông vẫn cảm thấy như vậy thì tôi cũng sẽ không ép nữa. Nhưng nếu ông thực sự thích Shiina – san và muốn có một mối quan hệ với cô ấy, thì hãy cố gắng hơn nữa đi.”

“.....Ông nghĩ tôi có thể không?”

“Hèn nhát.”

“Im đi.”

“Được rồi được rồi, tôi nghĩ Fujimiya vẫn có thể tự tin hơn một chút đấy. Nghiêm túc nhé, nếu ông mà sử dụng bộ dạng ngày hôm trước ở trường thì đảm bảo ông sẽ nổi tiếng luôn đó. Ông tập luyện thử xem?”

“Tập luyện?”

“Ông có thể làm như vậy trước mặt Shiina – san và tôi. Có nghĩa là từ từ ông sẽ có thể sử dụng bộ dạng đó trước mặt những người thân cận với mình. Và hôm nay là một ngày nghỉ hiếm khi chúng ta tụ tập đi chơi đúng không?”

“.....thì?”

“Aaaa, tự nhiên có hộp wax ở đây này!”

Rồi cậu ta từ từ lấy cái thứ trang điểm dành cho đàn ông đó ra.

Khi mắt cậu bắt gặp Kadowaki, cậu ta cười thật tươi. Đó là một nụ cười rất đẹp, quả là Hoàng tử - sama, nhưng cậu chỉ thấy lạnh sống lưng thôi.

“Na?”

“Không, làm ơn kiểm chế lại đi.”

“Nào nào, đừng có xấu hổ thế chứ.”

“Khoan đã, hay chúng ta hát karaoke trước đi. Dù sao đây cũng là quán karaoke mà, đúng không?”

“Phải ha. Vậy tôi hát đây, giao lại cho Itsuki đó.”

“Tôi đã được tin tưởng rồi, nên”

“Ông đùa tôi à?”

Cậu sợ hãi hỏi lại, nhưng tất cả những gì cậu nhận được chỉ là một nụ cười tươi roi rói.

“Mà, ông không cần phải ghét nó đến thế đâu.....nhưng trong trường hợp của ông thì ông cũng nên quen dần đi, vậy nên kì này tôi xin phép mạnh tay nhé.”

“Oi, này.....uwaaaaa”

Itsuki cười cười với cái lược và hộp wax ở trên tay, nên Amane cố gắng lùi lại, nhưng trong một căn phòng karaoke thì chẳng có nơi nào để mà trốn cả.

Trong khi Kadowaki mỉm cười và chuẩn bị hát thì cậu bị Itsuki dùng một tay nắm lấy mái tóc.

Chương 90: Thiên thần – sama và ăn giấm chua

“.....Mừng cậu về nhà, ừm.....?”

Khi Amane về nhà, Mahiru chào cậu bằng một giọng hơi thắc mắc.

Nghe nói hôm nay là món thịt hamburger hầm, nên có vẻ cô nàng đã qua nhà cậu từ sớm để nấu tất cả mọi thứ kể cả nước sốt.

<Bữa tối đã xong rồi đó>, cậu đã nhận được một tin nhắn như vậy nên cũng đoán được trước là Mahiru đã sang nhà cậu rồi, dù thế nhưng khi nhìn thấy gương mặt của Mahiru, cả người cậu như nhẹ nhõm hẳn.

“Tôi về rồi đây....”

“.....sao trông cậu mệt thế.....?”

“....bị Itsuki ‘chơi’ cho đến chết.....”

Vì Itsuki vẫn chưa bao giờ trông thấy bộ dạng đó của cậu, nên cậu đã wax tóc của mình thành cái kiểu mà Itsuki cho rằng ‘ngầu lòi’, nhưng có vẻ cậu ta vẫn hơi bối rối trước cái vẻ ngoài hoàn toàn khác biệt ấy.

Sau khi karaoke, cả 2 người lôi Amane đến một hiệu quần áo với kiểu dáng mà họ cho rằng cậu không có. Từ ‘Đi xem một chút thôi’, nó đã trở thành một cuộc săn lùng xem bộ đồ nào hợp với cậu.

Cậu cũng không ghét việc này, nhưng việc trở thành búp bê thử đồ nam cho 2 ông thần đó quả thật là rất mệt.

“Ha-haa, nghe có vẻ mệt nhỉ.”

“.....họ coi tôi như món đồ chơi vậy....”

“Cậu đã chịu khổ rồi.”

Trông cậu cũng không khổ như lời cậu nói, có vẻ Mahiru cũng nhìn ra được nên cô nàng đã an ủi cậu bằng 1 nụ cười.

Cậu cảm thấy hơi xấu hổ khi bị Mahiru nhìn thấu. Rồi cậu ném cái túi chứa những bộ đồ vừa mua vào phòng mình và đi vào nhà vệ sinh để rửa tay.

Mahiru quay trở về phòng bếp để chuẩn bị thức ăn, còn Amane sau khi rửa tay thật kỹ, cậu đi ra phòng khách. Vào lúc này thì Mahiru đã bày những chiếc đĩa chứa thịt hamburger ra trên bàn ăn.

Ngồi không thì cũng không tốt, nên cậu vào bếp và bới cơm trắng như mọi khi.

Đối với Amane, thịt hamburger ăn với cơm trắng là tuyệt nhất, cả khuôn mặt cậu như giãn ra khi ngửi thấy mùi thơm ngọt ngào của món thịt hamburger mới nấu đó.

“Thật là, đuổi gì đâu.....Nghĩ lại thì thấy bọn Itsuki cũng kinh thật.”

“Chỗ nào thế?”

Sau khi đặt món salad và súp Potage lên bàn, cậu ngồi xuống và nói, còn Mahiru, người đang ngồi đối diện thì nghiêng đầu thắc mắc.

“À thì, trong lúc đi cùng nhau thì cả 3 bọn tôi cũng đã nói chuyện rất nhiều. Dù sao thì chắc hẳn những người nổi tiếng sẽ có một cuộc sống khác bình thường. Cách họ thích ứng và trải nghiệm nó cũng khác nữa.”

Trong chuyên shopping sau khi karaoke, đã có một vài sinh viên nữ đến bắt chuyện.

Dù cả Itsuki và Kadowaki đều đẹp trai theo 2 kiểu khác nhau, nhưng kiểu gì thì họ cũng rất dễ hút gái. Vậy nên đã có vài cô gái gọi đến để câu dẫn cả 2.

Mà, tất nhiên là cả 2 thanh niên đều từ chối cả.

Itsuki thì đã có Chitose dẫu yêu. Còn Kadowaki thì rất tệ khi phải đối mặt với loại con gái chủ động. Cậu ta cứ mỉm cười một cách đầy cảnh giác rồi từ chối nhanh nhất có thể.

Ngôn từ và thái độ của cậu ta rất lịch sự để không làm tổn thương lòng tự trọng của họ, nên cả 3 có thể thoát khỏi tình huống oái oăm

nào mà không có bất cứ một cuộc cãi vã nào xảy ra. Kỹ thuật thật sự khiến Amane khâm phục.

“.....Amane – kun có được ai bắt chuyện không?”

“Cũng có, nhưng chắc chỉ là thơm lây thôi.”

Amane được coi như là thêm vào cho có bởi tất cả bọn họ đều nhắm tới Itsuki và Kadowaki. Mà, cậu cũng hiểu được điều đó, với lại trông cậu cũng rất ảm đạm nên người lạ rất khó bắt chuyện với cậu.

Phía sau 2 tên đẹp mã đó, trông cậu cứ như người vô hình, nên chẳng cô gái nào chịu bỏ qua 2 chàng hoàng tử để mà câu dẫn cậu cả.

Cậu nhún vai và cười gượng, nhưng không biết vì sao Mahiru lại trông có vẻ hơi dỗi, má cô nàng đang phồng lên.

“Gì thế? Hay cô muốn nói là lòng tự trọng của tôi thấp quá hay sao?”

“Vừa đúng vừa không đúng.”

“Rốt cuộc ý cô là sao thế?”

“.....cậu không cần biết.”

Pui, Mahiru quay mặt sang chỗ khác, chấp tay lại và nói “Itadakimasu” khiến cu cậu cũng không hiểu ra làm sao. Mà, Amane cũng chấp tay lại rồi cảm ơn bữa ăn giống như cô nàng.

Sau đây là đoạn hội thoại giữa Itsuki và Kadowaki sau khi Amane tách ra.

“Vậy, Yuta, ông có ổn với việc đó không thế?”

“Cái gì cơ?”

“Việc Shiina -san ấy.”

“Ài, tôi không nghĩ mình có thể thắng được đâu. Hẹn hò.....dù họ cũng không thừa nhận, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt của Shiina – san lúc đi hẹn hò với Fujimiya ấy, tôi biết chắc là mình không bao giờ chiến thắng được.”

“Ông không thù hận gì sao?”

“Trông tôi như kẻ xấu đến thế à?”

“Với tính cách của ông thì đúng là không, nhưng để đề phòng..... ông chắc chắn chứ? Như vậy thật sự ổn sao?”

“.....Cảm xúc của tôi chỉ giống như là ngưỡng mộ thôi. Còn cái lãng mạn chỉ là thoáng qua.”

“.....”

“Ý tôi là, tôi nghĩ Shiina – san cũng giống như tôi. Kiểu người đã hoàn toàn thất vọng với những người khác giới. Tôi cảm thấy vừa yêu thích vừa hạnh phúc, nhưng đồng thời cũng cảm thấy miễn cưỡng và đau đớn. Cô ấy giống tôi, nhưng lại dũng cảm hơn tôi rất nhiều. Giấu đi mọi đớn đau và luôn nở một nụ cười vô tư lự.....đó là sức mạnh mà tôi vẫn luôn tìm kiếm. Vậy nên khi nhìn thấy cô ấy tìm được một người mà mình thích, một người mà bản

thân có thể quan tâm, thay vì chen ngang vào, tôi chỉ muốn hỗ trợ 2 người họ hết mình.”

“Một tên ikemen như cậu quả là phí của trời mà.”

“Nó có liên quan gì đâu? Và đó là lời khen à?”

“Đúng là tôi đang khen ông đấy.”

“Thật á?.....mà kệ đi, tiếp tục câu chuyện nào. Tôi cũng không hề hận Fujimiya. Cậu ta là một người tốt mà, thật phí phạm khi không ai nhận ra được mặt tốt của cậu ta.”

“N”

“2 người họ như một đôi trời sinh vậy. Dù có hơi tệ khi phải nói ra, nhưng tôi nghĩ không nhất thiết phải là Shiina - san. Đúng là tôi thích cô ấy, nhưng không có nghĩa là chỉ có cô ấy mới có thể được. Nên sẽ rất bất lịch sự khi theo đuổi cô ấy với thứ cảm xúc nửa vời này, mà có khi cô ấy còn chẳng thèm liếc tôi một cái.”

“.....thật à?”

“Vậy nên, thay vì cảm thấy thất lạc hay ghen tỵ.....tôi chỉ cảm thấy hồi hộp và mong cho họ sớm đến được với nhau mà thôi.”

“Yuta quả là một chàng trai tốt bụng nhỉ.”

“Ông thương hại tôi đấy à?”

“Đâu có đâu có.”

“Geez.....Itsuki, cố gắng lên nhé.”

“Tất nhiên rồi.”

Chương 91: Thiên thần – sama và lời đồn

Sau Tuần lễ Vàng, chuỗi ngày học tập lại bắt đầu, và ngay khi vừa mới bước vào lớp học, Amane đã hoàn toàn bối rối.

Thường thì sau một kỳ nghỉ lễ, chủ đề trong lớp chủ yếu là về những câu truyện hay kỷ niệm đáng nhớ, nhưng hôm nay, chủ đề lại khác hẳn.

Thay vì nói về những điều xảy ra trong kì nghỉ lễ, ai cũng đang sôi nổi bàn tán về những lời đồn.

Sau khi đặt chiếc cặp của mình lên bàn, cậu thử lắng tai nghe----- có vẻ như họ đang nói về Mahiru.

“Shiina – san đang hẹn hò với một chàng trai cực kì giàu lòng luôn đó.”

“Có thể đó chính là người trong lời đồn hồi đầu năm nay.”

“Dù cậu ấy bảo là không phải đang hẹn hò, nhưng cuối cùng thì.....”

Hẹn hò, mặt cậu hơi nhăn lại.

Cậu cũng đã đoán trước là có thể sẽ bị người khác thấy, nhưng cậu không ngờ là nó lại thổi tung cả lớp học lên như vậy.

Trong khi đang xôn xao bàn tán, mấy đứa con gái lớp cậu quay sang nhìn Mahiru.

Có vẻ Mahiru cũng không để ý đến việc này, hay đúng hơn là biết nhưng không quan tâm, cô nàng vẫn đang tập trung chuẩn bị bài học cho tiết đầu tiên.

Với vẻ ngoài xinh đẹp dễ thương thì thường ngày Mahiru cũng nhận được rất nhiều sự chú ý, nhưng hôm nay đa số chúng mang vẻ tò mò.

“Ne, Shiina – san.”

Một trong số những đứa con gái đang bàn tán làm một vẻ mặt dửng dưng và lên tiếng hỏi.

“Thì, vào ngày hôm bữa, mình có thấy Shiina – san đi cùng với một chàng trai trong trung tâm thương mại ấy.”

“Ừm, lúc đó tôi đang đi mua sắm.”

“Cậu có đang hẹn hò với người đó không?”

Cậu nhìn vào cô gái đó trong vừa lo vừa nghĩ ‘Dám hỏi ngay trước mặt luôn, quả là một anh hùng nhỉ’, nhưng Mahiru chỉ liên tục chớp mắt.

Trong những tình huống như này, chắc chắn cô nàng sẽ trả lời với phong thái Thiên thần – sama.

Phải, Mahiru bình thường sẽ mỉm cười và nhẹ nhàng phủ nhận.

“Ừm, đó là một chuyện hẹn hò, nếu xét về nghĩa của từ ‘hẹn hò’.”

Cô đang nghĩ cái gì thế, cậu nghĩ khi Mahiru xác nhận câu hỏi của đứa con gái kia.

Định nghĩa của từ hẹn hò về cơ bản là một người nam và một người nữ hẹn gặp nhau ở một địa điểm nào vào một thời gian xác định, vậy nên đúng là cũng không sai.....nhưng chắc chắn những người khác sẽ không hiểu như thế.

Kyaaa, một tiếng thét vang lên.

Thường thì con gái sẽ rất phản kích trước chuyện tình yêu của người con gái khác. Amane ngồi từ xa, nhưng vẫn có thể nghe thấy được tiếng bàn tán ‘Tớ đã nói rồi mà’, nhưng đó rõ ràng không phải là hoàn cảnh của bên liên quan.

“Shiina – san có đang hẹn hò với người đó không?”

“Không phải hẹn hò, nhưng người đó là một người rất quan trọng đối với tôi.”

Lại một tiếng thét nữa vang lên, và Amane cảm giác như bụng mình ngày càng đau.

Mahiru không hề nói dối. Cậu cũng biết mình rất được Mahiru quý trọng, và cô nàng nói cũng là một phần của sự thật. Nhưng khi nói một cách mơ hồ như vậy thì sẽ rất dễ khiến cho người khác hiểu nhầm.

Họ sẽ hiểu thành Mahiru đã yêu người con trai đó, nhưng cô nàng chỉ nhìn mọi sự bàn tán đó và mỉm cười.

Trong một khoảnh khắc, cô nàng quay mặt về phía cậu rồi nở một nụ cười của người phạm, khiến cho cậu xấu hổ cực kì và phải lấy một tay ôm bụng, một tay ôm trán để bình tĩnh lại.

Itsuki có vẻ cũng đang lắng nghe mọi thứ, rồi cậu ta cười cười và đập vai cậu một phát, cậu cảm giác như cả cơ thể mình như muốn sụp đổ đến nơi.

“Thành thật thì tôi nghĩ chẳng thể nào phủ nhận mọi việc được nữa đâu.”

Itsuki nói trong khi nhớ lại sự việc sáng nay khi cả 2 đang ở trong quán fastfood quen thuộc trên đường về nhà.

Vì sau giờ nghỉ trưa, cậu có tiết P.E vào buổi chiều nên bụng cậu đang réo lên này giờ. Giờ thì 2 thanh niên đang vừa nói chuyện vừa ăn khoai tây chiên. Còn Itsuki thì có vẻ như nhớ lại trận cuồng phong sáng nay và cười sang sảng.

À tiện thể, do hôm nay mọi thứ rất ồn ào nên cậu không thể ăn trưa cùng Mahiru. Vì cô nàng liên tục bị người khác hỏi thăm nên cậu không thể nào ngồi cùng bàn với cô nàng.

“Sẽ không thể nào phủ nhận sao?”

Ý của Itsuki là ‘Không thể nào chối đi như lần trước được’ nhưng cậu không hiểu tại sao.

“Thì, Yuta cũng đã nhận ra sự thân mật của cả 2 người rồi. Chắc hẳn cậu và Shiina – san đã nắm tay và dính chặt vào nhau nhỉ.”

“Ừ”

“Khi người khác nhìn thấy cảnh tượng đó thì chắc chắn không thể nào phủ nhận được nữa. Nên cô ấy chỉ có thể nói ra thôi.”

Cậu không thể nào phản bác lại được.

Rõ ràng là vào ngày hôm đó, trông cả 2 cứ như đang đi hẹn hò với một mối quan hệ thực sự. Họ nắm tay nhau, làm nũng với nhau và cười đùa với nhau. Nên bất cứ một người lạ nào nhìn thấy cũng sẽ cho rằng cả 2 là người yêu.

Vậy nên Mahiru không còn cách nào khác.....

“Việc này cũng có một hiệu quả khác.”

“Hửm?”

“Để đuổi những thằng đực rựa khác đi và không tạo mối quan hệ thù địch với những bạn học nữ khác, đúng không? Việc này cũng giống như Yuta vậy. Sẽ có người ghen tị với những người nổi tiếng khác. Thiên thần – sama cũng là một người nổi tiếng, nên khi mà cô ấy thể hiện rằng mình thích một người nào đó, mọi người sẽ không nhắm vào cô ấy nữa. Cho dù cô ấy có đứng chung với Yuta đi chăng nữa thì cũng sẽ không có ai cho rằng cô ấy thích Yuta.”

“.....ra vậy.”

Cậu không phải là một người nổi tiếng nên cậu không hề biết về những khía cạnh đó. Nhưng cũng đúng thôi, dù bạn có nổi tiếng cỡ nào thì chắc chắn sẽ có một nhóm nhỏ người ghét bạn. Được tất cả mọi người yêu quý là điều bất khả thi.

Dù cậu chưa từng thấy ai công khai trích Mahiru, nhưng nói xấu sau lưng thì chắc chắn có.

Một khi nổi tiếng, những người cùng giới sẽ ghen tị với bạn, dù cho bạn là nam hay nữ.

“Nhưng chắc chắn cô ấy vẫn còn có ẩn ý khác nữa. Ông nên tự suy nghĩ thử đi.”

Itsuki nói như vậy, nhưng cậu vẫn không hiểu ẩn ý là ẩn ý gì.

Cậu chẳng thể nào nghĩ ra được gì ngoài ‘Tránh bọn con trai theo đuổi và tạo mối quan hệ tốt với bạn học nữ’.

“Nè, Amane – kun ơi.”

“Gì thế?”

Nhìn thấy vẻ mặt ‘chẳng hiểu cái gì’ của Amane, Itsuki im lặng một chút và nhún vai chịu thua, rồi kết thúc chủ đề.

“Ông chắc chắn sẽ không nổi bật nếu không sử dụng bộ dạng đó, nhưng một khi ông chinh chu đảng hoàng, thì dù ông có đi bên cạnh cô ấy cũng chẳng ai nói gì đâu. Đừng có cố gắng mà phủ nhận bản thân nữa.”

Amane miễn cưỡng gật đầu đồng ý trước những lời nói động viên của Itsuki.

“.....tôi biết rồi.”

“Trí nhớ tốt là một điểm mạnh, nhưng cũng là một điểm yếu của ông. Cơ mà tại sao ông lại tự ti đến thế nhỉ? Cứ như nó hằn sâu vào thói quen của ông vậy.”

“Lý do thì.....một việc nào đó trong quá khứ.”

“Tôi nghe nó được không?”

“Thật ra, tôi cũng không muốn giấu nó, nhưng đồng thời tôi nghĩ nói ra cũng chẳng có tác dụng gì.”

Nhưng không phải là rất nghiêm trọng. Chắc chắn là không liên quan đến việc bị bắt nạt.

Chỉ là người mà cậu đã đặt hết niềm tin của mình vào lại nói rằng cậu chỉ là một thằng con trai vô giá trị, đơn giản thế thôi.

Chỉ nhiều đó thôi mà cậu đã bị ám ảnh suốt bao lâu nay, cậu cảm thấy rất xấu hổ với bản thân. Nhưng nó vẫn cứ dính mãi vào ký ức của cậu, và ngực cậu lâu lâu vẫn nhói lên.

Dù cho nỗi đau không đến nỗi như lúc ấy, nhưng Amane vẫn cảm thấy trống rỗng.

Sau khi gặp Mahiru, cậu đã không phải chịu đựng nỗi đau tự dằn vặt bản thân đó nữa, tuy nhiên thì cậu vẫn không thể nào tự tin lên được.

“VẬY TÔI SẼ LẮNG NGHE KHI ÔNG ĐÃ SẴN SÀNG NÓI RA.”

Itsuki cũng không muốn đào sâu thêm nữa.

Đó như là trực giác của cậu ta, quan sát được giới hạn của người khác và không bao giờ can thiệp quá sâu. Itsuki là người điều hướng bầu không khí cho cả lớp, nên chắc chắn cậu ta rất khôn khéo.

Itsuki nhẹ nhàng rút lui, cậu ta nhìn Amane rồi bật cười.

“MÀ, NÓI CHUNG THÌ TÔI MONG ÔNG HÃY TỰ TIN HƠN MỘT CHÚT ĐI. ÔNG ĐÃ LÀ MỘT CON NGƯỜI KHÁC HẸN SO VỚI QUÁ KHỨ CỦA MÌNH. HÃY TRỞ THÀNH MỘT CON NGƯỜI MỚI CÀNG SỚM CÀNG TỐT, ĐÚNG KHÔNG?”

“ĐÓ LÀ ĐIỀU MÀ TÔI KHÔNG MUỐN ĐÂY.”

“ÔNG KEO KIẾT THỂ NHỜ, TÔI RẤT MONG ĐƯỢC NHÌN SỰ KHÁC BIỆT GIỮA ‘TRƯỚC’ VÀ ‘SAU’ ĐÂY. MÀ KỆ ĐI. TRƯỚC KHI ÔNG CHO RẰNG ĐIỀU ĐÓ LÀ ‘KHÔNG THỂ’, HÃY THỬ CHO CÔ ẤY XEM ĐI. ÔNG VẪN CÒN THỤ ĐỘNG LẮM.”

“CHỦ ĐỘNG HƠN, À...”

“YEP, CHỦ ĐỘNG HƠN VÀ ĐỀ CÔ ẤY XUỐNG.”

“ÔNG BỊ NGU NGƯỜI À? SAO TÔI CÓ THỂ LÀM NHƯ VẬY ĐƯỢC.”

Chắc chắn những việc như vậy sẽ bị Mahiru khinh miệt.

Nó đã khác hẳn so với những việc như xoa đầu hay nắm tay. Bởi vì vấn đề của bố mẹ nên Mahiru rất miễn cảm với những việc như vậy. Amane còn chưa hẹn hò với Mahiru, mà lại làm những việc như vậy thì chắc chắn Mahiru sẽ kinh tởm cậu.

Việc đó khác hẳn so với những hành động skinship thông thường rồi.

“Thì ít ra ông vẫn có thể ôm cô ấy.”

“Ông nghĩ tôi là thứ gì thế.....”

“Tự ti, rùa đen rút đầu, hèn nhát. Có thể skinship một cách tiềm thức, nhưng khi chủ động thì lại nhát như gà.”

“Guh-.....sao ông lại có thể khẳng định chắc chắn như vậy nếu chỉ thông qua việc skinship chứ?”

“Hửm? Tôi nghe Chii nói đó.”

(Việc này cũng có thể rò rỉ ra ngoài à)

Mahiru đã nói bao nhiêu thứ cho Chitose nghe rồi? Hèn chi lâu lâu Chitose cứ nhìn cậu và nhếch mép.

“Đàn ông thì phải dũng cảm hơn nữa. Cho dù ông chưa thể tỏ tình, nếu đã có thể nắm tay thì ông cũng sẽ có thể làm thêm những việc khác nữa. Hãy cố gắng rút ngắn khoảng cách với cô ấy.”

“Nói thì dễ lắm ông ạ.”

“Tôi lo lắng cho ông đến nỗi tôi chỉ muốn đá một phát vào lưng ông luôn đây. Cô ấy đã mở rộng trái tim của mình lắm rồi, chỉ cần không phải là quấy rối tình dục, thì tiếp xúc da thịt một chút vẫn

không sao đúng không? Tôi đã nghe từ Chii rồi, ông đã có thể xoa đầu cô ấy đúng không? Vậy nghĩa là ông cũng có thể ôm cô ấy mà.”

Cậu không thể nào khẳng định rằng mình chưa từng ôm cô ấy bao giờ.

Lần đó là để giúp đỡ Mahiru, khi cô nàng đã trên bờ vực sụp đổ tinh thần, chứ không hề có tí tình cảm lãng mạn nào trong đó cả. Nên cậu cho rằng tự nhiên ôm chầm lấy cô nàng là điều không thể. Liệu Mahiru sẽ tha thứ cho cậu sao?

“Sao ông không thử hỏi cô ấy xem? Tôi nghĩ nó đơn giản cực kỳ luôn đó.”

“Này....sao có thể được chứ.....”

“Đâu nào. Cô ấy rất gần gũi với những người mà cô ấy cho là đáng tin cậy. Hôm bữa Chii có kể rằng sau khi qua nhà cậu ấy, Shiina – san đã tắm cùng với Chii và cả 2 còn ngủ chung futon đó.”

Đúng là trong Tuần lễ Vàng, Mahiru có qua nhà Chitose thật. Nhưng cậu không nghĩ rằng cả 2 còn tắm chung với nhau luôn cơ.

Mà, chắc là Chitose lại ép Mahiru nữa rồi.

“Tôi chỉ có thể nói là Chii đã lấy Shiina - san trước với một biểu cảm ‘Đừng lo lắng nhé’ thôi.”

“Này.....đừng có so sánh mối quan hệ cùng giới với khác giới như vậy chứ.”

“Đừng có nghĩ đó là điều bất khả thi nữa, bắt đầu bằng việc ôm lấy cô ấy đi. Hãy chủ động lên, hiểu không?”

Đừng có tự ý nói những gì mình thích về vấn đề của người khác, Amane lảm bảm trong khi Itsuki thì nhe răng cười, rồi cậu đổ hết đồng khoai tây chiên còn lại trong hộp vào miệng.

Chương 92: Thiên thần – sama và cái ôm

“.....Mahiru”

Sau bữa ăn, Amane nhớ lại những lời Itsuki rồi do dự gọi tên Mahiru, còn cô nàng, người đang ngồi kế bên cậu thì nghiêng đầu trả lời “Vâng?”.

“À à, thì.....sao nhỉ, thì.....”

“Vâng?”

Cậu muốn nói gì sao, Mahiru hỏi trong khi chờ cậu nói tiếp theo của cậu, còn cậu thì cũng không biết mình định nói gì nữa.

Khi cậu và Itsuki tách nhau ra, cậu ta đã dùng hết sức đập vào vai cậu rồi nói “Dừng cảm và nhanh lên đi nào!”. Cơ mà vì một lý do nào đó, cậu cũng hơi tò mò không biết liệu Mahiru có tha thứ cho cậu hay không, khi cậu bất ngờ ôm chầm lấy cô nàng.

Hơn nữa, cơ thể Mahiru thì thanh mảnh, mềm mại và có một mùi hương rất thơm mà bất cứ thằng đực rựa nào ở tuổi cậu đều muốn chạm vào. Nó như là một cơn bốc đồng của tuổi trẻ vậy.

Tuy nhiên, hỏi “Tôi có thể ôm cô không?” là một việc làm ngây thơ đến ngu ngốc. Có khi cô nàng sẽ trợn tròn mắt trắng lên luôn quá.

Nhưng, nếu cứ không nói gì và bất ngờ ôm lấy Mahiru thì chắc chắn cô nàng sẽ từ chối, thực sự là tiến thoái lưỡng nan.

“.....tuần sau là bước vào kì kiểm tra ha.”

Vâng, không ngoài dự đoán, cu cậu lại rụt rè và tự động đổi chủ đề.

Mahiru cũng nhận ra đây không phải là chủ đề chính, nhưng do có vẻ cậu không muốn nói nên cô nàng cũng chỉ nhoen miệng cười tiếp chuyện.

“Ừm. Nhưng khối lượng kiến thức không nhiều nên cũng sẽ dễ thôi.”

“Ou.”

Mahiru vẫn trả lời một chủ đề quái dị như vậy. Tuy nhiên cậu thấy ngực mình như bị đè nặng hơn khi bản thân lại xấu hổ và rụt rè trước mặt cô nàng.

Haa, cậu vô tình thở dài.

“.....có chuyện gì sao?”

“Không có gì.....chỉ là tôi thật sự tệ quá ha.....”

“Sao lại phủ nhận bản thân tiếp rồi? Có ai đó nói gì với cậu à?”

“Không, lần này thì khác.”

Cậu chỉ tuyệt vọng bởi chính sự yếu đuối của bản thân.

“Lại nữa hà. Dù tôi không hiểu chuyện gì đã xảy ra nhé, nhưng hãy yên tâm nhé.”

Mahiru vươn tay ra rồi xoa lấy đầu của cậu, cậu cũng không nói gì và để yên cho cô nàng làm.

Hành động đó của Mahiru rất nhẹ nhàng và tinh tế, nó như làm cậu cảm thấy buồn ngủ hơn vậy, còn cơ thể cậu thì rã rời hết ra.

Những áp lực trước đó mà cậu đang chịu đựng đã được giải tỏa hoàn toàn, và cậu hoàn toàn thả lỏng cơ thể của mình cho Mahiru.

“Haa.....không biết nói ra có được không nữa.....”

“Có chuyện gì sao?”

“Như tôi có thể ôm cô được không, kiểu vậy.”

“Được mà.”

Cậu chớp mắt ngạc nhiên nhìn Mahiru, cô nàng cũng ngược lên nhìn cậu.

“.....cô hãy làm như đừng nghe thấy nó được không?”

“Đó là điều không thể mà.”

Cậu xấu hổ đến mức chỉ có thể thốt ra vài câu vô nghĩa, còn cả khuôn mặt cậu thì co rúm lại.

Thật sự, cậu chẳng muốn nói ra chút nào cả.

Cậu cố kiềm chế bản thân lại từ nãy giờ, bởi cả 2 còn chưa xác định mối quan hệ người yêu nên làm vậy có thể sẽ là quấy rối tình dục, nhưng do vì thư giãn quá nên cậu đã buột miệng nói ra.

Amane nơm nớp lo sợ nhìn về phía Mahiru, nhưng cô nàng không hề kinh tởm cậu tí nào cả, chỉ là có vẻ hơi bất ngờ và đờ cả người ra, một khuôn mặt hơi ngốc ngốc, khiến cho cậu cũng bất ngờ theo.

“Tất nhiên là tôi sẽ không tức giận chỉ bởi vì một việc như thế rồi. Dù sao Amane – kun cũng là con trai mà.”

“.....tôi không hề thích cách cô chấp nhận một cách dễ dàng như vậy chút nào.....”

“Có gì khác sao?”

“Chỉ là tôi không thích bất cứ ai chạm vào cô thôi.”

Cái lý do ‘là con trai mà’ cứ như kiểu ‘bất cứ người con gái nào cũng được’ vậy.

Đối với Amane, chỉ có Mahiru là cậu muốn ôm vào vòng tay của mình, cậu chỉ muốn thưởng thức sự mềm mại đó của Mahiru mà thôi. Nghe hơi biến thái, nhưng thực sự cậu rất muốn chạm vào cô nàng, dù cho có người phụ nữ nào đẹp hơn, quyến rũ hơn, cậu chắc chắn sẽ từ chối hết thảy. Đúng hơn thì vì bất cứ mục đích gì, cậu không hề muốn gặp gỡ hay quen biết một người phụ nữ nào đó chỉ vì tình cờ.

Đối mặt với lời từ chối của cậu, Mahiru cứng người lại.

Rồi, làn da của cô nàng bắt đầu ửng đỏ lên, khiến cậu nhận ra câu nói lỗ mồm thứ 2 của mình.

Kết cục là, cu cậu cực kỳ xấu hổ, mặt thì nóng lên, mắt thì cứ đảo quanh.

“Cái đó, thì---”

“.....vậy cậu có muốn ôm không?”

Bị cắt ngang, những lời cậu định nói nghẹn lại trong cổ họng.

Chắc chắn là cậu sẽ trả lời là rất muốn rồi, nhưng đồng thời cậu cũng không ngờ Mahiru lại đồng ý.

Tất nhiên, Mahiru sẽ không mời gọi như vậy với bất cứ một người nào khác, và cậu biết cô nàng tin tưởng mình nên mới nói như vậy-----nhưng nó lại rất không tốt cho con tim vốn đã yếu đuối của Amane.

Má cô nàng đỏ như nhò máu, đôi mắt thì ẩm ướt, đèn xanh đã bật thì cậu chẳng có lý gì mà từ chối nữa cả.

Vươn người đến chỗ Mahiru, rồi cậu ôm cơ thể mảnh khảnh đó vào lòng ngực mình, bàn tay cậu thì đặt lên tấm lưng nhỏ nhắn đó.

Đây là lần thứ 2 cậu ôm Mahiru một cách trọn vẹn, nhưng khác với lần trước, vào cái ngày mà Mahiru khóc, thì lần này Mahiru hoàn toàn tự nguyện.

Ngày hôm đó cậu cũng không cảm giác được nhiều, nhưng vào lúc này, ôm cô nàng lại một lần nữa, cậu cảm thấy cơ thể đó thật mỏng manh và yếu đuối. Đôi vai và đôi tay của cô nàng gầy đến mức như vỡ đến nơi vậy.

Và, nói sao nhỉ.....cái thứ mềm mại đó ép vào ngực cậu từ đầu đến cuối, khiến cho cậu có thể cảm nhận toàn bộ cơ thể của Mahiru.

Mùi mồ hôi ngọt ngào từ cổ cô nàng còn khiến cho tình hình tệ hơn nữa.

Cơ mà dù cho cảm xúc của cậu như đang lộn tùng phèo cả lên, tâm trí cậu lại cảm thấy thư thái cực kì.

Mahiru hoàn toàn chấp nhận cậu, khiến cậu cảm thấy như nhẹ nhõm hẳn, hay đúng hơn được tiếp xúc thân mật với Mahiru khiến cậu cảm thấy rất hạnh phúc.

“.....Amane – kun, tôi nghe bảo một lần ôm 30 giây giảm bớt được 1/3 stress trong ngày đó.”

Trong vòng tay của Amane, Mahiru hơi vắn vẹo người một chút rồi thì thầm.

“Vậy nghĩa là chúng sẽ biến mất hết nếu ôm 90 giây đúng không?”

“Chịu.....nhưng đúng là tôi thấy tất cả những thứ căng thẳng hôm nay đều biến mất hết rồi đó.”

“Tốt quá ha.”

“Hôm nay tôi đã bị hỏi rất nhiều lần đây.”

Nghe những lời đó, cậu sực nhớ câu nói mà Mahiru đã trả lời cô bạn nữ kia.

“A--, thì, cái người quan trọng nhất đó.....”

Cậu do dự hỏi, còn Mahiru, người đang vùi mặt vào lồng ngực cậu thì ngược lên nhìn.

Biểu cảm đó không phải là xấu hổ, mà là một nụ cười cô đơn.

“.....Đối với tôi, thế giới này thật nhỏ bé. Số người mà tôi thích và tin tưởng chỉ vừa một nắm tay. Tôi sống trong một khu vườn rất nhỏ..... Và Amane – kun là người gần gũi nhất trong số những người đó. Một người rất quan trọng, người đã nói với tôi rằng ‘Hãy là chính mình, vì tôi không hề ghét’.”

“.....Mahiru”

“Vậy nên, Amane – kun cần phải tự tin hơn. Hãy tin vào bản thân mình hơn nữa.”

Bởi vì cậu tự ti quá, Mahiru cười gượng, cậu cảm thấy khóe mắt mình như nóng lên vậy.

“Thật sao?”

“Tất nhiên rồi. Cậu hãy sử dụng những lời động viên của tôi như là một động lực để thay đổi bản thân đi nhé?”

“.....Vậy à”

“Mỗi khi cậu không còn tin tưởng vào bản thân nữa, tôi sẽ đẩy nhẹ vào lưng cậu, ôm lấy cậu như một lời cổ vũ, được chứ?”

“N”

Amane úp mặt vào vai của Mahiru để giấu những cảm xúc của mình đi trước những lời nói thực sự tràn đầy sức mạnh đó của cô nàng.

Cậu mong rằng mình có thể giúp đỡ Mahiru, nhưng chính Mahiru lại là người giúp đỡ cậu. Tuy nhiên tình huống này cậu không thể nào cười nổi, chắc đó là do tính cách riêng của cậu.

“.....Amane – kun đã đỡ căng thẳng hơn chưa?”

“Thêm một chút nữa nhé?”

“Ừm ừm.”

Amane dựa cả người lên Mahiru như thể đang làm nũng. Tôi không đỡ được cậu đâu đó, Mahiru bật cười và nói.

Chương 93: Bước tiến nhỏ

“Ê, kì này Amane nghiêm túc thật à?”

Trong khi cậu đang chăm chú nhìn vào cuốn sổ ghi chép, nó tóm gọn lại nội dung vừa học tiết trước trong quãng nghỉ giữa giờ, Itsuki đến gần và thốt lên ngạc nhiên.

Những điều cậu ghi chép rất ngắn gọn, nhưng lại đúng trọng tâm, dù bạn chưa học bất cứ thứ gì nhưng bạn vẫn có thể hiểu được khi đọc nó. Itsuki thì vừa ngạc nhiên vừa khâm phục, cậu ta bật ra “Uwaaaaa, ông kĩ thế ~”.

“Ừ thì.....tôi chỉ muốn chăm chỉ hơn một chút thôi.”

“Mặt trời mọc hướng Tây rồi à?”

“Không, thì.....tôi đang nghĩ có thể cách này sẽ khiến tôi tự tin vào bản thân hơn thôi.”

Mục tiêu của cậu là khiến cho mình tự tin hơn và không lảm lì nữa, vậy nên cải thiện điểm số sẽ là bước tiến nhỏ đầu tiên.

Sắp tới sẽ là kỳ kiểm tra rồi, vậy nên cậu muốn được điểm cao hơn mọi khi.

Bình thường điểm số của cậu cũng rất ổn rồi, nhưng mục tiêu lần này của cậu là top 10.

Bởi vì dù sao đi nữa, việc chiếm lấy top 1 từ tay Mahiru là điều không thể, vậy nên Amane tạm thời đặt mục tiêu nhỏ là top 10. Bởi

vì điểm số còn phụ thuộc vào nhiều thứ nữa, nên đây có thể coi là một mục tiêu hợp lý.

“Tôi cũng không biết trở thành một người đàn ông tốt là như nào nữa, bởi mỗi người sẽ có một định nghĩa riêng, nhưng trước tiên thì tôi muốn có thể đứng bên cạnh cô ấy và không mặc cảm về bản thân nữa.”

“Mà như vậy cũng được, miễn là ông có tự tin.”

“Việc đó là để tôi có thể tự tin hơn đây.”

Dù cậu đã được rất nhiều người động viên, sự tự tin không thể nào đến dễ dàng như vậy được. Cậu phải làm một việc gì đó, mà cậu có thể dựa vào nó và tin tưởng vào khả năng của bản thân mình hơn.

Vì thế, điều duy nhất bây giờ cậu có thể làm là học tập.

“Ông không định chỉnh lại cái mái tóc à?”

“Đó là chuyện khác rồi. Hiện tại thì cứ như vậy là ổn.”

Có thể nó sẽ mang ý nghĩa là hình ảnh làm lì hằng ngày của cậu sẽ biến mất, nhưng không có nghĩa là chỉ cần vuốt tóc lên là cậu có thể tự tin ngay.

Và cũng vì một vài lý do nhỏ nhỏ khác nữa. Nếu bây giờ mà Amane biến thành chàng trai trong lời đồn, chắc chắn những thằng đực rựa khác sẽ ghen tỵ đến nỗi muốn giết cậu mất. Nên cứ điệu thấp là được rồi.

Cái ‘người đàn ông quan trọng của Mahiru’ thật sự kích thích rất nhiều bé trâu đực mới nhú rồi.

Trong quá khứ, những chủ đề xung quanh Thiên thần – sama chưa bao giờ có ‘tình yêu’ cả. Nhưng bây giờ Mahiru đã chính miệng nói ‘người đàn ông quan trọng nhất’. Sức ảnh hưởng của nó gần như làm cho tất cả fanbois của cô nàng chán nản.

Đã từng có người nhìn thấy Mahiru đi với chàng trai đó, nhưng cô nàng đã phủ nhận cả 2 không phải là mối quan hệ đó. Nhưng lần này, cô nàng nói như thể một lời gợi ý, làm dấy lên vô số lời suy đoán, và có thể dẫn đến những chuỗi sự kiện cực kì tồi tệ.

Dù là chàng trai trong lời đồn, Amane cũng chẳng lấy gì làm tự hào hay phấn khích cả.

“Tôi thì mong là ông có thể thay đổi càng nhanh càng tốt, để có thể dọa sợ hết mấy thằng đực rựa kia đi, và cũng để cho tôi có thể đi khoe khoang về cậu bạn mà tôi rất tự hào nữa chứ.”

“Ý ông là sao?”

“Thì, khi ông được tất cả mọi người chấp nhận, thì tôi mừng thôi, không phải sao?”

“.....vậy à.”

Chẳng biết có phải ảo giác hay không, khi nghe Itsuki nói những lời này, cu cậu lại hơi xấu hổ.

Cậu bỗng nhận ra bản thân lại có được một người bạn đáng quý đến vậy, nhưng để không lộ cảm xúc của mình ra, cậu cố tình quay mặt sang chỗ khác, còn Itsuki thì cười sang sảng, có vẻ như cậu ta đã nhìn thấu được tâm tư của cậu rồi.

Chương 94: Về phần thưởng dành cho bài kiểm tra

“Nè Mahiru, thứ 7 tuần sau thì Itsuki và Kadowaki sẽ đến nhà tôi học nhóm nhé.”

Sau bữa tối, Amane và Mahiru dọn dẹp bát đĩa xuống bồn rửa chén, rồi cậu nói như thể vừa sức nhớ ra.

Cậu đã quyết tâm rằng bài kiểm tra kì này sẽ học hành đàng hoàng, nên Itsuki và Kadowaki cũng đã hỏi xem có thể học chung được không.

Tiện thể, Itsuki học thì cũng được, mà không học thì thường cũng đã đạt được điểm trên trung bình rồi. Còn Kadowaki thì thuộc kiểu ‘bậc thầy’ luôn rồi, nếu chia bảng xếp hạng ra làm trên giữa và dưới, thì cậu ta chắc chắn sẽ luôn nằm ở phần trên. Cậu ta không chỉ có vẻ ngoài đẹp mã, giỏi chơi thể thao, mà học hành còn rất xuất sắc, khiến ai cũng muốn ngả mũ.

Với Amane thì cũng ổn thôi, dù cả 2 người đó có tới thì cũng sẽ chẳng ảnh hưởng đến tiến độ học tập của cậu là bao.....nhưng điều cậu đang lo là việc Mahiru qua nhà cậu nấu cơm.

“Tôi thì cũng không sao. Hay tôi nấu ăn cho tất cả mọi người luôn nhé?”

“Ừm, tôi sẽ rất biết ơn nếu cô làm thế.....nhưng liệu thực sự có ổn không vậy?”

“Bình thường mà, chỉ là tăng số lượng lên thôi,.....mà tôi có thể tham gia luôn được không?”

“Mahiru thì chắc chắn là được thôi.....gọi luôn Chitose ha? Chỉ là tôi cũng không biết cô ấy có rảnh không, hay đúng hơn là có muốn học không thôi.”

Chitose không phải là loại người rất nghiêm túc trong việc học hành. Nói cô ấy không học được thì cũng không đúng, nhưng nói cô ấy thông minh thì cũng sai hoàn toàn.

Nói chung là cậu không thể nào tưởng tượng ra được cảnh một Chitose cặm cùi học hành cả.

“Cậu không cần phải lo việc đó đâu.....vì tôi đã gọi cậu ấy rồi.”

“Ê?”

“À thì, cậu ấy đã nói ‘Nếu tớ không đạt được điểm cao trong bài kiểm tra lần này thì bố tớ sẽ---’, vậy nên bọn tôi đã quyết định học nhóm vào cuối tuần này.”

“Chẳng nhẽ mục tiêu của cậu ta là Chitose à?”

Cái vụ học nhóm này được Itsuki đề xuất. Amane nghi rằng đó là động cơ của cậu ta sau khi biết được lịch trình của Chitose.

Cậu gượng cười và lẩm bầm “Mấy người này” trong khi rửa sơ mọi thứ bằng nước nóng, Mahiru cũng mỉm cười và bỏ đồ ăn thừa vào hộp nhựa.

“Mà, dù có phải hay không thì chắc chắn đây sẽ là một buổi học nhóm nhộn nhịp ha.”

“Mahiru có sao không? Khi ồn ào như vậy...”

“Ồn mà. Với lại bình thường tôi cũng đã ôn hết rồi, nên cũng chẳng cần phải lo lắng lắm.”

Lý do mà Mahiru có thể nói một cách nhẹ nhàng như vậy là bởi vì hằng ngày cô nàng đã học tập rất chăm chỉ, nên cậu cũng không suy nghĩ gì thêm nữa.

Chỉ là, cậu không biết cô nàng làm gì mà có thể học tập hiệu quả đến vậy.

“À Mahiru, tí nữa cho tôi xem thử cuốn vở ghi chép của cô được không?”

“Ừm. Mà vở ghi chép của Amane – kun cũng rất rõ ràng nhỉ.”

“Thì, tôi cũng cố gắng sao cho dễ hiểu nhất. Mà, tôi vẫn muốn xem thử vở ghi chép của học sinh top 1 ấy mà.”

“Thật ra thì cũng chẳng có gì đặc biệt đâu.”

Cô nàng nhoẻn miệng cười và bỏ hộp đựng thức ăn ban nãy vào tủ lạnh.

Chúng sẽ là buổi sáng của cậu, khiến cậu biết ơn cô nàng từ tận đáy lòng trong khi tay thì vẫn đang rửa bát. Không chỉ buổi tối, mà còn buổi sáng nữa, cậu được ăn những món ăn tự nấu, và cậu tự tin hoàn toàn rằng mình đang có một chế độ ăn uống cực kỳ khỏe mạnh.

“Amane – kun, đợt kiểm tra kì này cậu hào hứng quá nhỉ.”

“Mà, đó cũng là một trong những bước để tôi có thể lấy lại tự tin mà. Bởi vì đã đặt mục tiêu nên tôi muốn cố gắng hết sức.”

“Vậy à.....hay là tôi cho cậu thêm chút động lực nhé.”

“Động lực?”

“Nếu Amane – kun vào được top 10, tôi sẽ ngoáy tai cho cậu. Vì cậu đã ngủ rất ngon vào lần trước nên tôi nghĩ cậu rất thích nó.”

Dù tôi cũng không biết đó có phải là phần thưởng hay không nữa, Mahiru nói thêm và mỉm cười, còn Amane thì vừa rửa bát vừa thì thầm trong tim mình, ‘Phần thưởng này được phết’.

Nói gì cho tốt đây, cậu nghĩ vì không thể nào cưỡng lại được sự dụ hoặc được gói đầu lên đùi Mahiru, còn cô nàng thì tưởng cậu không đồng ý nên nói một cách buồn bã, “Nếu cậu không thích thì thôi vậy”, và ngay lập tức, cứ như là phản xạ tự nhiên, Amane thốt lên “Cô nhớ giữ lời đó”.

Dù một khoản nào đó cậu rất thất vọng về bản thân khi lại đầu hàng trước dụ hoặc dễ dàng như vậy, Mahiru thì ngượng ngừng cười “Ừm, hứa”, và ngay lập tức cậu đầu hàng, mặc cho vòng tay dục vọng ôm chầm lấy cậu.

Chương 95: Thiên thần – sama và học nhóm

“Xin lỗi vì đã làm phiền.”

Vào khoảng 10 giờ trưa ngày thứ bảy trước cái tuần kiểm tra, Itsuki, Chitose và Kadowaki đã tập trung đầy đủ trước cửa phòng cậu theo đúng như kế hoạch đã bàn trước.

Có vẻ như hồi sơ trung thì Itsuki và Kadowaki cũng học chung 1 học khu. Thật ra việc hẹn trước chủ yếu là do Kadowaki không biết nhà Amane ở đâu, cơ mà cũng không thể không nói đến mối quan hệ thân thiết giữa 2 người họ.

“N, xin chào.”

“Mahirun đâu rồi ~?”

“Cô ấy đang chuẩn bị bữa trưa trong phòng bếp.”

Mahiru đã qua nhà cậu từ sớm để nấu bữa trưa. Bởi vì cô nàng cũng không nhất thiết phải ôn bài lắm, nên đãi khách sẽ được ưu tiên hơn.

À tiện thể, trưa nay cả bọn sẽ ăn thịt bò nướng, vậy nên nếu Mahiru cứ nướng từ từ thì đến trưa là sẽ có ngay một món bò nướng mà bên ngoài thì giòn rụm, bên trong thì mọng nước.

“.....ông hoàn toàn quen với việc này luôn rồi nhỉ.....”

“Phiền quá đấy.”

“Cứ có cảm giác như cô vợ mới cưới đang chuẩn bị món ăn để thết đãi đồng nghiệp của ông vậy ha.”

“Nếu mấy người còn nói nữa thì trưa nay nhịn đói nhé.”

“Hông chịu đâu ~! Tôi muốn ăn thức của Mahirun cơ ~~!”

Có chuyện gì à, Amane hỏi một cách khó chịu khi Kadowaki có vẻ hơi sừng sốt và cứ nhìn chăm chăm vào cậu.

“Sao thế?”

“.....thì, Shiina – san trông có vẻ rất tự nhiên khi ở trong phòng của Fujimiya – san,....”

“.....chịu thôi, vì cô ấy luôn nấu ăn cho tôi mà.”

Cậu quay mặt sang chỗ khác, và ngay lập tức thấy cái nụ cười mờ ám của Itsuki, giống y chang với nụ cười lúc đấy của mẹ cậu. Nó khiến cậu hơi cáu và cậu đá một phát vào chân Itsuki.

“Chào mừng, mọi người.....Akazawa – san sao thế?”

“Cô đừng lo lắng, chả có gì đâu mà.”

Có vẻ như Mahiru hơi thắc mắc với nụ cười lập lòe đó của Itsuki, nhưng đó là điều hoàn toàn không cần thiết nên Amane muốn cô nàng nhanh chóng quên nó đi.

Dù vẫn còn nghi ngờ, nhưng cô nàng cũng không hỏi gì thêm vì có vẻ cũng chẳng có gì đáng lo lắng, Mahiru nở một nụ cười như thường khi và nói “Vì vẫn còn phải chuẩn bị một số thứ, nên mời mọi người cứ vô phòng khách trước nhé” rồi xấn tạp dề lên quay trở lại phòng bếp.

Nhìn bóng lưng cô nàng, Itsuki thì thầm, “Cảm giác cứ y chang một cặp vợ chồng son ấy”, và lần này thì cậu đập một phát vào lưng cậu ta.

“VẬY, CHÚNG TA BẮT ĐẦU HỌC NHÉ?”

Sau khi chuẩn bị xong buổi trưa và dọn trà mời khách, Mahiru ngồi xuống kế bên cạnh Amane. Còn lý do thì là vì 3 người kia ép.

“Ừm ~”

“VẬY THÌ, CHITOSE – SAN KHÔNG HIỂU CHỖ NÀO THẾ? TOÁN HAY SAO?”

“TẤT CẢ MỌI THỨ.”

“T-tất cả mọi thứ....”

“Chi~ cực kì tệ với môn toán, điểm của cậu ấy chỉ vừa đủ qua vạch đỏ.”

Nói cô ấy không học được thì cũng không phải, mà nói cô ấy học tốt thì cũng sai nốt, và Chitose thì lại đặc biệt tệ với Toán, lần nào cô ấy cũng chỉ đạt đủ điểm để không dính vạch đỏ.

Mặt Mahiru thì hơi nhả lại khi nghe thấy cái từ “Tất cả mọi thứ”, nhưng đó là sự thật nên đành chịu thôi. Việc Chitose vẫn còn chút căn bản đã là mừng lắm rồi.

“Về cơ bản thì Chi~ cực kì tệ trong việc giải những bài liên quan đến công thức, vậy nên chỉ cần dạy cậu ấy cách áp dụng công thức là chắc ổn rồi.”

“Vậy cậu ấy đã thuộc công thức chưa?”

“.....chắc là rồi ha.”

“Chắc vậy.”

Cậu cho rằng thực chất Chitose vẫn còn nhiều vấn đề phải giải quyết lắm, vậy nên ắt hẳn Mahiru sẽ phải rất cực lực với cô ấy đây. Chitose không hẳn là ngốc, chỉ là cô ấy không biết phải sử dụng bộ não của mình như thế nào cho đúng, vậy nên cô ấy mới bó tay trước những bài như vậy. Thế nên chỉ cần khiến cô ấy hiểu được những thứ đó thì việc ăn điểm sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

“Hiện tại thì cứ lấy Itsuki làm động lực đi nhé.”

“Hahaha”

“Đừng có cười và tập trung vào việc học đi.”

Bà nghĩ mục đích của việc học nhóm là gì thế hả?

“Yuta~~~ Amane nghiêm túc quá à ~~”

“Itsuki cũng nên nghiêm túc đấy.”

Còn Kadowaki thì từ chối cho ý kiến với một nụ cười tươi tắn, khiến Itsuki chỉ có thể bất đắc dĩ nhún vai.

Cậu ta nghiêm túc lật sách vở ra, Amane thực sự muốn Itsuki và Chitose học tập theo cậu ta.

À tiện thể, có vẻ như Kadowaki chẳng có một khuyết điểm nào cả, tất cả mọi thứ từ học tập đến đời sống hay ngoại hình, cậu ta luôn luôn thuộc hàng xuất sắc.

Amane cũng không đặc biệt tệ với môn học nào cả, cậu chỉ cần ghi nhớ mọi thứ và luyện tập cách áp dụng là được.

Giao việc kèm cặp Chitose cho Mahiru, cậu quay sang cuốn sách giáo khoa lịch sử thế giới để sẵn trên bàn và bắt đầu ôn tập.

Chương 96: Ăn trưa cùng mọi người

“.....ai da~~”

Sau khoảng 2 tiếng, Chitose uể oải thở dài rồi ngả người ra sau lăn qua lăn lại.

Hôm nay Chitose mặc quần sóc và vớ đùi nên cũng không lộ bị lộ quần lót, tuy nhiên thì Amane vẫn lấy tấm chăn để trên ghế sofa rồi quăng nó cho Chitose.

“Mà, hay chúng ta nghỉ tí đi, chỉ mới quá trưa một chút thôi mà.”

“Ừm, cũng đến giờ ăn trưa rồi....”

“Đồ ăn của Mahirun!”

Đang mệt mỏi, Chitose ngay lập tức lấy lại tinh thần khi nghe thấy chuẩn bị được ăn những món ăn do chính tay Mahiru làm.

Cô ấy bật người dậy và gõ gõ lên bàn.

“VẬY BUỔI TRƯA HÔM NAY LÀ GÌ THẾ?”

“MÓN ĂN CHÍNH CỦA NGÀY HÔM NAY LÀ THỊT BÒ NƯỚNG.”

“Thịnh soạn quá nhỉ.....”

“TẠI VÌ AMANE – KUN MUỐN ĂN NÊN.....”

“CẢM ƠN CÔ NHÉ.”

CẬU ĐÚNG LÀ ĐÃ TỪNG NÓI MUỐN ĂN MÓN NÀY, NHƯNG CẬU KHÔNG NGỜ MAHIRU SẼ LÀM NÓ, VẬY NÊN CẬU CỰC KÌ BIẾT ƠN CÔ NÀNG.

CÓ VẼ NHƯ NÓ CŨNG KHÔNG QUÁ KHÓ ĐỂ NẤU NHƯ CẬU NGHĨ, VẬY NÊN CÔ NÀNG MỚI NÓI RẰNG ĐÃ LÀM RẤT NHIỀU THỊT ĐỂ MỌI NGƯỜI CÓ SỨC MÀ TIẾP TỤC VIỆC ÔN TẬP.

CHỈ LÀ CẬU CẢM THẤY RẰNG CÓ MỘT NGƯỜI NÀO ĐÓ DÙ CHO ĂN CĂNG BỤNG ĐI NỮA THÌ CHƯA CHẮC SẼ ĐÃ HỌC HÀNH ĐÀNG HOÀNG, MÀ, DO ĐÓ LÀ QUYẾT ĐỊNH CỦA CÔ NÀNG NÊN CẬU CŨNG KHÔNG CÓ Ý KIẾN GÌ.

“VẬY TÔI SẼ DỌN RA NHÉ, XIN HÃY CHỜ MỘT CHÚT.”

“A, TÔI CŨNG SẼ GIÚP.”

HÔM NAY MAHIRU ĐÃ DÀNH THỜI GIAN HỌC TẬP RA ĐỂ NẤU ĂN RỒI, VÀ NGÀY THƯỜNG THÌ CÒN LẠI PHẢI NẤU ĂN CHO CẬU NỮA.

RỒI NHƯ THƯỜNG KHI, MAHIRU VUI VẼ GẬT ĐẦU TRẢ LỜI “ỪM”.

TẤT CẢ MỌI THỨ ĐỀU ĐÃ SẴN SÀNG HẾT RỒI, GIỜ CHỈ CẦN HÂM NÓNG LẠI RỒI BÀY LÊN DĨA LÀ XONG. VẬY NÊN BUNG CHÚNG RA NGOÀI LÀ VIỆC DUY NHẤT CẬU CÓ THỂ GIÚP ĐƯỢC, CƠ MÀ VẬY VẼ ĐỠ HƠN CHỈ ĐỨNG NHÌN VÀ KHÔNG LÀM GÌ CẢ.

“3 người dọn dẹp đồ đạc trên bàn hộ tôi nhé, tôi sẽ lau nó.....gì thế?”

“Không có gì hết đó ~~”

“Trước tiên thì bỏ đi cái mặt tởm lợm đó đi rồi hãy nói.”

Liếc Chitose một cái, người vẫn đang tủm tỉm cười, cậu đi theo sau Mahiru vào phòng bếp.

Trong khi cậu nhặt miếng vải được xếp ở trong rổ lên rồi giặt nó, Mahiru mở tủ lạnh và bung nồi potage ra đặt lên bếp để hâm nóng.

“Amane – kun, tí nữa cậu cắt rau diếp hộ tôi nhé, còn thì tôi sẽ xử lý những rau củ còn lại.”

“Okee.”

Vì việc lau bàn khá dễ dàng, thế nên cậu đưa miếng vải cho Itsuki rồi đi vào bếp rửa tay và bắt đầu cắt đông rau diếp Mahiru đưa cho cậu.

Số rau này đủ cho cả 5 người, và vì trong đó lại có tận 3 thẳng đực rửa cao trung ăn như hạm nên chúng khá là nhiều.

Mahiru cũng biết sức ăn của những thẳng trai tráng cao trung là không thể lường được, nên cô nàng cũng đã chuẩn bị những loại rau củ khác với số lượng rất nhiều. Mà, một phần cũng là vì cô nàng muốn cho mọi người có thể ăn uống no nê và đầy đủ chất dinh dưỡng.

“.....việc mọi thứ cứ diễn ra một cách vô thức như này, nó khá là tuyệt vời nhỉ.”

“Phải haa”

“Giữa hai người họ” như chẳng có tí ngăn cách nào cả, theo nhiều nghĩa khác nhau.”

Amane, người đang cắt rau diếp và đổ chúng vào một cái tô, cảm thấy sau lưng mình như vang lên vài tiếng nói như vậy.

Số thức ăn đủ cho 5 người đã trải dài trên bàn ăn.

Không chỉ có salad, mà một lượng lớn thịt bò nướng cũng đã được chuẩn bị, và chúng đủ để cho 3 thằng đực rựa cao trung này có được một bữa no nê. Số lượng súp ngô cũng đủ để có thể múc thêm mấy bát nữa.

À tiện thể, họ cũng đã hỏi ý kiến của nhau xem sẽ ăn chung với cơm hay bánh mì, và quyết định cuối cùng là cơm, đồng thời lượng cơm cũng đủ nhiều để có thể ăn bao nhiêu tùy thích. Với một người mê cơm như Amane thì đây chẳng khác gì là thiên đường của cậu.

“Vậy, hãy cùng thưởng thức nào.”

Với một nụ cười còn giống Thiên thần hơn cả thường ngày, Mahiru mời cả bọn, thế là 4 người còn lại chấp tay lại nói “Itadakimasu” rồi bắt đầu chiến đấu với cái bụng của mình.

“Ngon quáaaa.”

Ngay lập tức, sau khi lấy một miếng bò nướng bỏ vào miệng, Itsuki thốt lên, còn Mahiru nở một nụ cười nhẹ nhõm.

“Ngon lắm đó, Shiina – san.”

“Cảm ơn nhé. Nhưng mà thật ra món này cũng không có gia vị gì nhiều cả, nên nó cũng không thực sự là tôi nấu.”

“Cô lại khiêm tốn nữa rồi.”

Cô thật sự khiêm tốn quá đấy, Itsuki nói trong khi ngấu nghiến ăn như bị bỏ đói 5 ngày rồi vậy, còn cậu thì gượng cười nhìn cậu ta.

Chitose cũng gấp một miếng ăn rồi mỉm cười nói “Ngon thật đó ~”, phản ứng của cô ấy cũng y hệt như Itsuki. Và cứ thế, món bò nướng cứ vui dần đi.

Chỉ có mỗi Kadowaki là ăn một cách từ tốn, Amane thực sự muốn 2 cái đĩa kia lấy Kadowaki mà làm gương.

Cảm giác mình hơi chậm, Amane cũng bắt đầu tấn công món bò nướng này.

Thịt bò nướng sẽ rất dở khi nấu quá lửa hay thiếu lửa, nhưng món bò nướng này thì được nêm một lượng muối vừa phải cũng như vừa chín tới, nên nó rất mềm và mọng nước.

Chất thịt gần như không hề khô, và hương vị umami bên trong thịt vẫn chưa bị mất. Vậy nên mỗi lần cậu nhai, thứ hương vị umami thơm ngon lại tràn đầy khắp khoang miệng cậu. [note24915]

(Quả nhiên thịt ngon thật)

Ngay cả đối với Amane, một thằng đực cao trung không có hứng thú lắm với những món liên quan tới thịt, cũng thấy ngon ngất ngây. Hay nói đúng hơn, cậu cực kì yêu thích những món ăn của Mahiru và chúng lúc nào cũng ngon chảy nước miếng cả.

Hô, Amane thoải mái thở một hơi.

“Shiina – san thật sự rất giỏi nấu ăn nhỉ. Tôi cũng đã thấy bento do bà làm rồi, và lúc nào nó cũng hoành tráng cả.”

“Tôi rất vui khi ông nói thế đó.”

“Tôi thì không biết nấu ăn, nên chỉ nghĩ đến việc phải sống một mình sau khi lên đại học đã khiến tôi phải đổ mồ hôi lạnh rồi.”

“.....Một người không thể nấu ăn nhưng lại sống một mình á?”

“Cô đang nói tôi nhỉ.”

Có cảm giác như cô nàng đang nhắc khéo mình, nhưng Amane lại không thể phản nản gì bởi đó là sự thật.

Hay nói đúng hơn, sau khi được Mahiru chăm sóc kĩ càng như vậy, cậu sẽ phải quỳ xuống và cảm ơn cô nàng nên việc cô nàng nói những lời như vậy cũng là lẽ tự nhiên thôi.

“Mà, cũng đúng thôi, dù sao tôi cũng chẳng biết nấu món gì cả, nên lúc nào tôi cũng thật sự rất biết ơn cô đó.”

“T-tôi không phải đang trách cậu đâu. Với lại, tôi cũng không ghét khi nấu ăn cho Amane – kun nữa.”

“Vậy à? May quá”

Nếu Mahiru bảo là ghét, thì chắc cậu chỉ có nước chặt cu rồi đâm đầu xuống đất mà chết thôi quá. Cơ mà cậu cũng biết là cô nàng sẽ không nói như vậy.

“Nói sao nhỉ, Shiina – san quả nhiên thuộc tuýp người sẵn sàng hi sinh và tận tụy ha. Bà sẽ là một hiền thê lương mẫu đấy.”

“M-một người vợ.....”

“Yuu – chan nói một câu rất hay đóo”

Chitose gọi Kadowaki bằng một cái nickname rất dễ thương rồi tiếp lời.

“Có vẻ như Mahirun sẽ không cần phải qua một khóa huấn luyện cho cô đâu ha.”

“Hay đúng hơn, bà mới là người cần phải được Mahiru huấn luyện đây.”

“Vậy cũng tốt, nhưng tôi sợ làm bóng đèn lắm.” [note24916]

“Bóng đèn?”

“Ai ya, hông có gì hết á. Chỉ cần Mahirun chỉ tôi cách nấu ăn là được rồi. Nhờ cả vào cậu đây, Mahirun~”

Chitose nhìn sang Mahiru với một nụ cười ẩn ý, còn Mahiru thì hơi rụt vai lại, gò má thì ửng lên, trông cô nàng có vẻ như rất ngượng ngùng.

Chương 97: Học hành và nghỉ ngơi

Amane và cả bọn tiếp tục ôn tập sau bữa trưa no nê, duy chỉ có Chitose, người gần như không thể nào tập trung được, bắt đầu ăn vặt đủ thứ trong khi lẩn qua lẩn lại, rồi mở miệng nói “Mệt quá hà ~~”.

“Amane, tôi chơi game tí được không?”

“Tùy bà thôi, nhưng tôi sẽ không bảo đảm được điểm số của bà sẽ ở vào mức nào đâu.”

“Ông nghiêm túc quá à.”

“Chơi một chút để giải trí thì không sao, nhưng khá chắc là bà sẽ chơi quên cả trời đất luôn. Mà, nếu bà tự tin có thể kiểm soát được bản thân thì cứ chơi thôi.”

Còn tôi thì tiếp tục học đây, Amane nói rồi quay lại tiếp tục giải đồng đề trong tập. Liếc qua khóe mắt, cậu thấy Chitose đang phồng má lên một cách giận dỗi.

Cậu cũng biết trước là Chitose, một người cực ghét việc học, sẽ nản ngay lập tức, nên cậu đã chuẩn bị sẵn 4 cái tay cầm và một loạt game để 4 người có thể chơi chung trên đầu máy.

Mà, với lại con người cũng có giới hạn về khả năng tập trung, nên cậu nghĩ rằng chơi một chút để giải trí thì cũng không sao.

Amane thường sẽ nghỉ ngơi một chút sau mỗi tiếng, vậy nên cậu cũng không quan trọng lắm việc có hay không một khoảng giải lao dài, với bản thân cậu cũng không ghét học nên cu cậu có thể tiếp tục cầm đầu ôn tập trong một quãng thời gian khá ấn tượng.

“Amane lạnh lùng quá à ~”

“Tại vì chúng ta đang học nhóm. Cơ mà bà có thể chơi một mình đấy, có tận 4 cái tay cầm lận mà.”

“Vậy tôi sẽ nghe theo ông vậy ~~ , mà nè Amane, tập trung quá mức cũng không tốt đâu đúng không?”

“Tôi có nghỉ ngơi mà.”

“Bộ ông là nghiêm túc – chan à? À quên, ông đang nghiêm túc vãi cả ra. Vậy, tôi chơi game tí nha ~. Ikkun chơi luôn hông ~?”

“VẬY TÔI CŨNG CHƠI LUÔN HA. MẤY CÁI GAME NÀY TÔI CHƠI CŨNG KHÔNG GIỎI LẮM.”

Có vẻ như Itsuki đã khá mệt mỏi sau 2-3 tiếng tập trung liên tục nên cậu ta ngay lập tức đồng ý lời mời của quý đó.

“Yuta muốn chơi luôn không?”

“CHẮC TÔI CŨNG QUẦY LUÔN QUÁ, FUJIMIYA, VẬY CÓ ĐƯỢC KHÔNG?”

“Ừm.”

Kadowaki, người nghiêm túc hơn Itsuki và Chitose cũng cảm thấy hứng thú với việc chơi game như để thư giãn đầu óc, nên Amane đưa một ánh mắt “Tùy ông thôi” rồi tiếp tục tập trung vào cuốn vở của mình.

À tiện thể, Mahiru vẫn đang im lặng giải đề ngay bên cạnh cậu, và có vẻ như cô nàng không có vẻ gì là bị phân tâm cả.

“SAO MAHIRU KHÔNG CHƠI CÙNG VỚI HỌ LUÔN THẾ?”

“TÔI SẼ HỌC THÊM MỘT CHÚT NỮA.”

“VẬY À.”

Bởi đã tự hứa là sẽ nghiêm túc nên Amane không thể bỏ dở giữa chừng được, nhưng cậu vẫn thực sự ấn tượng trước sự siêng năng của Mahiru.

Có vẻ như việc có thể luôn luôn đứng đầu khối của Mahiru là do cô nàng không bao giờ chảnh mắng cả, và điều tuyệt vời nhất chính là lòng quyết tâm đó của cô nàng.

Nhìn 3 người kia đứng dậy và ngồi xuống trước TV, cậu tổng kết những ý nghĩ đó ra khỏi đầu rồi quay lại với cây bút chì bấm đang cầm trên tay.

Tiếng ngòi bút mà sát trên giấy, tiếng xoạt xoạt của cục tẩy, và tiếng thở đều đặn của Mahiru đang ngồi bên cậu vang lên mồn một.

Trong khi nghe thấy tiếng thì thậm chí hào hứng vang lại từ phía xa xa, cậu tập trung vào những thứ có thể được ra trong đề kiểm tra cũng như xu hướng ra đề của từng giáo viên khác nhau.

Một vài giáo viên vẫn sẽ tiếp tục chịu trách nhiệm ra đề sau năm nhất, và chúng lại khá dễ. Nhớ lại tính cách cũng như phương hướng ra đề của giáo viên đó, cậu sẽ đoán được những câu hỏi nào sẽ có thể xuất hiện trong đề.

Còn đối với những giáo viên cậu gặp trong năm nay, cậu sẽ cố gắng nắm được xu hướng của họ để có thể áp dụng vào những bài kiểm tra trong tương lai.

Sau khi đoán được mọi khả năng, cậu sẽ bảo Chitose tập trung vào những nội dung đó. Dù chỉ là đoán nhưng sai số của nó là rất nhỏ, vậy nên cô ấy chỉ cần học đúng chỗ thì vẫn sẽ né được vạch đỏ.

“Amane – kun, của cậu này.”

Trong khi im lặng giải đề, Mahiru đã đứng kế bên cậu lúc nào không hay. Cô nàng đặt một cốc cà phê xuống bên cạnh cậu.

Trong đó đã được bỏ vô sẵn một viên đường và một gói creamer, cả khuôn mặt của Amane giãn ra.

“Như thường là được nhỉ?”

“Ừm, cảm ơn cô.”

Ở bên cạnh nhau tận nửa năm rồi nên cô nàng rất biết rõ thói quen ăn uống của cậu.

Amane cảm ơn Mahiru vì cô nàng đã mang đồ uống đến ngay đúng lúc mà cậu đang cực kì khát, và ngay khi đặt ngón tay vô quai cầm của cốc cà phê, cậu để ý thấy còn có một cái đĩa nhỏ nữa được để bên cạnh.

“Cái đó là?”

“Đó là phiên bản thu nhỏ của bánh financier nướng. Tôi nướng nó hôm qua, vì tôi nghĩ khi tập trung thì sẽ rất cần bổ sung đường.”

Trên chiếc đĩa nhỏ đó là một cái bánh financier màu nâu nhạt và có độ lớn vừa miệng.

Để lịch sự, một cái nĩa nhỏ đã được ghim vô sẵn để khỏi phải bần tay, nhìn vào kích thước cũng như cách trình bày thì có vẻ cô nàng đã cố tình làm nó để ăn giữa những lúc nghỉ ngơi.

Và đám Itsuki đang mải mê chơi game kia cũng có phần nữa, phần của ba người họ đang nằm trên cái đĩa đặt trên khay đựng, cùng với cái nĩa nhỏ ghim sẵn bên trên.

Mahiru cũng chuẩn bị cà phê cho 3 người họ, nhưng đó là cà phê nguyên chất, trên chiếc khay còn có những viên đường và túi creamer để họ có thể cho vào tùy thích.

“Chitose – san và những người khác cũng có phần nữa đó.”

Cô nàng mỉm cười và nhẹ nhàng tiến đến chỗ 3 người họ, rồi đặt chiếc khay xuống cái bàn nhỏ ở đó.

“Waa~, cảm ơn nheee, Mahirun!”

“Ồ, món ăn xế à, đúng lúc thật đó. Cảm ơn nha, Shiina – san.”

“Không có chi mà.”

Nhìn Mahiru vui vẻ quay trở lại đây sau khi ba người kia có vẻ rất hưng phấn với món ăn xế này, một cách tự nhiên Amane cũng cảm thấy nhẹ nhõm theo.

“.....Cô đã phải chuẩn bị nhiều thứ quá nhỉ.”

“Không đâu, chỉ là tôi muốn làm vậy thôi mà. Với lại tôi làm nó vào những lúc nghỉ ngơi nên cũng có thể coi là một hình thức giải trí rất tốt đó.

“Cô quả thật là tuýp người luôn làm hết sức mình đấy.”

“.....Tôi chỉ cố gắng vì những người luôn cố gắng hết mình thôi.”

Nghe giọng nói lí nhí đó, cậu cảm thấy như có gì đó nóng hổi kết cứng trong cổ họng mình.

Cậu nhanh chóng hợp một ngụm cà phê để cho nó trôi tuột đi, cơ mà quả thật cậu cảm thấy cốc cà phê này ngọt thật. Chắc chắn lượng đường cô nàng cho vào vẫn như mọi khi thôi, nhưng không biết vì sao cậu lại cảm thấy nó ngọt hơn hẳn.

Không biết phải phản ứng như nào trước độ ngọt bất ngờ mà cậu không hề ghét này, cũng như lời nói ban nãy của Mahiru, Amane đành phải cắm đầu vào quyển tập trên bàn để đánh lạc hướng chính mình.

Chương 98: Thiên thần – sama và nụ cười ma mãnh

Cuối cùng thì, cả bọn kia chơi game cho đến tận chiều.

Amane cũng đã tham gia 1 tí trong khoảng nghỉ giữa giờ của cậu, bởi nếu tiếp tục ngồi học nữa thì cậu sẽ mất luôn khả năng tập trung mất. À, đúng hơn là không chỉ việc tiếp tục cắm đầu học sẽ làm cho cậu mất tập trung đâu.

(Ý cô ấy là sao khi nói ‘Chỉ cố hết sức cho những người làm hết sức mình’ thế?)

Tiếng thì thầm đó của Mahiru cứ quanh quẩn trong đầu cậu.

Bình thường thì cậu cũng biết Mahiru thuộc kiểu người luôn cố gắng vì người khác, nhưng nếu cô nàng nói như vậy, thì có thể hiểu là cô nàng đang nói về Amane.

Dù cậu cũng biết là bản thân được Mahiru ưu ái rất nhiều, nhưng nó không mang nghĩa là giữa hai người khác giới.

Tuy nhiên, câu nói đó của Mahiru cứ tạo ra cho cu cậu một ý nghĩ là muốn làm gì với cô nàng cũng được với tư cách là một thằng đực rựa tinh lực thịnh vượng.

(Không, chắc là do mình quá vô dụng nên cô ấy mới chăm sóc và cố gắng làm mọi thứ cho mình, vậy thì hợp lý hơn)

Mà, bởi Amane không biết làm việc nhà nên tình huống có vẻ hợp tình hợp lý hơn. À không, nếu cậu cố gắng hết sức thì vẫn có thể sống một cuộc sống bình thường được, nhưng hiện tại thì cậu hoàn toàn dựa dẫm vào Mahiru.

Khi nói như vậy, ý Mahiru là cô nàng muốn chăm sóc Amane vì không còn cách nào khác, hay là cô nàng muốn chăm sóc cậu vì cô nàng thích thế, cái nào đây nhỉ?

Cậu thích Mahiru, nên cậu càng mong là tình huống thứ hai, và không có lý do gì điều đó là không thể cả. Tuy nhiên khi nghĩ về việc Mahiru sẽ thích mình, cậu nhận ra điều đó hoàn toàn là bất khả thi.

“Amane ~, ông rơi ra ngoài rồi kìa.”

“E-ê”

Bởi vì suy nghĩ lung tung ngay giữa lúc đang chơi game, cậu mắc một sai lầm trong việc điều khiển và khiến cho nhân vật của mình rơi khỏi bản đồ. Cậu cũng hết mạng để hồi sinh nên chỉ còn cách là ngồi nhìn màn hình.

Itsuki, Chitose và Kadowaki thì vẫn đang chiến đấu.

Dù cậu không biết kỹ năng của Kadowaki như nào, nhưng nếu bình thường thì chắc chắn cậu không thể nào thua nhanh như vậy được. Nói một cách khác, cậu đã hoàn toàn lên mây bởi câu nói đó của Mahiru.

“Quả nhiên, ông học nhiều quá nên giờ đầu óc mơ hồ rồi đó, nhìn mặt ông kìa.”

“.....Chắc vậy. Mahiru, cô muốn chơi không?”

“Không được rồi, tôi sắp phải đi nấu bữa tối.....”

Cậu nhìn theo ánh mắt của Mahiru lên cái đồng hồ, cũng đã 7 giờ tối rồi. Vậy nên hôm nay bữa tối có thể sẽ hơi trễ.

“Ồ, đã trễ thế này rồi à....., tôi phải về đây, dù sao tôi cũng không thể ở lại đây qua đêm.”

“Phải ha, Chii muốn ở qua đêm bên nhà của Shiina – san, nhưng cô ấy lại không mang theo đồ thay, với cũng chưa xin phép Shiina – san nữa. Và size đồ của Shiina – san khá chắc là sẽ không vừa với Chii.”

“Nèee, ông nói gì đó Ikkun?”

“À tất nhiên ý tôi là chiều cao.”

Cặp đôi đó lại đôi co với nhau như mọi khi, còn Mahiru thì mỉm cười nhìn họ.

“Lần sau mọi người hãy đến tiếp và ở lại luôn nhé.”

“Được không vậy?”

“Được mà. Chỉ cần báo với tôi trước là xong.”

“Vậy lúc đó tôi sẽ ở bên nhà của Amane.”

“Nghe có mùi âm mưu đâu đây.”

“A, lộ rồi à?”

Tại vì đồ ăn do Shiina – san làm ngon quá mà, Itsuki cười và nói, còn Amane thì thở dài vờ trả lời “Ông phải xin phép Mahiru trước đã chứ”.

Bởi vì cô nàng sẽ phải nấu nhiều hơn bình thường nên cậu không có quyền tự ý quyết định. Nếu cô nàng không đồng ý thì chỉ có nước ra ngoài ăn hoặc vô mấy cửa hàng tiện lợi. Cơ mà như vậy

cũng không tệ bởi mấy thằng đực rựa mỗi khi gặp nhau toàn làm thế.

Mahiru mỉm cười và đồng ý, vậy là sẽ có một cuộc viếng thăm tiếp theo trong tương lai gần.

“Lần sau Kadowaki có đến không thế?”

“Ừ, được không vậy?”

“Tất nhiên là được rồi.”

“Vậy hãy cùng gặp nhau vào buổi tiệc ‘Đá lưng Amane’ nào.”

“Này, ông đang tạo ra một buổi tiệc quái dị vãi nôi đấy.”

“Bởi vì ông muốn mà....ha?”

Itsuki nhếch mép cười, mặt Amane thì hơi co lại. Sau khoảng im lặng ban đầu thì Kadowaki mỉm cười nhẹ nhõm.

“Này Mahiru.....Cho người luôn cố gắng hết mình là sao thế?”

Sau khi đưa cả bọn ra về, Amane do dự một lúc rồi hỏi Mahiru trong khi đang đứng ở cửa trước.

Cậu thật sự không biết có nên mở miệng hay không, nên trong lúc đưa cả bọn ra về, cậu đã hỏi Itsuki và cậu ta trả lời rằng “Không sao đâu, ông cứ nói ra đi” rồi đá cho cậu một phát.

Amane không nghĩ rằng Itsuki lại đá thật nên cậu đã cos trả thù lại cậu ta, nhưng khá là vô nghĩa bởi cậu ta chẳng bao giờ chừa cả.

Mahiru chớp chớp mắt trước câu hỏi của cậu, rồi cô nàng nhẹ nhàng mở miệng nói.

“Vậy cậu hiểu ý nó là sao?”

“.....Cô không thể bỏ một thằng con trai vô dụng đến mức việc chăm sóc cũng rất phiền phức?”

Tất nhiên là cậu không thể nói một câu như “Vì cô thích tôi hay sao”, bởi nó quá ảo tưởng.

“Fufu, ừm. Sẽ rất đáng sợ mỗi khi không để ý đến Amane – kun chỉ một chút thôi. Phòng cậu sẽ rối tung cả lên và chế độ dinh dưỡng sẽ biến thành dành cho người chết.”

“Uu”

“Vì Amane – kun sẽ hoàn toàn vô dụng nếu không có tôi mà ha.”

“Tôi sẽ được giữ quyền im lặng.”

Bởi đó là sự thật, Mahiru đã chăm sóc cho cậu về mọi mặt. Không có cô nàng, cậu chắc chắn sẽ không sống một mình lâu dài nổi.

“.....được mà phải không? Tại vì tôi á, rất thích chăm sóc Amane – kun luôn.”

“Tôi đang dần thoái hóa đấy.....giờ tôi không thể nào sống mà không có Mahiru rồi.”

“Fufu”

Điều đáng sợ về Mahiru là, nếu cô nàng mà không có ở đây thì cuộc sống cũng như tâm hồn của Amane sẽ tan rã hoàn toàn.

Cậu đã bị cô nàng chiếm đóng về mọi mặt và giờ thì rất khó để mà rời xa cô nàng. Hay đúng hơn, cậu không thể nào rời xa cô nàng và

không hề muốn rời xa cô nàng. À thì tất nhiên, việc cậu thích Mahiru vẫn là lý do chính.

Nếu cậu tỏ tình và bị từ chối, thì chắc chắn theo nghĩa đen, cả cuộc sống và tâm hồn cậu sẽ biến thành một thước phim không màu.

Đó là lý do tại sao Amane không dám tiến thêm một bước nữa, trong khi im lặng và tự khinh bỉ bản thân, Mahiru quay sang nhìn cậu với ánh mắt như thể “Cậu đang nghĩ gì vậy?”.

Mahiru không bám dính vào cậu mà chỉ tương tác qua việc đụng chạm. Cô nàng nhẹ nhàng đi đến trước mặt cậu, ngẩng đầu lên rồi dùng ngón trỏ vẽ theo đôi môi của Amane.

“.....Vì tôi muốn làm cậu trở nên vô dụng, nên hãy cứ yên tâm mà tiếp tục vô dụng đi nhé”

Mahiru ngượng ngùng híp mắt lại một cách ranh mãnh, còn cu cậu thì nhìn cô nàng đến quên cả thở.

Đây là một nụ cười mà Amane chưa từng được chứng kiến bao giờ cả, ngọt ngào nhưng rất kích thích....thậm chí là có hơi quyến rũ nữa. Có thể nói đây là một nụ cười cực kì ma mãnh, và hoàn toàn có thể khiến một người bình thường trở nên hoàn toàn vô dụng y chang lời cô nàng nói ban nãy. Nó đã dư sức để khiến con tim của Amane trở nên điên loạn.

Cậu có thể cảm giác được tim mình đập như tiếng trống, còn các mạch máu thì căng phồng cả lên.

Cậu đã nhìn thấy nụ cười xinh đẹp của một thiên thần, nụ cười mỏng manh như sắp vụt tắt, nụ cười ngây thơ của cô nàng cùng với nhiều kiểu cười khác nhau, nhưng không cái nào có thể quyến rũ bằng Mahiru hôm nay.

Mahiru nhìn Amane, người đang cứng đờ ra một cách thỏa mãn, rồi cô nàng quay vào trong bếp với nụ cười trở lại như thường ngày và nói “Tôi đi nấu bữa tối đây”

Amane đưa mắt nhìn theo Mahiru rồi đi, trên mặt không khỏi đỏ bừng. Mặt khác, bởi vì hành động vừa rồi của bản thân, Mahiru ngồi xồm trong phòng bếp không nhúc nhích.

Chương 99: Kết quả của kì kiểm tra

“Này Amane, sao lần này trong ông có vẻ năng nổ thế?”

Nhìn vào tờ giấy thứ hạng dán trên bảng tin ở góc hành lang, Itsuki lầm bầm.

Sau buổi học nhóm, Amane tiếp tục chăm chỉ học tập để chiến đấu với bài kiểm tra. Lý do là bởi cậu muốn có một thành tích đáng để bản thân tự hào, nhưng trên hết thì là do cậu muốn tập trung sang việc khác để có thể tạm thời đẩy nụ cười đó của Mahiru đi chỗ khác.

‘.....Vì tôi muốn làm cậu trở nên vô dụng, nên hãy cứ yên tâm mà tiếp tục vô dụng đi nhé’

Chỉ mới nhớ lại những lời thì thầm ngọt ngào đó đã khiến tim cậu đập liên hồi.

Và kết quả của việc tập trung hết mức có thể đó để tạm quên đi những lời nói và biểu cảm của cô nàng là cái thứ hạng thứ 6 này đây.

“Ài, tôi cũng không nghĩ mình sẽ đứng hạng cao thế.”

“Ông đã cố hết sức rồi mà. Thấy tự tin hơn chưa?”

“.....Cũng tầm tầm. Tại tôi không biết mình có thể duy trì liên tục như vậy được không nữa.”

“Ông khắc kỷ quá đó....”

Cậu không muốn cho Mahiru thấy bản thân chênh mảng khi chỉ mới làm được có một lần. Cái thứ hạng cao này hoàn toàn vô nghĩa nếu cậu còn không giữ được nó.

Nghĩ tới bài thi đầu vào đại học thì thỏa mãn chỉ với nhiều đó là hoàn toàn đại dột. Không thể đậu đại học bằng niềm tin được, vậy nên cậu muốn tập trung học hành một cách nghiêm túc để chuẩn bị cho tương lai.

À tiện thể, người đứng đầu kì này vẫn là Mahiru. Đây là một điều rất hiển nhiên, nhưng tất cả là nhờ vào sự cố gắng không ngừng của cô nàng, và hai từ ‘hiển nhiên’ không thể nào gói gọn lại thành tích đó được.

“Fujimiya – san lần này đứng hạng 6 nhỉ.”

Mahiru, người đến trễ một chút, nhìn thấy thứ hạng của cậu và mỉm cười tươi tắn.

Đối diện với Mahiru chế độ Thiên thần – sama, cậu cười cười đáp trả cô nàng một cách tự nhiên nhất có thể.

Cậu chẳng thể nào suy nghĩ lung tung về vụ hôm bữa khi bị nhiều ánh mắt xung quanh đổ dồn lên người như vậy.

“Phải ha, vậy là tốt rồi.”

“Fufu, cậu đã cố gắng hết mình rồi mà. Tôi có thấy cậu còn chăm chú học bài ngay cả khi đang giờ ra chơi.”

“.....À”

“Vậy nên cậu cũng phải tự thưởng cho bản thân đi chứ nhỉ.”

“Ừm..”

Vừa nghĩ tới phần thưởng, ngay lập tức cả người cậu nhộn nhào cả lên.

Hình như Mahiru có nói về phần thưởng sẽ cho cậu nằm lên đùi cô nàng và ngoáy tai cho cậu. Cậu đã quên bém mất việc này bởi nhiều thứ đã xảy ra sau đó, nhưng nếu không làm thì nếu cậu vào được top 10, thì phần thưởng sẽ có hiệu lực.

Tất nhiên, cậu có thể từ chối.....nhưng ai có thể từ chối niềm vui được cô gái mà mình thích cưng chiều?

“.....Vớ lại Shiina nữa, chúc mừng vì đạt hạng nhất nhé. Shiina cũng phải tự thưởng cho bản thân mình thứ gì chứ đúng không?”

“Phải nhỉ, nhưng tôi không muốn làm hư bản thân quá mức.”

“Shiina nghiêm khắc quá với bản thân đấy, lâu lâu hãy thư giãn một chút cũng được đấy. Mà, đúng ra tôi không phải là người nên nói về vấn đề này.”

Cũng phải, cậu nhận được phần thưởng nhưng Mahiru lại không có gì cả, nên cậu nghĩ mình nên tặng cô nàng một thứ gì đó.

Nhưng cậu lại không biết phải tặng gì, nên cậu định về rồi hỏi Mahiru thử xem.

Nhìn Mahiru với nụ cười Thiên thần – sama đó, Itsuki quay sang Amane rồi hỏi nhỏ “Hay cậu tặng hoặc làm một thứ gì đó cô ấy đi”.

Ngay cả khi cậu ta không đề nghị thì chắc chắn cậu sẽ làm như thế, vậy nên cậu quyết tâm sẽ hỏi cô nàng xem khi đã về tới nhà.

“Ể? Một phần thưởng cho tôi?”

Khi cậu về nhà và nói chuyện với Mahiru, người đang mặc tạp dề làm bữa tối trong bếp, cô nàng quay đầu lại với một ánh mắt rất dịu dàng.

Amane nghĩ về phần thưởng sau bữa tối, cùng với nụ cười ma mãnh hôm bữa đã khiến cho cậu không thể nào bình tĩnh được. Nhưng Mahiru có vẻ không nhận ra điều này, cô nàng có biểu cảm như thể rất ngạc nhiên.

“Tôi cũng đâu nói là mình muốn thứ gì đâu nhỉ.”

“Cô có muốn tôi làm việc gì không....”

“Amane – kun ấy à? Ừm, có đó, cậu bào củ dưa leo đằng kia được không, có đồ bào để sẵn rồi đó.”

“Không phải là như vậy.....mà, nếu cô không thích thì cũng không cần phải ép buộc bản thân làm gì.”

Mahiru cũng không có yêu cầu gì cả, hay đúng hơn Amane cho rằng cô nàng không coi lời nói của cậu là nghiêm túc. Cơ mà dù sao đi nữa, việc buộc một người khác phải đưa ra quyết định cũng chẳng phải là một việc tốt, nên cậu hạ một bậc thang.

Nếu Mahiru không cần thì cũng không sao, nhưng nếu cô nàng có nhu cầu thì Amane sẽ làm bất cứ thứ gì trong khả năng của mình.

Mà trước tiên thì cậu sẽ bào chết con quái dừa leo đặng kia bằng dụng cụ bào, nên cậu đi rửa tay và bắt đầu chiến đấu, tính ra đây cũng là giúp đỡ cô nàng rồi mà nhỉ?

“Nhớ hãy xát muốt lên củ dừa leo trước nhé.” [note25346]

“Oke....mà vậy thật sự có ổn không vậy?”

“Không sao mà, dù sao tôi cũng hài lòng với bây giờ rồi.....với lại tôi nghĩ rằng ước muốn mà tôi rất muốn được thực hiện sẽ có thể thực hiện được bởi chính bản thân tôi.”

“Ước muốn mà cô muốn biến nó thành hiện thực?”

“Cậu đang nghĩ gì thế?”

Khi cậu ngẩng mặt lên, khóe môi của Mahiru hơi cong cong.

Biểu cảm của cô nàng y chang cái nụ cười ma mãnh hôm bữa, và cậu hoàn toàn không thể nhìn thẳng vào mặt cô nàng nổi, nên cậu chuyển hướng ánh mắt sang củ dừa leo.

“.....K-không biết.”

“Phải không? Mà như vậy cũng tốt. Cứ như bây giờ là đã rất tốt rồi.”

Nghe câu trả lời của cậu, Mahiru cay đắng cười.

Cô nàng quay qua và tiếp tục chuẩn bị bữa tối với một bầu không khí gần như không cho cậu hỏi bất cứ câu nào nữa, không biết phải làm gì khác, Amane đành phải tiếp tục chiến đấu với con quái dừa leo.